Dean R. Koontz

BEȚIA SÂNGELUI

28

NEMIRA

Dean R. Knootz

BEȚIA SÂNGELUI

Titlul original: Intensity

Editura Nemira (2000)

Capitolul 1

Soarele roșu se clatină pe cele mai înalte metereze ale munților și, în lumina amurgului său, coloanele par incendiate. O adiere răcoroasă coboară parcă dinspre discul solar și se răspândește prin iarba înaltă și uscată, ce unduiește aidoma unor valuri de foc, în josul pantelor, spre valea mănoasă și ascunsă în umbre.

În iarba înaltă pană la genunchi, bărbatul stă cu mâinile afundate în buzunarele jachetei de jeanși și examinează podgoria de dedesubt. Coardele vițelor au fost scurtate în perioada iernii. Noul sezon de rodire de-abia a început. Mușt arul sălbatic, viu colorat, care pe durata lunilor reci a crescut din abundență între rândurile de viță a fost plivit, apoi locul a fost arat. Solul e negru și fertil.

Podgoria înconjoară hambarul, acareturile și bungalovul. Cu excepția hambarului, clădirea cea mai mare este cea a proprietarilor – o casă stil victorian, cu clasicele acoperișuri țuguiate, lucarne, decorații sub cornișe și fronton sculptat deasupra scării principale.

Paul și Sarah Templeton locuiesc permanent aici; ocazional, fiica lor, Laura, vine de la San Francisco, unde urmează universitatea. Ar trebui să sosească și în acest week-end.

Bărbatul contemplă visător o imagine mentală a chipului Laurei, la fel de delicată ca și o fotografie. În mod ciudat, trăsăturile perfecte ale feței declanșează gânduri despre ciorchini de Pinot negru, struguri suculenți, plini de zahăr, cu coajă purpurie și translucidă. Bărbatul poate simți realmente strugurii aceștia imaginari, închipuindu-și cum îi zdrobește între dinți.

Afundându-se lent înapoia munților, soarele împrăștie o lumină atât de cald colorată și atât de vie, încât, acolo unde atinge terenul cufundat în umbre, acesta pare smălțuit pe vecie. Iarba este roșie acum, nu mai seamănă cu pârjolul fără flăcări de mai devreme, ci cu talazuri stacojii ce ajung pană la genunchii bărbatului.

El întoarce spatele casei și podgoriei. Savurând gustul tot mai intens al strugurilor, pornește către apus, pătrunzând în umbrele alungite ale culmilor împădurite.

Poate simți viețuitoarele mici, locuitorii pășunilor deschise, ghemuindu-se în vizuinile lor. Aude șoaptele penelor care brăzdează vântul – la câteva sute de metri înălțime, un șoim descrie cercuri prin văzduh, căutând prada – și simte scânteierea înghețată a stelelor care încă n-au răsărit.

În straniul ocean de lumină roșie, pâlpâitoare, umbrele negre ale copacilor înșiruiți de-a lungul șoselei licăreau fulgerător peste parbriz.

Pe drumul șerpuit, cu două benzi, Laura Templeton conducea Mustangul cu o măiestrie pe care Chyna o admira, deși nu putea spune același lucru despre viteza mașinii.

— Ai talpa cam grea, comentă Chyna.

— Mai bine decât fundul mare, spuse Laura, zâmbind.

— O să ne omori.

— Mamei nu-i place să întârzii la masă.

— Prefer să întârzii la masă, decât să fiu moartă *pe* masă.

— Încă n-ai cunoscut-o pe mama. Ține al naibii de mult la respectarea regulilor.

— Același lucru se poate spune și despre echipajele de poliție.

— Uneori vorbești exact ca ea, chicoti Laura.

— Care ea?

— Maică-mea.

Încordându-se în centură, sub efectul unui viraj rapid, Chyna replică:

— Păi, una din noi două trebuie să fie adulta cu capul pe umeri.

— Câteodată, pur și simplu nu-mi vine să cred că ești doar cu trei ani mai mare ca mine. Zi așa – douăzeci și șase? Ești sigură că n-ai *o sută* douăzeci și șase de ani?

— Am prea multă experiență, murmură Chyna.

Plecaseră din San Francisco sub un cer senin și rece, învoindu-se pentru patru zile de la University of California, unde, în primăvara următoare, aveau să-și susțină masteratul în

psihologie. Părinții Laurei îi dădeau fetei banii necesari cazării și întreținerii, însă Chyna petrecuse ultimii zece ani ai vieții frecventând cursurile reduse. În timpul zilei era chelneriță; începuse la „Denny's", trecuse la un local din lanțul „Olive Garden", iar acum lucra la un restaurant de lux, cu fețe de masă albe, cu șervețele de in și buchețele de flori proaspete, și cu clienți care – fie binecuvântați! – lăsau bacșișuri echivalând cu cincisprezece-douăzeci la sută din consumație. Vizita aceasta în Napa Valley, la casa familiei Templeton, avea să fie singurul ei concediu din ultimii zece ani.

Din San Francisco, Laura intrase pe autostrada 80, trecând prin Berkeley și traversând capătul estic al golfului San Pablo. Bâtlanii albaștri se deplasau grav prin apa nu prea adâncă și se înălțau cu grație în văzduh: părăsi uriașe, vag preistorice, minunate pe fundalul cerului senin.

Acum, în amurgul de aur și purpură, norișorii răzleți păreau că ard pe boltă, și Napa Valley se desfășura ca o tapiserie superbă. Laura abandonase șoseaua principală, în favoarea unei variante mai spectaculoase; cu toate acestea, șofa atât de rapid, încât Chyna reușea arareori să-și desprindă ochii de pe drum și să se bucure de peisaj.

— Doamne, ce-mi place viteza! exclamă Laura.

— Eu o urăsc.

— Îmi place să gonesc, să alerg, să *zbor!* Hei, știi ceva – poate că într-o viață anterioară am fost gazelă. Te-ai gândit la chestia asta?

Chyna aruncă o privire spre vitezometru și se strâmbă.

— Mda, ori o gazelă... ori o nebună închisă în azil.

— Sau un ghepard. Gheparzii sunt foarte rapizi.

— Cum să nu – un ghepard, iar într-o zi, când îți urmăreai prada, goneai atât de tare, încât n-ai mai putut frâna și ai căzut în prăpastie. Ai fost un Willy Coiotul al gheparzilor.

— Sunt un șofer bun, Chyna.

— Știu.

— Atunci, relaxează-te.

— Nu pot.

Laura suspină, simulând exasperarea.

— Niciodată?

— Numai când dorm, răspunse Chyna și aproape că trecu cu tălpile prin podea, când Mustangul descrise o curbă largă fără să reducă viteza.

Dincolo de acostamentul îngust, cu pietriș, terenul cobora, acoperit de mușchi sălbatic și tufișuri încâlcite, până la o lizieră de arini negri și înalți, presărați de mugurii începutului de primăvară. Dincolo de arini se zăreau podgorii scăldate în lumina roșiatică, puternică, și Chyna fu convinsă că automobilul avea să derapeze de pe carosabil, să se rostogolească pe taluz și să se izbească de copaci, iar sângele ei avea să adape cele mai apropiate vițe-de-vie.

Laura însă menținu Mustangul fără efort pe drum. Mașina ieși din viraj și urcă o pantă lungă.

— Pun pariu că și în somn îți faci griji, o tachină Laura.

— Ei bine, mai devreme sau mai târziu, în fiecare vis există un bau-bau. Trebuie să fii pe fază, să nu te ia prin surprindere.

— Eu am avut o grămadă de vise fără bau-bau. Niște vise minunate...

— Că erai femeia-ghiulea de la circ?

— Ar fi fost interesant. Nu chiar așa, totuși uneori visez că pot zbura. Întotdeauna, în visele astea sunt dezbrăcată și plutesc de-a binelea, la vreo cincisprezece metri deasupra solului, peste firele de telefon, peste pajiști cu flori viu colorate, peste copaci... Mă simt complet liberă. Oamenii ridică ochii, îmi zâmbesc și-și flutură brațele. Toți sunt încântați să vadă că pot zbura, toți sunt fericiți pentru mine. Uneori sunt însoțită de un tip a-ntâia, zvelt și musculos, cu o coamă de păr auriu, cu ochi verzi și frumoși care privesc *prin* mine, ajungându-mi până la suflet, și facem dragoste în văzduh, plutind, iar eu am niște orgasme incredibile, unul după altul, legănată sub lumina soarelui, cu flori dedesubt și păsări zburând pe deasupra – niște păsări cu aripi uluitoare, în toate nuanțele de albastru, care cântă cele mai fantastice triluri pe care le-ai auzit vreodată –, și mă simt inundată de-o lumină orbitoare, sunt o creatură a luminii, gata-gata să explodeze, dețin atâta energie în mine, încât voi exploda și voi forma un nou univers, voi *fi* un nou univers și voi trăi de-a pururi. Ai visat

vreodată așa ceva?

Chyna își desprinse ochii de la asfaltul ce gonea spre ea. O fixă uluită pe Laura și, într-un sfârșit, articulă:

— Nu.

— Chiar așa? făcu prietena ei, luându-și privirea de la șosea. N-ai visat niciodată așa ceva?

— Niciodată.

— Eu am o mulțime de vise ca ăsta.

— Fetițo, n-ai putea să rămâi cu ochii la drum?

Laura o ascultă, dar continuă cu întrebările:

— Nu visezi niciodată că faci dragoste?

— Câteodată.

— Și?

— Și ce?

— *Și*?

Chyna strânse din umeri.

— Nu-mi place.

— Visezi că faci dragoste și nu-ți place? se minună Laura, încruntându-se. Auzi, dar nu-i nevoie să *visezi* așa ceva – există o mulțime de bărbați care pot face dragoste prost.

— Ha-ha. Eu mă referam la coșmaruri, la chestii foarte amenințătoare.

— Adică sexul este amenințător?

— În visele mele este... Mă văd mereu fetiță – am șapte-opt ani – și mă ascund de un bărbat. Nu știu prea bine ce dorește el sau de ce mă caută, dar sunt sigură că vrea de la mine un lucru rău, ceva teribil, ceva care aduce cu moartea.

— Cine-i bărbatul?

— Nu este întotdeauna același.

— Unul dintre nenorociții ăia cu care umblă mama ta?

Chyna îi spusese Laurei multe lucruri despre maică-sa, lucruri pe care nu le mai povestise nimănui.

— Îhâm. În realitate, m-am ferit întotdeauna de ei. Niciunul nu m-a atins. Și nici în vise nu mă ating, dar există mereu amenințarea, ca o posibilitate...

— Deci nu este vorba numai de vise. Sunt și niște amintiri.

— Aș prefera să fie *numai vise*.

— Dar ce se-ntâmplă când eşti trează? întrebă Laura.

— Ce vrei să spui?

— Te simţi bine, te topeşti şi te pierzi, când faci dragoste... sau trecutul nu te părăseşte nicio clipă?

— Ce-i asta – psihanaliză la o sută treizeci de kilometri pe oră?

— Ocoleşti răspunsul?

— Eşti indiscretă.

— Se numeşte prietenie.

— Se numeşte indiscreţie.

— Ocoleşti răspunsul?

— Bine, suspină Chyna. Îmi place să fac dragoste. Nu sunt inhibată. Recunosc că nu m-am simţit niciodată ca o creatură a luminii pe punctul de-a exploda într-un nou univers, dar m-am satisfăcut pe deplin întotdeauna, m-am simţit mereu bine.

— Pe deplin?

— Pe deplin.

De fapt, Chyna nu avusese o relaţie intimă înainte de a împlini douăzeci şi unu de ani; acum, acele relaţii erau în număr de două. În ambele cazuri fuseseră bărbaţi atenţi, blânzi şi decenţi, şi în ambele cazuri Chynei îi plăcuse să facă dragoste cu ei. Prima legătură durase unsprezece luni, cea de-a doua, un an şi o lună, dar niciunul dintre bărbaţi nu-i lăsase vreo amintire neplăcută. Cu toate acestea, niciunul n-o ajutase să-şi alunge visele rele, care continuaseră s-o obsedeze cu regularitate, iar Chyna nu izbutise să dobândească o legătură emoţională egală celei fizice. Ea îşi putea dărui trupul unui bărbat pe care-l iubea, dar, în ciuda iubirii, nu-i putea dărui cu totul mintea şi inima. Se temea să se angajeze pe deplin, să se încreadă fără rezerve. Nimeni, cu posibila excepţie a Laurei Templeton – pilot de curse şi zburător în vise –, nu-i câştigase încrederea absolută.

Curentul de aer şuiera pe lângă aripile automobilului. În umbrele pâlpâitoare şi lumina înflăcărată, panta cea lungă din faţa lor părea o rampă, din vârful căreia fetele aveau să fie lansate în spaţiu, sărind peste o duzină de autobuze cuprinse de flăcări, în ovaţiile unui stadion plin de vânători de senzaţii tari.

— Dacă explodează un cauciuc? întrebă Chyna.

— N-o să explodeze, răspunse Laura, sigură pe ea.

— Dar dacă unul o să explodeze?

Schimonosindu-și fața intr-un rânjet exagerat, diabolic, Laura spuse:

— Atunci o să fim piftie de fete la conservă. Nici măcar nu vor putea separa rămășițele în două corpuri distincte. O pastă amorfa. N-o să mai fie nevoie nici de sicrie. O să toarne pasta într-un borcan, o să-l îngroape, și pe placa funerară o să graveze: *Laura Chyna Templeton Shepherd. Doar un mixer ar fi făcut o treabă mai bună.*

Chyna avea părul negru ca tăciunele, iar Laura era blondă, cu ochi albaștri – totuși cele două semănau atât de bine, încât purtau aceleași măsuri la haine. Ambele aveau pometi înalți și trăsături fine. Dintotdeauna, Chyna considerase că avea gura mai mare, dar Laura – a cărei gură era leită cu a ei – susținea că nu era mare, ci „generoasă", capabilă oricând de un surâs cuceritor.

Cât despre dragostea de viteză a Laurei, ea dovedea pur și simplu că, din alte puncte de vedere, fetele erau două persoane extrem de diferite. Deosebirile, poate mai mult decât asemănările, le atrăseseră reciproc.

— Crezi că ai tăi mă vor plăcea? se interesă Chyna.

— Parcă-ți făceai griji pentru explozia unui cauciuc.

— Grijile mele sunt multiple și simultane. Ce spui – mă vor plăcea?

— Bineînțeles că te vor plăcea. Știi însă ce mă îngrijorează pe mine? reflectă Laura, în vreme ce goneau spre vârful dealului.

— Din cate-mi dau seama, în niciun caz moartea.

— Persoana ta. Tu mă-ngrijorezi cel mai mult.

O privi pe Chyna cu o expresie de seriozitate ce nu o caracteriza.

— Să știi că-mi pot purta și singură de grijă.

— Nici nu mă îndoiesc! Te cunosc prea bine ca să mă îngrijoreze *așa ceva.* Totuși, viața nu înseamnă doar a-ți purta singur de grijă, a privi atent în jur, a traversa problemele...

— Oho-oho, Laura Templeton – filosoafa!

— Viața înseamnă să trăiești într-adevăr.

— Profundă afirmație, comentă, sarcastic, Chyna.

— Mai profundă decât ai crede.

Mustangul ajunsese în vârful dealului, unde nu-l așteptau autobuze incendiate sau spectatori ovaționând; în fața lor, un Buick model vechi se târa cu mult sub limita vitezei admisibile. Laura încetini brusc și se menținu în urma celeilalte mașini. Chiar și în lumina slabă a amurgului, Chyna putea vedea că la volanul Buickului se afla un bătrân cu părul alb.

Se găseau pe o porțiune de drum unde depășirile erau interzise. Șoseaua urca și cobora, cotea la stânga și la dreapta, apoi urca din nou, și nu se putea distinge prea departe.

Laura clipi din faruri, sperând să-l îmboldească pe celălalt șofer să mărească viteza, ori să tragă pe dreapta.

— Ascultă-ți propriul sfat, fetițo, rosti Chyna, relaxează-te.

— Detest să întârzii la cină.

— Din câte-ai povestit despre ea, nu cred că maică-ta este genul care să ne bată la fund cu umerașele din dulap.

— Mama mea este cea mai bună mamă.

— Atunci, relaxează-te.

— Are însă o căutătură de dezamăgire care-i chiar mai *teribilă* decât umerașele. Majoritatea oamenilor habar n-au, dar „războiul rece" a luat sfârșit datorită mamei. Acum câțiva ani, Pentagonul a trimis-o la Moscova, ca să-și poată arunca *Privirea* spre blestematul ăla de Birou Politic, și imediat toți rușii s-au topit de remușcări.

În fața lor, șoferul Buickului își aranjă oglinda retrovizoare.

Părul alb sclipind în lumina farurilor, unghiul capului și simpla sugestie a ochilor săi reflectați în oglindă declanșară pe neașteptate în Chyna un sentiment copleșitor de *déjà vu*. Pentru o clipă, fata nu înțelese de ce simțise un fior înghețat străbătându-i corpul – dar apoi, amintirea o purtă în trecut, la un episod pe care încercase demult, și fără succes, să-l uite: un alt amurg, cu nouăsprezece ani în urmă, pe o șosea pustie din Florida.

— Isuse, șopti ea.

— Ce s-a întâmplat? o iscodi Laura, atentă.

Chyna închise ochii.

— Ești albă ca varul. Ce s-a întâmplat?

— Mi-am amintit ceva de demult... pe când eram mică, aveam șapte ani... Poate că s-a întâmplat în Everglades. Nu existau mulți arbori și puținii pe care-i zăream erau acoperiți de licheni. Cat vedeai cu ochii, terenul era ca-n palmă – nimic altceva decât cer și șes, iar lumina era roșie, în amurg, ca acum. Ne găseam pe un drum de țară pe undeva, departe de orice civilizație, un drum de-a dreptul primitiv, abia dacă aveau loc două mașini pe el... totul era atât de pustiu și de izolat...

Fusese cu mama ei și cu Jim Woltz, contrabandist de arme și de droguri în Key West – un bărbat care locuise cu ele din când în când, câte o lună sau două, în copilăria Chynei. Se întorceau în Key West dintr-o călătorie de afaceri, în Cadillacul roșu al lui Woltz, un model clasic cu aripi masive și cu o mască de radiator ce părea să fie turnată din cinci tone de crom. Woltz șofa rapid pe drumul acela drept, pe alocuri depășind o sută optzeci de kilometri la oră. De aproape cincisprezece minute nu mai întâlniseră alte mașini, când, la un moment dat, ajunseseră din urmă o pereche de bătrâni cu un Mercedes cafeniu. Femeia era cea care conducea. Avea gesturile sacadate ale unei păsări și părul argintiu, tuns scurt. Părea de cel puțin șaptezeci și cinci de ani. Înainta cu șaizeci și cinci de kilometri la oră. Woltz ar fi putut s-o depășească; se găseau într-o porțiune unde depășirile erau permise și șoseaua era complet pustie până la orizont.

— Însă Jim se drogase, spuse Chyna, continuând să țină ochii închiși, privindu-și cu groază amintirea ce se derula aidoma unui film înapoia pleoapelor. De fapt, cam tot timpul era drogat. Poate că în ziua aceea luase cocaină. Nu știu. Nu-mi amintesc. În plus, mai și trăgea la măsea. Amândoi beau – și el și maică-mea. Aveau un răcitor plin cu gheață. Sticle cu suc de grapefruit și votcă. Bătrâna din Mercedes conducea încet de tot și asta l-a înnebunit pe Woltz. Nu era un individ rațional. De ce l-o fi deranjat? O putea depăși. Dar când a văzut-o conducând atât de încet pe șoseaua pustie, l-au apucat damblalele. Drogurile și băutura, asta a fost. Era atât de lipsit de judecată. Când se înfuria... se înroșea la față, arterele îi zvâcneau pe gat și își încleșta fălcile, încât mușchii îi ieșeau în evidență. Nimeni nu se

putea înfuria atât de *total* ca Jim Woltz. Furia lui a aţâţat-o pe maică-mea, care a intrat într-o stare de surescitare, cum se întâmpla de fiecare dată. Aşa că a început să-l încurajeze. Eu stăteam pe bancheta din spate şi o rugam să înceteze, dar ea îl sâcâia întruna.

O vreme, Woltz se ţinuse în spatele celuilalt automobil, claxonându-i pe bătrâni şi încercând să-i silească să mărească viteza. De câteva ori, atinsese bara din spate a Mercedesului cu bara Cadillacului, producând un zăngănit metalic. În cele din urmă, bătrâna se speriase şi începuse să vireze încoace şi-ncolo, temându-se să accelereze cu Woltz atât de aproape în spate, dar în acelaşi timp prea speriată de el, ca să tragă pe dreapta şi să-l lase s-o depăşească.

— Bineînţeles, el n-ar fi depăşit-o, spuse Chyna. Deja o luase razna. Dacă ar fi oprit, s-ar fi oprit şi el. Oricum s-ar fi terminat rău.

De câteva ori, Woltz venise paralel cu Mercedesul, conducând pe sens invers, urlând şi agitând pumnul spre cei doi bătrâni, care la început încercaseră să-l ignore, apoi îl priviseră cu ochii măriţi de spaimă. De fiecare dată, în loc să-i depăşească şi să-i lase în urmă, el revenise înapoia lor şi-i lovise în bara din spate. Cu minţile năclăite de drog şi de alcool, hărţuiala aceea era pentru Woltz o chestie foarte, foarte serioasă, având o semnificaţie care nu putea niciodată fi pe deplin înţeleasă de o persoană cu capul pe umeri. Pentru Anne, mama Chynei, totul era un joc, o aventură şi, în goana ei permanentă după senzaţii tari, ea îi propusese: „Hai s-o supunem la un examen de conducere.” „La un examen de conducere?” făcuse Woltz. „Nu e nevoie de aşa ceva ca să-mi dau seama că hoaşca habar n-are să şofeze.” Când reveniseră paralel cu Mercedesul, Anne continuase: „Adică, hai să vedem dacă poate rămâne pe şosea. Ia pune-o la încercare.”

— Paralel cu şoseaua, urmă Chyna, era un canal de drenaj, dintre cele care se întâlnesc frecvent în Florida. Nu foarte adânc, totuşi destul de adânc. Woltz a împins Mercedesul pe acostament. Bătrâna ar fi trebuit să împingă şi ea, să i se opună. Ar fi trebuit să calce acceleraţia până la podea şi s-o şteargă

naibii de-acolo. Mercedesul nu putea fi ajuns de-un Cadillac. Dar era bătrână și speriată, și nu mai întâlnise niciodată un individ ca ăsta. Cred că pur și simplu nu putea să creadă, era incapabilă să înțeleagă cu cine avea de-a face, nu putea înțelege cat de departe erau în stare să ajungă, *deși nu le făcuse nimic*. Woltz a împins-o de pe șosea, și Mercedesul s-a rostogolit în canal.

Woltz oprise, băgase în marșarier și revenise la locul unde Mercedesul se scufunda rapid. El și Anne coborâseră din mașină, ca să privească. Mama Chynei insistase să se uite și fetița: „Haide, fetițo. E păcat să scapi așa ceva, puiule. E ceva ce merită văzut." Mercedesul se scufundase pe-o parte și, stând acolo, pe taluz, în aerul umed al serii, zăreau numai portiera șoferului. Erau ciupiți de roiuri de țânțari, însă de-abia îi băgau în seamă, fascinați de spectacolul care se derula sub ochii lor, dincolo de cortina de sticlă ce lăsa vederii locul șoferului în mașina care se scufunda.

— Se înnsera, continuă Chyna, dând glas imaginilor ce i se perindau pe sub pleoape, farurile erau aprinse; au mai clipit și după ce Mercedesul s-a scufundat; mașina avea aer condiționat, așa că toate geamurile erau închise; nici parbrizul, nici geamurile de pe partea stângă nu se spărseseră când Mercedesul se rostogolise. Puteam să privim înăuntru, pentru că geamurile se aflau doar la câțiva centimetri sub apă. Nu se vedea nici urmă de bărbat. Poate că se lovise și își pierduse cunoștința în rostogolire. Dar bătrâna... era la geam. Mașina se umpluse cu apă, dar dincolo de fereastră se mai găsea o bulă mare de aer și bătrâna se lipise de geam ca să poată respira. Noi stăteam și o priveam. Woltz ar fi putut s-o ajute. La fel și mama. Însă stăteau pur și simplu și se uitau la ea. Părea că bătrâna nu ajungea să deschidă geamul, iar portiera se blocase cu siguranță, sau poate ea era prea speriată și neputincioasă.

Chyna încercase să se smucească, dar maică-sa o ținuse acolo, vorbindu-i precipitat; șoaptele ei aduceau un val de respirație acră de votcă și suc de grapefruit. „Noi suntem altfel decât ceilalți, puiule. Pentru noi nu există legi. N-ai să înțelegi niciodată ce înseamnă să fii liber cu adevărat dacă nu te uiți

acolo.” Chyna închisese ochii, dar tot o auzise pe bătrână țipând în interiorul bulei uriașe de aer din mașina scufundată. Un țipăt înăbușit.

— Țipătul s-a auzit din ce în ce mai stins, până când a încetat de tot, spuse Chyna. Când am deschis ochii, amurgul se stinsese și el; se lăsase noaptea. În Mercedes era încă lumină; femeia mai stătea cu fața lipită de geam, dar se stârnise o briză care vălurea apa din canal și îi înnegurase trăsăturile. Am știut că murise. Și ea, și soțul ei. Am început să plâng. Lui Woltz nu i-a plăcut. M-a amenințat că mă târăște în canal, deschide una dintre portiere și mă îmbrâncește înăuntru cu morții. Mama m-a obligat să beau puțin suc de grapefruit cu votcă. Aveam doar șapte ani. Restul drumului până la Key West am zăcut pe bancheta din spate, amețită de votcă, pe jumătate beată, îmi era și greață puțin; plângeam înainte, dar încet, ca să nu-l supăr pe Woltz. Am ținut-o tot așa până când am adormit.

În mașina Laurei se auzeau doar uruitul discret al motorului și scârțâitul roților pe șosea.

Chyna deschise în sfârșit ochii și reveni din lumea amintirii din Florida, de la amurgul umed pierdut în timp la peisajul din Napa Valley, unde lumina aceea roșie dispăruse aproape de tot de pe cer și întunericul se năpustea din toate părțile.

Bătrânul cu Buickul nu se mai vedea în fața lor. Ele reduseseră viteza și, evident, acesta le-o luase cu mult înainte.

— Doamne, Dumnezeule! făcu Laura, cu blândețe.

Chyna tremura fără să se poată stăpâni. Smulse câteva șervețele din cutia plasată între scaune, își suflă nasul și își șterse ochii. În ultimii doi ani îi împărtășise Laurei o parte dintre amintiri, dar fiecare nouă dezvăluire – și mai era încă mult de dezvăluit – se dovedea la fel de dificilă ca și cea anterioară. Când vorbea despre trecut, se înroșea ca focul de rușine, ca și cum ar fi fost la fel de vinovată ca maică-sa, ca și cum fiecare crimă și fiecare dovadă de nebunie i s-ar fi reproșat ei, deși ea era doar un copil neajutorat, prins în nebunia celorlalți ca într-o cușcă.

— Ai să te mai întâlnești vreodată cu mama ta? întrebă Laura.

Amintirile o lăsaseră pe Chyna aproape mută de oroare.

— Nu știu.

— Dar ai vrea?

Chyna șovăi. Ținea mâinile strânse pumn, cu șervețelul umed cocoloșit în dreapta.

— Poate.

— De ce, pentru numele lui Dumnezeu?

— Ca s-o fac să-mi explice. Să încerc să-nțeleg. Să pun la punct unele lucruri. Dar... poate că nu.

— Măcar știi unde e?

— Nu prea. Dar nu m-ar surprinde dacă ar fi la pușcărie. Sau moartă. Nu poți să duci o astfel de viață și să speri să apuci bătrânețea.

Coborau de la poalele dealului către vale. Într-un târziu, Chyna spuse:

— O mai văd și acum stand în picioare în întunericul aburos, pe malul canalului, năclăită de transpirație, cu părul umed și încâlcit atârnându-i pe umeri, înțepată toată de țânțari, cu ochii încețoșați de votcă. Crede-mă, Laura, chiar și atunci era cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată. Mereu atât de frumoasă, de perfectă pe dinafară, era o făptură de vis, un înger... dar nici pe jumătate atât de frumoasă ca atunci când i se trezeau toate simțurile, când în jurul ei plutea violența. O văd și acum acolo în picioare, abia conturată de strălucirea verzuie pe care încă o aruncă farurile Mercedesului prin apa mâloasă; o văd atât de tulburătoare în lumina verde, o ființă triumfătoare, cea mai frumoasă făptură cu putință, o zeitate din altă lume.

Treptat, Chyna își domoli tremurul. Pojarul rușinii îi dispăruse încetul cu încetul de pe chip.

Se simțea nespus de recunoscătoare pentru grija și sprijinul pe care i le arăta Laura. Îi era prietenă. Pană s-o întâlnească pe Laura, Chyna trăise în secret cu trecutul ei, incapabilă să se confeseze. Acum, eliberată de-o altă amintire blestemată, terifiantă, nu putea să-și transpună recunoștința în cuvinte.

— Nu-ți mai face griji, spuse Laura, ca și cum i-ar fi citit gândurile.

Străbăteau drumul în tăcere.

Întârziau la masă.

La prima vedere, casa Templetonilor îi păru Chynei primitoare: victoriană, cu acoperișuri triunghiulare, spațioasă, cu verande mari în față și în spate. Se înălța la aproape un kilometru de drum, la capătul unei alei pietruite, înconjurată de vreo patru sute de hectare de podgorii.

De trei generații, familia Templeton cultiva viță-de-vie, dar vinul nu-l făceau ei niciodată. Aveau contract cu una dintre cele mai bune crame din toată valea și, pentru că dețineau un pământ fertil, care dădea viță de cea mai bună calitate, obțineau un preț excelent pe recoltă.

Când auzi Mustangul pe drum, Sarah Templeton dădu buzna pe veranda din față și coborî apoi în grabă treptele spre aleea pietruită, să le întâmpine pe fete. Era o femeie la vreo patruzeci și cinci de ani, nostimă, suplă, cu un aer de fetișcană, blondă, tunsă modern; purta o pereche de jeanși cafenii și o bluză cu mâneci lungi, verde-smarald, cu broderie la guler, șic și în același timp maternă.

Când Sarah o îmbrățișă pe Laura, o sărută și o strânse la piept cu o dragoste atât de vădită, Chyna simți un junghi de invidie și un fior de nădejde pentru că nu cunoscuse niciodată dragostea de mamă.

Rămase surprinsă iarăși când Sarah se întoarse spre ea, o îmbrățișă, o sărută pe obraz și, ținând-o strâns la piept, îi zise:

— Laura îmi spune că ești sora pe care n-a avut-o niciodată, așa că simte-te ca acasă, draga mea. Când te afli cu noi, casa noastră este și a ta.

Chyna rămăsese blocată o clipă, atât era de neobișnuită cu ritualurile afecțiunii familiale, la care nu știa cum să reacționeze. Apoi, o îmbrățișă și ea pe Sarah, cu stângăcie, și murmură un „mulțumesc” care nu-și avea rostul. Brusc, i se încleștase gura, încât se miră că reușise totuși să articuleze. Ținându-le pe fete de după umeri, Sarah le conduse spre treptele largi de la intrare.

— O să luăm bagajele mai târziu. Acum e gata masa. Veniți încoace. Laura mi-a povestit atât de multe despre tine, Chyna.

— Ei bine, mamă, zise Laura, nu ți-am povestit că Chyna face farmece. Ți-am cam ascuns asta. Cât o să stea la noi, va trebui să sacrifice câte un pui la miezul nopții.

— Noi ne ocupăm doar de struguri. Pui nu avem, draga mea, spuse Sarah. Dar după cină putem merge cu mașina la una dintre fermele apropiate să cumpărăm câțiva pui.

Chyna râse și o privi pe Laura ca și cum ar fi vrut s-o întrebe: „Unde e *Privirea* aceea infamă?"

Laura înțelese.

— Chyna, în onoarea ta, toate umerașele și alte chestii asemănătoare au fost înlăturate.

— Ce tot spui tu acolo? întrebă Sarah.

— Hai, mamă, doar mă cunoști, bodogănesc și eu fără rost. Câteodată, nici eu nu știu ce vorbesc.

Paul Templeton, tatăl Laurei, se afla în bucătăria spațioasă; scotea de la cuptor o tavă de cartofi franțuzești. Era un bărbat îngrijit, bine legat, cam de un metru optzeci înălțime, cu păr negru, bogat, și ten roșcovan. Puse tava aburindă alături, își scoase mănușile de menaj și o întâmpină pe Laura la fel de afectuos ca și Sarah. După ce se făcură prezentările, îi luă mâna Chynei în mâinile sale aspre și muncite, și, cu un aer prefăcut solemn, spuse:

— Ne-am rugat să ajungi întreagă pană aici. Fetița mea tot mai conduce Mustangul de parcă ar fi mașina lui Batman?

— Hei, tată, făcu Laura, cred că uiți că tu m-ai învățat să conduc.

— Te-am învățat noțiunile de bază, zise Paul. Nu m-am așteptat să-mi copiezi și stilul.

— Refuz să-mi închipui cum conduce Laura, spuse Sarah. Tot timpul sunt îngrijorată de moarte.

— Mamă, privește lucrurile în față, există o genă din Indianapolis 500 în ramura paternă și tata mi-a transmis-o mie.

— Conduce excelent, remarcă Chyna. Cu Laura mă simt întotdeauna în siguranță.

Laura îi aruncă un mic rânjet și făcu semnul „victoriei".

Cina se consumă îndelung și fără grabă, pentru că Templetonilor le plăcea să stea de vorbă, iar conversația îi

hrănea în egală măsură cu cina. Aveau grijă s-o includă și pe Chyna în conversația lor și păreau vădit interesați de ceea ce le povestea ea; chiar atunci când discuția atinse probleme de familie despre care Chyna nu știa nimic, se simți legată de ele printr-un soi de osmoză magică, absorbită de-a dreptul de clanul Templeton.

Laura avea un frate de vreo treizeci de ani, Jack; el și soția lui, Nina, locuiau în casa îngrijitorului, la vie, dar un angajament anterior îi împiedicase să participe la cina în familie. Chyna primi asigurări că o să-i întâlnească în dimineața următoare, dar nu simți nicio dorință expresă să-i cunoască, așa cum se întâmplase înainte de a-i întâlni pe Paul și Sarah. În toată viața ei agitată, nu existase niciun loc în care să se simtă acasă; poate că nici aici nu se va simți vreodată pe deplin acasă, dar se simțea măcar binevenită.

După cină, Laura și Chyna merseră să se plimbe prin via luminată de lună, printre butucii cărora nu le dăduseră încă mlădițele sau fructele. Aerul rece era încă greu de mireasma roditoare a pământului proaspăt arat; câmpurile întunecate aveau un soi de mister al lor, care-ți lua mințile; Chyna îl simți provocator, dar și tulburător, ca și cum s-ar fi aflat în preajma unor prezențe nevăzute, a unor spirite străvechi, nu toate benefice.

La întoarcere, după ce străbătuseră via pană în adânc, Chyna spuse:

— Ești cea mai bună prietenă pe care am avut-o vreodată.

— Și tu pentru mine.

— Mai mult... șovăi vocea Chynei. Era cât pe ce să spună:„Ești *singura* mea prietenă”, dar i se păru stângaci, și oricum nu exprima ceea ce simțea pentru Laura. Într-un anume sens, erau într-adevăr surori.

Laura o luă de braț și șopti abia perceptibil:

— Știu.

— Când ai să ai copii, vreau să-mi zică mătușa Chyna.

— Uite ce e, Shepherd, nu crezi că înainte de-a începe să torn bebeluși ar trebui să găsesc pe unul cu care să mă mărit?

— Oricine ar fi el, ar face bine să fie un soț minunat, fiindcă,

altminteri, promit că-l las fără *cojones*.

— Fă-mi un serviciu, da? zise Laura. Nu promite asta înainte de nuntă. Pe unii îi inhibă.

De undeva, din vie, se auzi un zgomot îngrijorător, care o ţintui locului pe Chyna. Un scârţâit prelung.

— E vântul care mişcă o uşă deschisă de la hambar. Sunt balamalele ruginite.

Părea că cineva deschide o uşă uriaşă chiar în zidul nopţii şi păşeşte înăuntru dintr-o altă lume.

Chyna Shepherd nu dormea bine în case necunoscute. Toată copilăria şi adolescenţa, maică-sa o târâse prin întreaga ţară; nicăieri nu stăteau mai mult de-o lună, două. Li se întâmplaseră atâtea lucruri îngrozitoare în atât de multe locuri, încât Chyna învăţase să privească o casă nouă ca pe o viaţă nouă, nu cu speranţa stabilităţii şi fericirii, ci cu neîncredere şi teamă ascunsă.

Scăpase de mult de beleaua de maică-sa şi era liberă să locuiască numai unde voia. Zilele acestea trăia aproape la fel de ordonat ca o călugăriţă; viaţa ei era meticulos gândită, asemenea planului de dezamorsare a unei bombe, lipsită de agitaţia care îi pria maică-si.

Totuşi, în această primă noapte în casa Templetonilor, Chyna nu avu nicio tragere de inimă să se dezbrace şi să meargă la culcare. Stătea în întuneric, aşezată pe un scaun cu spătar, la una dintre ferestrele camerei de oaspeţi, privind fără ţintă podgoriile luminate de lună, câmpul, dealurile din Napa Valley.

Laura se afla la capătul opus al coridorului de la etajul întâi, într-o cameră în care cu siguranţă dormea tun, liniştită, fiindcă ei această casă nu-i era deloc străină.

De la fereastra camerei de oaspeţi, mlădiţele timpurii ale viţei-de-vie abia se observau. Vagi forme geometrice.

Dincolo de terase se ridicau dealuri molcome, îmbrăcate cu ierburi înalte şi uscate, argintii în lumina lunii. O boare capricioasă se stârni în vale şi, de câteva ori, ierburile sălbatice parcă se rostogoliră ca talazurile peste pantele repezi, poleite delicat de lumina jucăuşă a lunii.

Deasupra dealurilor se înălța lanțul muntos, iar deasupra piscurilor se înșira o puzderie de stele și se vedea luna plină, albă. Norii de furtună care se abăteau peste munți, dinspre Nord-Vest, aveau să întunece în curând noaptea. Dealurile, mai întâi argintii, se înnegurară treptat, de la plumburiu pană la cea mai intensă nuanță de negru.

Când se auzi primul țipăt, Chyna privea pierdută spre stele, atrasă, ca și în copilărie, de lumina lor rece. Se gândea, fascinată, că lumile acelea îndepărtate trebuie să fie pustii și imaculate, că mizeria nu le-a atins niciodată. La început, țipătul înăbușit i se păru doar o amintire, un fragment fulgerător din existența ei într-o altă casă străină din trecut, reverberat peste timp. Adesea, în copilărie, se ascundea de maică-sa și de prietenii ei beți sau furioși. Se urca pe acoperișurile verandelor, se pitea după pomii din spatele casei, se furișa pe geam, pe scara de incendiu, în locuri secrete, departe de încăierări, acolo unde putea studia stelele și unde vocile ridicate, de harță, surescitare sexuală sau răvășite de droguri ajungeau pană la ea ca dintr-un aparat de radio care transmitea din locuri îndepărtate, oamenii aceia părând să nu mai aibă nicio legătură cu ea.

Cel de-al doilea țipăt, deși la fel de scurt și doar puțin mai intens decât primul, aparținea indiscutabil prezentului, nu era o amintire; Chyna rămase în continuare pe scaun. Încordată. Cu urechile ciulite. Asculta.

Își dorea să creadă că vocea venise din afară; continuă să privească în noapte, să cerceteze viile și dealurile din spatele casei. Vântul umfla în valuri iarba uscată pe coamele scăldate în lumina lunii, ca și cum o mare mirifică, străveche și-ar fi desfășurat undele sub pașii timpului.

De undeva, din casă, se auzi o bufnitură înăbușită, de parcă un obiect greu ar fi căzut pe podeaua mochetată.

Chyna se ridică imediat de pe scaun și rămase în picioare nemișcată, în așteptare.

După vocile răstite dintr-un motiv sau altul, urma cel mai adesea câte un necaz. Totuși, se întâmpla ca unele certuri grave să fie precedate de tăceri calculate și de lucruri făcute pe furiș.

Cu greu putea să asocieze ideea violenței conjugale cu Paul și

Sarah Templeton, care îi păruseră blânzi și iubitori unul cu altul, la fel cum erau și față de fiica lor. Totuși, aparențele și realitatea se potriveau arareori, iar priceperea omului de a-și dezamăgi semenii era cu mult mai mare decât a cameleonului, mierloiului american[1] sau a devotatei călugărițe[2], care își ascunde canibalismul feroce în spatele unei măști inocente și evlavioase.

După țipetele înăbușite și bufnitura slabă, tăcerea se lăsă ca o zăpadă, neverosimil de adâncă și înspăimântătoare, ca într-o lume a surzeniei. Era liniștea dinaintea furtunii, calmul șarpelui încolăcit.

Într-o altă parte a casei, cineva stătea la fel de nemișcat ca și ea, în alertă, ascultând cu atenție. O persoană primejdioasă. Simțea prezența străină ca pe o apăsare ușoară în aer, nu foarte diferită de aceea de dinaintea unei furtuni.

Pe de altă parte, cei șase ani de cursuri de psihologie o făcuse să-și pună întrebări asupra spaimei pe care i-o trezeau sunetele nopții și care, logic, puteau să nu însemne nimic. Orice psihanalist bun ar fi avut o grămadă de caracterizări pentru cineva care sărea de la bun început la o concluzie negativă, care trăia permanent în așteptarea violenței.

Dar ea trebuia să-și asculte propriul său instinct, ascuțit de atâția ani de experiență dură. Intuiția îi spuse că mișcarea îi va readuce siguranța de sine. Se îndepărtă în liniște de scaun, îndreptându-se către ușa dinspre hol. În cele două ceasuri cât stătuse în camera neluminată, ochii i se obișnuiseră cu întunericul și acum se mișca cu ușurință, fără teamă că s-ar putea lovi de mobile.

Mai avea jumătate din distanța pană la ușă când auzi pași apropiindu-se pe palierul de la etaj. Călcătura grea, precipitată, era străină de casă.

Nestingherită de interminabilul „al doilea gând” despre care învățase la psihologie, se întoarse la intuiția și modul de a se apăra din copilărie. Se trase înapoi spre pat și se lăsă în genunchi.

Mai încolo, pe hol, pașii se opriră. Se deschise o ușă.

Era conștientă de cat de absurd poate fi să-și imagineze că simpla deschidere a unei uși înseamnă furie dezlănțuită.

Declicul unui buton răsucit, scrâșnetul unei clanţe prost închise, scârțâitul unei balamale neunse – toate acestea erau simple sunete, nici delicate, nici furioase, vinovate sau inocente; puteau fi produse tot atât de bine de un preot, ca și de un hoț. Totuși, ea *știa* că noaptea aceasta stătea sub semnul furiei dezlănțuite.

Întinsă pe burtă, se strecură sub pat, cu picioarele spre capul patului. Acesta avea picioare solide, aristocrate și, din fericire, mai înalte decât cele obișnuite. Cu câțiva centimetri mai scund să fi fost, și Chyna nu s-ar fi putut ascunde.

Se deschise încă o ușă. Ușa dormitorului de oaspeți, care se afla exact în dreptul patului.

Cineva aprinse lumina.

Chyna stătea întinsă pe-o parte, cu urechea dreaptă lipită de covor. Făcu ochii mari, de sub pat, și văzu o pereche de bocanci negri ai unui bărbat, iar de la jumătatea gambei în jos, jeanșii.

Abia păşise pragul și, cu siguranță, cerceta camera. Avea să sesizeze că la ora unu noaptea, patul era neatins, cu patru puișori de pernă sprijiniți la căpătâi. Chyna nu lăsase nimic pe suportul de haine. Nicio haină răvășită pe scaun. Romanul ieftin, pe care-l adusese să-l citească înainte de culcare, se afla intr-un sertar al biroului.

Prefera spațiile ordonate, libere până la austeritate. Această preferință putea să-i salveze acum viața.

Din nou încercă o ușoară îndoială – propensiunea spre autoanaliză care-i bântuie pe toți studenții la psihologie. Dacă bărbatul din cadrul ușii era vreunul dintre-ai casei – Paul Templeton sau Jack, fratele Laurei, cel care locuia în casa administratorului viei – și dacă vreo situație-limită ar fi explicat de ce dădea buzna în camera ei fără să bată la ușă, ea ar fi apărut ca o toantă de mâna-ntâi, dacă nu cumva isterică, atunci când s-ar fi târât afară de sub pat.

Pe urmă, chiar la vârful bocancului, o picătură roșie, mare, apoi alta, și a treia, căzură pe covorul galben-pai. *Pic-pic-pic.* Sânge. Plușul gros, sintetic, al covorului supse primele picături. Cea de-a treia își păstra conturul, sclipind stins ca un rubin.

Chyna știa că sângele nu aparținea intrusului. Încercă să nu se gândească la obiectul ascuțit de pe care ar fi putut să picure.

El trecu în dreapta ei, avansând mai mult în cameră, iar ea își roti privirea ca să-l poată urmări.

Patul avea margini sculptate, în care fusese bine întinsă și îndesată cuvertura. Nimic nu atârna peste margini ca s-o împiedice să vadă bocancii.

Pe cealaltă parte, unde cuvertura nu era drapată până la podea, spațiul de sub pat era mult mai vizibil pentru el. Din anumite unghiuri, acesta putea să se uite în jos și să zărească vreun petic din jeanșii ei, vârful vreunuia dintre pantofi, mâneca roșie a bluzei de bumbac întinsă pe cotul îndoit.

Îi era recunoscătoare patului imperial, care o acoperea mai bine decât unul de-o persoană sau unul dublu.

Nu-și dădea seama dacă el respira greu, dacă era emoționat sau furios, în felul în care îi simțise prezența. Cu o ureche lipită de covorul de pluș, era aproape surdă. Arcurile și scândurile patului se sprijineau pe spatele ei, și pieptul avea loc să i se dilate când respira temător, șovăitor, cu sufletul la gură. Inima apăsată îi bătea mai să-i spargă pieptul; zgomotul acesta părea să umple atât de mult ascunzișul, încât intrusul avea s-o audă cu siguranță.

Individul se duse la baie, deschise ușa și aprinse lumina.

Chyna își pusese toate obiectele de toaletă în dulăpiorul de medicamente. Nu era nimic care că atragă atenția asupra prezenței ei.

Dar oare chiuveta era uscată?

Când se dusese la culcare, pe la unsprezece, fusese la toaletă și pe urmă se spălase pe mâini. Asta se întâmplase cu două ore în urmă. Cu siguranță că orice picătură de apă din chiuvetă se uscase ori se evaporase între timp.

La chiuvetă se afla un săpun lichid într-un recipient cu pompiță. Din fericire, nu exista nicio bucată de săpun umedă care să-i trădeze prezența.

Se gândi cu grijă la prosop. Avea îndoieli că acesta mai putea păstra umezeala la două ore după ce fusese folosit, destul de puțin de altfel. Totuși, în ciuda inclinației pentru ordine și curățenie, ar fi putut să-l atârne strâmb sau să-i facă vreo cută care s-o dea de gol.

I se păruse că bărbatul stătea de-o veşnicie în pragul băii. Apoi, acesta a stins lumina şi s-a întors în dormitor.

Din când în când, în copilărie – şi apoi chiar ceva mai târziu – Chyna se refugiase sub paturi. Uneori, ai ei o căutau, uneori, deşi aceasta era ascunzătoarea cea mai la îndemnă, nici nu le trecea prin cap să se uite acolo. Dintre cei care o descopereau, puţini căutaseră întâi sub pat – cei mai mulţi lăsaseră treaba asta la urmă.

O altă picătură roşie căzu pe covor, ca şi cum bestia ar fi vărsat încet lacrimi de sânge.

Bărbatul se duse spre uşa de la debara.

Chyna trebui să-şi întoarcă puţin capul, să întindă gatul, ca să-l poată urmări.

Debaraua era spaţioasă, se putea intra înăuntru; în mijloc se afla un bec pe care-l aprindeai trăgând de-un lănţişor. Auzi clar pocnetul întrerupătorului smucit, pe urmă clinchetul bilelor de metal ale lănţişorului, care zdrăngăniră când se atinseră de bec.

Familia Templeton depozita valizele în fundul debaralei. Stivuite printre celelalte, geanta şi valiza Chynei nu trădau prezenţa unui musafir în casă.

Îşi adusese câteva schimburi: două rochii, două fuste, încă o pereche de jeanşi, o pereche de pantaloni de in, o jachetă de piele. Pentru că şi ea, şi Laura purtau aceeaşi măsură la haine, intrusul ar fi putut trage concluzia că cele câteva obiecte agăţate în debara sunt lucruri lăsate de Laura din neglijenţă în camera de oaspeţi, mai degrabă decât dovada prezenţei unui musafir.

Totuşi, dacă trecuse şi prin dormitorul Laurei şi îi cercetase debaraua – atunci, ce se întâmplase cu Laura?

Nu trebuia să se gândească la asta! Nu acum. Nu încă. Deocamdată, avea nevoie de toate simţurile, toate gândurile concentrate, ca să rămână în viaţă.

Cu optsprezece ani în urmă, în noaptea de după cea de-a opta aniversare, într-o cabană de pe ţărm, la Key West, Chyna se pitise sub pat ca să se ascundă de Jim Woltz, prietenul mamei sale. Dinspre Golful Mexic se stârnise o furtună năprasnică, şi fulgerul care muşca amarnic din cer o făcu să se teamă de templul plajei unde îşi găsise refugiul în alte nopţi. După ce se

hotărâse să se vâre în spațiul strâmt de sub patul de fier, mai scund decât cel sub care se afla acum, descoperise că împărțea ascunzătoarea cu un gândac *palmetto*. Asemenea vietăți nu erau atât de exotice sau drăgălașe, precum le arăta numele. Acesta, de pildă, era mare cât palma fetiței. De fapt, nu erau altceva decât niște enorme libărci tropicale. În mod normal, nesuferitul ar fi luat-o la fugă. Însă părea mai puțin îngrijorat de prezența ei decât de turbatul Woltz, care dădea ocol cămăruței cuprins de furia alcoolului, zdrobind totul, pocnindu-se de pereți și de mobile, ca o fiară în cușcă. Chyna era desculță, îmbrăcată cu un șort albastru, purta pe cap un coif alb, de hârtie, iar gândacul, cuprins de frenezie, gonea pe toată suprafața pielii neacoperite, printre degetele de la picioare, în sus și în jos pe pulpe, pe urmă mai sus; îi traversă spinarea, umblă de-a lungul gatului, prin păr, pe umăr, pe brațul subțire. Nu îndrăznea să țipe de silă, ca să nu-i atragă atenția lui Woltz. În acea noapte părea descreierat, un monstru dintr-un coșmar, iar ea era convinsă că, asemenea tuturor monștrilor, Woltz avea un simț supranatural al văzului și auzului, numai bun pentru vânat copii. Nu găsise nici măcar curajul să lovească ori să îndepărteze gândacul, ca nu cumva Woltz să poată auzi cel mai mic sunet, în ciuda vuietului metalic al furtunii sau a bubuitului neîncetat al tunetului. Suportase grațiile gândacului numai ca să le evite pe cele ale lui Woltz, încleștându-și fălcile ca să înăbușe un țipăt, rugându-se cu disperare la Dumnezeu s-o salveze, pe urmă rugându-se și mai amarnic s-o ia Dumnezeu, să pună capăt chinului, chiar și printr-un trăsnet, să pună capăt chinului, o Doamne, pune capăt, pune capăt.

Acum, deși nu împărțea spațiul de sub patul cu picioare zdravene cu niciun gândac, Chyna avea senzația că i se tara un gândac pe degetele de la picioare. Era iar fetița desculță de odinioară. Îl simți fugind în sus, pe picioare, de parcă nu purta jeanși, ci pantaloni scurți de bumbac; nu mai purtase părul lung din acea noapte aniversară, când gândacul își găsise ascunziș în pletele ei, dar acum simțea umbra acelui *palmetto* în părul tuns scurt.

Bărbatul din debara, capabil de atrocități infinit mai

îngrozitoare decât cele mai ticăloase vise ale lui Woltz, smuci lănțișorul. Lumina se stinse cu un declic, urmat de clinchetul bilelor de metal.

Bocancii reapărură și se apropiară de pat. O picătură de sânge, proaspătă, sclipea stins pe rama de piele neagră a bocancilor.

Intenționa să se lase pe un genunchi, lângă pat.

Doamne, o să mă găsească ascunsă ca un copil, sufocată de propriul meu țipăt înăbușit, toată numai o sudoare rece, fără pic de demnitate în lupta mea de-a rămâne vie, nevătămată și vie, neatinsă și vie.

O străbătu gândul nebunesc că, atunci când el avea să se uite atent sub pat și să dea nas în nas cu ea, n-o să vadă un bărbat, ci un gândac *palmetto* uriaș, cu ochi negri, multifațetați.

Se simțea redusă iar la neputința pe care o încercase în copilărie, la frica aceea instinctivă pe care sperase să n-o mai încerce vreodată. Omul acesta îi răpise respectul de sine pe care Chyna îl câștigase îndurând totul ani de-a rândul – pe care și-l câștigase, la dracu' –, și nedreptatea îi umplu ochii cu lacrimi amare.

Pe urmă însă bocancii pătați se întoarseră și prinseră să se miște. Individul se îndepărtă de pat, îndreptându-se spre ușa deschisă.

Indiferent ce ar fi gândit bărbatul despre hainele agățate în debara, era limpede că nu observase că dormitorul pentru oaspeți era ocupat.

Ea clipi furioasă, ca să-și alunge ceața lacrimilor din ochi. Intrusul se opri și se întoarse, evident ca să cerceteze dormitorul pentru ultima oară.

Ca să nu-i audă suflul copilăresc, Chyna își ținu, temătoare, respirația.

Bărbatul stinse lumina, apoi ieși pe hol, închizând ușa după el.

Pașii făcură cale-ntoarsă pe unde veniseră, căci camera ei era ultima de la etaj. Zgomotul pașilor se stinse cu repeziciune, învăluit de bătăile îngrozitoare ale inimii ei.

Primul impuls fu să rămână în ascunzătoarea îngustă dintre

covor și arcuri, să aștepte pană în zori sau chiar mai mult, să aștepte pană când avea să se lase o lungă tăcere, o alta decât tăcerea animalului de pradă, care stătea la pândă.

Nu știa însă ce se întâmplase cu Laura, cu Paul, cu Sarah. Oricare dintre ei putea fi în viață, însă grav rănit, abia trăgându-și răsuflarea. Poate că intrusul îi ținea în viață ca să-i poată tortura după plac.

Toate ziarele relatau cu regularitate întâmplări de-o cruzime egală cu scenariile care i se derulau acum cu repeziciune în minte. Și dacă vreunul dintre Templetoni mai trăia încă, Chyna putea fi singura lor speranță de salvare.

În copilărie, ieșise pe brânci afară din numeroasele ei ascunzători mai puțin înspăimântată decât acum, când se strecura de sub pat.

Sigur că acum avea mai multe de pierdut decât cu zece ani în urmă, când apărea în fața mamei ei: o viață onorabilă, construită într-un deceniu de luptă neîncetată, respectul de sine câștigat cu greu. Părea o nebunie să riște toate acestea când se afla în siguranță, stând pur și simplu ascunsă. Dar siguranța personală *apărată* în detrimentul celorlalți era lașitate; doar copiii mici, lipsiți de puterea și obișnuința de-a se proteja singuri, aveau dreptul să fie lași.

Nu se putea ascunde după dezinteresul acela defensiv, pe care îl încercase în copilărie. Un astfel de comportament ar fi însemnat sfârșitul oricărui respect de sine. O sinucidere cu încetinitorul. Nu este cu putință să te retragi cu încetul într-o groapă fără fund – poți doar să te arunci în ea.

Aflată în spațiu deschis – încă o dată –, se ridică și se ghemui apoi lângă pat. Pe moment, era tot ce putea să facă. Stătea încremenită, așteptând ca ușa să se deschidă cu o bufnitură și intrusul să se năpustească înăuntru din nou.

Casa era lipsită de ecou, ca o planetă fără aer.

Chyna se ridică în picioare și traversă în tăcere camera întunecată. Neputând să vadă cele trei picături de sânge, încercă să ocolească locul în care căzuseră mai devreme.

Își lipi urechea stângă de crăpătura dintre ușă și toc, ascultând eventualele mișcări sau vreo răsuflare din hol. Nu auzi

nimic, și totuși își păstră îndoielile.

Poate că el se afla de partea cealaltă a ușii. Zâmbind. Amuzându-se copios la gândul că ea îl asculta. Trăgând de timp. Calm, pentru că știa că, până la urmă, ea avea să deschidă ușa și să-i cadă în brațe.

La dracu'!

Apucă mânerul sferic, îl răsuci cu grijă și tresări când încuietoarea ieși din lăcaș cu un sunet abia auzit. Cel puțin, balamalele erau unse și nu făceau zgomot.

Cu tot întunericul nepătruns cu care nu se obișnuise încă, putea să-și dea seama că dincolo n-o aștepta nimeni. Păși afară din cameră și închise ușa cu grijă.

Încăperile pentru oaspeți se aflau după latura mică a L-ului pe care îl descria holul de la etaj. La dreapta Chynei se afla scara de serviciu, care cobora la bucătărie. La stânga rămânea latura lungă a L-ului.

Elimină scara de serviciu. Mai devreme coborâse pe-acolo când se dusese cu Laura să se plimbe prin vie. Treptele, tocite, din lemn, scârțâiau și trosneau. Casa scării se comporta ca un amplificator, avea eficiența unei tobe de metal. În liniștea nefirească a casei, ar fi fost cu neputință să te strecori pe scara de serviciu fără să fii auzit.

Pe de altă parte, scara principală și holul de la etaj erau mochetate.

De după colț, de undeva din lungul holului, răzbătea o lumină palidă, gălbuie. Tapetul cu trandafiri părea că absoarbe lumina, în loc s-o reflecte, căpătând astfel o profunzime enigmatică.

Dacă intrusul ar fi stat undeva între intersecția laturilor L-ului și sursa de lumină, ar fi aruncat o umbră strâmbă peste tapetul înflorat, luminos, ori pe covorul galben-pai. Nu se vedea nicio umbră.

Cu spatele lipit de perete, Chyna merse într-o parte până la colț, șovăi și întinse gâtul să cerceteze drumul. Holul principal era pustiu.

Două surse de lumină palidă, de culoarea chihlimbarului, adânceau și mai mult întunericul. Prima venea pe o ușă, pe

jumătate deschisă, din dreapta: apartamentul lui Paul și al lui Sarah. Cea de-a doua se afla mai departe, pe hol, dincolo de scara principală; la stânga, camera Laurei.

Toate celelalte uși păreau închise. Nu știa ce se află dincolo de ele. Poate alte dormitoare, o baie, un birou, debarale. Deși simțea cea mai puternică atracție – și cea mai mare spaimă – față de camerele luminate, fiecare ușă închisă reprezenta un nou pericol.

Tăcerea insondabilă o ispitea să creadă că intrusul plecase.

Aceasta era tentația căreia îi rezista cel mai bine.

Așadar, înainte, printre tufele de trandafiri imprimați pe tapet, spre ușa pe jumătate deschisă de la apartamentul stăpânilor casei. Ajunsă acolo, ezită. Ca pe marginea prăpastiei.

Când avea să descopere ceea ce aștepta să fie descoperit, poate că toate iluziile ei cu privire la ordine și stabilitate urmau să se dizolve. Atunci, adevărul crud al vieții avea să se afirme din nou, după zece ani în care ea îl negase cu sârguință: acest adevăr era haosul, care curgea ca un șuvoi de argint viu, fără să știi încotro se duce.

Poate că bărbatul în jeanși și bocanci negri s-a întors în apartamentul părinților Laurei, după ce a ieșit din dormitorul pentru oaspeți, fapt puțin probabil, de altminteri. Fără îndoială, în casă existau alte surse de distracție, mai atrăgătoare pentru el.

Temându-se să mai zăbovească prea mult în hol, păși sfioasă peste prag, fără să deschidă ușa mai mult.

Camera soților Templeton era spațioasă. În fața unui cămin se aflau două fotolii și două scăunele pentru sprijinit picioarele. Rafturi înțesate cu cărți legate în piele, ale căror titluri se pierdeau în umbră, străjuiau căminul.

Veiozele, de forma unor vase, de un brun-roșcat viu, aveau abajururi plisate. Una dintre ele era aprinsă; dungi purpurii maculau abajurul.

Chyna se opri brusc la picioarele patului, destul de aproape ca să vadă mai mult decât ar fi trebuit. Nici urmă de Paul și Sarah în pat, dar cearșafurile și păturile erau talmeș-balmeș; în partea dreaptă, atârnau pe podea. În stânga, așternuturile arătau ca înmuiate în sânge; stropi de sânge erau împrăștiați pe tăblia

de la capul patului și pe perete, formând un soi de curcubeu.

Închise ochii. Auzi ceva. Se întoarse, la pândă, așteptând să fie atacată. Era singură.

Zgomotul acela se auzise tot timpul, era un zgomot de fond, de apă care curge, susur – răpăit – pleoscăit.

Nu-l auzise de când intrase în cameră, căci vederea petelor de sânge acoperea cu un urlet de mulțime înnebunită orice alt sunet.

Sinestezie. Cuvântul citit într-un text de psihologie se lipise de ea, mai mult pentru că îl socotea o plăcută succesiune de silabe, decât fiindcă se așteptase să încerce ea însăși senzația. Sinestezie: un amestec al simțurilor, în care mireasma poate fi percepută ca o izbucnire de culoare, sunetul ca o mireasmă, pipăitul unei suprafețe poate părea un râs gâlgâitor sau un țipăt.

Închizând ochii, izgoni din auz urletul dezlănțuit al petelor de sânge în locul de unde auzise căderea de apă. Acum recunoștea sunetul: era dușul din baia alăturată.

Ușa de la baie era ușor întredeschisă. Pentru prima oară de când intrase de pe hol, Chyna observă banda îngustă de lumină fluorescentă de-a lungul tocului ușii de la baie.

Când își mută privirea dinspre ușă, refuzând să înfrunte ceea ce o putea aștepta dincolo de ea, privirea îi căzu pe telefonul de pe noptiera din dreapta. Aceasta era partea nepătată de sânge, ceea ce o făcea mai abordabilă pentru Chyna.

Ridică receptorul. Nu avea ton. Nici nu se așteptase să aibă. Lucrurile nu erau niciodată atât de simple.

Deschise unicul sertar al noptierei, în speranța că va găsi vreun pistol. Nu avea noroc.

Convinsă că doar mișcarea îi aduce siguranța, că ascunsul sau târâtul pe sub paturi este ultima soluție la care se cuvine să recurgă, Chyna ocolise patul uriaș înainte de a-și da seama că deja făcuse prima mișcare. În fața ușii de la baie, covorul era pătat rău.

Făcu o grimasă și se îndreptă spre cea de-a doua noptieră; trase sertarul. În lumina agonică, descoperi o pereche de ochelari pentru citit, ale căror lentile aruncau raze gălbui, un roman de aventuri după care se dau în vânt bărbații, într-o

ediție ieftină, o cutie de șervețele de hârtie, un tub de alifie de buze, dar nici urmă de vreo armă.

În timp ce închidea sertarul, simți că, de sub pata de sânge proaspăt, de un roșu-arămiu, adăsta un miros de praf de pușcă.

Era obișnuită cu mirosul acela. De-a lungul vremii, destul de mulți dintre prietenii mamei ei folosiseră arme ca să obțină ceea ce voiau, ori cel puțin se lăsaseră fascinați de ele.

Chyna nu auzise împușcături. Evident, intrusul folosise o armă cu amortizor.

Dincolo de ușă, apa vuia la duș. Susurul acela, altminteri blând și reconfortant, îi zgâria acum nervii ca polizorul dentistului.

Era sigură că intrusul nu se afla în baie. Își terminase treaba acolo. Putea să-și facă de lucru oriunde în altă parte a casei.

În clipa aceasta nu se mai temea propriu-zis de acel bărbat, ci de faptul că avea să descopere ceea ce făcuse el. Opțiunea ei constituia chintesența suferinței umane: până una alta, a nu ști ceva, este mai rău decât a ști.

În cele din urmă, împinse ușa. Își strânse pleoapele și pătrunse în marea orbitoare de lumină fluorescentă.

Baia spațioasă era placată cu ceramică albă și galbenă. La jumătatea pereților, de jur-împrejurul ramei de la oglindă, pe marginea chiuvetei, se întindea o friză decorativă, cu narcise și frunze. Se așteptase la mai mult sânge.

Paul Templeton, în pijama albastră, stătea proptit de vasul de la toaletă. Fâșii late de bandă izolantă îi traversau coapsele, țintuindu-l de vas. Mai multă bandă adezivă trecea peste piept, ținându-l drept, fixat de rezervor.

Prin fâșiile semitransparente de pe piept se vedeau trei urme clare de glonț. Poate că erau mai mult de trei. N-o interesa câte erau și nici nu avea nevoie să știe. Paul părea să fi murit instantaneu, cel mai probabil în somn, înainte de-a fi fost târât în baie.

O durere adâncă, înghețată, îi întunecă sufletul. Ca să supraviețuiască, trebuia să reprime această durere cu orice preț; supraviețuirea era specialitatea ei.

O zgardă de bandă izolantă priponea gâtul lui Paul de un

suport de prosoape fixat în perete, în spatele toaletei, ca nu cumva capul să-i cadă în piept, dar și pentru a-i fixa privirea pierdută spre duș. Pleoapele le avea deschise, iar la ochiul drept îi plesniseră toate vasele de sânge.

Cu un fior, Chyna întoarse capul.

Deși criminalul fusese nevoit să-l ucidă pe Paul în somn, ca să capete rapid controlul asupra casei, imaginația lui lucrase prea mult, obligându-l pe soțul mort să asiste la atrocitățile comise împotriva soției.

Scenă clasică, una dintre scenele favorite pe care sociopații le interpretează cu încântare pentru victimele lor. Ei chiar cred că, timp de câteva clipe, mortul mai este în stare să vadă, să audă, și astfel să admire teribilismele grotești și exhibiționismul unui călău care nu se teme nici de oameni, nici de Dumnezeu. Manualele descriau acest tip de manie. Într-unul dintre cursurile de psihologie patologică de la Universitate, un specialist de la FBI le oferise mai multe imagini ale unor astfel de scene decât puteau furniza manualele vreodată.

Oricum, la prima vedere, contactul cu acest tip de brutalitate era mai rău decât se poate descrie în cuvinte. Aproape paralizant. Chyna își simți picioarele grele și înțepenite. Furnicăturile din palme marcau o ușoară amorțeală.

Sarah Templeton se afla în cabina dușului, separată de cadă. Deși ușa de sticlă era închisă – și brumată de apă –, Chyna deslușì conturul vag al unei siluete rozalii ghemuite pe jos.

Deasupra ușii de sticlă, criminalul scrisese două cuvinte. Literele păreau mâzgălite nervos, cu un dermatograf: TÂRFĂ ÎMPUȚITĂ.

Chyna și-ar fi dorit, mai mult decât orice își dorise vreodată în viață, ca în acest moment să nu fie obligată să privească în cabina dușului. Sarah nu avea cum să mai fie în viață.

Totuși, dacă pleca fără convingerea că Sarah nu mai putea fi ajutată nicicum, sentimentul vinovăției, de neînlăturat, avea să transforme propria ei viață într-un chin.

În plus, prin profesie, se legase să înțeleagă tocmai aceste aspecte ale cruzimii omenești; niciun studiu de caz dintre cele publicate nu-i puteau oferi mai mult decât ceea ce vedea aici. În

casa aceasta, în noaptea aceasta, tărâmul tenebros al minții sociopate le dezvăluise.

Lovindu-se de pereții de faianță, susurul și clipocitul apei care cădea cu un sfârâit de tigaie avea șuierături de șarpe și chicoteli frânte de copii ciudați.

Cu siguranță, apa era rece. Altfel, aburul ar fi clocotit în partea superioară a cabinei.

Chyna își ținu respirația, înșfăcă mânerul de aluminiu și deschise ușa.

Sarah Templeton purtase o cămășuță scurtă și pantaloni asortați, care zăceau ude într-un colț, făcute ghem.

După uciderea soțului, femeia fusese lovită sistematic, până la pierderea cunoștinței, posibil cu patul armei. După aceea, i se pusese căluș; avea obrajii umflați de cârpele îndesate în gură. Buzele i le lipise cu fâșii de bandă adezivă, dar, din cauza curgerii neîntrerupte de apă înghețată, marginile benzii începuseră să se dezlipească.

Pentru Sarah, criminalul folosise un cuțit. Nu mai era în viață.

Chyna închise cu calm ușa de la cabina dușului.

Dacă pe lume exista îndurare, atunci Sarah Templeton trebuia să nu-și fi recăpătat cunoștința după ce fusese lovită.

Își amintea cum Sarah o îmbrățișase la sosire. Stăpânindu-și lacrimile, își dori să fi murit ea în locul femeii aceleia deosebite. Într-adevăr, și ea era mai mult moartă decât vie, fiindcă o părticică din inima ei murea cu fiecare dintre Templetoni.

Chyna se întoarse în dormitor. Se îndepărtă de pat, dar nu se îndreptă imediat spre ușa de la hol. Dimpotrivă, stătea în picioare în cel mai întunecat colț, fără să-și poată stăpâni tremurul.

Stomacul i se strângea. Simți o arsură în piept și un gust amar îi năvăli în gură. Își suprimă nevoia presantă de-a voma. Ucigașul putea să audă icnetul și ca atare să vină s-o caute.

Deși îi cunoscuse pe părinții Laurei abia în după-amiaza precedentă, Chyna aflase câte ceva despre ei din numeroasele anecdote ale prietenilor și din pitorețtile povești de familie. S-ar fi cuvenit să se simtă mai îndurerată decât se simțea, dar acum

avea foarte puține resurse pentru așa ceva. Mai târziu, durerea avea s-o lovească din greu. Durerea înflorește în sufletele liniștite, iar sufletul ei tuna de spaimă și dezgust.

Era șocată văzând cum criminalul făcuse atâta rău în timp ce ea ședea la fereastra dormitorului, fără să știe ce se petrece, meditând la stele și gândind la alte nopți în care contempla stelele de pe acoperișuri, din pomi, de pe plaje. După cât se vedea, criminalul petrecuse cel puțin zece-cincisprezece minute cu Paul și Sarah înainte de-a cerceta și restul casei, pentru a-i localiza și a-i supune voinței lui și pe ceilalți ocupanți.

Uneori, un astfel de om încearcă o emoție specială – atunci când riscă să fie întrerupt, chiar se teme. Poate că unul dintre copiii familiei, îngrozit, semiadormit ar fi atras în dormitorul părinților de un zgomot oarecare și pe urmă ar trebui urmărit, târât pe scări ca să nu reușească să scape. O atare posibilitate îl făcea pe ticălos să-și ducă la bun sfârșit activitatea din dormitor și baie cu o plăcere și mai mare.

Ocupația aceasta îl încânta cu adevărat. Era o necesitate socială, dar nu una stringentă. Distracție. Recreere. Așadar, fără vină, fără remușcare. Sălbăticia îl bucura.

Undeva, în casă, criminalul se odihnea ori se distra până avea să-și reia jocul.

Pe măsură ce tremurul i se topi în fiori, Chyna începu să se teamă din ce în ce mai mult pentru Laura. Cele două strigăte înăbușite, pe care le auzise cu câteva minute în urmă, surveniseră după moartea lui Sarah; Laura trebuie să fi fost surprinsă în somn de un bărbat care purta mirosul sângelui mamei ei.

Poate că nu s-a întors imediat la Laura. Nemaigăsind pe nimeni în niciuna dintre camere, convins că toată casa se afla sub stăpânirea lui, cu siguranță s-a apucat s-o exploreze. Dacă manualele de psihologie descriau cu exactitate astfel de comportamente, probabil că individul dorea să violeze toate spațiile private. Să-și vâre nasul prin dulapuri și sertare. Să le mănânce mâncarea din frigider. Să le citească scrisorile. Poate chiar să le pipăie și să le miroasă rufele murdare... Dacă reușea

să descopere fotografiile de familie, poate că urma să stea ascuns vreo oră, sau chiar mai mult, amuzându-se cu albumele.

Oricum, mai devreme sau mai târziu, se întorcea el la Laura.

Sarah Templeton fusese o femeie deosebit de atrăgătoare, dar vizitatorii nocturni de felul acestui bărbat erau atrași de tinerețe; se hrăneau cu inocența. Laura era pentru el o delicatesă, irezistibilă, asemenea ouălor de păsări pentru șerpii cățărători.

Când, în sfârșit, Chyna învinse senzația sâcâitoare de greață care o stăpânea și se asigură că n-avea să se dea de gol printr-un acces neașteptat de vomă, ieși pe furiș din colțul ei și traversă camera în tăcere.

Orice s-ar întâmpla, n-avea cum să se afle în siguranță în dormitorul gazdelor. Înainte de plecare, vizitatorul urma probabil să se întoarcă să-i arunce o ultimă privire bietei Sarah, care zăcea în cabina dușului, cu brațele-i subțiri încrucișate patetic, într-un inutil gest de apărare.

Ajungând la ușa pe jumătate deschisă, Chyna se opri să asculte.

Pe peretele opus, din hol, trandafirii stinși de pe tapet păreau mai plini de mister ca oricând. Desenul avea o profunzime atât de enigmatică, încât ea era aproape convinsă că ar putea să dea la o parte tulpinile țepoase și, prin frunzișul de hârtie, să pășească pe un tărâm însorit; privind de-acolo înapoi, casa aceasta ar fi dispărut cu totul.

Fiindcă veioza lumina din spate, Chyna nu avea cum să se oprească în cadrul ușii și să cerceteze locul, scrutând în voie în stânga și-n dreapta; când pășì peste prag, trupul ei își aruncă umbra pe tapetul cu trandafiri. Era periculos să piardă timpul gândind cum să nu-și facă simțită inevitabila prezență.

Sedusă de liniștea îndelungată care părea să promită siguranță, se strecură pieziș pe lângă canatul ușii, în hol – și... acolo era *el*. La distanță de trei metri. În stânga scării principale. Stătea cu spatele spre Chyna.

Fata încremeni. Cu un picior în hol și cu unul pe pragul dormitorului. Dacă se întorcea, nu avea timp să se strecoare înapoi în cameră înainte ca el să fi zărit-o cu coada ochiului – și

totuși nu era în stare să se miște, deși mai exista o șansă să-l evite. Se temea că, la cel mai mic zgomot, el avea s-o audă și să se răsucească spre ea. Chiar foșnetul aproape imperceptibil al covorului sub apăsarea pantofului părea suficient ca să-i atragă atenția.

Intrusul făcea ceva atât de bizar, încât Chyna rămase pironită locului. Ținea mâinile întinse înainte, ridicate cat de sus putea; degetele lui desfăcute pieptănau languros aerul. Părea căzut în transă, încercând parcă să prindă, ca într-o plasă, semnale din eter.

Era un bărbat solid. Un metru nouăzeci, poate chiar mai înalt. Musculos. Talia subțire, umerii enormi. Jacheta de doc stătea să plesnească pe spatele lat.

Avea părul des, castaniu, tuns îngrijit pe ceafă. Chyna nu reușea să-i vadă figura. Spera să n-o vadă niciodată.

Degetele lui, răsfirate ca o plasă, pătate de sânge, păreau zdrobitoare. Ar fi fost în stare să-i curme viața numai strângând-o cu o singură mană.

— Vino la mine, murmură el.

Chiar în șoaptă, vocea aspră avea un timbru și o putere care vrăjeau.

— Vino la mine.

Nu părea că vorbește cu o nălucă pe care doar el o vedea, ci cu Chyna însăși; ca și cum avea simțurile atât de ascuțite, încât reușise să-i detecteze prezența din simpla mișcare a aerului pe care ea îl dislocase când pășise în cea mai perfectă liniște peste prag.

Pe urmă, Chyna observă păianjenul. Cobora din tavan pe un fir, cam la vreo treizeci de centimetri de palmele întinse ale ucigașului.

— Te rog.

Ca și cum ar fi reacționat la rugăminţile bărbatului, păianjenul își țesu firul mai departe, coborând.

Criminalul întoarse palmele în sus.

— Mititelule, răsuflă el.

Gras și negru, păianjenul ascultător se rostogoli în palma mare.

Ucigașul duse mana la gură și dădu ușor capul pe spate. Strivi păianjenul și-l mâncă – ori îl înghiți de viu, poate.

Stătea nemișcat; savura.

În cele din urmă, fără să se uite înapoi, porni spre dreapta, către casa scărilor, și coborî cu iuțeală de păianjen și cu un calm asemănător.

Chyna se scutură ca de un fior, consternată că încă se mai afla în viață.

Capitolul 2

Asemenea unui stăvilar, casa oprea în interiorul zidurilor liniștea adâncă, acvatică, ce te lovea peste piept cu o putere și presiune uriașe.

Când Chyna a găsit forța să se miște, s-a apropiat cu precauție de scări. Se temea că vizitatorul n-a apucat să coboare până la parter, că se juca numai cu ea, stând ascuns, așteptând-o, zâmbind. Avea să întindă palmele ca s-o ajungă și să-i spună: „Vino la mine."

Își ținu respirația și se uită în jos, riscând să fie văzută. Scările coborau în spirală, în trepte de întuneric, în salonul de la parter. Chyna vedea destul de bine spațiul acela, ca să se asigure că el nu se afla acolo.

Atât cât putea desluși, nu se zărea nicio lumină aprinsă. Se întrebă ce putea oare să facă el acolo, orientându-se doar după lumina palidă a lunii care răzbătea prin ferestre. Părea că stă într-un colț, ghemuit ca un păianjen, sensibil la cele mai slabe mișcări ale curenților de aer, visând la urmărirea tăcută și la sfâșierea frenetică a prăzii.

Chyna trecu repede de scări, spre capătul holului, către următoarea ușă deschisă, care era și cea de-a doua sursă de lumină, de culoarea mierii, îngrozindu-se la gândul că acolo ar putea descoperi cine știe ce. Putea să facă însă față și groazei, și eventualei descoperiri. Faptul că *nu* știm ceva, că refuzăm adevărul, ne provoacă vise urâte și ne face să ne trezim noaptea cu broboane de sudoare pe frunte.

Camera în care intră era mai mică decât dormitorul gazdelor, lipsită de spațiu pentru oaspeți. Un colțar. Un pat dublu. O noptieră cu lampă cu braț mobil, un șifonier, o oglindă în fața căreia se afla un scaun tapițat.

La capul patului, pe perete, un portret de-al lui Freud, de mărimea unui poster. Chyna îl detesta. Dar draga de Laura, idealista, credea cu înverșunare în adevărul multor teorii freudiene; se lăsa purtată de visul că există o lume fără vină, că toți oamenii sunt victime ale trecutului lor problematic și

tânjesc să se reabiliteze.

Laura zăcea cu fața în jos pe pat, peste grămada de cearșafuri și pături. Avea mâinile și picioarele încătușate la spate. Cele două perechi de piedici de oțel scânteietor erau legate una de cealaltă cu un lanț.

O violase. Pantalonii largi albaștri de la pijama fuseseră tăiați cu o precizie demnă de-un croitor profesionist; bucățile de material, înlăturate cu grijă, zăceau pe pătură, de-o parte și de alta. Bluza de pijama fusese împinsă pe spate și era mototolită sus pe ceafa.

Chyna a mai făcut câțiva pași; teama îi era dublată de-o tristețe care creștea în ea, care-i făcea inima și mai mare, dar rece și pustiită. Când simți mirosul slab de spermă, teama și tristețea se asociară cu furia. Se aplecă spre pat și strânse pumnii atât de tare, încât unghiile îi intrară dureros în carne.

Din pricina transpirației, părul blond se lipise de fața Laurei ca o peliculă. O paloare ca de zăpadă acoperea trăsăturile delicate, crispate de spaimă, și ochii erau închiși strâns.

Nu murise. Nu murise. Părea imposibil.

Fetița – căci groaza o transformase într-o fetiță – murmura ceva atât de stins, încât cuvintele nu se auzeau nici la câțiva centimetri; totuși, murmurul lor precipitat vădea o mare disperare. Era o rugăciune, una pe care Chyna o spusese multe nopți de-a rândul, odată, demult, în locuri îndepărtate: o rugăciune pentru îndurare, o rugă fierbinte să scape din această oroare vie și neatinsă, o, Doamne, te rog, neatinsă și vie.

În nopțile acelea de demult, Chyna alungase prin rugăciune și violul, și moartea. Acum, pentru Laura, jumătate din rugăciune rămânea fără răspuns.

Cu gura încleștată de suferință, Chyna articulă cu greutate:

— Eu sunt.

Pleoapele Laurei se dezlipiră brusc și ochii albaștri, ieșiți din orbite, se rotiră de colo-colo ca ai unui cal îngrozit, plini de neîncredere.

— Toți sunt morți.

— Ssst, șopti Chyna.

— Sânge. Pe mâinile lui.

— Ssst. O să te scot de-aici.

— Duhnea a sânge. Jack e mort. Nina. Toți.

Jack, fratele ei, pe care Chyna nu-l cunoscuse, și Nina, cumnata Laurei. Cu siguranță, înainte de-a intra în casă, criminalul vizitase clădirea în care locuia administratorul viei. Patru morți. Prin urmare, nu se găsea nimeni pe întreg domeniul, atât de întins, care să le fi venit în ajutor.

Chyna aruncă o privire îngrijorată către ușa deschisă, apoi se ridică repede să verifice cătușele de la încheieturile Laurei. Erau fixate zdravăn.

Cu mâinile și picioarele bine prinse în cătușe, legate între ele cu un lanț, Laura fusese priponită cu mare grijă. Nu era în stare nici să stea în picioare, darămite să umble. Și nici Chyna nu era destul de puternică încât s-o care în spate. Își văzu figura reflectată în oglinda din cameră și își dădu seama, tulburată, cât de vie și autentică era teroarea pe care o exprima fața ei schimonosită.

Încercând să-și compună o mină mai bună, de dragul Laurei, Chyna se aplecă din nou deasupra patului și murmură aproape la fel de încet ca în rugăciunea prietenei ei:

— E vreo armă pe-aici?

— Ce?

— Dacă e vreo armă în casă?

— Nu, nu.

— La dracu'!

— Jack.

— Ce-i cu Jack?

— Are una.

— O armă? La cabană? întrebă Chyna.

— Jack are o armă.

Chyna nu avea timp să facă drumul până la locuința administratorului și înapoi până când s-ar fi întors criminalul în camera Laurei. Oricum, era foarte probabil ca el să fi găsit deja arma și să fi pus mâna pe ea.

— Știi cine e?

— Nu.

Ochii albaștri ai Laurei părură să se înnegureze de disperare.

— Afară!

— Am să găsesc eu o armă.

— *Ieși afară*! șopti Laura precipitat, și o transpirație rece îi coborî pe sprâncene.

— Un cuțit, zise Chyna.

— Să nu mori din cauza mea. Apoi, cu voce joasă, dar fermă, spuse: Fugi, Chyna! O, Doamne, te rog, *fugi*!

— Am să mă întorc.

— Fugi!

De-afară se auzi, ca din senin, un zgomot. Zgomot de motor de camion. Se apropia.

Uluită, Chyna se ridică în picioare ca din pușcă. „Vine cineva. Vin ajutoare."

Dormitorul Laurei dădea spre intrarea principală. Chyna se duse înspre fereastra cea mai apropiată, de unde se vedea aleea pietruită care se desprindea din drumul asfaltat.

La vreo patru sute de metri depărtare, două faruri strălucitoare sfâșiau întunericul. Judecând după distanța la care se vedeau farurile față de sol, Chyna conchise că era vorba de-un camion mare.

Ce minune să apară cineva la o oră târzie din noapte, în locul acela retras.

O dată cu licărul de speranță ce își făcu loc în sufletul Chynei, se ivi și gândul de netăgăduit că și criminalul auzise motorul. Persoana sau persoanele din camion n-aveau cum să știe în ce încurcătură intrau.

Oprind în față casei, erau niște oameni morți.

— Stai așa, spuse ea și puse mana pe fruntea umedă a Laurei ca s-o liniștească, apoi porni spre ușă, lăsându-și prietena vegheată de privirea infatuată și posomorâtă a lui Sigmund Freud.

Nu era nimeni pe hol.

Chyna se grăbi spre scară; șovăi să se cufunde în întunericul de la parter, dar pe urmă înțelese că nu avea altă soluție.

Coborî în viteză, fără să se sprijine de balustradă. S-ar fi expus prea mult. Acum, lipită de perete, era ceva mai bine.

Trecu repede pe lângă tablourile cu rame ornate, care

împodobeau casa scării, și care semănau cu niște ferestre deschise spre priveliști pitorești. Mai devreme, păruseră luminoase, încurajatoare. Acum erau amenințătoare: păduri fantomatice, râuri negre, câmpii ucigătoare.

Salonul. Un covor oval pe parchetul de stejar lustruit. În dreapta, în spatele unei uși închise, se afla biroul lui Paul Templeton. La stânga, dincolo de arcadă, sufrageria întunecată.

Criminalul se putea ascunde oriunde.

Afară, hârâitul motorului se auzea din ce în ce mai tare. Parcă ar fi fost chiar lângă casă. Șoferul avea să fie împușcat prin parbriz în clipa în care oprea motorul. Sau doborât la pământ cu un glonț când cobora de la volan.

Chyna trebuia să-l prevină, nu ca să-l pună doar pe el în siguranță, ci pentru ea însăși, pentru Laura. Era singura lor speranță.

Convinsă că mâncătorul de păianjeni se afla în apropiere, se aștepta la un atac sălbatic și, lăsând la o parte precauția, se năpusti spre ușa de la intrare. Covorul oval se mototoli, se răsuci și aproape că-i zbură de sub picioare. Se împiedică, întinse mâinile înainte ca să nu cadă și izbi cu ambele palme în ușa de la intrare.

Un asemenea zgomot, infernal, bubuitor, nu avusese cum să nu abată atenția criminalului de la camionul care se apropia.

Chyna dibui în întuneric mânerul ușii și îl răsuci. Ușa era descuiată. Gâfâind, trase cu putere și o deschise.

O boare răcoroasă, care cobora din Nord, purtând o mireasmă stinsă de pământ proaspăt arat și de fungicid, șuieră printre ramurile desfrunzite ale arțarilor care străjuiau aleea. Amușinând locul, ca o haită de ogari, vântul năvăli pe lângă ea, în salon, în timp ce fata ieșea pe verandă.

Camionul trecuse de casă; se îndepărta. Avea să se întoarcă pe la capătul drumului, în curba largă, unde puteau întoarce și camioanele mari care transportau recolta; pe urmă avea să parcheze cu fața spre șosea. Totuși, nu era un camion, ci o rulotă, model mai vechi, dar bine întreținută, de vreo doisprezece metri lungime, albastră sau verde. Barele de crom făceau ape-ape, ca argintul viu, în lumina lunii de iarnă târzie.

Mirată că n-a înjunghiat-o, n-a împușcat-o sau n-a lovit-o nimeni pe la spate, aruncând o privire înapoi, către ușa deschisă în care ucigașul nu se arătase încă, Chyna porni spre scările de la verandă.

Rulota luă curba, îndreptându-se spre casă. Farurile măturară o clipă hambarul, și celelalte acareturi.

Umbrele arțarilor, ale zadei, se destrămau în fața luminii farurilor; pâlpâiră apoi sumbru prin spalierul de la capătul verandei, de-a lungul balustradei albe, peste pajiște și pe aleea pietruită, întinzându-se mai apoi, neverosimil de mult, năpustindu-se în noapte, în încercarea disperată de-a se elibera de arborii care le trimiteau.

Liniștea profundă din casă, luminile stinse de la parter, rateul criminalului, care n-o atacase la ieșirea din casă, sosirea la vreme a rulotei – brusc, toate acestea căpătară un sens care-i dădea fiori de groază. La volanul rulotei era ucigașul.

— Nu!

Chyna se retrase rapid din capul scărilor de la verandă și intră de-a bușilea în salon.

Lumina farurilor îi ajunsese deja la călcâie. Sfâșiau împletitura spalierului, proiectând umbre geometrice peste verandă și peretele de la intrare.

Închise ușa și bâjbâi după încuietoarea masivă de deasupra butonului. Descoperi piedica. Încuie.

Pe urmă își dădu seama de greșeală. Ușa de la intrare rămăsese descuiată, deoarece criminalul ieșise de-acolo. Dacă o găsea acum încuiată, își dădea seama că Laura nu era singura persoană vie din casă și începea vânătoarea.

Degetele asudate îi alunecară pe închizătoare, dar piedica scăpă din arc cu un *clanc* greoi.

Cu siguranță, la venire parcase vehiculul aproape de capătul aleii, spre șosea, și străbătuse drumul către casă pe jos.

Acum, cauciucurile scrâșneau prin pietriș. Frânele scoaseră un șuierat ușor și un scheunat și mai discret, și rulota se opri în fața casei.

Amintindu-și de covorul oval de care se împiedicase mai devreme, Chyna se lăsă în genunchi și-i îndreptă cutele. Dacă

intrusul ar călca pe covorul mototolit, și-ar da seama că nu-l lăsase așa la plecare.

Dintr-o dată, de afară se auzi zgomot de pași: tocuri de bocanci țăcănind pe pietriș.

Chyna se ridică în picioare și se uită spre birou. Nu era bine. N-avea de unde să știe în ce încăpere urma să intre el când se întorcea în casă; dacă ar alege biroul, ea ar rămâne acolo, în aceeași încăpere cu el, fără putință de scăpare.

Pașii criminalului răsunară sec pe treptele din lemn ale verandei.

Chyna năvăli în sufrageria cufundată în întuneric și se opri apoi brusc, de teamă să nu se lovească de mobile și să dărâme ceva. Păși prudentă, pipăind drumul cu ambele mâini, tulburată de imaginea obsedantă a celor două faruri roșietice care-i jucau încă pe retină.

Ușa de la intrare se deschise.

La o distanță destul de mică, în sufragerie, Chyna se ghemui lângă un fotoliu. Dacă ucigașul intra și aprindea lumina, nu avea cum să nu o vadă.

Fără să închidă ușa după el, bărbatul se ivi în salon, în dreptul arcadei, scăldat ușor de lumina slabă ce străbătea din holul de la etaj. Trecu prin dreptul sufrageriei și se duse hotărât spre scară.

Laura.

Chyna tot nu găsise nicio armă.

Se gândi să ia vătraiul de lângă șemineu, dar nu era destul de bun. Dacă nu reușea să-i crape țeasta ori să-i rupă vreo mână din prima lovitură, el îi smulgea imediat vătraiul. Deși spaima îi dădea putere, numai asta nu ajungea.

În loc să se ridice în picioare și să se repeadă orbește prin sufragerie, mergea târâș, pentru că era mai sigur și mai rapid. Ajunse la arcadă și se îndreptă spre ceea ce credea a fi ușa de la bucătărie.

Se împiedică de-un scaun, care se lovi cu un hârșâit de piciorul mesei. Pe masă se mișcă ceva; pe urmă se auzi un *cling-cling* și își aminti că văzuse mai devreme niște fructe de ceramică aranjate cu grijă într-un vas de aramă.

Se gândi că ucigașul n-avea cum să audă aceste sunete tocmai

de la etaj, așa că merse înainte. Trebuia să-și continue drumul, chiar dacă el o auzea sau nu.

Ajungând la ușa batantă mai curând decât se așteptase, se ridică în picioare.

Lumina slabă a lunii se stinse brusc: Chyna simți fiori pe șira spinării, așteptând să se petreacă ceva îngrozitor. Se întoarse, se lipi de tocul ușii, convinsă că ucigașul e în spatele ei și acoperă cu silueta lui lumina lunii; nu era însă acolo. Strălucirea argintie dispăruse. Norii care se tot rostogoleau dinspre apus, înainte de miezul nopții, învăluiseră cu giulgiul lor luna.

Împinse ușa batantă și intră în bucătărie. Nu era nevoie să aprindă neonul. Cuptorul dublu avea montat în partea de sus un ceas electronic ale cărui cifre, verzi, luminau surprinzător de puternic, destul cat să-i permită să se orienteze.

Își aminti că, lângă una dintre chiuvetele de inox, văzuse mai devreme o masă de tăiat carne. Chiuvetele se aflau în fața ferestrei mari. Își lăsă palma să alunece pe mesele de serviciu, din piatră, până când găsi suprafața de lemn de care își amintise.

La etaj, o liniște mai adâncă decât până atunci părea să umple încăperile.

Ce face nenorocitul ăla acolo, pe mutește, cu Laura? Ce face acolo cu Laura?

Sub masa de tăiat carne se afla un sertar în care se aștepta să găsească cuțite. Le găsi. Așezate cu grijă într-un suport compartimentat.

Alese unul. Era prea scurt. Altul. De data aceasta, un cuțit de tăiat pâine, cu lama rotunjită. Cel de-al treilea părea să fie un cuțit de măcelărie. Încercă cu grijă tăișul pe buricul degetului să vadă cât e de ascuțit. Satisfăcător.

Se auzi, de sus, țipătul Laurei.

Chyna porni către sufragerie, dar simți că n-are curajul să meargă într-acolo. Se năpusti spre scara de serviciu, deși știa că pe-acolo nu poate urca fără gălăgie.

Aprinse lumina pe scară. Aici nu avea cum s-o vadă criminalul.

De la etaj, Laura țipă iarăși – un vaier sfâșietor de durere,

disperare, groază, cum trebuie să se fi auzit în camerele de gazare de la Dachau sau în încăperile fără ferestre, unde se luau interogatorii, în Siberia, în perioada Gulagului. Țipătul nu cerea ajutor sau îndurare, ci era o rugă fierbinte pentru eliberarea de chinuri, chiar cu prețul vieții.

Chyna urcă cu greu scara, lovindu-se de țipătul acela ca de un perete, asemenea înotătorului care se luptă cu rezistența pe care i-o opune apa. Rece ca un curent polar, strigătul o înghețа, o paraliza, îi inunda oasele. Se simți copleșită de nevoia de a țipa și ea împreună cu Laura, așa cum un câine urlă atunci când simte suferința altui câine; era o nevoie instinctivă de-a urla de disperare, văzând neputința omenească într-un univers mort; trebuia să lupte cu senzația aceasta imperioasă.

Țipătul Laurei se răsuci chinuit într-un urlet adresat mamei ei, deși știa sigur că aceasta murise. *Mami, mami, mamiiiii!* Fata se transforma iar într-un copil neajutorat, prea înspăimântat de viață ca să găsească alinare în altă parte decât la sânul mamei, simțind bătaia inimii pe care o cunoștea dinainte de-a se naște.

Apoi, se lăsă o liniște apăsătoare.

Pe platformă, la jumătatea drumului spre etajul întâi al casei, Chyna constată cu surprindere că țipătul pătrunzător, greoi, o împietrise.

Picioarele îi șovăiau; mușchii pulpelor și cei ai coapselor îi tremurau ca și cum alergase la maraton. Stătea gata-gata să se prăbușească.

Întrucât ar fi putut să însemne sfârșitul oricărei speranțe, liniștea era acum tot atât de apăsătoare ca și țipătul. Plecă fruntea sub tăcerea grea ca o coroană de fier și, cu umerii căzuți, se strânse, disperată, în ea însăși.

Ar fi atât de lesne să se rezeme de perete, să alunece ușor pe podea, să lase cuțitul alături, să se ghemuiască. Să aștepte pur și simplu plecarea lui. Să aștepte până când o rudă sau un prieten al familiei avea să sosească, să descopere cadavrele, să meargă să anunțe poliția, să se ocupe de toate.

În loc să-și urmeze gândul, după ce se opri câteva clipe pe platformă, Chyna urcă mai departe cu efort. Inima îi bătea nebunește și fiecare pulsație părea s-o doboare.

Nu-şi putea stăpâni tremurul mâinilor. Strângea cuţitul atât de tare, încât încheietura i se albise. Acesta tăia în aer contururi şovăielnice; se întrebă dacă, într-o confruntare, ar avea puterea să înfigă cuţitul şi să sfâşie de-adevăratelea.

Asta era mentalitate de om ratat; se dispreţui. Ultimii zece ani din viaţă o transformaseră într-o învingătoare şi era hotărâtă să nu dea înapoi.

Scările vechi, din lemn, protestaseră sub paşii ei; se mişca repede, fără să-i pese de zgomot. Fie că Laura era vie sau nu, criminalul, prins în jocul lui, distras, n-avea cum să audă altceva decât vuietul propriului sânge ce năvălea nebunește și ceea ce vreo voce lăuntrică îi dicta precipitat în momentele în care viața cuiva se afla în mâinile lui.

Chyna păşi pe holul de la etaj. Împinsă de teama pentru soarta Laurei şi de mânia provenită din dezgustul de sine faţă de momentul de slăbiciune de dinainte, trecu rapid pe lângă uşa închisă de la dormitorul pentru oaspeţi, dădu colţul holului în L şi depăşi dormitorul părinţilor Laurei, prin ale cărui uşi întredeschise mijea o şuviţă de lumină gălbuie. Trecu în goană pe lângă tufişurile de trandafiri stinşi de pe tapet; pe măsură ce înainta, uimită de propria ei îndrăzneală, mânia i se transforma în furie dezlănţuită; părea să alunece pe covor ca pe o vale îngheţată, drept spre uşa deschisă de la camera Laurei, fără nicio ezitare; cu cuţitul ridicat şi braţul ferm, sigură, înnebunită de spaimă, disperare şi dorinţă de dreptate, păşi peste prag; intră în dormitor, acolo unde Freud stătea netulburat de ceea ce se petrecuse sub privirea lui pierdută şi unde patul mototolit era gol.

Chyna se învârti prin cameră, neîncrezătoare. Laura dispăruse, încăperea era goală.

Cu toată bătaia inimii, reuşi să audă zgomotul de lanţ. Nu în cameră. În altă parte.

Fără să-i pese de pericol, se întoarse în hol şi se aplecă peste balustradă, ca să vadă ce se întâmplă în salon.

Jos, în lumina slabă care pătrundea din holul de la etaj, îl văzu pe criminal ieşind pe uşă. O purta în braţe pe Laura. Fata era înfăşurată într-un cearşaf; un braţ îi atârna moale, capul îi

căzuse într-o parte, iar figura îi era ascunsă de părul auriu. Inconștientă, nu opunea nicio rezistență.

Cu siguranță, coborâse seara întunecoasă cu Laura în brațe, imediat după ce urcase Chyna care, preocupată să ajungă în camera Laurei, pregătită pentru atac, nu mai fusese atentă la criminal, deși lanțul și cătușele trebuie să fi făcut zgomot. La rândul lui, n-avusese cum s-o audă pe Chyna din cauza aceluiași zgomot.

Instinctul îi dictase să urce pe scara de serviciu, și bine făcuse. Dacă ar fi urcat pe scara principală, s-ar fi întâlnit cu el, care cobora cu Laura în brațe. Probabil că ar fi azvârlit-o pe Laura înspre ea și ar fi coborât apoi după cele două, care s-ar fi rostogolit în salon; i-ar fi luat cuțitul cu o lovitură de picior, dacă nu cumva l-ar fi scăpat ea singură în cădere, și s-ar fi năpustit cu sălbăticie asupra ei.

Nu putea să-l lase să plece cu Laura.

Speriată că gândul acesta o s-o paralizeze iarăși, Chyna coborî scările nepăsătoare. Dacă l-ar lua prin surprindere și i-ar înfige cuțitul în spate, Laura ar mai avea o oarecare șansă.

Putea s-o facă. Nu simțea niciun fel de repulsie. Era în stare să înfigă lama adânc, să-l înțepe în plămân, să tragă repede cuțitul și să-l vâre din nou, să-l înjunghie pe ticălos, să-l audă cum schelălăie cerând îndurare, să-l înjunghie, o dată, de două, de trei ori, până ce ar fi tăcut definitiv. În viața ei nu rănise pe cineva. Acum însă se simțea în stare, fiindcă se temea pentru soarta Laurei, pentru că i se făcea rău la gândul că-și pierdea prietena – și pentru că ea însăși era o mașină a răzbunării înnăscută, era o ființă omenească.

La baza scărilor, covorul oval nu-i mai fugi de sub picioare, așa că se duse spre ușa deschisă.

Nu mai ținea cuțitul ridicat, ci pe lângă corp. Dacă el o auzea venind, se întorcea, astfel că ea putea să ridice cuțitul, cu o mișcare arcuită, și să i-l înfigă în burtă. Mai bine decât să i-l vâre în spate, unde ar fi putut rata din cauza omoplatului sau a vreunei coaste, ori ar fi putut lovi pe lângă șira spinării. Trebuia să se repeadă la părțile cele mai moi. În felul acesta, s-ar afla față în față cu el. L-ar privi drept în ochi. Oare ar ezita? Trebuia să-l

pedepsească. Nemernicul; se gândi la Sarah, care ședea goală, ghemuită pe jos sub dușul rece. Putea să-l omoare. Era în stare s-o facă.

Cum stătea în cadrul ușii, pe verandă, se simțea capabilă nu numai să ucidă, ci să și moară. Deși se mișcase repede, nu era suficient, pentru că el ajunsese *deja* aproape de rulotă. Greutatea Laurei nu-l incomoda câtuși de puțin. Se deplasa cu o repeziciune neomenească.

Chyna coborî ultima treaptă a scării de la verandă, pornind, pe alee; tălpile de cauciuc ale pantofilor trosneau pe pietriș destul de tare ca să poată fi auzită. Luna dispăruse de pe cer, la fel și o parte dintre stele, ivindu-se coloane masive de nori; dacă ucigașul o auzea și se întorcea, o vedea foarte bine.

N-o auzi, pentru că nu se uită înapoi, și Chyna întinse pasul ca să ajungă pe porțiunea cu iarbă, unde zgomotul pașilor se topea, hotărâtă să-l urmărească.

Rulota avea două uși deschise: cea a șoferului, și alta, mai în spate, pe aceeași latură. Criminalul preferă să urce pe ușa din spate.

Cu Laura în brațe, se întoarse într-o parte, strângând prada la piept; intră cu greu pe ușă și urcă cele două trepte din interiorul vehiculului; era pe cât de puternic, pe atât de agil. Dispăru înăuntru înainte ca Chyna să-l poată ajunge.

Se gândi să urce în rulotă după el. Toate ferestrele aveau însă perdelușe, deci nu reușea să-și dea seama dacă a luat-o la stânga sau la dreapta. Dacă o lăsase pe Laura din brațe imediat după ce intrase, acum era în stare să se apere. Dincolo de ușă, se întindea teritoriul lui; ea nu era chiar atât de inconștientă, încât să-și dorească o confruntare acolo.

Se lipi cu spatele de rulotă, lângă ușa deschisă, așteptându-l să iasă. Dacă ieșea, se repezea la el îndată ce punea piciorul afară. Elementul-surpriză funcționa, poate mai bine ca oricând, fiindcă ucigașul se pregătea s-o șteargă fără urmă, satisfăcut, încât era posibil să fie neatent.

Poate că nu mai cobora din mașină; cel puțin însă trebuia să se întindă să închidă ușa. Așa, cu un pas pe scara rulotei, aplecat într-o parte, n-ar fi stat în echilibru perfect și ea ar fi înfipt

cuțitul adânc, pană să apuce el să se tragă înapoi.

Se auzi o mișcare în rulotă. O bufnitură surdă.

Chyna se încordă.

El nu apărea.

Iarăși, liniște.

Miasma de sânge căzu grea dinspre apus, ca și cum acolo s-ar fi aflat un abator. Pe urmă, mirosul dispăru și ea se gândi că amintirea cearșafurilor scăldate în sânge din dormitorul soților Templeton îi dăduse această senzație.

Simți răceala metalului de care se rezemase și se înfioră, fiindcă i se păru că ceva din răceala bărbatului aflat în rulotă i se prelinge pe trup.

În așteptare, începu să-și piardă răbdarea. Frica, renăscută, îi potoli puțin furia, făcând balanța să se incline dinspre răzbunare înspre dorința de supraviețuire. Totuși, mai avea forța să-l omoare. Putea s-o facă. Se lupta din răsputeri să-și stăpânească mânia care-i înfierbânta mințile.

Criminalul ieși din rulotă, dar pe ușa din față.

Chyna simți un nod în gat; vântul rece, prevestitor de furtună, aduse cu el amărăciunea eșecului.

El se îndepărtase destul de mult. Eliberat de povara trupului Laurei și netulburat de zornăitul lanțului, avea s-o audă pe Chyna venind. Nu mai dispunea de niciun element-surpriză ca să fie chit cu el.

Asasinul stătea rezemat de ușa din față a rulotei, lenevos, la vreo sută de metri de Chyna. Își masa ceafa și își mișca umerii puternici ca să-și alunge senzația de oboseală.

Dacă întorcea capul spre stânga, o vedea imediat. Dacă nu stătea încremenită, el o zărea numaidecât, chiar cu coada ochiului. Criminalul stătea chiar pe direcția vântului și fata se temu că el are să-i simtă mirosul. Natura lui, mai curând animală decât omenească, se vădea chiar în grația fluidă cu care se mișca; Chyna credea cu tărie că era dăruit cu calități de fiară și simțuri neomenești.

Deși nu avea în mană arma cu amortizor cu care-l omorâse pe Paul Templeton, aceasta putea fi prinsă în centură. Dacă ea încerca să fugă, el avea să scoată repede arma și s-o omoare

imediat.

Dar nu, n-ar împușca-o mortal. Ar trage în picioare s-o culce la pământ și ar lua-o prizonieră. Ar încărca-o și pe ea în rulotă, cu Laura. Mai târziu, i-ar veni poate cheful să se joace cu ea.

Individul se adună și o porni iute spre casă, pe alee. Păși pe verandă, apoi intră.

Nu privi nicio clipă înapoi.

Respirația Chynei se frânse de spaimă și trase aer în piept, cuprinsă de-un fior.

Înainte de a-și pierde orice urmă de curaj, se urcă repede la volan. Dorința cea mare era să găsească cheile de contact, caz în care putea să pornească mașina, să fugă cu Laura spre Napa, la poliție.

Nu găsi nici urmă de cheie.

Trase o ocheadă spre casă, întrebându-se cat timp avea să întârzie criminalul. Acum, că isprăvise de ucis, poate căuta lucruri de valoare, sau aduna niște suveniruri. Operația aceasta putea să-i ia cinci-zece minute, poate mai mult. Suficient cat s-o scoată pe Laura din rulotă și să o ascundă undeva. Găsea ea o modalitate.

Încă mai avea cuțitul. Aflându-se acum pe teritoriul criminalului, fără ca el să știe, căpătase din nou asupra lui ascendentul elementului-surpriză.

Cu toate acestea, inima îi bătea nebunește și gustul metalic al spaimei cumplite pe care o trăia îi usca gura.

Scaunul șoferului era rabatabil, lăsând liber bordul. Putea să treacă nestingherită de la volan în spate, unde se aflau canapele fixate în perete, tapițate cu un material de camuflaj.

Pardoseala, deși mochetată, scârțâia ușor sub picioare, după atâția ani de lungi călătorii.

Se așteptase ca locul să miroasă ca un teatru de păpuși Grand Guignol[3] unde montarea pieselor sadice nu admitea niciun fel de artificialitate, dar aerul păstra o aromă de cafea fierbinte și de cornulețe cu scorțișoară. Ce ciudat – și într-un fel profund tulburător – Că oameni ca acesta puteau găsi o cât de mică satisfacție în plăcerile nevinovate ale vieții.

— Laura! șopti ea, ca și cum criminalul putea s-o audă

tocmai din casă. Pe urmă, hotărâtă, dar tot în șoaptă: *Laura*!

Înspre coridor se deschideau o chicinetă și o sufragerie minusculă, intimă, ambele tapisate cu vinilin roșu. Deasupra mesei din sufragerie pâlpâia o lampă cu bateria pe terminate.

Nici urmă de Laura.

Trecând repede prin sufragerie, Chyna ajunse la ușa din spate, deschisă încă, pe unde urcase criminalul, purtând fata în brațe.

— Laura!

Pe aceeași parte cu ușa se mai afla un holișor strâmt, iluminat de-o lampă de veghe. Se mai vedea și un luminator, acum întunecat. Pe stânga, două uși închise; mai încolo, o a treia, întredeschisă.

Prima ușă dădea într-o baie minusculă. Spațiul era împărțit cu grijă: o toaletă, o cabină de duș în colț.

Cea de-a doua ușă se deschidea către o debara. Câteva schimburi atârnau de-o bară cromată.

La capătul holului se afla un mic dormitor lambrisat cu o imitație de lemn. Și o debara care se închidea cu o ușă-burduf, din vinilin. Lampa slabă din hol nu lumina locul cum trebuie, dar Chyna reuși s-o observe pe Laura; fata zăcea cu fața în jos pe patul îngust, împachetată într-un cearșaf; nu i se vedeau decât picioarele mici, goale, și părul auriu.

Șoptind nerăbdătoare numele prietenei ei, Chyna se apropie de pat și se lăsă pe genunchi.

Laura nu răspunse. Nu-și recăpătase cunoștința.

Chyna n-avea puterea s-o ridice și s-o poarte în brațe precum criminalul, așa că încercă s-o trezească. Trase puțin cearșaful la o parte și se uită fix în ochii ei.

Ochii Laurei, de un albastru-deschis de obicei, arătau acum ca safirul, poate din cauza luminii prea slabe, sau a morții, care îi înnegurase privirea. Avea gura deschisă și buzele însângerate.

Nebunul, bestia, ticălosul o luase pe Laura cu el chiar așa moartă, Dumnezeu știe de ce, poate fiindcă ea era un obiect pe care îl putea atinge, privi, cu care putea vorbi câteva zile, pentru că-i amintea de clipele lui de glorie. Era un suvenir.

Chyna simți o durere ascuțită în stomac, nu din repulsie sau

dezgust, ci dintr-un sentiment amestecat, de vinovăție, eșec, inutilitate și neagră disperare.

— Of, scumpo! îi spuse ea moartei. O, draga de tine, îmi pare atât de rău, atât de rău!

Făcuse tot ceea ce îi stătuse în putință, fără îndoială. Ce ar fi putut să facă? N-avusese cum să-l atace pe nenorocit, cu mâinile goale, atunci când stătuse în spatele lui, în holul de la etaj, când el se tot alintase cu păianjenul atârnat de-un fir. Ce să fi făcut? Mai repede n-ar fi avut cum să ajungă în bucătărie, să găsească cuțitul, să urce scările înapoi.

— Îmi pare rău.

Fata aceasta frumoasă, cu suflet bun, n-avea să-și găsească nicicând soțul la care visase, n-avea să mai fie mama copiilor care ar fi făcut lumea mai bună numai pentru că ar fi fost copiii *ei*. Douăzeci și trei de ani se pregătise să dea obol vieții, să fie importantă pentru cei din jurul său, atât de plină de idealuri și speranțe; acum, lumea rămânea incomparabil mai săracă.

— Te iubesc, Laura. Toți te iubim.

Orice cuvânt, sentiment sau mod de-a exprima durerea adâncă păreau teribil de nepotrivite – nu aveau sens. Laura dispăruse și, o dată cu ea, dispăruseră bunătatea și căldura sufletească; pană și cele mai simple cuvinte nu erau decât vorbe goale.

Chyna simți pierderea ca pe o crampă în stomacul care i se strânse, o făcu să cadă ireversibil în ea însăși, ca pe o prăpastie adâncă.

În același timp, un suspin (exploziv, dacă i-ar fi dat glas) îi crescu în piept. O Singură lacrimă declanșa un potop întreg. Chiar și un mic suspin aducea după el un vaiet de nestăpânit.

Nu putea risca să dea glas durerii. Nu, atât timp cat se afla în rulotă. Criminalul se putea întoarce în orice moment; n-avea cum s-o jelească pe Laura cată vreme nu se afla în siguranță, departe, și pană când el nu pleca. Nu mai avea niciun motiv să rămână acolo, pentru că Laura era iremediabil și ireversibil moartă.

Pe undeva, pe aproape, o ușă trântită puternic zgudui pereții subțiri de metal ai rulotei.

Criminalul se întorcea.

Se auzi un zdrăngănit.

Cu cuțitul de măcelărie în mână, Chyna se îndepărtă brusc de lângă Laura, până la ușa deschisă. Suferința neexprimată era un combustibil de calitate pentru mânia dezlănțuită: într-o clipă, scăpără de furie, se aprinse de nevoia de a-l răni, de a-l ciopârți, de a-i scoate măruntaiele; voia să-l audă cum țipă; moartea trebuia să-l bântuie, să i se vadă în priviri, așa cum se întâmplase cu Laura.

O să intre aici. Îl tai. O să vină și-l tai.

Era o rugăciune, nu un plan de atac. *O să vină. Îl tai. O să vină. Îl tai.*

Încăperea umbrită se întunecă. El stătea în cadrul ușii și acoperea șuvița de lumină care venea din holișor.

Pe tăcute, cuțitul îi vibra în mână ca acul unei mașini de cusut, brodând în aer conturul spaimei.

El se afla în prag. Chiar acolo. *Acolo.* Avea să intre, să se mai uite o dată la fata blondă care zăcea moartă, să-i mai pipăie o dată pielea rece; Chyna urma să-l prindă când trecea pragul, să-l înjunghie.

În schimb, el închise ușa și se îndepărtă.

Uluită, ascultă zgomotul tot mai slab al pașilor, scârțâitul podelei mochetate care trosnea sub bocancii lui și se întrebă ce să mai facă.

Ușa din față se trânti. Motorul porni. Frânele scrâșniră scurt.

Plecau.

Capitolul 3

Fetelor moarte le este tot una dacă arată mai bine pe lumină sau pe întuneric. Pe măsură ce rulota accelera, lanţurile Laurei zdrăngăneau necontenit, amortizate puţin doar de cearşaful în care fusese înfăşurată neglijent.

Împietrită, cu spatele strâns lipit de peretele furniruit de lângă uşă, Chyna Shepherd era aproape convinsă că Laura se lupta împotriva sorţii nedrepte chiar şi dincolo de moarte. *Cling! Cling!*

Din când în când, criblura ţâşnea de sub roţi şi se lovea uruind de caroserie. În scurt timp, rulota avea să intre pe asfalt.

Dacă Chyna încerca să sară din maşină acum, criminalul auzea uşa din spate trântindu-se, pentru că vântul avea să i-o smulgă din mană, sau o zărea în oglindă. Aflat în mijlocul viilor care hibernau, unde în cele mai apropiate case locuiau doar morţi, ucigaşul risca şi oprea, se lua după ea şi, în scurt timp, avea s-o omoare.

Mai bine să aştepte. Să-l lase să străbată câţiva kilometri pe şoseaua laterală, chiar dacă ajungeau pe o şosea principală, până când era sigură că traversează un oraş sau cel puţin trec printr-o zonă cu trafic intens. Nu se grăbea el s-o urmărească dacă prin preajmă se afla lume care reacţiona la strigătele ei de ajutor.

Pipăi peretele, încercând să găsească un întrerupător. Uşa era bine închisă; nu exista posibilitatea ca vreo dară de lumină să se insinueze în hol. Îl descoperi, răsuci, dar nu se întâmplă nimic. Becul se arsese.

Îşi aminti că văzuse mai devreme o lampă de citit fixată de noptiera înfiptă în perete. În timp ce bâjbâia prin încăpere, rulota încetinea.

Şovăi cu mana pe întrerupător; inima începu să-i bată nebuneşte; se temea ca nu cumva el să frâneze, să coboare de la volan şi să vină în micul dormitor. Acum, că nimic n-o mai putea salva pe Laura, acum că mânia clocotitoare a Chynei se transformase în furie rece, ea spera doar să-l evite, să scape de-acolo, să dea autorităţilor informaţiile care le-ar fi ajutat să-l

prindă.

Până la urmă, vehiculul nu se opri, ci luă o curbă largă la stânga pe asfalt și prinse viteză din nou. Erau pe drumul lateral.

Din cate își mai amintea, urmau să intersecteze autostrada pe care venise cu Laura în după-amiaza precedentă. Din loc în loc, drumurile laterale duceau spre alte vii, mici ferme și case. Ucigașul nu mai avea cum să viziteze locurile acelea sau să mai măcelărească alte familii adormite. Întunericul începea să se risipească.

Aprinse lampa și un cerc de lumină chioară căzu peste pat.

Chyna încercă să nu se uite la trupul ce zăcea acolo, deși era ascuns aproape în totalitate de cearșafuri. Dacă se gândea prea mult la Laura, disperarea o înghițea ca un smârc. Trebuia să-și păstreze puterea și mintea clară, dacă voia să supraviețuiască.

Deși era puțin probabil să găsească prin preajmă o armă mai bună decât cuțitul măcelăresc, n-avea nimic de pierdut dacă mai căuta una. De vreme ce criminalul era echipat cu un pistol cu amortizor, probabil că mai poseda și alte arme prin rulotă.

Noptiera avea două sertare. Cel de sus conținea un pachet de tampoane de tifon, câțiva bureți galben cu verde, asemănători celor de spălat vase, un tub de plastic plin cu fluid transparent, un sul de bandaj, un pieptene, o perie de păr cu mâner de baga. Un tub de gel pe jumătate gol, o sticlă plină cu loțiune de corp cu aloe, o pensetă cu mâner galben de plastic, un foarfece.

Chyna își imagină ce folosință aveau unele obiecte și refuză să se gândească la celelalte. Uneori, femeile pe care le adusese în încăperea aceasta fuseseră probabil în viață când le așezase pe pat.

Se gândi și ia foarfecele. Dar cuțitul mare era mai eficient la o adică.

În sertarul de jos, mai încăpător, găsi o cutie de plastic care semăna cu o trusă de cusut, cu multe papiote colorate, o perniță de ace cu gămălie, plicuri cu ace de cusut, o undrea, o colecție serioasă de nasturi și alte nimicuri. Niciunul dintre obiecte nu-i era de folos, așa că le dădu deoparte.

În timp ce se ridica în picioare, observă că fereastra de deasupra patului fusese blocată cu o bucată de placaj bătută în

perete. Două bucăți de material albastru, îndoit, rămăseseră prinse între placaj și cercevea: marginea unei draperii. De afară, fereastra părea acoperită doar cu draperia.

Pe dinăuntru (chiar dacă vreuna dintre fete ar fi fost suficient de inteligentă și norocoasă încât să se dezlege), nimeni n-ar fi reușit în veci să deschidă geamul și să ceară ajutor vreunui alt șofer care trecea pe șosea.

Întrucât nu mai exista o altă mobilă în dormitorul înghesuit, dulapul rămânea singurul loc unde Chyna mai spera să găsească o pușcă sau orice altceva ar fi putut folosi în loc de armă. Dădu ocol patului și se apropie de ușa-burduf.

Când trase de ea, aceasta se plie spre stânga. În dulap se afla un bărbat mort.

Sperietura o azvârli pe Chyna pană lângă pat. Simți salteaua presându-i partea din spate-a picioarelor. Gata să cadă peste Laura, reuși să-și mențină echilibrul pană la urmă, dar scăpă cuțitul.

Fundul dulapului fusese placat cu oțel fixat de caroserie, pentru mai multă rezistență. Două inele plasate pe oțel, la distanță mare unul de celălalt, țineau niște cătușe, de care atârna, crucificat, mortul. Picioarele îi erau puse unul peste altul, ca ale lui Crist pe cruce – dar nu bătute în cuie, ci prinse de-un alt inel fixat în dușumea.

Bărbatul era tânăr – șaptesprezece-optsprezece, oricum sub douăzeci de ani. Purta doar niște chiloți albi, iar trupul său subțire și palid fusese maltratat. Capul nu-i atârna pe piept, ci se rezema pe umărul stâng.

Avea părul negru, bogat, ondulat. Pleoapele – cusute strâns cu ață verde. Deasupra buzei superioare se aflau doi nasturi fixați cu ață galbenă de alți doi nasturi prinși sub buza de jos.

Chyna se trezi vorbind cu Dumnezeu. O bolboroseală de neînțeles, prin care cerea îndurare. Își încleștă dinții, înăbușindu-și vorbele, deși vocea ei nu putea răzbate peste uruitul motorului și scârțâitul cauciucurilor.

Trase ușa dulapului. Deși subțire, ușa se lăsă deschisă anevoie, ca și cum ar fi fost o ușă masivă. Închizătoarea magnetică se închise cu un pocnet sec, de os frânt.

În niciunul dintre manualele pe care le studiase, nu exista vreun studiu asupra sociopaților care să conțină o descriere a unei crime atât de vie, încât Chyna, citind-o, să fi vrut să se retragă într-un colț, să se așeze pe dușumea cu genunchii strânși la gură. Tocmai asta făcea acum – căuta colțul cel mai îndepărtat de dulap.

Trebuia să-și recapete rapid controlul, începând cu respirația care o luase razna. Respirând adânc, înghițea guri întregi de aer, care păreau să nu-i ajungă. Cu cât respira mai adânc și mai repede, cu atât era mai confuză. Un întuneric atotcuprinzător invadă imaginile, așa încât i se păru că privește iscoditor de-a lungul unui tunel negru, la capătul căruia se deslușea dormitorul imaculat al rulotei.

Își spuse că tânărul din dulap murise înainte ca ucigașul să înceapă să lucreze cu trusa de cusut. Dacă nu murise, cel puțin, slavă Domnului, fusese inconștient. Pe urmă începuse să nu se mai gândească la asta, deoarece, cu cât gândea mai mult, cu atât tunelul se adâncea și se îngusta, iar dormitorul părea mai îndepărtat și mai slab luminat ca oricând. Își cuprinse fața cu mâinile reci; oricum, fața îi era și mai rece. Fără vreun motiv știut, îi răsări în gând chipul mamei ei, clar ca o fotografie. Pe urmă înțelese.

Pentru mama ei, perspectiva violenței fusese totdeauna romantică, dublată chiar de-o oarecare strălucire. La un moment dat, locuiau într-o comunitate din Oakland, unde toți discutau cum să facă o lume mai bună și unde adulții se adunau aproape în fiecare noapte în jurul mesei din bucătărie, bând vin și fumând marijuana, plănuind cât ar fi fost de bine să distrugă sistemul social odios; uneori jucau pinacle sau Trivial Pursuit în toiul conversațiilor despre strategiile care ar fi pus în practică, în sfârșit, utopia, adeseori fiind prea fascinați de revoluție ca să se dedea la jocuri mai neînsemnate. Existau poduri și tunele care puteau fi aruncate în aer cu o simplitate absurdă, și care ar fi întrerupt astfel circulația, existau instalații telefonice care, distruse, ar fi aruncat sistemul de comunicații în aer; era necesar ca abatoarele să fie arse, pentru a pune capăt exploatării brutale a animalelor. Plănuiau complicate furturi la bănci și atacuri

îndrăznețe asupra mașinilor blindate care transportau banii, pentru a-și finanța operațiunile. Calea pe care ar fi vrut s-o urmeze ei spre pace, libertate și dreptate hurducăia prin craterele exploziilor, presărată cu gunoaiele nenumăratelor cadavre. După episodul Oakland, Chyna și mama ei bătuseră drumurile câteva săptămâni în șir, și iar se încrucișaseră la Key West cu vechiul lor prieten Jim Woltz, nihilistul entuziast, vârât până în gât în afaceri cu droguri și care băgase un deget și în contrabanda cu arme. La temelia căsuței lui de pe malul oceanului săpase un buncăr în care depozitase o colecție personală de vreo două sute de arme de foc. Mama Chynei era o femeie frumoasă chiar în zilele proaste, când deznădejdea îi invada chipul, când ochii ei verzi deveneau cenușii și întunecați de suferințe pe care ea însăși nu și le putea explica. Însă, așa cum ședea la masa aceea de bucătărie din Oakland sau în buncărul răcoros din Key West – de fapt, ori de câte ori se afla în compania unui bărbat ca Woltz –, tenul ei asemenea porțelanului devenea mai luminos ca de obicei, aproape translucid; emoția dădea viață trăsăturilor ei superbe, căpăta o grație magică, părea mai delicată și mai suplă, zâmbea mai des. Perspectiva violenței, joaca de-a Bonnie cu tot felul de-alde Clyde[4] îi aduceau pe figura uluită o lumină apoteotică, precum un apus de soare din Florida, și ochii verzi ca nestemata deveneau fascinanți și misterioși, aidoma Golfului Mexic care se scufunda în adâncimi de întuneric în lumina crepusculară.

Deși violența poate fi privită și din perspectiva romantică, realitatea înseamnă sânge, oase, descompunere, țărână. Realitate însemnau și Laura, care zăcea pe pat, și tânărul necunoscut, cu buzele cusute întru tăcere veșnică, din spatele ușii de vinilin.

Chyna își ținea mâinile reci pe fața înghețată, conștientă că niciodată nu va atinge frumusețea stranie a mamei ei.

Brusc, își recăpătă controlul asupra respirației. Vehiculul rula înainte, și faptul acesta îi aminti de nopțile din copilărie când moțăise prin trenuri, autobuze, pe banchetele din spate ale mașinilor, legănată de mișcarea și de zumzăitul roților, fără să știe precis unde o ducea mama ei, visând să facă parte dintr-o

familie ca acelea pe care le vedea la televizor – cu părinți piliți, dar iubitori, cu un vecin plicticos, dar niciodată răutăcios, și un câine care știa să facă vreo câteva giumbușlucuri. Dar visele frumoase nu țineau prea mult și deseori se trezea din coșmar privind absentă pe geam la peisaje necunoscute, dorindu-și o călătorie fără sfârșit. Șoseaua era o promisiune de liniște sufletească, sosirea la destinație însemnând totdeauna Iadul.

De data aceasta avea să fie la fel. Oricare ar fi fost direcția, Chyna nu voia să meargă într-acolo. Intenționa să coboare undeva pe traseu, sperând să găsească drumul înapoi spre viața pe care și-o clădise, trudind din greu în ultimii zece ani.

Se ridică din colțul în care stătea, ca să-și recupereze cuțitul, pe care-l scăpase din mână când se dăduse înapoi, înspăimântată la vederea tânărului mort din debara. Pe urmă ocoli patul, ajunse la noptieră și stinse lumina.

Nu se temea să stea pe întuneric, alături de morți. Doar cei vii erau periculoși.

Rulota încetini din nou și apoi făcu la stânga. Chyna se lăsă într-o parte ca să-și păstreze echilibrul.

În mod sigur, se aflau pe autostrada 29. Dacă făceau la dreapta, ajungeau în orașul Napa, mai jos de Napa Valley. Nu știa prea bine ce localități se mai aflau la Nord, în afară de St. Helena și Calistoga.

Chiar și pe drumurile dintre orașe, puteau întâlni podgorii, ferme, case sau mici întreprinderi rurale. Oriunde cobora din rulotă, se putea găsi un ajutor la o distanță rezonabilă.

Se năpusti orbește la ușă și apăsă cu mâna pe închizătoare, așteptând încă o dată s-o ghideze instinctul. Cea mai mare parte a vieții ei trăise în echilibru pe un gard cu țepușe în vârf și, într-o noapte deosebit de grea, pe când avea doisprezece ani, hotărâse că instinctul este, de fapt, vocea tăcută a lui Dumnezeu. Rugăciunile se împlineau cu adevărat, dar trebuia să asculți cu atenție și să crezi în răspunsul pe care-l primeai. La doisprezece ani, scrisese în jurnalul ei: „Dumnezeu nu strigă în gura mare. El șoptește, și șoapta aceasta este calea”. În așteptarea șoaptei, se gândi la trupul maltratat din debara, care părea să fi murit în aceeași zi, și la Laura, caldă încă în patul dărăpănat.

Sarah, Paul, Jack, fratele Laurei, Nina, soția lui Jack: șase persoane ucise în douăzeci și patru de ore. Mâncătorul de păianjeni nu era un sociopat omicid obișnuit. În limbajul polițailor și al criminologilor – specializați în căutarea și eliminarea unor astfel de indivizi –, era unul dintre cei „cu mâncărici", unul dintre aceia care ardeau de dorință, tremurau de nevoia de-a ucide. Dar Chyna, care intenționa, după doctoratul în psihologie, să-și dea doctoratul în criminologie (chiar dacă urma să mai fie chelneriță încă șase ani), sesiză că tipul nu avea numai „mâncărici". Era un caz special, care se conforma doar parțial descrierilor standard ale deviațiilor psihologice, era de-o anormalitate desăvârșită, asemenea unui extraterestru, o mașinărie ambulantă neînduplecată și infailibilă, de ucis. Nu spera să-l poată elimina dacă nu aștepta, ascultătoare, murmurul instinctului.

Își aminti că văzuse o oglindă mare mai devreme, când se așezase pentru scurt timp pe scaunul șoferului. Rulota nu avea oglindă retrovizoare, așa că scopul acelei oglinzi era să-i asigure șoferului controlul vizual al zonei din spatele lui.

Putea să vadă tot spațiul până la coridorul din spate, care dădea înspre baie și bucătărie, și, dacă dracul își vâra coada, putea să arunce o ocheadă chiar atunci când Chyna deschidea ușa și păși afară din dormitor, expusă privirilor.

Când i se păru că e momentul, Chyna deschise ușa.

O mică binecuvântare, un semn bun: becul din hol era ars.

Pe întuneric, închise ușa dormitorului.

Lampa de deasupra mesei rămăsese aprinsă. În față sclipeau stins luminile verzui de pe bord și, dincolo de parbriz, farurile trimiteau săbii de lumină argintie.

După ce trecu de baie și ieși de sub protecția umbrei, se lăsă pe vine în spatele peretelui lambrisat al ungherului care servea drept sufragerie. Se iți spre cabina semicirculară, la ceafa șoferului, care se afla la vreo șase metri mai încolo.

Părea să fie atât de aproape și, pentru prima dată, vulnerabil.

În orice caz, Chyna nu era atât de nesocotită, încât să se ducă târâș și să-l atace în timp ce conducea.

Dacă îi auzea pașii ori se uita în oglinda retrovizoare și o

zărea, putea să răsucească volanul ori să calce frâna cu putere și s-o facă să cadă. Pe urmă era posibil să oprească vehiculul și să ajungă la ea urcând pe ușa din spate – sau se putea întoarce pe scaun direct s-o doboare cu un foc de armă.

Ușa prin care o vărase pe Laura în rulotă se afla chiar în stânga Chynei. Se așeză jos, cu picioarele pe una din trepte, cu fața la ușă; el nu avea cum s-o vadă din cauza minusculei sufragerii.

Așeză cuțitul lângă ea. În momentul săriturii, probabil că avea să cadă și să se rostogolească din mașină, așa că putea să se înjunghie singură dacă încerca să ia și cuțitul.

N-avea de gând să sară până când cel de la volan nu oprea la vreo intersecție ori la o curbă strânsă, ca să fie nevoit să reducă simțitor viteza. Nu putea să riște să-și rupă vreun picior ori să-și piardă cunoștința în cădere, pentru că astfel nu mai era în stare să fugă de pe șosea și să se pună la adăpost de el.

Nu se îndoia de faptul că asasinul urma să-și dea seama de evadarea ei chiar de la bun început. Avea să audă portiera care se deschidea, vântul șuierând și avea s-o vadă în oglinda retrovizoare ori în cea laterală. Chiar în ipostaza – puțin probabilă – că n-o vedea, vântul avea să trântească ușa cu putere în urma ei; criminalul ar fi bănuit că n-a fost singur în mașină – doar el și colecția lui de cadavre – urma să întoarcă rulota panicat, și să arunce o privire înapoi.

Poate că fără pic de panică. Mai degrabă avea să caute cu îndârjire, metodic, eficient ca o mașinărie. Tipul era tot numai putere și autocontrol, iar Chynei îi veni greu să și-l imagineze ajungând vreodată la panică.

Rulota încetini și inima începu să-i bată mai repede. În timp ce bărbatul de la volan reducea viteza, ea se ridică și puse mâna pe clanța ușii.

Când rulota opri, Chyna apăsă pe clanță, dar ușa era încuiată.

Insistă, dar cu calm. Apăsă, trase – fără niciun rezultat.

Nu găsi niciun buton – nimic. Doar gaura cheii.

Își aminti de zdrăngănitul pe care-l auzise când era în dormitor, când mâncătorul de păianjeni urcase în rulotă să închidă ușa aceasta. *Zang! Zang!* Zdrăngănit de cheie.

Poate că era o măsură de siguranță pentru copii, să nu cadă din vehicul. Sau poate că smintitul modificase încuietoarea ușii pentru a întări securitatea, pentru a evita ca vreun hoț sau vreun intrus oarecare să dea buzna peste vreun cadavru cu buzele cusute ori legat în lanțuri, aflat din întâmplare în rulotă. Prudența nu e niciodată prea mare atunci când ai dormitorul plin de cadavre, iar prudența necesită câteva măsuri de securitate.

Rulota trecu de intersecție și prinse iarăși viteză.

Chyna ar fi trebuit să-și dea seama că evadarea nu va fi ușoară.

Nimic nu era ușor. Niciodată.

Se așeză jos, cu spatele rezemat de peretele-panou de la bucătărie, cu fața spre ușă, furioasă.

Mai devreme, când străbătuse vehiculul dinspre cabina șoferului spre compartimentele din fund, mai văzuse o ușă în spatele locului din dreapta. Majoritatea rulotelor aveau două uși, dar aceasta, un model mai neobișnuit, mai vechi, avea trei. Respinse ideea de-a evada pe ușa din față, din același motiv pentru care nu voia să-l atace: putea s-o zărească, să facă o manevră prin care s-o trântească pe jos și apoi s-o împuște, fără ca ea să apuce să se ridice.

Sigur că da, avea un singur atu. Faptul că el nu știa de existența ei.

Dacă nu putea să deschidă nicio ușă și să sară jos, dacă era nevoită să-l omoare, putea să stea liniștită și să-l aștepte ascunsă după panou, să-l ia prin surprindere pe nenorocit, să-i vâre cuțitul în burtă, să treacă peste el și să coboare pe ușa din față. Doar cu câteva minute în urmă fusese pe punctul de a-l ucide și putea să-și provoace această stare din nou.

Vibrațiile motorului se simțeau prin podea și aproape îi amorțise fundul.

Amorțeala totală ar fi fost bine venită; în curând, covorul se dovedi ineficient și osul sacru începu s-o doară. Își mută greutatea de pe-o parte pe alta, se cumpăni înainte și înapoi; niciun procedeu nu aducea mai mult de câteva secunde de relaxare. Durerea urcă până la ceafă și ușoara senzație de

disconfort se transformă de-a binelea în durere.

Douăzeci de minute, jumătate de oră, patruzeci de minute, o oră, mai multe, Chyna îndură această suferinţă, căznindu-se din răsputeri să-şi închipuie toate modurile în care ar fi putut scăpa dacă maşina se oprea şi criminalul cobora de la volan. Se concentra. Făcea planuri. Îşi imagina un milion de eventuale situaţii. Până la urmă, nu mai reuşi să se gândească decât la durerea care-o cuprinsese.

În rulotă era răcoare. Vibraţiile motorului îi pătrundeau prin pantofi, lovindu-i ritmic tălpile şi călcâiele. Îşi mişcă degetele, de teamă că frigul, durerea şi muşchii amorţiţi o să-i dea crampe şi o s-o ţintuiască locului în momentul acţiunii.

Cu un simţ al umorului straniu, străveziu, vecin cu disperarea, gândi: „Renunţ la tristeţe. Renunţ la dreptate. Acum nu vreau decât un scaun confortabil, vreau să stau un pic pe el până îmi încălzesc picioarele, şi pe urmă, n-ai decât să mă omori, dacă ai chef."

Inactivitatea prelungită nu numai că îşi lua revanşa asupra trupului, dar în curând începu s-o umple de deznădejde. În casa Templetonilor, când auzise prima dată intrusul, chiar înainte ca el să intre în dormitorul de oaspeţi, Chyna simţise că siguranţa rezidă în mişcare. Acum, echilibrul ei emoţional era cel legat de mişcare, de distragerea atenţiei. Situaţia însă o obliga să stea nemişcată şi să aştepte. Avea prea mult timp să se gândească – şi prea multe gânduri negre îi dădeau târcoale.

Se frământă până la lacrimi când îşi dădu seama că durerea de spate sau picioarele îngheţate îi pricinuiau atâta suferinţă.

Durerea adevărată era în suflet, era chinul pe care fusese nevoită să şi-l reprime când îi descoperise pe Paul şi Sarah, când simţise vagul miros înţepător de spermă din dormitorul Laurei şi zărise scânteierea stinsă a lanţurilor. Durerea fizică era o scuză cam cusută cu aţă albă pentru lacrimi.

Oricum, dacă îndrăznea să-şi plângă de milă, atunci un *şuvoi* de lacrimi ar fi izbucnit pentru Paul, Sarah, Laura, pentru amărâta şi blestemata de rasă omenească, pentru inutilul refuz al ideii că speranţa, cu greu dobândită, sfârşea atât de des într-un coşmar. Voia să-şi îngroape faţa în mâini şi să jelească adânc,

să-l întrebe pe Dumnezeu, știind că nu va primi răspuns ca totdeauna: „De ce? de ce? de ce? de ce?”

Era atât de ușor să cedeze lacrimilor, mulțumitor chiar. Lacrimile acestea erau egoiste, defensive; nu numai că aveau să curețe inima de suferință, ci spălau nevoia de-a purta de grijă cuiva. Ar fi dobândit binecuvântata relaxare, dacă admitea pur și simplu că nesfârșita luptă de a înțelege nu merita atâta durere. Suspinul ei avea să-l facă pe șofer să oprească brusc rulota și să se năpustească în spate, unde o s-o găsească pe ea ghemuită pe jos. O s-o bată, o s-o târască în dormitor, o s-o violeze lângă trupul fără viață al prietenei ei; avea să fie o teroare mai crâncenă decât tot ceea ce trăise până atunci, dar scurtă. Și de data aceasta, definitivă. Ar elibera-o pentru totdeauna de nevoia de-a întreba *de ce,* de chinul căderilor repetate de pe tărâmul nesigur al speranței în această prea obișnuită dezolare.

Cu mult timp în urmă – poate chiar în noaptea furtunoasă a celei de-a opta aniversări, de la episodul cu harnicul gândac palmetto – descoperise că rolul de victimă era adesea o *opțiune* a oamenilor. Copil fiind, nu avusese capacitatea de a transpune această observație în cuvinte, și nu-și dăduse seama de ce atâția oameni alegeau suferința; mai târziu, recunoscuse în această atitudine ura de sine, masochismul, slăbiciunea.

Suferința nu se află în totalitate în mâinile destinului, ci ne cuprinde la invitația noastră.

Totdeauna alesese nu rolul de victimă, ci rezistența, replica, păstrarea speranței, demnitatea, credința în viitor. Rolul de victimă era însă seducător, era o eliberare de responsabilitate și grijă: teama se transformă totdeauna într-o resemnare obosită; eșecul nu mai generează sentimentul vinovăției, ci, dimpotrivă, prăsește o auto-consolare liniștitoare.

Acum, parcă mergea pe sârmă, fără să-și dea seama dacă o să fie în stare să-și mențină echilibrul sau dacă o să-și permită să facă un pas greșit, fatal.

Rulota încetini iarăși. Coteau la dreapta. Poate că părăseau autostrada și se opreau.

Încercă ușa. Știa că era încuiată, dar, calmă, mișca de mâner încoace și-ncolo, pentru că, la urma urmei, nu putea să renunțe

și gata.

Urcau o pantă lină, reducând și mai mult viteza.

Se mișcă, și pleoapele i se strânseră de durere pentru că pulpele și coapsele îi erau amorțite; se relaxă, totuși, când se ridică să privească peste paravanul de la bucătărie.

Din spate, capul criminalului îi părea fetei cel mai înspăimântător lucru pe care-l văzuse vreodată, și privelișteа stârni din nou în sufletul ei o mânie vie. Sub curbura aceea osoasă, creierul lui mustea de cele mai păcătoase fantezii. Era revoltător că el trăia, iar Laura murise. Că asasinul stătea acolo atât de plin de el, de mulțumit de toate amintirile sângeroase, rememorând toate rugămințile fierbinți de îndurare, care pentru el trebuie să fi fost ca o muzică. De asemenea el putea să vadă un apus de soare și să se bucure, ori să guste o piersică, sau să miroasă o floare.

Pentru Chyna, țeasta bărbatului nu era altceva decât crusta chitinoasă a unei insecte; era încredințată că, dacă l-ar fi atins, ar fi fost la fel de rece ca un gândac care i s-ar fi zvârcolit sub palmă.

Dincolo de șofer, dincolo de parbriz, drept în vârful movilei spre care se îndreptau, apăru o formă, nedeslușită și greu de identificat. Câțiva stâlpi de iluminat aruncau o lumină sălcie, gălbejită.

Se lăsă din nou pe vine.

Luă cuțitul.

Ajunseră în vârful movilei. Se aflau iarăși pe teren drept, și viteza scădea constant.

Se întoarse și se lăsă pe trepte. Piciorul stâng pe treapta de jos, dreptul pe cea mai înaltă. Cu spatele lipit de ușa încuiată, căznindu-se să deosebească umbrele în lumina lămpii, stătea la pândă, gata să se năpustească la el dacă venea în spate și-i dădea o șansă.

Cu un ultim șuier de Frane, vehiculul se opri.

Indiferent unde se aflau, ar fi putut să întâlnească oameni prin preajmă. Oameni care s-o ajute. Dacă țipa însă, erau ei atât de aproape încât s-o audă?

Chiar dacă o auzeau, n-aveau cum să ajungă la timp până la

ea. Primul ar fi ajuns criminalul, cu arma în mană.

În plus, poate că zona aceasta era un loc de popas: o parcare, câteva mese pentru picnic, o pancartă cu avertismente asupra pericolului de foc în pădure și câteva adăposturi. Poate că el făcuse o pauză ca să se ducă la toaleta publică sau să treacă în spate, la toaleta din rulotă. La ora aceea târzie, când trecuse de trei dimineața, se putea ca în locul respectiv să nu mai fie nimeni, caz în care Chyna putea să strige până răgușea, căci era zadarnic.

Motorul se opri.

Liniște. Nicio vibrație sub tălpi.

Acum, că motorul tăcuse, Chyna tremura. Nu mai simțea nicio deznădejde. Mușchii stomacului i se contractară. Îi era teamă iar. Pentru că voia să trăiască.

Ar fi preferat ca el să fi coborât, ca să-i lase o șansă să scape, dar se aștepta să se ducă la toaleta din rulotă. Urma să treacă pe lângă ea. Dacă tot nu avea scăpare, ardea de nerăbdare să isprăvească totul mai repede.

Un gând nebunesc o făcu să se întrebe dacă lichidul care avea să se scurgă din el atunci când l-ar fi tăiat ar fi fost cu adevărat sânge, sau chestia aceea care se scurge dintr-un gândac gras atunci când îl strivești.

Aștepta să-l audă pe nemernic mișcând, să-i poată număra pașii grei și apoi, când ar fi călcat pe-o porțiune mai șubredă a podelei, un *zbang*! găunos –, dar nimic. Tăcere. Poate că stătea câteva clipe să-și dezmorțească brațele, să-și răsucească umerii încordați, să-și maseze ceafa de taur și să se scuture de oboseala călătoriei.

Sau poate că o zărise deja în oglinda retrovizoare, îi văzuse fața în lumina lămpii. Poate că venea taraș spre ea, ferind crăpăturile care ar fi putut scârțâi, pentru că le cunoștea locul foarte bine. Se strecura încet în așa-zisa sufragerie. Se rezema de paravan. Ochea fără greș când dădea să se lase în jos pe trepte. O împușca drept în față.

Chyna se uită în sus, apoi spre stânga. Era prea jos ca să vadă lampa care atârna deasupra mesei; văzu doar lumina slabă pe care aceasta o împrăștia. Se întreabă dacă avea să apară în așa fel

încât ea să-i bănuiască următoarea mișcare, sau dacă urma să țâșnească aidoma unei umbre de după paravan și să deschidă focul asupra ei.

Capitolul 4

Intensitate.

El crede că viaţa trebuie trăită cu intensitate.

Stand la volan, închide ochii şi îşi masează ceafa.

Nu pentru că ar încerca să scape de durerea pe care o simte. Durerea vine când vrea ea şi îl părăseşte de la sine. Nu ia niciodată calmante sau alte prostii de felul ăsta.

Ceea ce încearcă el să facă, este să se *bucure* de durere cat mai deplin. Pipăie cu vârful degetelor şi găseşte un punct teribil de dureros chiar în stânga celei de-a treia vertebre cervicale: apasă până când durerea îl face să vadă puzderie de luminiţe albe şi cenuşii în întunericul pleoapelor închise, asemenea unor focuri de artificii îndepărtate, într-o lume fără culoare.

Foarte frumos.

Durerea este şi ea o părticică din viaţă. Dacă o accepţi, poţi găsi satisfacţii nebănuite în suferinţă. Mai mult, dacă îşi explorează propria-i durere, simte o plăcere şi mai mare în durerea celorlalţi.

Două vertebre mai jos, localizează un punct şi mai sensibil, care aparţine unui muşchi ori tendon inflamat, un punct minunat, un butonaş ascuns în carne, care, apăsat, îl curentează peste tot umărul şi apoi coboară. La început, acţionează asupra punctului cu gesturi tandre de îndrăgostit, gemând încet, pe urmă îl atacă viguros, până când dulcea agonie îl face să soarbă aerul cu un şuier printre fălcile încleştate.

Intensitate.

Nu se aşteaptă la nemurire. În trupul lui, timpul curge măsurat şi preţios – de aceea nu trebuie irosit.

Nu crede în reîncarnare ori în vreo promisiune standardizată cu privire la Viaţa de Apoi, din acelea cu care fac comerţ marile religii ale lumii, deşi, din când în când, se simte în preajma unei revelaţii zguduitoare. Acceptă să se gândească la posibilitatea nemuririi sufletului, şi acceptă să creadă că propriul lui suflet ar putea fi cuprins de această exaltare. Dar, dacă urmează să fie subiectul unei apoteoze, asta va fi rezultatul propriilor lui

acțiuni neînfricate, și nu al grației divine: dacă, la urma urmei, se va transforma în zeu, asta se va întâmpla pentru că a ales să *trăiască* asemenea unui zeu – fără teamă, fără remușcări, fără limite, cu toate simțurile la pândă.

Oricine poate să miroasă un trandafir și să se bucure de mireasma lui. Dar el s-a antrenat îndelung să *simtă* distrugerea frumuseții atunci când strivește floarea în pumn. Dacă ar avea un trandafir, dacă i-ar mesteca petalele, ar fi în stare să *guste* nu numai floarea, ci și roșeața ei: la fel, ar putea gusta galbenul clopoțeilor și albastrul zambilelor. Este în stare să simtă gustul albinei care a atins floarea în eterna și bâzâitoarea ei polenizare, gustul pământului din care a răsărit floarea și al vântului care a mângâiat-o peste vară.

N-a întâlnit încă pe nimeni care să înțeleagă intensitatea cu care el încearcă lumea sau intensitatea, și mai mare, spre care năzuiește. Poate că Ariel va înțelege cândva toate acestea, cu ajutorul lui. Acum, desigur, este prea necoaptă ca să aibă intuiția necesară.

O ultimă apăsare a cefei. Durerea. Oftează.

De pe scaunul din dreapta, culege o pelerină de ploaie împăturită. Nu plouă încă, dar are nevoie de pelerină să-și acopere hainele împroșcate cu sânge înainte de-a intra înăuntru.

Ar fi putut să-și schimbe hainele când plecase din casa Templeton, dar îi place să le poarte pe acestea. Patina sângelui îl excită.

Se ridică de pe scaunul din față, trece în spate și își trage haina.

S-a spălat pe mâini la chiuveta din bucătărie, la Templetoni, deși ar fi preferat să le lase pătate de sânge. Dar nu-i ușor să-și ascundă mâinile așa cum își ascunde hainele sub pelerina de ploaie.

Nu poartă mănuși niciodată. Dacă ar face-o, ar însemna să admită teama de o eventuală arestare, ceea ce nu este adevărat.

Deși amprentele lui sunt înregistrate la agențiile federale și de stat, urmele pe care le lasă la locul faptei nu se vor potrivi niciodată cu acelea care-i poartă numele. Ca tot restul lumii, poliția este al naibii de computerizată: acum, majoritatea

băncilor de date ce conţin amprente digitale sunt computerizate, pentru a facilita scanarea şi procesarea rapidă. Dosarele electronice, pot fi manipulate mai uşor decât cele clasice, pentru că lucrul acesta se poate face de la distanţă: nu e nevoie să furi cine ştie ce dispozitive, când poţi să le bântui maşinăriile acelea ca o stafie, de la celălalt capăt al continentului. Mulţumită inteligenţei, priceperii, relaţiilor lui, a reuşit să intervină asupra datelor.

Purtatul mănuşilor, chiar al celor subţiri, chirurgicale, ar ridica o insuportabilă barieră în calea senzaţiei. Îi place să-şi plimbe mana peste părul fin, auriu, de pe coapsa femeii, să simtă pe îndelete relieful pielii înfiorate, să savureze dogoarea pielii şi apoi căldura aceea care se stinge, se stinge. Când ucide, găseşte absolut esenţial să simtă umezeala.

Amprentele care se află sub numele lui în diverse dosare sunt, de fapt, cele ale unui puşcaş marin, Bernard Petain, care murise în perioada aplicaţiilor la Câmp Pendleton, acum ani de zile. Iar urmele pe care le lasă la locul faptei, adeseori gravate în sânge, nu se potrivesc cu cele de pe dosarul militar, de la FBI, de la circulaţie, de niciunde.

Isprăveşte cu încheiatul hainei, îşi ridică gulerul şi îşi priveşte mâinile. Pete de sânge sub unghiile de la trei degete. Ar putea fi şi unsoare sau pământ. Nimeni nu are să-l suspecteze.

Chiar el poate simţi mirosul de sânge al hainelor prin pelerina de ploaie neagră, dar ceilalţi nu sunt aşa sensibili ca să-l detecteze.

Privind fix la urmele de sânge de sub unghii, aude iar ţipetele, ca o dulce muzică în noapte; casa Templetonilor reverberează ca o sală de concert şi nu e nimeni să asculte, doar el şi viile surde din preajmă.

Dacă va fi vreodată prins în flagrant, autorităţile îi vor lua din nou amprentele, vor descoperi frauda cu computerul şi, în cele din urmă, vor face legătura cu un lung şir de crime nerezolvate. Dar nu-şi face griji. Niciodată n-au să-l prindă viu, niciodată nu va fi trimis în judecată. Iar ceea ce vor afla după moartea lui se va adăuga întru gloria numelui său.

Se numeşte Edgler Foreman Vess. Din literele care îi compun

numele, se poate alcătui o listă lungă de cuvinte forte: ZEU, FRICĂ, DEMON, SALVARE, FURIE, MANIE, DRAGON, FALSIFICARE, SĂMÂNȚĂ, SPERMĂ, LIBER și altele. De asemenea, cuvinte cu încărcătură mistică: VIS, VAS, INȚELEPCIUNE, VEȘNIC, MIRACOL. Uneori, înainte ca victima să-și dea ultima suflare îi șoptește o propoziție alcătuită din aceste cuvinte. Una, care îi place în mod special și pe care o folosește frecvent este: DUMNEZEU SE TEME DE MINE.

Oricum, toate chestiile cu amprentele și alte probe sunt așa, un fel de-a spune, pentru că nu va fi prins niciodată. Are treizeci și trei de ani. Se distrează de mult timp în felul acesta și nu a încurcat-o niciodată.

Acum scoate pistolul din lăcașul aflat între scaunul șoferului și cel din dreapta. Este un Heckler & Koch P7.

Mai devreme îl încărcase. Acum deșurubează amortizorul, pentru că nu mai intenționează să viziteze nicio casă în noaptea aceasta. Pe urmă, mecanismul nu mai este perfect etanș din pricina focurilor de armă trase și diminuează atât efectul amortizorului, cat și precizia împușcăturii.

Din când în când, visează cu ochii deschiși cum ar fi dacă imposibilul s-ar întâmpla, dacă ar fi întrerupt din jocul lui și înconjurat de-o brigadă specială. Din cât îi spune experiența și cunoștința, spectacolul care ar urma ar fi înfiorător de *intens*.

Dacă există un singur secret în spatele succesului perpetuu ai lui Vess, este convingerea lui că niciun fel de schimbare de destin nu este bună sau rea, că nicio experiență nu este mai valoroasă decât alta. Să câștigi douăzeci de milioane de dolari la loterie, nu este mai dezirabil decât să fii prins de poliție; un schimb de focuri cu autoritățile nu este mai de temut decât câștigarea unei sume de bani atât de mari. Valoarea unei experiențe nu constă în efectul ei pozitiv sau negativ asupra lui, ci în lumina ei diafană, în vivacitatea ei, în ferocitate, în gradul de senzație pură pe care îl poate oferi. Intensitate.

Vess așază amortizorul în lăcașul dintre cele două scaune.

Vârâ pistolul în buzunarul drept al pelerinei.

Nu se așteaptă să aibă probleme. Oricum, nu se duce nicăieri neînarmat. Niciodată nu poți fi destul de prudent. Pe urmă, se

mai ivesc și situații neașteptate.

Așezat din nou la volan, scoate cheile din contact și verifică dacă a tras bine frâna. Deschide portiera și coboară din rulotă.

Toate pompele de benzină sunt cu autoservire. A parcat în afara zonei în care există personal de deservire. Trebuie să intre în magazin, să plătească înainte și să-i spună casierului la ce pompă se află vehiculul, astfel încât aceasta să poată fi deschisă.

Simte respirația nopții. Pe înălțimi, vijelia mână turmele de nori dinspre apus spre răsărit. Aici, la câmpie, o pală de vânt mai ușoară pufăie printre pompe, fluieră pe lângă rulotă și face ca pulpanele pelerinei lui Vess să fâlfâie. Clădirea, înzestrată cu toate facilitățile, este construită dintr-o cărămidă galben-închis, acoperită cu aluminiu, și ferestrele mari gem de marfă: se află în față. În spatele ei se ridică dealurile acoperite cu conifere uriașe, printre ramurile cărora freamătă vântul cu voce spartă, singuratică, străveche.

Pe autostrada 101, traficul este destul de slab la ora aceasta. Cate un camion, care mai trece din când în când, sfâșie vântul, alunecând cu un țipăt straniu, preistoric.

Mai lângă clădire, la lumina lămpii cu vapori de sodiu, se află parcat un Pontiac cu număr de înmatriculare de Washington. În afara rulotei, este singurul vehicul prin preajmă. O bandă autocolantă pe bara de protecție din spate avertizează că ELECTRICIENII ȘTIU CUM SE CONECTEAZĂ.

Pe acoperișul clădirii, poziționat astfel încât să se vadă perfect de pe autostradă, se află un neon roșu, care anunță: DESCHIS NON-STOP. Roșu este și zgomotul pe care-l fac camioanele ce trec pe autostradă. În lumina de jar a lămpilor, mâinile lui arată de parcă nu le-ar fi spălat niciodată.

Pe când Vess se apropie de intrare, ușa de sticlă se deschide brusc și dinăuntru iese un bărbat cu o pungă mare de cartofi prăjiți și șase cutii de Coca-Cola. Un tip bucălat, cu perciuni lungi și mustață de morsă.

Arată înspre cer și zice în timp ce trece grăbit pe lângă Vess:

— Vine furtuna.

— E bine, aprobă Vess.

Îi place furtuna. Adoră să conducă pe timp de furtună. Cu cât

plouă mai torențial, cu atât îi place mai mult. Fulgerul, copacii care trosnesc de vânt și asfaltul lucios ca gheața.

Tipul cu mustață de morsă se urcă în Pontiac.

Vess intră, întrebându-se ce poate căuta un electrician din Washington pe o șosea din nordul Californiei, la o așa oră crudă a dimineții.

Se simte fascinat de modul în care existențele oamenilor se intersectează brusc, purtând în ele un sâmbure dramatic, care uneori se împlinește, alteori nu. Un bărbat se oprește să facă plinul mașinii, mai întârzie să cumpere cartofi prăjiți și Coca-Cola, schimbă două vorbe despre vreme cu un străin și își continuă călătoria. Străinul poate foarte bine să-l urmărească până la mașină și să-i zboare creierii. Atacatorul își asumă riscuri, dar nu prea mari: treaba se poate rezolva surprinzător de discret. Faptul că bărbatul acela încă trăiește are fie o semnificație misterioasă, fie e de-a dreptul lipsit de sens. Vess nu reușește să-și dea seama care din două.

Dacă destinul nu există în realitate, atunci s-ar cădea să fie inventat.

Micul magazin e călduros, curat și bine luminat. În stânga ușii, trei rafturi oferă marfa obișnuită în locurile de popas: toate soiurile posibile de alimente preambalate, medicamente de primă urgență, reviste, vederi, cărți în ediții ieftine, fel de fel de abțibilduri de agățat de oglinda retrovizoare și diverse produse la cutie, pentru cei care campează ori călătoresc în rulote, asemenea lui Vess. Pe peretele din fund sunt aliniate răcitoare pline cu bere și băuturi nealcoolice, precum și două frigidere cu înghețată. În dreapta se află tejgheaua care separă cele două case de marcat și zona rezervată personalului de spațiul destinat cumpărătorilor.

Sunt de serviciu doi angajați, amândoi bărbați. În zilele noastre, nu lucrează nimeni singur pe timp de noapte într-un loc ca acesta – și pe bună dreptate.

Tipul de la casă este un roșcovan de vreo treizeci de ani, pistruiat; pe fruntea palidă are un semn din naștere, de vreo cinci centimetri diametru, de culoarea cărnii crude de somon. Semnul aduce în chip ciudat cu imaginea unui fetus ghemuit în

uter, ca și cum geamănul roșcovanului ar fi murit în primele luni de sarcină ale mamei și și-ar fi lăsat urma fosilă pe fruntea fratelui supraviețuitor.

Casierul roșcovan citește un roman în ediție ieftină. Ridică privirea spre Vess. Are ochii de culoarea cenușii, dar luminoși și pătrunzători.

— Cu ce să vă servesc, domnule?

— Sunt la pompa șapte, spune Vess.

Radioul este potrivit pe un post care transmite muzică country. Alan Jackson cântă despre un miez de noapte în Montgomery, vânt, păsări care țipă, un suflet înghețat și singuratic, și umbra lui Hank Williams.

— Cum vreți să plătiți, întreabă casierul?

— Dacă mai folosesc multe cărți de credit, banca o să trimită pe cineva după mine să-și rupă picioarele, spune Vess și trântește pe tejghea o bancnotă de-o sută de dolari.

— Cred că îmi trebuie vreo șaizeci.

Amestecul de cântec cu imaginea semnului din naștere de pe fruntea casierului, privirea lui cenușie care te urmărește nasc în sufletul lui Vess o ciudată senzație de nerăbdare. Urmează să se întâmple ceva neobișnuit.

— Vă plătiți datoriile – ca de sărbători, nu? spune casierul în timp ce umblă la casă.

— La naiba, am să-mi plătesc datoriile de sărbători la sărbătorile următoare!

Cel de-al doilea vânzător stă pe un scaun puțin mai încolo, în spatele tejghelei. Nu vinde, dar inventariază cărțile sau verifică niște dosare, oricum, se ocupă de hârțogărie.

La început, Vess nu s-a uitat la cel de-al doilea bărbat și acum simte că el este lucrul nemaipomenit pe care l-a simțit că se apropie.

— Vine furtuna, zice el către cel de-al doilea vânzător.

Acesta ridică privirea din hârtiile împrăștiate pe tejghea. Are vreo douăzeci de ani, pare cel puțin pe jumătate asiatic și este de-o noblețe uimitoare. Nu. Trăsăturile lui sunt chiar mai mult decât nobile. Păr negru lucios, ten auriu, ochi lunecoși ca uleiul și adânci ca fântâna. Are o anumită delicatețe care aproape că-i

oferă o înfățișare efeminată – dar nu chiar.

Ariel l-ar iubi. Este exact genul ei de bărbat.

— Cred că sus la munte ar putea să ningă, spune asiaticul. Aveți grijă dacă vă duceți într-acolo.

Are o voce plăcută, muzicală, voce care ar vrăji-o pe Ariel.

Pur și simplu, tipul îți taie respirația.

Vess îi cere casierului care numără banii să-i dea restul.

— Stai așa. Mai vreau să iau și ceva haleală. Mă întorc imediat ce umplu rezervorul.

Iese rapid, temându-se că cei doi ar putea să-i simtă nerăbdarea și să intre în panică.

Deși n-a stat în magazin mai mult de câteva clipe, aerul nopții îi pare simțitor mai rece decât atunci când a intrat. Îl înviorează. Simte o adiere de pin, poate chiar de brad de sus, din Nord, inhalează *verdeața* dulce a dealurilor grele de copaci, detectează mireasma răcoroasă a ploii care se apropie, adulmecă ozonul curat al fulgerelor nenăscute încă și trage adânc în piept mirosul înțepător al fricii micilor animale care tremură deja pe câmpii și în păduri, simțind amenințarea furtunii.

După ce s-a asigurat că asasinul a coborât din rulotă, Chyna s-a târât pe burtă prin vehicul cu cuțitul de măcelărie în mână îndreptat înainte. Ferestrele micii sufragerii aveau perdele groase, astfel încât nu putea să vadă ce se întâmpla afară. Ajunsă în față, zări prin parbriz că se opriseră la o benzinărie.

Habar n-avea unde se afla criminalul. Nu trecuse mai mult de-un minut de când plecase. Putea să fie afară, la niciun metru de ușă.

Nu-l auzise deșurubând capacul rezervorului sau vârând capătul pompei în rezervor. Deduse că, după felul în care parcase mașina, combustibilul trebuia introdus din lateral, așa că probabil acolo se afla și el.

Temându-se să exploreze mai departe fără să cunoască exact poziția lui, dar și mai speriată de ideea de a rămâne în rulotă, Chyna se aplecă ușor peste scaunul șoferului. Farurile erau stinse, și bordul întunecat, dar lucirea slabă a lămpii din mica sufragerie o făcea vizibilă de-afară.

Mai încolo, un Pontiac pleca de la benzinărie. Farurile roșii din spate clipiră rapid.

După cat își dădea seama, rulota rămăsese acum singurul vehicul la benzinărie. Cheile se aflau în contact. Oricum, n-ar fi încercat să fugă cu mașina. Poate că ar fi făcut asta când se afla la vie, unde n-avea niciun fel de ajutor prin preajmă. Aici însă, precis existau angajați și oameni care treceau pe autostrada învecinată.

Deschise ușa, care scârțâi. Se încruntă când auzi zgomotul, sări jos și se împiedică atunci când ajunse pe pământ. Cuțitul îi alunecă din mană ca și cum ar fi fost uns cu grăsime, zăngăni pe asfalt și se rostogoli mai încolo.

Sigură că atrăsese atenția criminalului și că el se năpustea deja asupra ei, Chyna se târî pe patru labe. Se întoarse pe stânga, apoi pe dreapta, cu mâinile întinse înainte, într-un gest patetic de apărare, însă mâncătorul de păianjeni nu se zărea pe nicăieri.

Închise ușa bine, cercetă asfaltul dimprejur să caute cuțitul, pe care nu reuși să-l localizeze imediat, și încremeni când observă un bărbat care ieșea de la stația de benzină, aflată la vreo două sute de metri mai încolo. Purta o haină de ploaie lungă, astfel că Chyna era convinsă că n-avea cum să fie criminalul, dar pe urmă își aduse aminte inexplicabilul fâșâit de material pe care-l auzise înainte de coborârea lui, și *știu* că el e.

Singura ascunzătoare se afla în spatele uneia dintre pompele de benzină, dar asta însemna să străbată vreo sută de metri printr-o zonă bine luminată. Pe de altă parte, și el se apropia de pompa respectivă, din partea opusă, și urma să ajungă primul acolo și s-o prindă descoperită.

Dacă încerca să ocolească rulota, criminalul o ochea și avea să se mire de unde apăruse. Probabil că psihoza lui includea și un anumit grad de paranoia și, cu siguranță, își dădea seama că ea fusese în rulotă în tot acest timp. Avea s-o urmărească fără odihnă.

Chiar când îl văzu ieșind din magazin, Chyna se lăsă pe burtă pe asfalt. Contând pe pompele de benzină care îl împiedicau să vadă ce se întâmpla la nivelul asfaltului, se târî sub rulotă.

Criminalul nu strigă la ea, nu iuți pasul. N-o văzuse.

Din ascunzătoare, îl urmărea cum se apropie. Când ajunse lângă ea, lumina galbenă a lămpii era atât de puternică, încât a putut să-i recunoască ghetele negre de piele, pe care le studiase de sub patul din camera de oaspeți a familiei Templeton cu câteva ore înainte.

Întoarse capul să-l urmărească pentru că el ocoli rulota, ajunse de cealaltă parte și se opri în dreptul unei pompe.

Simți pe coapse, pe burtă și pe sâni răceala asfaltului, care îi sugea căldura trupului prin pantaloni și prin bluza de bumbac, și o făcea să tremure.

Auzi cum criminalul scotea furtunul pompei din lăcașul lui și deschidea capacul rezervorului. Își imagină că o să dureze vreo câteva minute până se umplea rezervorul, așa că începu să iasă ușor-ușor din ascunzătoare, chiar în clipa în care auzi că el vâra capătul furtunului în rezervor.

Una cu pământul, zări deodată cuțitul. Era pe asfalt, la vreo trei metri de bara de direcție din față. Lumina gălbuie bătea pieziș. Imediat ce se lăsă să lunece în zona luminată, înainte să apuce să se ridice în picioare, auzi ghetele negre călcând greu pe asfalt. Trase o ocheadă de sub rulotă și văzu că ucigașul fixase furtunul la loc pentru că se pregătea să plece.

Înnebunită, dar în tăcere, se retrase sub vehicul încă o dată. Auzea benzina gâlgâind în rezervor.

Criminalul ocoli rulota și se îndreptă către ușa din față, pe care n-o deschise. Se opri. Foarte liniștit. Apoi se îndreptă spre cuțitul căzut pe asfalt, se aplecă și îl ridică.

Chyna își ținu respirația, deși părea imposibil ca el să intuiască semnificația cuțitului. Nu-l văzuse în viața lui. N-avea cum să știe că provenea din casa Templeton. Deși, indiscutabil, era ciudat să găsești un cuțit de bucătărie zăcând pe asfalt în apropierea unei benzinării, se putea foarte bine ca acesta să fi căzut dintr-o mașină care trecuse pe-acolo.

Ținând cuțitul în mână, el se întoarse spre rulotă și urcă în față, lăsând ușa deschisă.

Chyna auzea deasupra capului pașii lui pe pardoseala de metal, care sunau cavernos, ca tobele magilor. Din cât își dădea seama, se oprise pe undeva prin așa-zisa sufragerie.

Vess nu este inclinat din fire să vadă prevestiri bune sau rele la tot pasul. Un șoim singuratic, zburând prin dreptul lunii pline, zărit la miezul nopții, nu-l va face să aștepte vreun dezastru sau vreun noroc. O pisică neagră care-i taie calea, o oglindă care se sparge când trece prin dreptul ei, o știre despre nașterea unui vițel cu două capete – niciunul dintre aceste lucruri nu-l mișcă. E convins că el singur își croiește destinul și că transcendența – dacă așa ceva poate exista – decurge mai degrabă din acțiunile îndrăznețe și din viața trăită cu intensitate.

Nu e mai puțin adevărat că acel cuțit mare îi trezește mirarea. Cuțitul are ceva totemic în el, aproape o aură magică. Îl așază cu grijă pe măsuța din chicinetă, unde o rază de lumină umezește tăișul cuțitului.

Când l-a ridicat de pe asfalt, a simțit lama cuțitului rece, cu toată căldura vagă a mânerului, care parcă presimțea strânsoarea mâinii lui fierbinți.

În cele din urmă, va experimenta cu acest cuțit pierdut, încercând să observe dacă se întâmplă ceva special când taie pe cineva cu el. Deocamdată, nu-i folosește în niciun fel.

Are arma Heckler & Koch P7 îndesată în buzunarul drept al pelerinei, dar simte că nici aceasta nu se potrivește situației.

Cei doi tipi din spatele tejghelei nu lucrează într-o zonă cu frecvente încăierări de stradă, din cartierul mărginaș al vreunui oraș mare, dar sunt destul de isteți ca să-și ia măsuri de precauție. Nici chiar Beverly Hills sau Bel Air, locuite de actori cu stare și de vedete sportive retrase din activitate, nu sunt mai sigure pe timp de noapte pentru cetățenii lor, și nici cetățenii lor nu prezintă siguranță. Ca atare, acești tipi au o armă de foc pentru autoapărare și în mod cert știu s-o folosească. Ca să te ocupi de ei, e nevoie de-o armă cu o putere deosebită, care să-i intimideze.

Deschide un dulăpior din stânga cuptorului. În fundul dulapului prins în două cleme cu resort, se află un automat Mossberg cu țeava scurtă, de calibru 12. Desprinde arma din cleme și o așază alături pe tejghea. Încărcătorul e deja plin. Deși

nu face parte din Asociația Automobiliștilor, Edgler Vess e de altminteri pregătit pentru orice eventualitate atunci când călătorește. În dulăpior se mai află o cutie cu gloanțe, deja deschisă, ca să-i fie la îndemnă. Scoate câteva și le așază lângă automat, deși nu prea crede că va avea nevoie de ele.

Își descheie rapid pelerina de ploaie, dar nu se dezbracă. Transferă pistolul din buzunarul drept exterior în buzunarul interior, de la piept. Tot acolo pune și gloanțele de rezervă. Dintr-un sertar din bucătărie extrage un aparat de fotografiat polaroid. Îl îndeasă în buzunarul din care tocmai a scos pistolul Heckler & Koch P7. Din portmoneu scoate o fotografie instantaneu a grozavei lui iubite Ariel și o pune ușor în același buzunar cu aparatul de fotografiat.

Cu ajutorul cuțitului pătat și uzat de îndelunga activitate în casa Templeton, sfâșie căptușeala buzunarului stâng. Pe urmă, mototolește și aruncă mai încolo zdrențele. Acum, dacă ar fi să pună niște monede în buzunar, acestea ar cădea direct pe podea. Vâră automatul sub haina descheiată și îl ține cu mana stângă prin buzunarul rupt. Mișcarea e perfectă. Nu crede că trezește suspiciuni cuiva. Face câțiva pași repezi de încercare înspre dormitor, apoi înainte. Poate să se miște nestingherit, fără ca automatul să-l lovească peste picioare.

La urma urmei, poate să se inspire din agilitatea și grația păianjenului din casa Templeton.

Cu toate că nu-l interesează cât rău o să-i pricinuiască roșcovanului cu semn pe față și ochi cenușii, va trebui să aibă grijă să nu distrugă figura tânărului domn asiatic. Trebuie să facă niște fotografii bune pentru Ariel.

Deasupra, în rulotă, criminalul parcă n-a terminat treaba în zona sufrageriei. Pardoseala îi scârțâie sub tălpi când se mută de pe un picior pe altul.

Atât timp cat n-a tras perdelele, de-acolo de unde se afla, nu putea s-o vadă. Cu puțin noroc, Chyna reușea să se elibereze.

Mai înainte s-a gândit să rămână sub vehicul, să-l lase să facă plinul și să plece, și numai după aceea să dea telefon la poliție. Însă el găsise cuțitul de bucătărie; avea să se întrebe ce căuta

acolo. Deși nu vedea cum putea el să-și dea seama de rostul cuțitului, o prinse o teamă aproape superstițioasă și se convinse, în sfârșit, că el urma s-o găsească dacă rămânea sub mașină.

Se târî de dedesubt, se ridică puțin, aruncă o privire furișă la ușa deschisă și apoi se uită în spate, la ferestrele laterale.

Draperiile erau trase. Încurajată, se ridică de-a binelea în picioare, traversă și trecu printre pompe. Trase o ocheadă înapoi; criminalul se afla tot în rulotă.

Păși din întuneric într-o baie de lumină fluorescentă și în legănarea ușoară a muzicii country. În spatele tejghelei, în dreapta, zări doi vânzători și se pregăti să spună: „Chemați poliția." Dar imediat se uită cu coada ochiului spre ușa care tocmai se închisese în spatele ei și văzu criminalul care cobora din rulotă și se îndrepta spre magazin, ca și cum n-ar fi terminat de umplut rezervorul.

El privea în jos. N-o observase.

Ea se retrase din dreptul ușii.

Cei doi bărbați o fixau cu privirea, așteptând o explicație.

Dacă le spunea să cheme poliția, aveau să întrebe de ce, și nu era timp pentru discuții, nu era destul timp nici pentru o convorbire telefonică. În loc de toate astea, le zise: „Vă rog, nu mă dați de gol!" Și până să apuce cei doi să întrebe ceva, ea se îndepărtă către un raft lung, ticsit cu marfă, aflat în fundul magazinului.

În timp ce depăși raftul ca să se ascundă după niște cutii goale, Chyna auzi ușa deschizându-se și-l văzu intrând. O dată cu el, intră o pală de vânt care mârâi amenințător și după aceea ușa se închise.

Casierul roșcovan și tânărul domn asiatic cu ochi lunecoși, noptatici, se uită la el fix, ciudat, ca și cum ar ști ceva ce nu trebuie să știe; e pe punctul să-și smulgă automatul de sub haină chiar în clipa în care intră pe ușă și să le zboare creierii fără niciun preambul. Își spune însă că le-a interpretat greșit privirea, că cei doi sunt mai curând intrigați de apariție, pentru că, la urma urmei, are o figură remarcabilă. Adesea, oamenii își dau seama de puterea lui excepțională și sunt conștienți că el

trăiește o viață mai plină decât a lor. Este simpatizat la petreceri și femeile sunt adesea atrase de el. Acești bărbați par mai degrabă atrași de el, ca mulți alții. În plus, dacă îi termină imediat, fără un cuvânt, înseamnă să-și refuze plăcerea jocului.

Alan Jackson nu mai cântă la radio și, ciulind urechea admirativ, Vess spune:

— Mamă, ce-mi place Emmylou Harris, vouă nu? A mai existat cineva care să cânte chestia asta de să te ungă pe suflet?

— E bună, zice roșcovanul.

Mai înainte era comunicativ. Acum pare rezervat.

Asiaticul nu scoate nicio vorbă, stă imperturbabil în templul lui budist din biscuiți glazurați, ciocolată, alune și biscuiți sărați.

— Îmi place un cântec despre focuri de tabără și familii, spune Vess.

— Ești în vacanță? întreabă roșcovanul.

— La dracu', eu sunt totdeauna în vacanță.

— Ești prea tânăr să fii pensionar.

— Vreau să spun, face Vess, că viața însăși este o vacanță dacă o privești cum trebuie. Am fost la vânătoare.

— Prin părțile astea? E sezonul pentru ce? se interesează roșcovanul.

Asiaticul tace, dar e atent. Ia un sandviș cu cârnat de pe un raft și rupe ambalajul din plastic, fără să-și mute privirea de la Vess.

Niciunul, nici altul nu au nici cea mai mică bănuială că vor muri într-un minut, iar seninătatea lor bovină îl distrează pe Vess. Chiar că sunt simpatici. Se gândește cum o să li se mărească ochii, dramatic, în clipa în care va clănțăni automatul.

În loc să răspundă la întrebarea casierului, Vess i se adresează:

— Vânezi?

— Sportul meu preferat e pescuitul, zice roșcovanul.

— Nu m-a interesat niciodată, face Vess.

— E o mare ocazie să te simți în contact cu natura – bărcuța care plutește pe lac, apa liniștită...

Vess aprobă din cap.

— Nu vezi nimic în ochii lor.

Roșcovanul clipește nedumerit.

— În ochii cui?

— Vreau să zic, sunt doar niște bieți pești. Au ochii aceia inexpresivi, sticloși. Doamne, Dumnezeule!

— Bine, n-am zis că sunt frumoși. Dar nu există ceva mai bun decât somonul pe care l-ai prins singur sau un banc de păstrăvi.

Edgler Vess mai ascultă puțin muzica, lăsându-i pe cei doi bărbați să-l privească. Cântecul îl impresionează cu adevărat. Simte singurătatea sfâșietoare a drumului și nostalgia pentru un iubit care e dus departe. E un om sensibil.

Asiaticul mușcă o bucățică din sandviș. Mestecă delicat – maxilarul i se mișcă aproape imperceptibil. Vess hotărăște că va lua sandvișul neterminat pentru Ariel. O s-o oblige să pună gura pe locul pe care a pus-o asiaticul. Intimitatea aceasta cu bărbatul arătos va fi darul pe care Vess i-l va face fetei.

— Am să fiu foarte fericit când am să ajung acasă la Ariel a mea, spune el. N-are un nume frumos?

— Sigur că da, răspunde roșcovanul.

— Și i se și potrivește.

— E soția? întreabă roșcovanul.

Familiaritatea lui nu mai este atât de spontană ca în momentul în care Vess îi spusese să dea drumul la pompa șapte. E clar că se simte stânjenit să ascundă lucrul acesta.

E cazul să înceapă să vadă cum reacționează. Oare-și va da seama vreunul dintre ei ce nenorocire îi așteaptă?

— Nțț! face Vess. Nu-s legat la gard. Poate mai încolo. Oricum, Ariel are doar șaisprezece ani. Nu e pregătită.

Ei nu știu ce să spună. Șaisprezece ani înseamnă jumătate din vârsta lui. La șaisprezece ani, ea e încă un copil. Omul e bun de băgat la pușcărie.

Riscul pe care și-l asumă Vess este enorm și faptul acesta îl ațâță. Un alt client ar putea intra oricând în magazin.

— E cel mai minunat lucru pe care-l poți vedea în paradisul ăsta, spune el și-și linge buzele. Ariel, vreau să zic...

Scoate fotografia din buzunarul hainei și o așază pe tejghea.

Vânzătorii o privesc fix.

— E pur și simplu un înger, adaugă Vess. Are o piele ca de

porțelan. Te-nnebunește. Acuma să nu mă-nțelegeți greșit, continuă Vess. N-am atins-o niciodată în felul acela. Tot anul am ținut-o încuiată în pivniță și m-am uitat la ea de câte ori am vrut. Îmi aștept păpușica să se coacă, să se mai îndulcească puțin.

Cei doi îl fixează, cu privire sticloasă, de pește. Expresia feței lor îl delectează. Pe urmă zâmbește, râde chiar și zice:

— Ei, v-am cam aprins nițel, nu-i așa?

Niciunul dintre cei doi nu-i întoarce zâmbetul și roșcovanul i-o taie scurt:

— Mai cumperi și altceva sau îți dau restul?

Vess afișează o figură sinceră. Reușește să se și înroșească.

— Uite ce e, îmi cer scuze dacă am jignit pe cineva. Dar eu sunt glumeț. Nu pot să mă abțin să nu pun oamenii pe jar.

— Știi ce, spune roșcovanul, eu am o fiică de șaisprezece ani, așa că nu văd ce e distractiv în chestia asta.

Vess se întoarce spre asiatic.

— Când mă duc la vânătoare, zice el, iau trofee. Știi, așa ca matadorul care taie coada și urechile taurului și le păstrează. Uneori, e numai o fotografie. Daruri pentru Ariel. Dacă te-ar vedea, te asigur că i-ai plăcea.

În timp ce vorbește, ridică Mossbergul drapat în pelerina de ploaie ca într-un lințoliu, îl înșfăcă pe roșcovan cu ambele mâini, îi zboară creierii și mai pune un glonț.

Ah, cum i se măresc ochii asiaticului! Expresia lor nu are nimic de-a face cu ochii unui pește.

Deși roșcovanul se prăbușește pe podea, acest tânăr domn asiatic, cu ochii lui fantastici, ține o mană sub tejghea și caută o armă.

— Să nu faci asta, că îți căptușesc fundul cu gloanțe, spune Vess.

Însă asiaticul scoate un revolver Smith & Wesson 38 Chieps Special, așa că Vess se năpustește cu automatul peste tejghea, trăgând direct în piept, pentru că îi repugnă să distrugă figura aceea perfectă. Tânărul aterizează jos de pe scaun, iar revolverul se răsucește și îi cade din mână înainte să tragă măcar un glonț.

Roșcovanul țipă. Vess trece după tejghea.

Casierul roșcovan, pe care îl așteaptă acasă fiica sa de șaisprezece ani, stă ghemuit, imitând propriu-i semn în formă de fetus de pe frunte, se ține strâns cu brațele și se alintă singur. La radio, Garth Brooks cântă *Tunetul.* Acum, casierul țipă și plânge în același timp. Strigătele se lovesc de ferestrele de sticlă și reverberează, ecoul automatului se aude încă în urechile lui Vess și în orice clipă poate intra în magazin un alt client. Clipa are o intensitate dureroasă. Un singur glonț în plus îl termină pe casier.

Asiaticul și-a pierdut cunoștința și se duce repede. Din fericire, figura îi este neatinsă.

Ca un pelerin care îngenunchează în fața Mormântului Sfânt, Vess se lasă în genunchi în timp ce tânărul muribund își dă ultima suflare. Un sunet ca un zbor frânt. Se apropie să inhaleze aerul care iese din plămânii celuilalt și respiră adânc. Acum, o părticică din grația și frumusețea asiaticului îi aparțin lui, învăluite în aroma sandvișului.

La radio se aude un cântec vechi de-al lui Johnny Cash, *Un băiat numit Sue,* destul de tâmpit ca să strice momentul. Vess închide radioul.

În timp ce-și încarcă arma din nou, trece în revistă zona din spatele tejghelei și ochii îi cad pe-un șir de întrerupătoare. Toate sunt etichetate, așa că stinge luminile exterioare, inclusiv afișul luminos cu NON-STOP de pe acoperiș. După ce stinge aplicele fluorescente de pe tavan, magazinul nu rămâne în întuneric total. Luminile din lungul șir de vitrine frigorifice scânteiază ciudat în spatele ușilor de sticlă. Un ceas electronic care face reclamă la berea Hoors atârnă pe un perete, iar pe tejghea o veioză luminează hârțoagele la care lucra domnul asiatic.

Totuși, umbrele sunt adânci și prăvălia pare închisă. E puțin probabil să mai vină vreun client. Bineînțeles că poate trece vreo patrulă să inspecteze, intrigată că magazinul acesta, care nu se închide niciodată, s-a închis brusc. Ca atare, Vess nu-și pierde vremea; știe ce are de făcut în continuare.

Ghemuită cu spatele rezemat de ultimul rând de rafturi, cât mai departe de tejghea, Chyna se simți expusă privirii din cauza

luminii din vitrinele frigorifice care cădea din dreapta și amenințată de umbrele ce o învăluiau din partea stângă. În liniștea care urmă împușcăturilor și muzicii întrerupte brusc, se convinse că ucigașul putea să-i audă chiar respirația precipitată. Dar nu reuși să-și oprească tremuratul, asemenea unui iepure aflat în umbra lupului.

Poate că huruitul compresoarelor de la vitrinele frigorifice și frigidere îi acoperea respirația. Vru să se lase într-o parte, să controleze rafturile lateral, dar nu-și putu lua inima-n dinți. Credea cu îndârjire, nebunește, că, dacă se lăsa într-o parte și scotea capul din ascunzătoare, avea să dea nas în nas cu mâncătorul de păianjeni. Mai devreme, crezuse că nu putea exista ceva mai tulburător decât să descopere trupurile lui Paul și Sarah – și apoi pe-al Laurei –, dar experiența de-acum fusese chiar mai rea. De data asta se aflase în aceeași încăpere în care se petrecuse crima, destul de aproape – nu numai să audă țipetele, ci să le și primească în piept ca pe niște pumnale.

Bănui că ucigașul jefuia magazinul, dar pentru asta n-avea nevoie să omoare vânzătorii. Nu nevoia era factorul decisiv în cazul lui. Îi omorâse pur și simplu, pentru că îi plăcea s-o facă. Se *stârnise*. Nimic nu-l mai putea opri din drumul lui.

Chyna se simți prizonieră într-o noapte nesfârșită. Era ca și cum se produsese o defecțiune în mașinăria cosmosului, se înțepenise ceva. Stelele stăteau nemișcate. Răsăritul de soare nu se mai arăta. Și, din cerul înghețat, cobora o răceală înspăimântătoare.

O lumină clipi, și fata își acoperi fața cu mâinile, într-un gest de apărare. Pe urmă își dădu seama că lumina venise din capătul celălalt al magazinului. Clipi din nou.

Edgler Vess nu este vânător, după cum îi spusese el roșcovanului, ci un expert care colecționează imagini deosebite, pe majoritatea înregistrându-le cu ochiul minții și numai din când în când cu aparatul polaroid. Amintirea frumuseții îi însuflețește cugetul în fiecare zi și constituie fundamentul viselor care îi răsplătesc activitatea. Fiecare flash al aparatului pare să adaste în ochii uriași ai asiaticului, sclipind stins, ca și

cum spiritul bărbatului, prizonier în spatele corneei, caută să scape de răceala morții.

Cândva, în Nevada, Vess ucisese o brunetă unică, de douăzeci de ani, în comparație cu care Claudia Schiffer și Kate Moss arătau ca niște ciume. Înainte de-a o distruge cu meticulozitate, îi făcuse șase fotografii. Sub amenințări, o convinsese chiar să zâmbească în trei dintre ele. Avea un zâmbet radios. Trei luni de-a rândul după acest episod memorabil, o dată pe lună, tăiase și mâncase cate una dintre fotografiile în care ea zâmbea și, pe măsură ce le înghițea, se simțea teribil de excitat pentru că-i distrusese frumusețea. Îi simțise zâmbetul în stomac, încălzindu-l, și își dăduse seama că el însuși era mai frumos decât ea, pentru că el conținea această frumusețe.

Nu-și aduce aminte numele brunetei. Pentru el, numele nu contează niciodată.

Totuși, ar fi important să afle numele asiaticului pentru a i-l comunica lui Ariel atunci când îi va relata episodul. Pune deoparte aparatul de fotografiat și îi scoate portvizitul din buzunarul lateral al pantalonilor.

Găsește permisul de conducere pe care îl ține în lumina veiozei și află că îl cheamă Thomas Fujimoto.

Vess se hotărăște să-l numească Fuji. Ca pe munte.

Pune la loc permisul de conducere în portvizit și pe acesta îl vară în buzunar. Nu ia niciun ban de la mort. Nu se atinge nici de banii din casă, cu excepția celor patruzeci de dolari care i se cuvin ca rest. Doar nu e hoț.

Cu cele trei fotografii gata făcute, mai trebuie doar să-și țină promisiunea față de Fuji și să demonstreze că e om de onoare. E o treabă nițel cam incomodă, dar o găsește totuși amuzantă.

Acum trebuie să se ocupe de sistemul de securitate, care a înregistrat tot ce s-a întâmplat. Deasupra ușii se află montată o cameră video, orientată spre casa de marcat.

Edgler Foreman Vess nu are niciun chef să se vadă la buletinul de știri de la televiziune. Viața trăită cu intensitate e imposibilă atunci când te afli la închisoare.

Chyna reuși iarăși să-și controleze respirația, dar inima îi

bătea atât de tare, încât îi jucau imaginile înaintea ochilor: artera carotidă îi pulsa în gat ca și cum ar fi fost străbătută de descărcări electrice.

Încredințată din nou că siguranța rezidă în mișcare, ieși la lumină și cercetă rafturile laterale din fața răcitoarelor. Criminalul nu se zărea, deși îl auzea mișcând-se în capătul celălalt al magazinului: foșnete repezite, vioaie, de șobolan care umblă prin frunze uscate.

De-a bușilea, cu stomacul contractat de groază, Chyna se târî în baia de lumină de la răcitor, destul de departe ca să cerceteze raftul îngust de-a lungul lui; căuta ceva care i-ar fi putut servi drept armă. Fără cuțitul de bucătărie, se simțea neajutorată.

Nu existau niciun fel de cuțite de vânzare. Lângă ea stăteau agățate brelocuri pentru chei, cleşti de unghii, piepteni de buzunar, creioane septice, pachețele cu șervețele umede, hârtie de șters ochelarii, pachete de cărți de joc și brichete gratuite.

Se întinse și luă o brichetă de pe raft. Nu știa încă precis cum are s-o folosească pentru a se apăra, dar, în absența unui tăiș de oțel eficient, focul era singura armă la îndemnă..

Lămpile fluorescente de deasupra clipeauı. Lumina puternică o înghețа.

Porni spre colțul îndepărtat al magazinului. Criminalul nu se vedea, dar umbra lui turtită traversă un perete, crescu brusc, pe urmă se cufundă și lunecă asemenea unei molii care trece prin dreptul lămpii.

Vess aprinde luminile numai ca să arunce o privire la camera video de deasupra ușii.

Bineînțeles că eventuala peliculă incriminantă nu se află în interiorul aparatului. Dacă lucrurile ar fi atât de simple, chiar și unii dintre borfașii tâmpiți care-și petrec viața jefuind stații de benzină și magazine ar fi atât de inteligenți, încât să se urce pe-un scăunel, să scoată caseta și s-o ia sau să distrugă proba. Camera trimite imaginea unui videorecorder aflat în altă parte a clădirii.

Cele două aparate sunt legate direct, așa încât legătura nu este îngropată în perete. E un noroc pentru Vess, fiindcă, dacă

firele ar fi ascunse, căutarea lor i-ar lua mai mult timp. Firul nu este nici măcar prins deasupra, pe tavan. De la camera respectivă duce direct la încăperea din spate printr-un orificiu de vreun centimetru situat îndărătul casei de marcat.

În prima încăpere se află o ușă care dă în camera din spate. Aici se găsesc un birou, o masă, fișete de metal cenușiu, un mic seif și niște dulăpioare din lemn.

Din fericire, recorderul nu se află în seif. Cablul de transmisie intră prin perete din magazin, mai trece prin două puncte de fixare pe-o distanță de vreun metru douăzeci și cinci, pe urmă coboară pe deasupra unuia dintre dulapurile de lemn. Nu există nici cea mai mică intenție de a-l ascunde.

El deschide ușile de sus ale dulapului, nu găsește ceea ce caută și verifică și dedesubt. Trei aparate sunt depozitate unul peste altul. În cel de jos fâșâie banda, și indicatorul luminos scânteiază deasupra cuvântului RECORD. Apasă butonul STOP, pe urmă EJECT și dă drumul casetei în buzunarul de la haina de ploaie.

Ar putea să i-o arate lui Ariel. Nu e de calitatea întâi, pentru că sistemul de înregistrare este vechi, depășit, dar fetița lui prețioasă va fi impresionată de îndrăzneala prestației lui chiar în scenele prea mult luminate pe caseta alb-negru, care a fost de atâtea ori înregistrată.

Pe masă se află un telefon. Rupe firul care duce la priza din perete și, cu patul armei, zdrobește tastatura. Peste patru sau cinci ore, probabil pe la opt sau nouă, vor veni cei din tura de dimineață. Pană atunci Vess va fi departe. Dar oricum n-are niciun rost să le ușureze situația, ca aceștia să poată chema poliția rapid. Ceva i-ar putea strica planurile, l-ar putea întârzia chiar în acest loc sau pe autostradă, și atunci ar fi fericit că și-a oferit o jumătate de oră în plus, distrugând telefoanele.

Lângă ușă, există un suport pe care atârnă opt chei, fiecare etichetată. Cu excepția actualei și regretabilei întreruperi de activitate, locul este deschis douăzeci și patru de ore – și totuși este o cheie și de la ușa din față. Vess o scoate din agățătoare.

Se mai duce în zona din spatele casei de marcat încă o dată, după ce închide ușa biroului după el, smulge un întrerupător, și

luminile fluorescente din tavan se sting. Stă în picioare în lumina slabă care a rămas, respiră precipitat pe gură, își linge buzele, își trece limba peste gingii, simțind gustul persistent, sălciu de praf de pușcă. Întunericul îi cade pe față și pe dosul mâinilor și îi face bine. Umbrele sunt senzuale ca două mâini delicate, înfiorate.

Ocolește cadavrele, se duce la casă și își ia cei patruzeci de dolari care i se cuvin ca rest.

Pistolul asiaticului zace pe tejghea în conul de lumină provenit de la veioză, acolo unde Vess l-a aranjat meticulos cu câteva minute în urmă. Nu este în stare să fure o armă, așa cum nu e în stare să ia bani care nu-i aparțin.

Sandvișul din care asiaticul a luat o mușcătură zdravănă se află și el pe tejghea. Din păcate, ambalajul a fost jupuit; ca atare, nu mai folosește la nimic.

Vess ia un alt cârnăcior din raft, mușcă atent capătul ambalajului din plastic și scoate carnea de formă triunghiulară din pachet. Introduce cârnatul ceva mai scurt (din care lipsește bucata mâncată de asiatic) în ambalaj și răsucește capătul de plastic. Îl pune și pe acesta în buzunar, împreună cu videocaseta, pentru Ariel.

Plătește apoi cârnatul pe care l-a stricat, luându-și restul de la casă.

Se apropie de telefonul de pe tejghea. Îl scoate și pe acesta din priză și-i zdrobește tastatura cu patul armei.

Acum pleacă la cumpărături.

Chyna se simți eliberată când se stinseră luminile, înspăimântată când auzi ciocănitul, iar liniștea care urmă îi provocă o stare de alertă. Se târâse din zona luminată unde se aflau răcitoarele și se întorsese în ascunzișul ei de la capătul șirului de rafturi, unde desfăcu în liniște ambalajul de plastic și carton care conținea bricheta. De vreme ce luminile fluorescente fuseseră aprinse și pâlpâitul flăcării nu avea cum să o trădeze, încercase bricheta și observase că merge. Acum strângea în mână patetic această armă și se ruga ca ucigașul să termine ce tot făcea el pe-acolo – poate chiar că jefuia casa – și

pur și simplu, pentru Dumnezeu, să plece. Chyna nu prea voia să-l atace cu o brichetă Bic. Dacă el ar da întâmplător peste ea, poate că ea ar reuși, dat fiind avantajul surprizei, să-i arunce bricheta în față și să-i producă o mică arsură supărătoare sau să-i dea foc la păr înainte ca el să-și revină. Dar cel mai probabil – ținând cont de iuțeala nebunească a reflexelor lui –, acesta avea să-i arunce bricheta din mană pană să reușească ea să-i facă vreun rău.

Chiar dacă reușea să-l ardă, nu câștiga decât câteva secunde, timp în care să se întoarcă și să fugă. Rănit, s-ar lua după ea și, cu picioarele lui lungi, ar fi rapid, nu glumă. Pe urmă, rezultatul cursei ar depinde de primatul groazei sau furiei lui nebunești ca motivație primordială. Auzi mișcare, scârțâitul tejghelei, apoi pași. Aproape cuprinsă de-o senzație de greață din cauza spaimei îndelung stăpânite, simți o însuflețire victorioasă când i se păru că el pleacă.

Pe urmă își dădu seama că pașii nu se îndreptau spre ușa de la intrare. Se apropiau de ea.

Stătea ghemuită, cu spatele strâns lipit de placajul raftului, fără să-și dea seama imediat de locul în care se afla el. O fi fost în dreptul primului raft dinspre ieșire? Sau în dreptul celui din mijloc, chiar în stânga ei?

Nu.

Cel de-al treilea raft.

În dreapta ei.

Venea pe lângă răcitoare. Nu venea repede, nu părea că știe de existența ei și că intenționează să termine cu ea. Chyna se ridică puțin și se dădu înspre stânga, în mijlocul celor trei căi de acces spre rafturi. Aici, scânteierea slabă a luminii răcitoarelor, nu toate aflate în priză, ricoșa în tavan, dar nu reușea să lumineze bine locul. Toată marfa era învăluită în umbre.

O pomi înainte, spre casă, mulțumită de pantofii ei cu talpă moale, și apoi își aminti de ambalajul din care scosese bricheta, îl lăsase pe jos în locul în care stătuse ascunsă.

Asasinul avea să-l vadă, poate chiar să calce pe el. Probabil avea să se gândească la faptul că mai devreme vreun pungaș subtilizase bricheta din pachet. Sau poate că și-ar da seama, în

sfârșit, de existența ei.

Poate că intuiția îi folosea tot atât de bine cum îi folosea și ei uneori. Dacă intuiția era șoapta lui Dumnezeu, poate că un alt zeu, mai puțin benefic, îi vorbea cu aceeași subtilitate și unui om pervers.

Chyna se întoarse, întinse mana după colț și înșfăcă ambalajul gol. Plasticul tare scrâșni în strânsoarea mâinii ei tremurătoare, dar sunetul era slab și din fericire acoperit de zgomotul pașilor lui.

El străbătuse cel puțin jumătate din cel de-al treilea rând de rafturi când ea avansă de-a lungul celui de-al doilea. Asasinul nu se grăbea, în timp ce ea zorea cât putea, și astfel, Chyna ajunse la capătul raftului respectiv înainte ca el să ajungă la capătul raftului pe lângă care mergea.

La capătul raftului, în loc să găsească un placaj ca acela de la capătul din spate, se afla un raft-carusel din sârmă, cu cărți ieftine, de care ea aproape că se lovi când dădu colțul. Se opri la timp, lunecă pe lângă el și își găsi încă o dată ascunziș între rafturi.

Pe dușumea zăcea o fotografie polaroid. O imagine de prim-plan a unei fete uluitor de frumoase, de vreo șaisprezece ani, cu părul lung, blond-platinat. Trăsăturile adolescentei se vedeau calme, dar nu relaxate, încremenite într-o seninătate înghețată, ca și cum adevăratele ei sentimente erau atât de explozive, încât, dacă își dădea seama de ele, avea să se autodistrugă. Doar ochii îi trădau ușor înfățișarea calmă; erau mari, concentrați, dureros de expresivi, ferestrele unui suflet chinuit, plin de manie, de teamă, de disperare.

Aceasta trebuia să fie fotografia pe care el o arătase vânzătorilor.

Ariel. Fata din pivniță.

Deși ea și Ariel nu aveau nicio trăsătură comună, Chyna simți că se uita adânc, mai degrabă într-o oglindă, decât într-o fotografie. În imaginea lui Ariel recunoscu teroarea vecină cu frica pe care o simțise sufocându-i propria ei copilărie, o disperare care îi era familiară, singurătatea adâncă și rece, precum un ocean înghețat.

Paşii criminalului o readuseră la realitate. Judecând după zgomot, el nu se mai afla în dreptul celui de-al treilea rând de rafturi. Dăduse colţul la capătul din spate al magazinului şi acum trecea prin pasajul din mijloc. Venea înainte, adjudecându-şi acelaşi teritoriu pe care Chyna tocmai îl părăsise în dreapta.

Ce dracu face acolo?

Chyna vru să ia fotografia, dar nu îndrăzni. O aşeză jos, acolo unde o găsise.

Ocoli caruselul cu cărţi şi se duse spre cel de-al treilea rând de rafturi, pe care criminalul tocmai îl părăsise, apoi se îndreptă din nou înspre vechea ei ascunzătoare. Stătu lipită de marfa de pe partea stângă, departe de răcitoare, ca nu cumva să arunce pe tavan vreo umbră pe care asasinul putea s-o vadă. Când se mişcă, auzi paşii lui grei, dar până ce nu se opri să asculte nu reuşi să spună în ce direcţie se îndrepta el. Nu îndrăzni să se oprească, nu cumva asasinul să ocolească raftul şi să dea nas în nas cu ea. Când ajunse la capătul raftului şi dădu colţul, aproape că se aşteptă să descopere că asasinul îşi schimbase direcţia, să se lovească de el şi să fie prinsă.

Dar asasinul nu era aici. Chyna se aşeză cu spatele lipit de placajul de la capătul raftului, chiar în locul din care plecase. Puse apoi, cu prudenţă, ambalajul brichetei pe podea, exact acolo de unde îl luase cu mai puţin de un minut înainte.

Ascultă. Niciun zgomot de paşi. Doar bâzâitul frigiderelor. În rest, numai linişte. Cu degetul mare îndoit, strânse bricheta în pumn, pregătită să acţioneze.

Vess ia două pachete de biscuiţi cu brânză şi unt de arahide, o ciocolată Planters cu alune, două tablete de ciocolată Hershey cu migdale şi le îndeasă în buzunarele de la haină, în care are deja pistolul, aparatul de fotografiat şi caseta video.

Face totalul în minte. Fiindcă nu vrea să piardă timp ducându-se să-şi ia restul de la casă, rotunjeşte suma şi lasă banii pe tejghea. După ce culege de pe jos fotografia lui Ariel, are un moment de ezitare şi savurează ca pe un alcool tare urmarea faptelor sale. Începerea în care oamenii au murit de

curând are o însușire specială. Poartă în ea un freamăt asemănător aceluia de la teatru, freamătul cuprins între sfârșitul unei reprezentații perfecte și momentul în care izbucnesc ropote de aplauze; un sentiment de triumf, dar și o conștiință solemnă a clipei eternizate, suspendate ca o picătură rece de apă în vârful unui țurțure de gheață care se topește. O dată ce țipetele au încetat și sângele celor doi s-a impregnat în tăcere, Edgler Vess reușește să aprecieze mai corect rezultatele acțiunilor sale îndrăznețe și să savureze intensitatea tăcută a morții.

În cele din urmă, părăsește magazinul. Cu ajutorul cheii etichetate pe care a luat-o din suport, încuie ușa.

La colțul clădirii se află un telefon public. Întrucât firul este protejat cu metal, receptorul nu se rupe cu una cu două, așa că Vess ciocănește cu patul armei în cutia aparatului de cinci, de zece, de douăzeci de ori, până când plasticul cedează și se vede microfonul. Smulge microfonul, îl aruncă pe asfalt și-l zdrobește metodic cu călcâiul. Pe urmă agață receptorul inutil în furcă.

Aici și-a terminat treaba. Deși satisfăcător, interludiul acesta a fost neașteptat; l-a făcut să iasă din orar.

Are mult de condus. Nu e obosit pentru că, înainte de-a merge în vizită la Templetoni, a dormit toată după-amiaza, până spre seară. Totuși, nu-i place să piardă timpul degeaba. De-abia așteaptă să ajungă acasă. Departe, înspre Nord, pale de fulger clipesc delicat printre straturile groase de nori, mai degrabă pulsează decât împung cerul. Vess este încântat de perspectiva unei furtuni zdravene. Aici, pe pământ, unde viața e trăită, tumultul și agitația sunt elemente fundamentale ale climatului uman și, din motive pe care nu le înțelege, lucrul acesta îi e reconfirmat fără tăgadă de violența din tărâmurile înalte. Deși nu se teme de nimic, uneori simte o tulburare inexplicabilă când vede cerul pasiv – fie că e senin sau încărcat – și adesea, într-o noapte calmă, când în adâncimea cerului se zăresc stelele, preferă să nu privească acea imensitate.

Acum nu se vede nicio stea. Deasupra aleargă mase de nori posomorâți, hăituiți de-un vânt rece, străbătuți rapid de fulgerul care seamănă ca un arbore înțesat de vase de sânge, gata să

nască un potop.

Vess traversează în grabă șoseaua, se îndreaptă spre rulotă, nerăbdător să-și continue călătoria spre Nord, să întâlnească furtuna promisă, să-și găsească cel mai bun loc din care poate observa fulgerul care se frânge în săgeți, locul în care vântul puternic frânge copacii, iar ploaia cade în șuvoaie, măturând drumul.

Ghemuită la capătul raftului, Chyna ascultase cum ușa se deschide și se închide, neîndrăznind să creadă că ucigașul plecase, în sfârșit, și calvarul ei s-ar putea isprăvi. Își ținea respirația, așteptând să audă iarăși ușa deschizându-se și zgomotul pașilor lui.

Când, în loc de asta, auzi zgomotul de chei în broască. Se duse înspre ușă printre rafturi, pitindu-se, cu o liniște de felină, pentru că, fiind superstițioasă, se aștepta ca el să audă cel mai slab sunet chiar de-afară.

Un ciocănit violent, care reverberă în pereții clădirii, o făcu să se oprească brusc la capătul raftului. Furios, asasinul lovea ceva, dar ea nu putu să-și dea seama ce anume.

Când ciocănitul se opri, Chyna ezită, apoi se ridică și se sprijini de capătul raftului. Se uită în dreapta spre ușă și la ferestrele din față. Pentru că luminile de-afară erau stinse, întreg locul zăcea într-un întuneric mâlos.

Prima dată nu reuși să-l vadă pe criminal care, cu haina lui de ploaie neagră, era una cu noaptea. Dar pe urmă el se mișcă, legănându-se spre rulotă.

Chiar dacă trăgea o ocheadă înapoi, el n-avea cum s-o zărească în magazinul slab luminat. Oricum, o dată ajunsă în zona deschisă dintre rafturi și casa de marcat, Chyna simți că-i bubuie inima.

Fotografia lui Ariel nu mai era pe podea. Chyna încercă să creadă că această fotografie nu existase niciodată.

În clipa aceasta însă, cei doi vânzători care păstraseră secretul prezenței ei aici erau mai importanți decât Ariel sau criminalul. Bubuitul armei și stingerea bruscă a strigătelor sfâșietoare o convinseseră că cei doi muriseră. Trebuia însă să se asigure.

Dacă unul dintre ei se agăța în chip miraculos de viață, și dacă ea reușea să-l ajute – să cheme poliția și salvarea –, ar putea să-și repare greșeala măcar în parte.

Nu fusese în stare să facă nimic ca să-l oprească pe ticălosul însetat de sânge. Nu făcuse altceva decât să se ascundă, rugându-se cu disperare să devină invizibilă. Acum, greața i se răsucea în stomac ca o ciorbă lungă și rece, și în același timp era însuflețită de-o stare de euforie bolnăvicioasă pe care o încercase de câte ori văzuse atâția morți în preajma ei. Deși era de înțeles, această euforie o făcu să se rușineze atât pentru ea, cât și pentru cei doi vânzători și speră că mai putea să-i salveze. Intră după tejghea, și scârțâitul pătrunzător al balamalei o zgârie pană în măduva oaselor. O veioză cu braț mobil arunca puțină lumină în jur.

Cei doi bărbați erau întinși pe podea.

„Ah", făcu ea. Și pe urmă: „Doamne!"

Nu mai putea să-i ajute în niciun fel și imediat își întoarse privirea dinspre ei cu ochii înnegurați de lacrimi.

Pe tejghea, chiar sub veioză, se afla un revolver. Îl privi neîncrezătoare, clipind des, ca să-și oprească lacrimile. Cu siguranță, revolverul aparținuse unuia dintre vânzători. Auzise din întâmplare conversația dintre criminal și cei doi, și își aminti vag o admonestare dură care ar fi putut să fie o amenințare pentru abandonarea pistolului. A acestui pistol.

Îl înșfăcă, îl ținu cu ambele mâini, pentru că era atât de greu, încât o trântea aproape la pământ.

Dacă ucigașul se întorcea, ea era pregătită. Nu mai era neajutorată, pentru că știa cum se folosesc pistoalele. Câțiva dintre cei mai trăsniți prieteni ai mamei ei fuseseră experți în domeniul armelor, erau oameni plini de ură, cu o lucire ciudată în ochi, care la unii se datora consumului de droguri, iar la alții apărea numai atunci când vorbeau cu înflăcărare despre atașamentul lor furibund față de adevăr și dreptate. Odată, la o fermă izolată din Montana, pe când Chyna avea doar doisprezece ani, o femeie pe nume Doreen și un bărbat pe care îl chema Kirk o învățaseră cum să folosească un pistol, deși brațele ei subțiri tresăriseră brusc din cauza reculului. Învățând-

o cu răbdare cum să controleze arma, îi spuseseră că într-o bună zi va fi un soldat adevărat și un om de nădejde al mișcării lor.

Chyna voise să învețe cum se folosesc armele, dar nu pentru a le utiliza în vreun scop nobil, ci pentru a se apăra de oamenii aceia în ale căror stranii anturaje se învârtea maică-sa și care sfârșeau în accese de mânie provocate de droguri sau care se uitau lung la ea cuprinși de o dorință bolnăvicioasă. Fusese prea tânără ca să ceară atenția lor, prea demnă ca să-i încurajeze, dar, mulțumită mamei ei, nu fusese niciodată prea naivă ca să nu înțeleagă ce doreau de la ea unii dintre ei.

Acum, cu revolverul vânzătorului mort în mană, se întoarse și văzu telefonul zdrobit:,

„La dracu'!"

Ieși repede de după tejghea și se îndreptă spre ușa de la intrare.

Rulota se mai afla parcată în dreptul celei mai îndepărtate pompe, iar farurile erau stinse. Prima dată nu-l văzu pe criminal, dar pe urmă îl zări în spatele rulotei, cu haina de ploaie descheiată fluturându-i în vânt ca o capă. Deși bărbatul se afla la vreo două sute de metri distanță și n-avea cum s-o observe în dreptul ușii, pentru că nici măcar nu se uita în direcția ei, Chyna făcu un pas înapoi.

După cât se vedea, pusese pompa la locul ei și închisese capacul rezervorului. Mergea pe lângă vehicul către ușa din față.

Ea plănuise să dea telefon la poliție și să le spună că ucigașul se îndrepta spre Nord, pe autostrada 101. Dar, până când ajungea la telefon, îi suna pe polițiști și îi făcea să înțeleagă situația, el ar fi putut avea chiar o oră avans. Într-o oră ar avea de ales între alte câteva șosele care se desprindeau din autostradă. Ar putea să țină drumul înainte spre Oregon, să întoarcă spre Est, spre Nevada, sau chiar s-o taie spre Vest, către coastă, pe urmă s-o ia spre Sud, pe țărmul Pacificului, să intre în San Francisco și să-și piardă urma în labirintul urban. Cu cât străbătea o distanță mai mare înainte de-a fi dat în urmărire generală, cu atât era mai greu de găsit. În curând avea să intre sub jurisdicția altui serviciu de poliție, mai întâi într-un alt oraș și apoi într-un alt stat, îngreunând urmărirea.

Chyna își dădu seama că avea foarte puține informații valoroase pe care să le ofere polițiștilor. Rulota putea fi albastră sau verde, nu era sigură, sau poate că nu avea niciuna dintre aceste culori pentru că o văzuse întâi pe întuneric și apoi în scânteierea galbenă, înșelătoare a lămpilor cu vapori de sodiu de la stația de benzină. Nu-i știa nici marca și nu observase nici numărul de înmatriculare.

Asasinul tocmai pleca. Fără să se grăbească, convins că nu era în pericol să fie descoperit imediat. Se urcă în rulotă și închise ușa după el.

O să plece, Doamne! Nu, așa ceva e intolerabil, e de neconceput.

Nu pot să-i dau voie să plece. Să nu plătească niciodată pentru ceea ce i-a făcut Laurei, pentru ceea ce le-a făcut tuturor – Ba chiar mai rău, să aibă ocazia s-o facă încă o dată. Nu, Doamne, te rog, lasă-mă să-i trag un glonț în cap nenorocitului și blestematului și împuțitului ăstuia de criminal.

Se apropie din nou de ușă. Putea fi deschisă doar cu cheia. Ea n-avea cheie.

Auzi motorul rulotei care pornea. Dacă ea spărgea geamul, el avea s-o audă. Cu tot uruitul motorului și de la distanță, avea s-o audă.

O dată ieșită pe ușă, s-ar afla oricum prea departe de el ca să-l împuște. La două sute de metri, pe timp de noapte, doar cu un pistol în mână și cu pompele de benzină care îi barau drumul. N-avea nicio șansă. Trebuia să se apropie, să se lipească de rulotă și să lipească pistolul de fereastră. Dar, dacă o auzea croindu-și drum prin ușa încuiată și o vedea ieșind din magazin, ea nu reușea nici într-un milion de ani. Și pe urmă el ar fi fost acela care ar fi vânat-o din nou prin toată stația de benzină, pe oriunde mergea, iar arma lui era mai bună decât revolverul pe care-l avea Chyna. Ucigașul cobori din rulotă și aprinse farurile.

„Nu!”

Chyna fugi spre tejghea, se vârî rapid în spatele acesteia, ocoli – ce-i drept, mult – și merse către ușa aflată pe peretele din spate.

Trebuia să existe și o ieșire prin spate. Atât funcționalitatea

practică a clădirii, cât și regulile de apărare contra incendiilor cereau lucrul acesta.

Ușa se deschidea într-un spațiu întunecat. După cât își dădea seama, nu exista nicio fereastră în fața ei. Poate că era doar o toaletă de serviciu sau o baie. Păși peste prag, închise ușa după ea, ca nu cumva vreun fir de lumină să se strecoare în magazin, pipăi peretele cu mana stângă, descoperi un întrerupător, riscă și aprinse lumina.

Se afla într-un birou foarte mic. Pe masă, alt telefon zdrobit.

Chiar în fața ușii pe care intrase, văzu o alta. Aparent, n-avea nicio încuietoare. Aceasta trebuia să fie baia. La stânga, pe peretele din spatele clădirii, o ușă de metal dezvăluia privirilor o pereche de încuietori cu buton. Descuie ușa, o deschise, și un val de vânt rece inundă biroul. În spatele magazinului se întindea o suprafață de vreo șase sute de metri pătrați, îndărătul căreia se ridica o coastă abruptă, înțesată cu copaci negri în întunericul nopții, foșnind în bătaia vântului. O lampă de veghe, prinsă într-un lăcaș de sârmă, lăsa să se vadă două mașini parcate, care aparțineau probabil vânzătorilor.

Înjurându-l pe criminal, Chyna se întoarse spre dreapta și alergă de-a lungul laturii celei mai mici a clădirii, după colț, pe lângă camerele motelului. Niciodată nu făcuse rău în viața ei, dar acum era gata să ucidă și știa că e în stare s-o facă, fără să ezite, fără să se gândească la iertare; putea s-o facă din răzbunare, pentru că *el* îi dăduse această putere. La asta o redusese el – la o furie oarbă instinctivă –, și cel mai grav era că această furie o făcea să se simtă bine, atât de bine în comparație cu teama și senzația de neputință pe care le îndurase, o făcea să își audă sângele pulsându-i ca un cântec de alinare în vene și să capete euforia pe care ți-o dă puterea sălbatică. Ar fi trebuit să fie uluită de patima pentru sânge ce pusese stăpânire pe ea, dar îi *plăcea* și știa că o să-i placă chiar mai mult când avea să ajungă din urmă rulota și să-l împuște prin geamul din față, să deschidă apoi ușa și să-l împuște iarăși acolo unde stătea sângerând, să-l târâie jos, să-l lase trântit pe asfalt și să-și golească revolverul în el, până când el nu va mai putea niciodată să plece la vânătoare.

Dădu și al doilea colț și ajunse în fața clădirii. Rulota se îndepărta de pompe. Fugi după ea, mai repede decât fugise vreodată în viața ei, lunecând împotriva vântului care îi bătea din față și care îi stârni alte lacrimi în ochi, cu pantofii pocnind tare pe asfalt. Acum, rugăciunea era „O, Doamne, fă să-l prind", în loc de „O, Doamne, fă să scap de el", și „O, Doamne, lasă-mă să-l ucid", în loc de „O, Doamne, nu-l lăsa să mă omoare".

Rulota luă viteză. Depășise deja zona stației de benzină și intrase pe o alee care dădea în autostradă. N-avea cum să-l prindă din urmă.

El se îndepărta.

Chyna se opri. Ținea picioarele depărtate și revolverul în mana dreaptă. Îl ridică, îl înhăță cu ambele mâini, cu brațele întinse, cu coatele pe lângă corp. Poziția trăgătorului, pe care fiecare fată trebuie s-o știe în caz că vine vreo revoluție.

Inima nu-i mai bătea, ci îi pocnea de-a dreptul în piept, și fiecare mișcare explozivă făcea ca brațele să-i tremure, astfel că nu putu să fixeze ținta. Oricum, rulota era prea departe. Avea s-o rateze cu câțiva metri. Chiar dacă avea destul noroc să tragă un glonț în spatele rulotei, n-avea cum să nu-l rateze pe cel de la volan. Asasinul se afla în afara razei ei de acțiune, la adăpost de orice rău, lansat în cursă.

Se termina. Ea se putea duce după ajutor, putea să găsească cel mai apropiat telefon în funcțiune, să sune la poliție și să încerce să-i reducă din avantaj pe cât posibil, dar acum și aici totul se sfârșise.

Totuși, nu se sfârșise, și ea știa, indiferent cat de mult dorea să fi isprăvit cu afacerea asta, pentru că spuse cu voce tare: „Ariel".

Șaisprezece ani. Cel mai minunat lucru pe care-l poți vedea în paradisul ăsta. Pur și simplu un înger. Cu pielea ca de porțelan. Te-nnebunește. Încuiată în pivniță de un an. N-am atins-o niciodată – în felul acela. O aștept să se coacă, să se mai îndulcească puțin.

Cu ochii minții, Chyna revăzu fotografia lui Ariel la fel de clară și amănunțită ca atunci când o ținuse în mană. Expresia aceea calmă, păstrată cu un efort vizibil, ochii aceia umbriți de

teamă.

Mai devreme, Chyna ascultase conversația dintre criminal și cei doi încredințată că el nu se juca doar așa cu ei, ci le spunea adevărul. Nenorocitul le împărtășea secretele lui, își recunoștea crimele perverse, păsându-i prea puțin că-și recunoștea vina, pentru că știa că cei doi urmau să moară, neavând vreodată șansa de-a repeta cuiva mărturia pe care le-o făcuse. Chiar dacă n-ar fi văzut niciodată fotografia, ea ar fi *știut*.

Ariel. Ochii aceia. Teama.

Cat timp se gândise la propria ei supraviețuire, Chyna renunțase la orice gând care o privea pe fata captivă. Și când găsise revolverul, se convinsese pe dată că nu voia altceva decât să-l omoare pe acest blestemat, să-i zboare creierii, pentru că adevărul era ceva ce ea nu reușise să înfrunte.

Adevărul, adică faptul că n-a îndrăznit să-l omoare pentru că, mort fiind, n-aveau s-o descopere niciodată pe Ariel – sau aveau s-o descopere mult prea târziu, după ce murise de foame sau de sete în celula ei din pivniță. Fata putea să fie încuiată în pivnița casei lui, pe care ei poate că o identificau din vreun act sau altul, dar putea foarte bine să fi ascuns-o în altă parte, într-un loc îndepărtat, la care el și numai el putea să-i conducă. Chyna îl urmărea pe criminal, cu gândul de a-l lăsa invalid, astfel încât polițiștii să-i poată smulge secretul locului în care se afla prizonieră Ariel. Dacă ar fi putut să ajungă din urmă rulota, ar fi încercat să deschidă cu o smucitură ușa din față, să-l împuște pe stricat în picior, în timp ce alerga pe lângă mașină, și să-l rănească destul de zdravăn ca să fie nevoit să oprească vehiculul. Însă trebuia să ascundă acest adevăr chiar față de ea însăși, pentru că încercarea de a-l răni era cu mult mai riscantă decât încercarea de a-l împușca în cap prin fereastra închisă, și s-ar fi putut să n-aibă curajul și puterea să alerge atât de repede dacă recunoștea în fața ei înșiși ceea ce trebuia să facă de fapt.

Încărcată cu cadavre, având la volan un șofer care putea foarte bine să se numească și „legiune", rulota spațioasă se micșora în zare, îndreptându-se spre autostrada 101 ca un adevărat „Iad pe roți". Undeva, el avea o casă și sub această casă se afla o pivniță, iar în pivniță o fată de șaisprezece ani,

prizonieră, neatinsă încă, dar în curând destinată violului, vie, însă nu pentru mult timp.

„Ea există cu adevărat", șopti Chyna vântului.

Stopurile se pierdură în noapte. Chyna cercetă disperată împrejurimile. Nu vedea niciun ajutor venind de nicăieri. Nicio lumină care să ateste prezența locuințelor prin apropiere. Doar copaci și întuneric. Spre Nord, peste dealuri, se vedea o licărire slabă, dar ea nu reuși să-și dea seama de sursă și oricum nu putea să ajungă pană acolo pe jos. Pe autostradă apăru un camion cu faruri orbitoare, dar nu opri să-și facă plinul la benzinăria închisă. Se depărtă cu scârțâit de cauciucuri, iar șoferul n-o observă.

Vechitura de rulotă ajunsese aproape de autostradă. Suspinând de furie, de neputință, de teamă pentru soarta fetei pe care n-o cunoscuse niciodată și de disperare pentru propria ei vină dacă fata aceea murea, Chyna se întoarse. Trecu repede pe lângă pompe. Apoi, roată pe lângă clădire. Exact pe unde venise. Toată copilăria, nimeni nu-i dăduse nicio mană de ajutor. Nimănui nu-i păsase dacă ea se simțea prizonieră, înspăimântată sau neajutorată.

Acum, cu gândul la fotografia polaroid, o văzu ca pe una dintre acele holograme care se schimbau după unghiul din care erau privite. Uneori, vedea figura lui Ariel, alteori, propria ei figură. În timp ce alerga, se rugă să nu fie nevoită să intre încă o dată în magazin și să cerceteze cadavrele.

În depărtare, pâlpâi un fulger, și tunetul bubui asemenea pașilor de bocanc pe scări de pivniță. Pe dealurile abrupte din spatele clădirii, copacii negri se zvârcoleau în bătaia tot mai puternică a vântului.

Prima dintre cele două mașini parcate în spate era un Chevrolet alb. Avea cam zece ani vechime și era descuiat.

Când intră târâș la volan, arcurile uzate scârțâiră și un ambalaj de ciocolată sau altceva îi foșni sub picioare. Interiorul duhnea a fum de țigară stătut. Cheile nu erau în contact. Căută în spatele apărătorii de ploaie, sub scaunul șoferului. Nimic.

Cea de-a doua mașină era o Honda mai nouă decât Chevroletul. Interiorul împrăștia o aromă de lămâie dintr-un

deodorant pentru mașină, iar cheile se aflau pe bord. Așează revolverul pe scaunul din dreapta, la îndemnă, nevrând să-l scape de sub ochi. De când crescuse, se bazase întotdeauna pe prudență și își lua măsuri de precauție ca să nu pățească ceva. Nu mai pusese mana pe o armă de la șaisprezece ani, când o părăsise pe mama ei. Acum, nici nu-și putea închipui să trăiască vreodată fără o armă lângă ea – situație care o înspăimânta.

Motorul porni de la prima cheie. Cauciucurile scârțâiră și ea juli anvelopa la pornire. Roţile scoteau fum când se învârteau, dar, în curând, ieși din spatele clădirii și trecu ca o rachetă pe lângă pompele de benzină. Drumul lateral care dădea în autostradă era gol. Rulota nu se vedea. În punctul acesta, autostrada avea patru benzi, astfel că rulota nu putuse întoarce ca s-o ia spre Sud. Șoferul fusese obligat s-o țină spre Nord și, în scurtul timp care se scursese, nu ar fi avut cum să ajungă prea departe.

Chyna se luă după el.

Capitolul 5

La ora patru dimineața, traficul este destul de aerisit, dar fiecare pereche de faruri întâlnită susură prin perii fini din urechile lui Edgler Vess. Acesta este un sunet plăcut, diferit de uruitul motoarelor care trec și de nechezatul anvelopelor pe asfalt.

În timp ce conduce, mănâncă unul dintre batoanele de ciocolată Hirshey. Atingerea mătăsoasă a ciocolatei care i se topește pe limbă îi amintește de muzica lui Angelo Badalamenti, și muzica lui Badalamenti n aduce în minte suprafața cerată a unui anthurium{5} stacojiu, iar acesta împrăștie o amintire scânteietoare, intens senzuală a gustului rece și fraged de castraveciori în oțet, care, preț de câteva secunde, năpădește gustul actual de ciocolată. Ascultând murmurul farurilor care se apropie, prins în această asociație liberă de impulsuri senzoriale și amintiri, Vess este un om fericit. El experimentează viața cu mult mai intens decât o fac alții; este o figură aparte. Întrucât nu are mintea înțesată de prostii și false emoții, e în stare să perceapă ceea ce alții nu pot. El înțelege natura lumii, scopul existenței și adevărul care se află în spatele Marii Minciuni; mulțumită acestor observații pătrunzătoare, este liber și, pentru că este liber, e întotdeauna fericit.

La baza lumii stă senzația. Noi ne lăsăm purtați de curent, într-un ocean de stimuli senzoriali: mișcare, culoare, consistență, formă, căldură, simfoniile naturale ale sunetelor și un infinit număr de arome și gusturi care depășesc capacitatea omului de a le cataloga. Numai senzația durează. Tot ceea ce este viu moare. Orașele mari nu țin o veșnicie, metalul se corodează și piatra se macină. Dincolo de milioanele de eoni, continentele capătă altă formă, lanțurile muntoase dispar și mările seacă. Planeta însăși se va evapora atunci când soarele se va autodistruge. Totuși, chiar și în acest spațiu adânc, pustiu, dintre sistemele solare, în acest vid profund care nu poate transmite sunetul, există lumină și întuneric, mișcare, formă și înspăimântătoarea panoramă a eternității.

Unicul scop al existenței este să-ți deschizi întreaga ființă captării senzațiilor și să-ți satisfaci toate poftele pe măsură ce ele apar. Edgler Vess știe că nu există senzații bune sau rele, există doar senzația ca atare, și că fiecare experiență senzorială este merituoasă. Valorile negative și pozitive sunt simple interpretări umane date unor stimuli neutri din punct de vedere al valorii și deci la fel de durabile ca și ființele umane. El savurează gustul cel mai amar tot atât de mult ca și dulceața unei piersici coapte; de fapt, din când în când, mestecă pastile de aspirină, nu ca să scape de vreo durere de cap, ci ca să încerce incomparabila aromă a medicamentelor. Când se taie din greșeală, nu se teme niciodată, pentru că găsește durerea fascinantă și o întâmpină ca pe orice altă formă de plăcere; până și gustul propriului sânge îl incită.

Domnul Vess nu e sigur dacă există într-adevăr ceea ce se cheamă suflet nemuritor, dar împărtășește credința nezdruncinată că, dacă sufletul există, nu îl avem din naștere, așa cum avem ochi și urechi. El crede că sufletul, dacă e real, *crește* împreună cu trupul asemenea unui recif de corali care se dezvoltă din nenumăratele schelete calcaroase secretate de polipii marini. Noi construim reciful sufletului nu din polipi morți, ci din senzațiile dobândite în ritm susținut pe parcursul unei vieți. După chibzuiala lui Vess, dacă cineva dorește să aibă un suflet formidabil – sau în orice caz un suflet –, trebuie să se deschidă tuturor senzațiilor posibile, să se cufunde în oceanul fără fund de stimuli senzoriali, care este această lume, să *experimenteze* fără să se gândească la bine sau la rău, la ceea ce e drept sau nedrept, fără teamă, să aibă doar tărie sufletească. Dacă convingerea lui e corectă, atunci el însuși construiește ceea ce poate fi numit cel mai complicat, cel mai elaborat – ca să nu spunem baroc – și *important* suflet care a transcens vreodată nivelul uman al existenței.

Marea Minciună se referă la faptul că noțiuni precum dragostea, vina și ura există în realitate. Așează-l pe domnul Vess într-o încăpere cu un preot, arată-le un creion, și amândoi vor cădea de acord asupra culorii, mărimii și formei. Leagă-i la ochi, dă-le pe la nas niște scorțișoară, și amândoi o vor identifica

după miros. Dar adu în fața lor o mamă care-și ține bebelușul la piept, și preotul va vedea dragoste acolo unde domnul Vess va vedea numai o femeie care se bucură de senzațiile pe care i le oferă copilul – mirosul lui proaspăt, delicatețea pielii trandafirii, plăcuta rotunjime a feței, muzicalitatea gânguritului; aparenta lui dependență și faptul că e neajutorat o satisfac profund pe femeie. Cel mai mare blestem care s-a abătut asupra inteligenței umane este că, la majoritatea membrilor acestei specii, ea conduce la aspirația de a fi mai mult decât ceea ce sunt în realitate. După opinia lui Vess, toți bărbații și toate femeile sunt fundamental animale – animale inteligente, ce-i drept, dar oricum animale; reptilele, de exemplu, au evoluat din nu știu ce pești cu picioare, care s-au târât pentru prima dată afară din oceanul primordial. El știe că oamenii, deși motivați și acționați numai de stimuli senzoriali, nu pot totuși să admită primatul senzației fizice asupra intelectului și emoției. Sunt chiar înspăimântați când conștientizează reptila din ei, nevoile acesteia, foamea sa nepotolită, și atunci încearcă să-i reducă această căutare a senzațiilor cu minciuni precum dragoste, vină, ură, curaj, loialitate și onoare.

Aceasta este filosofia domnului Edgler Vess. El îmbrățișează ideea unei naturi reptiliene. Gloria lui constă în reciful de senzații, unic. E vorba de-o filosofie funcționalistă, care are nevoie de propriii ei adepți, căci nu susține nici valorile de tipul „când e albă, când e neagră" – care stânjenesc atât de mult libertatea de acțiune a persoanelor religioase –, nici contradicțiile jenante ale eticii conjuncturale, specifice atât ateismului modern, cat și celor a căror religie este politica.

Viața *există*. Vess trăiește. Acest act reprezintă apogeul vieții.

Conducând spre Nord, pe autostrada 101, terminând de mâncat și cel de-al doilea baton de ciocolată Hershey, Vess emite ideea (și nu pentru prima dată) că există o oarecare asemănare între consistența ciocolatei care se topește și aceea a sângelui care se încheagă.

Își amintește tăcerea relaxantă a lacului de sânge din jurul doamnei Templeton, aflată la duș, până când a intervenit el și a tulburat această liniște dând drumul la apa rece. Imaginea

răpăielii ritmice a apei de la duș îi amintește de răceala ploii care încă n-a izbucnit și-l face să stea în așteptarea furtunii spre care se îndreaptă. Vede o îmbujorare rapidă de fulger în fața stratului de nori și știe că fulgerul acesta are gust de ozon. Peste uruitul monoton al motorului, aude un bubuit scurt de tunet și, în mintea lui, sunetul acesta se transformă într-o imagine vie: ochii tânărului asiatic dilatați, o dată cu primul foc de armă tras. Chiar și în spațiul intergalactic, lipsit de atmosferă, există lumina și întunericul, culoarea, consistența, mișcarea, forma și durerea.

Autostrada urcă și pădurile dese se apropiară tot mai mult de marginea drumului. La o curbă largă, farurile Hondei măturară dealurile care străjuiau drumul, lăsând să se vadă că unii dintre copacii ce se conturau amenințător în întuneric erau pini și molizi uriași. În curând, probabil, aveau să se vadă coniferele din specia sequoia.

Chyna ținea strâns apăsat acceleratorul. Din cât își amintea, era prima dată când depășise limita de viteză în viața ei. Nu primise niciodată vreo amendă pentru contravenții în circulație, însă acum era recunoscătoare dacă o oprea vreun polițist.

Carnetul ei de conducere nepătat dovedea preferința pentru moderație în tot ceea ce făcea, inclusiv viteza cu care conducea ea de obicei. Judecând după catastrofele pe care le văzuse abătându-se asupra altora, supraviețuirea era strâns legată de moderație, și întreaga ei viață se ordona în jurul supraviețuirii, așa cum existența unei călugărițe poate fi definită prin cuvântul *credință* ori a unui politician prin *putere*. Arareori obișnuia să bea mai mult decât un singur pahar de vin, nu încercase niciodată drogurile, nu practicase sporturi periculoase, urma o dietă săracă în grăsimi, sare și zahăr, se păzea de vecinătatea unor indivizi cu reputație proastă, nu-și exprima niciodată opiniile cu fermitate și, în general, trecea drept o persoană ștearsă, preocupată numai de supraviețuire, perseverență, autodepășire.

În ciuda tuturor pronosticurilor, aproape că supraviețuise în ultimele ore. *Criminalul nici nu știa măcar că ea există.* Reușise.

Era liberă. Totul se încheiase. Cel mai inteligent, cel mai înțelept, cel mai sănătos lucru – marca „Chyna" – era să-l lase să plece, să se ducă de-acolo, să se așeze apoi pe marginea drumului, să se reprime cu îndârjire și să-i mulțumească lui Dumnezeu că era vie și neatinsă.

În timp ce șofa, Chyna se lupta cu convingerea ei anterioară, insistând pe ideea că adolescenta din pivniță, Ariel cea cu figura angelică, nu exista în realitate. Fotografia putea aparține unei fete pe care el o omorâse deja. Povestea încarcerării acesteia ar putea fi produsul imaginației bolnave, o versiune psihotică a poveștii fraților Grimm – cea cu Rapunzel care stă sub pământ –, un simplu joc al minții pe care el îl jucase cu cei doi vânzători.

„Mincinoaso", se apostrofă ea singură.

Fata din fotografie exista pe undeva, în viață, închisă. Ariel nu era câtuși de puțin produsul imaginației. De fapt, era însăși Chyna; erau identice, pentru că toate fetițele pierdute sunt identice, unite prin suferința lor.

Nu ridică deloc piciorul de pe accelerator și Honda tăie dealul; bătrâna rulotă cobora creasta la vreun kilometru și jumătate în față. Chyna trase aer în piept și pe urmă răsuflă, șoptind: „O, Doamne!"

Se apropia de el în mare viteză. Ridică piciorul de pe accelerație. Pană să se apropie la vreo jumătate de kilometru de rulotă, reușise să-și potrivească viteza după aceasta. Mai încolo, o micșoră, sperând că asasinul nu observase graba ei inițială.

El conducea cam cu optzeci-nouăzeci la oră, destul de prudent, mai ales că acum treceau printr-o zonă fără linie continuă, presărată cu drumuri laterale ceva mai înguste decât cele de dinainte. Nu era neapărată nevoie ca el să se aștepte să fie depășit de Chyna și n-avea de ce să bănuiască ceva, când ea rămase în spatele rulotei. Pană la urmă, la această oră somnoroasă, nu toți șoferii din California erau cuprinși de furia vitezei sau munciți de gândul sinuciderii.

Mergând cu o viteză ceva mai rezonabilă, Chyna nu era nevoită să se concentreze atât de intens, ca înainte, la drumul pe care îl avea de parcurs, și cercetă rapid interiorul mașinii, sperând să găsească un telefon celular. Se cam îndoia că un

vânzător de la o stație de benzină ar putea avea telefon portabil, dar, pe de altă parte, jumătate din populația globului părea să posede așa ceva, nu numai oamenii de afaceri și avocații. Căută în torpedou. Sub scaunul șoferului. Din nefericire, îndoiala ei se dovedi întemeiată.

Mașinile care treceau spre Sud veneau de pe drumurile laterale: un camion mare, condus de un șofer hotărât, un Mercedes în trena lui – care pe urmă ramase în urmă –, un Ford. Chyna acorda o atenție specială tuturor mașinilor, sperând ca printre ele să se afle și vreo patrulă de poliție.

Dacă vedea vreun polițist, intenționa să-l atenționeze cu claxonul și să-i facă apoi semne disperate în oglinda retrovizoare. Dacă nu reușea să claxoneze la timp și polițistul nu se uita înapoi să zărească slalomul ei disperat, avea să se întoarcă și să urmărească mașina acestuia, deși nu-i convenea să scape din ochi rulota.

Nu credea că va întâlni vreun polițist prea curând.

Criminalul părea să aibă norocul de partea lui. Se purta cu o încredere care o dezarma pe Chyna. Poate că încrederea era singurul garant al șansei lui, deși, chiar pentru o persoană cu picioarele adânc înfipte în realitate, precum Chyna, era simplu să se lase pradă superstițiilor și să-i atribuie individului puteri malefice și supranaturale.

Nu. Era și el doar un om. Iar acum ea avea un revolver. Nu mai era neajutorată. Răul trecuse.

Fulgerul traversă cerul din nou înspre Nord, dar de data aceasta nu mai era palid sau ascuns printre straturile de nori. Scânteierile erau atât de strălucitoare, de parca soarele însuși țâșnea de cealaltă parte a nopții.

În flashurile acelea stroboscopice, lumina părea să vibreze ca și cum acea lumină *din ziua dintâi* zguduia din temelii vehiculul și pe șoferul lui.

Oricum, în lumea aceasta, răzbunarea este atributul muritorilor. Dumnezeu se mulțumește să aștepte Viața de Apoi pentru a împărți pedepsele. După părerea Chynei, aceasta era singura cruzime a divinității. Dar și fapta criminalului vădea destulă cruzime. După fulger, explodară tunetele. Deși părea că

s-a spart cerul, nu se întâmplă nimic, ploaia se opri în tării, sus, dincolo de sticla cerului. Ea spera să zărească vreun indicator al vreunui post de control unde ar fi putut să caute ajutor, dar nu apărea nimic. Cel mai apropiat oraş, de mărime apreciabilă, în care putea avea destul noroc să găsească vreo staţie de poliţie sau vreo patrulă mobilă, era Eureka, dar care cu greu putea fi numit o metropolă. Pană şi Eureka se afla la o distanţă de cel puţin o oră.

În copilărie, pitită pe sub paturi, ghemuită în fundul dulapurilor, cocoţată pe acoperişuri, legănându-se prin copaci, iarna prin magazii, nopţile călduroase pe plajă, se ascunsese şi aşteptase să se risipească patimile şi furiile dezlănţuite ale adulţilor. Aşteptase totdeauna cu groază, dar şi cu răbdare, cu un fel de detaşare budistă de realitate. Acum, nerăbdarea muşcă din ea ca niciodată. Voia să-l vadă pe omul acesta prins în cătuşe, hărţuit prin tribunale, *lovit*. Dorea asta cu disperare, fără o clipă de întârziere, *înainte ca el să mai poată ucide din nou*. Nu propria ei supravieţuire era în joc, ci aceea a unei adolescente pe care n-o cunoscuse niciodată, şi rămase surprinsă – şi stânjenită, totodată – să descopere că-i putea păsa cu atâta îndârjire de-o persoană străină.

Poate că avusese totdeauna această capacitate, dar pur şi simplu nu fusese pusă în situaţia de-a o recunoaşte. Dar nu. Acesta era rezultatul neîncrederii în sine. Cu zece ani în urmă, nu s-ar fi ţinut pentru nimic în lume după rulotă. Nici cu cinci ani în urmă. Nici cu un an în urmă. Poate nici cu o zi în urmă.

Exista ceva care o schimbase total, şi acest ceva nu era brutalitatea la care asistase acum câteva ore în casa Templeton. Simţise instinctiv că această metamorfoză neaşteptată se pregătise îndelung în ea, ca un râu care-şi schimbă cursul, aproape imperceptibil, în fiecare clipă. Apoi, brusc, constată că doar supravieţuirea nu-i mai este suficientă. Pentru ea, acum, ultima palmă de pământ se năruise, ultima piatră aluneca în gol şi râul îşi schimbase cursul.

Se înspăimântă de această schimbare a fiinţei ei. Grijă nesăbuită.

Un fulger mai mare, mai sălbatic decât cel de dinainte,

lumină vârfurile arborilor sequoia, care păreau masivi precum coloanele unei catedrale. Lumina se frângea abrupt, urmată de zguduituri de tunet la fel de violente ca o mișcare tectonică din zona San Andreas. Cerul crăpă și ploaia începu să cadă. Mai întâi, picăturile păreau că lasă o urmă groasă, lăptoasă în umbra farurilor, ca și cum noaptea era un candelabru stins, de care atârnau infinite lacrimi de cristal de stâncă. Acestea se spărgeau de parbriz, de capotă, de asfalt. Înainte, pe autostradă, rulota se ascundea după perdeaua de apă. După câteva secunde, picăturile scăzură simțitor ca dimensiune, pe măsură ce creșteau ca număr. În lumină, căpătară o culoare argintie; nu mai cădeau drept, ci erau mânate pieziș de vântul aprig.

Chyna porni ștergătoarele de parbriz, dar rulota continua să alunece rapid prin furtună în timp ce vizibilitatea scădea. Șoferul nu reducea viteza ca să se adapteze la vremea proastă, ci dimpotrivă, accelera.

Temându-se să-l scape din priviri chiar și o secundă, Chyna micșoră distanța dintre ei la vreo șase sute de metri. Se temea că el o să înțeleagă corect sensul manevrei și o să-și dea seama că ea se află pe urmele lui. Circulația înspre Sud fusese destul de mare la început, dar acum se rărea direct proporțional cu intensificarea furtunii, de parcă majoritatea șoferilor spălase putina rapid de pe autostradă. Nici în oglinda retrovizoare nu se vedeau faruri. Nebunul din rulotă mergea cu o viteză căreia doar Chyna i se putea adapta.

Și aici, pe drum deschis, simți că e singură cu criminalul, întocmai ca mai devreme, când se aflase în abatorul lui pe roți.

Apoi, după ce trecu destul timp ca singuraticele drumuri laterale și torentele de ploaie să pară mai mult monotone decât amenințătoare, criminalul făcu o mișcare prin care o surprinse. Fără să se deranjeze să semnalizeze, călcă scurt frâna și o luă la dreapta, pe un drum lateral.

Chyna se dezumflă, oarecum îngrijorată că ucigașul ar deveni suspicios dacă ar vedea că și ea o apucă pe același drum. Nu avea cum să ignore faptul că mașinile lor erau singurele din zonă. Dar nici altă soluție decât să-l urmeze. Pană când ajunse ea la capătul povârnișului, rulota dispăruse în negura subțire, în

bătaia ploii, dar o văzuse virând la stânga. De fapt, drumul lateral ducea numai către Vest și un indicator o informa că se află pe teritoriul Rezervației Naturale de Sequoia Humboldt.

Înainte, se mai aflau încă trei așezări: Honeydew, Petrolia și Capetown. N-auzise niciodată de ele și credea că erau așezări cu mult mai nesemnificative decât locurile virane întâlnite pe drum și că n-avea să găsească nici urmă de poliție.

Se aplecă peste volan, se uită cruciș prin parbrizul împânzit de ploaie, intră cu mașina pe teritoriul parcului, nerăbdătoare să-l ajungă din urmă pe criminal, care ar fi putut să locuiască într-unul sau în apropierea unuia dintre cele trei orășele. Era înțelept să-l lase să-i scape din ochi un minut, pentru ca el să nu bănuiască de ce se ținea în trena lui. Cât de curând însă trebuia să restabilească contactul vizual, înainte ca asasinul să fi ajuns la capătul celălalt al parcului și probabil după aceea să părăsească drumul de pământ și să iasă pe o șosea sau pe o alee privată. Cu cât șoseaua șerpuia mai mult printre copacii înalți până la cer, cu atât mai slab lovea ploaia Honda. Furtuna nu se potolea, dar meterezele înalte de sequoia fereau șoseaua de potop.

Pe acest drum șerpuit și mai îngust, era cu neputință să mențină ritmul de pe autostradă. Mai mult, criminalul părea că renunțase la ideea de-a scoate un timp bun, poate și pentru că se afla la o distanță liniștitoare de cei doi morți de la stația de benzină. Când Chyna îl ajunse din urmă, cam într-un minut, conducea sub limita de viteză.

Acum, mai aproape de el decât fusese înainte, observă că rulota nu avea număr de înmatriculare. Din ce știa ea, în California – și alte câteva state – nu se eliberau numere de înmatriculare provizorii pentru un vehicul nou cumpărat și era legal să conduci fără plăcuțele respective, până când le primeai prin poștă de la departamentul circulației. Sau poate că, înainte de a se îndrepta spre locuința Templetonilor, criminalul preferase să-și scoată plăcuțele de înmatriculare ca să nu rişte confruntarea cu un martor cu memorie bună.

Ridicând piciorul de pe accelerație, Chyna aruncă o privire la indicatorul de viteză și ochi o lumină roșie de alarmă. Acul indicatorului de combustibil se afla sub nivelul GOL.

Abia când lumina respectivă începu să clipească, înțelese acest lucru, din cauză că se concentrase intens asupra rulotei și a asfaltului alunecos. Poate că în rezervor mai existau vreo cinci-șase litri de benzină sau poate că mașina mergea cu ultima jumătate de litru. Urmărirea criminalului până la locuința lui nu mai constituia doar o opțiune.

Semnificația arborilor sequoia nu o constituie grandoarea, pacea ori eternitatea naturii. Arborii sequoia înseamnă putere.

Pe drum, Edgler Vess deschide geamul și trage adânc în piept aerul rece, greu de mireasma pădurii. Adie a putere. Această putere îi intră în trup în efluvii, o dată cu aerul și sporește propria lui putere.

Pădurea de sequoia reprezintă puterea pentru că mărimea arborilor ei nu este nicicând egalată, pentru că sunt străvechi – multe exemplare dăinuiesc aici de secole, chiar înainte de Cristos – pentru că scoarța lor extraordinară, groasă ca o armură, cu mult tanin, îi fac imuni la atacul insectelor, la boli, la foc. Acești copaci reprezintă puterea, pentru că ei rezistă, în timp ce totul în jurul lor moare. Oameni și animale se perindă pe lângă ei și trec apoi la cele veșnice. Păsările poposesc pe ramurile lor înalte și par mai libere decât dacă s-ar așeza pe ceva ce crește din stâncă sau din iarbă, dar, în cele din urmă, păsările se sting și cad cu un pocnet surd de pe ramurile solide ori din înaltul cerului, grele ca plumbul, iar copacii aceștia rămân neclintiți. Pe covorul umbros al dumbrăvilor, ferigile, care se tem de soare, și rododendronii înfloresc an după an, dar nemurirea lor e iluzorie, pentru că și ele mor. Apoi, alte generații ale acelorași specii se ridică din rămășițele efemere ale celor vechi. Cristos și-a dat ultima suflare pe o cruce de lemn câinesc, El, împăratul păcii și propovăduitorul iubirii, dar, în străfulgerarea scurtei sale vieți pe pământ, nici unul dintre acești copaci nu a fost doborât de furtună. Deși lor nu le pasă de pace și nu știu nimic despre dragoste, au rezistat. Strângându-și fără odihnă roadele, Moartea mai aruncă umbre grăbite printre nepăsătorii arbori sequoia. E o scânteiere rapidă care joacă zadarnic peste trunchiurile lor, ca o pală neagră de foc peste

vatră.

Putere înseamnă să trăiești, în timp ce în jur totul se stinge. Putere înseamnă nepăsarea rece față de suferința celorlalți. Putere înseamnă să-ți tragi seva din moartea celorlalți, așa cum aceste puternice păduri își trag seva din perpetua descompunere a tot ceea ce a trăit cândva, pentru scurtă vreme, în preajma lor. Și aceste considerații constituie, o parte din filosofia de viață a lui Edgler Vess.

Prin geamul deschis, respiră mireasma pădurii și moleculele de aer parfumat i se lipesc de plămâni, puterea aceasta neîngenunchiată de milenii îi intră în sângele proaspăt oxigenat, pulsează în inimă, îi pătrunde în tot corpul, îl umple de forță și energie.

Putere înseamnă Dumnezeu, Dumnezeu înseamnă natură, natura este putere, iar puterea se află în el.

Propria lui putere crește necontenit.

Dacă ar practica vreo formă de venerație religioasă, atunci ar fi un panteist înflăcărat, dedicat credinței că toate lucrurile sunt sacre, fiecare copac, fiecare fir de iarbă, fiecare floare, fiecare pasăre și insectă. În timpurile noastre, lumea e plină de panteiști. Dacă li s-ar alătura, s-ar simți în largul lui printre ei. Când totul este sacru, *nimic* nu este cu adevărat sacru. Pentru el, tocmai în asta constă frumusețea panteismului. Dacă viața unui copil valorează tot atât cât aceea a unei bufnițe, atunci Vess poate ucide fetișcane drăguțe cu același aer lejer cu care strivește din greșeală un scorpion sub talpă, fără ca problemele de conștiință să fie mai grave decât în cazul din urmă, dar cu o plăcere simțitor mai mare. El însă nu încearcă nicio formă de venerație.

În timp ce ia curba să iasă pe drumul drept, străjuit de copaci și mai groși decât văzuse înainte, oasele albe, puternice ale fulgerului împung prin pielea neagră a cerului. Un tunet ca un răget de mânie face ca aerul să se înfioare.

Ploaia spală mirosul fulgerului. Două semne ale puterii – fulgerul și arborii sequoia –, electricitatea și timpul, căldura neîndurătoare și răbdarea indiferentă îi sunt oferite acum, iar el inhalează mireasma profund, cu nesaț.

Pentru că a ales acest drum lateral, prin pădure, de-a lungul coastei, va mai trece o jumătate de oră, sau chiar o oră, până să ajungă iar pe autostrada 101, pe la sud de Eureka. Depinde de viteză și de intensitatea furtunii. Cu toate că e nerăbdător să ajungă acasă, la Ariel, nu poate rezista atracției pe care o exercită pădurea de sequoia.

În spate îi apar niște faruri, pe care le vede în oglinda laterală. De aproape o oră l-a tot urmărit cineva pe șosea, cineva care a păstrat o oarecare distanță. Aceasta trebuie să fie o altă mașină, pentru că șoferul e mai agresiv decât cel de pe autostradă și micșorează rapid distanța dintre vehicule.

Neobosită, cealaltă mașină – o Honda – trece lângă rulotă, pe o alee cu sens unic, deși nu e zonă de trecere. Nu se mai zărește nicio altă mașină, dar Honda nu mai are timp să facă manevra completă înainte de următoarea curbă fără vizibilitate, mai ales că drumul este înșelător din cauza ploii.

Vess reduce viteza.

Honda care gonește nebunește îl depășește.

Vess se uită prin parbriz și abia dacă zărește o fracțiune de secundă persoana de la volan, pentru că ploaia și ștergătoarele de parbriz îl împiedică să vadă mai mult. Are iluzia unei cămăși de culoare roșu-închis sau poate a unui sweater. O mană albă pe volan. Are încheietura destul de subțire pentru a sugera că șoferul este, foarte probabil, o femeie. Pare singură. Pe urmă mașina îl depășește, astfel încât el nu mai poate vedea parbrizul.

Ambele vehicule se apropie în viteză de curbă.

Vess reduce viteza și mai mult.

Prin geamul deschis, aude scârțâitul Hondei când persoana de la volan accelerează. Toată puterea formidabilă a motorului pare de-o slăbiciune patetică în aceste crânguri maiestuoase, ca bâzâitul furios al unui țânțar într-o turmă de elefanți.

Cu foarte puțin efort, fără să clipească măcar, Vess ar putea să răsucească volanul spre stânga, să pocnească Honda și s-o oblige să iasă de pe șosea. Mașina s-ar rostogoli și apoi ar exploda – sau s-ar face praf lovindu-se de unul dintre trunchiurile groase de sequoia.

Parcă i-ar plăcea să încerce.

Spectacolul care ar urma ar fi o adevărată răsplată.

O cruță pe femeia din Honda pentru că are mai degrabă chef de ceva rafinat decât de ceva exploziv.

Expediția a fost mulțumitoare, pentru că nu i-a adus doar familia din Napa Valley, pe care își propusese de la bun început s-o distrugă, ci și pe autostopistul care atârnă acum în dormitorul rulotei, în dulap, asemenea îndrăgostitului din Amontillado, din nuvela lui Poe, spânzurat de peretele unei pivnițe cu vinuri. Au mai fost și cei doi vânzători de la stația de benzină.

Încearcă o senzație de sațietate satisfăcătoare. Reciful care e sufletul omenesc se construiește din experiențe variate, nu din senzații repetate. În momentul acesta nu are nevoie de sumbrele acorduri ale sângelui și de căldura gâlgâitoare a țipetelor. În loc de asta, simte nevoia să adulmece umezeala ploii, să pipăie trunchiurile care se înalță ca niște turnuri, să asculte unduirea răcoroasă a ferigilor noptatice.

Apasă pe frână și reduce viteza.

Honda trece pe lângă el ca fulgerul, ridicând un val de apă murdară. Ia curba din față cu luminile de frână aprinse. Roșii pe fondul întunecat al furtunii, lumini roșii care aruncă scânteieri slabe pe trunchiurile cenușii ale coniferelor, urme apocaliptice, roșii, care sfâșie asfaltul. Apoi dispar.

Edgler Vess e iar singur, la volanul arcei sale, într-o lume ternă, cenușie de ploaie, o lume alcătuită din umbre întunecate și lumini scânteietoare de faruri, o lume împăcată și unită cu arborii sequoia, gata să împrumute de la ei o parte din putere.

Se gândește la Cristos, întins pe patul lui vertical de lemn câinesc, și ideea celor blânzi care vor moșteni pământul îl face să râdă. El unul nu dorește să moștenească nimic. El este un foc nimicitor puternic, fierbinte. El va arde orice urmă de culoare din lumea aceasta, va topi orice fărâmă de senzație pe care lumea o are de oferit. Și va lăsa în urmă pustiu de cenușă. Cei blânzi n-au decât să moștenească cenușa.

Depășind rulota cu o viteză prea mare ca să poată evita linia dublă care mărginea curba, Chyna se temuse ca nu cumva

motorul pârjolit să tușească, să mârâie înfundat și, în cele din urmă să-și dea duhul. După ce văzuse lumina roșie de avertisment, se temea de lucrul acesta fără să se mai uite la bord, prinzând doar cu coada ochiului o clipire palidă roșie. Însă Honda mergea înainte, așa cum era, pe drojdie, printr-o ciudată grație divină.

Avea nevoie să stabilească o oarecare distanță între ea și criminal, să câștige timp pentru a-și pune planul în aplicare. Trăgea de mașină cât putea de tare, pe asfaltul năclăit de ploaie.

Drumul îngust mai coti o dată, se îndreptă, coborî ușor, se curbă din nou, urcă în pantă lină, dar coborî imediat. În ciuda acestor intermitențe ondulate, ținutul era destul de monoton ca relief și se deschidea în trepte către Pacific, care se afla aproape, spre apus. Acum, câteva dealuri flancau șoseaua la nivelul umerilor, și asta nu-i era pe plac Chynei. Pe urmă, ținutul își recăpătă înălțimea obișnuită și, aproape pe nesimțite, intră pe un drum ce cobora ușor și care-i convenea de minune.

Își imagină că avea cam un minut avans față de el, poate un minut și jumătate, în funcție de viteza pe care o căpătase rulota după depășire. Oricum, și un minut era suficient.

Încetini până la vreo șaizeci la oră, și totuși avu senzația că mergea ca vântul printre copaci. Reduse iar pană la cincizeci, mirându-se din nou de goana ei nebună spre actul eroic pe care avea să-l săvârșească, fără s-o înțeleagă în totalitate. Pe urmă, mașina părăsi șoseaua, zbură în dreapta, se împiedică într-un canal de drenaj și se năpusti berbecește în trunchiul ca o fortăreață al unuia dintre arborii sequoia. Farul din stânga s-a făcut praf, bara de protecție a crăpat, s-a îndoit, ca și cum așa ar fi fost proiectată, iar metalul a scrâșnit scurt.

Mulțumită centurii de siguranță, Chyna nu a fost proiectată în volan sau prin parbriz, afară. Însă centura prinsă în diagonală i-a strâns sânii atât de tare, încât a scos un geamăt de spaimă și durere.

Motorul mergea încă.

Neavând timp să coboare și să cerceteze partea din față a mașinii, Chyna se temu că imaginea nu era suficient de impresionantă încât să-l convingă pe criminal că cineva s-ar fi

putut răni în accident. Când urma să ajungă, peste câteva secunde, avea să ia lucrurile ca atare; era obligatoriu. Altminteri, dacă devenea suspicios, nimic nu ieșea conform planului ei.

Imediat dădu înapoi și depărtă mașina de copac, care rămăsese neatins. Pământul era acoperit cu un covor de ace umede de sequoia, pe care cauciucurile alunecaseră înainte de-a se înțepeni, însă nu plouase suficient pentru ca pământul să se transforme în mocirlă. Urnind și zăngănind, mașina țopăi peste șanțul de scurgere, în care se aflau doar vreo câțiva centimetri de apă noroioasă, și se întoarse pe șosea.

Chyna aruncă o privire spre vârful pantei pe care o coborâse mai devreme. Totuși, nu se zărea nici urmă de vreun far care să se fi apropiat de curbă.

Asasinul avea să apară. Fără îndoială.

În curând.

N-avea timp nici măcar să facă o parte din drumul pe pantă, însă trebuia să câștige puțină viteză.

Apăsă frâna până la capăt cu piciorul stâng, iar cu dreptul se lăsă ușor pe accelerație. Motorul șuieră, apoi scrâșni. Mașina se cabră ca un cal la rodeo. Aproape că o simți cum vrea să țâșnească înainte, ca și cum era vie, și se întrebă care ar fi fost accelerația fatală, care ar fi distrus-o sau ar fi transformat-o în fier vechi. Pe urmă o mai ambală puțin, simți miros de ars și ridică piciorul stâng de pe frână.

Cauciucurile se răsuciră cu furie pe șoseaua care lucea de ploaie și apoi, cu un fior, Honda țâșni ca din pușcă, urui și pleoscăi prin băltoaca din canalul de scurgere, izbindu-se de trunchiul copacului. Farul drept se sparse, metalul chelălăi, capota se mototoli, sări ca ciupită și se deschise brusc cu un sunet ciudat, de banjo, dar parbrizul nu se sparse.

Motorul bolborosi. Ori se epuizase total combustibilul, ori lovitura produsese vreo avarie importantă.

Respirând adânc în strânsoarea chinuitoare a centurii de siguranță, rugându-se ca motorul să nu cedeze încă, Chyna întoarse iarăși mașina.

Situația ideală era ca Honda să blocheze drumul când criminalul venea din curbă. Trebuia să-l oblige să oprească și să

coboare din rulotă.

Mașina prăpădită bâzâi, motorul aproape că se cală, pe urmă își mări pe neașteptate turația și Chyna spuse recunoscătoare: „Isuse", în timp ce mașina reintra pe șosea.

O trase pe mijlocul drumului, dar o răsuci puțin, pentru ca ucigașul să vadă cât e de accidentată imediat cum avea să iasă din curbă.

Motorul mai mârâi de două ori și apoi muri, dar totul era în regulă. Ea deținea controlul.

În lipsa zgomotului de motor, ploaia se auzea cu mai multă putere decât înainte, răpăind pe capotă și plesnind parbrizul.

În curbă nu se vedea încă nicio lumină.

Trase frâna, ca mașina să n-o ia la vale.

Farurile erau amândouă distruse, dar ștergătoarele de parbriz continuau să pâcâie încoace și încolo, pentru că mergeau cu baterii. Nu le opri.

Deschise ușa și, simțindu-se teribil de expusă la lumina plafonierei, se strecură afară. Trebuia să se afle departe de mașină și să fie ascunsă deja în momentul în care apărea rulota, eveniment ce avea să se întâmple probabil în douăzeci de secunde sau chiar în zece – era greu de spus pentru că Chyna pierduse socoteala timpului de când se tot învârtise pe șosea.

Pistolul.

Înainte să se fi strecurat cu totul afară din mașină, Chyna își aminti de revolver. Se năpusti înapoi, întinse mâna după armă, dar aceasta nu mai era pe scaun.

Cu siguranță, în timpul primului sau al celui de-al doilea impact arma zburase pe jos. Întinzându-se peste spațiul dintre scaunele din față, pipăi disperată în întuneric, descoperi oțelul rece, butoiașul pistolului, și degetul aproape că îi alunecă în gura armei. Cu un murmur abia perceptibil, ușurată, pescui pistolul și îl înhăță de-a binelea.

Ținând arma strâns în mană, se târî afară din Honda. Lăsă ușa de pe partea stângă, din față, deschisă.

Ploaia și vântul îi pătrunseră în oase.

Din direcția dinspre care venise se vedea cum noaptea începea să pălească ușor și trunchiurile arborilor sequoia de

lângă curbă începuseră să ardă ca jăraticul, cuprinși brusc parcă de lumina unui astru lunar apărut pe neașteptate.

Chyna alergă pe șoseaua alunecoasă și pleoscăi prin canalul de scurgere de pe partea opusă a drumului, cuprinsă de un fior de frig atunci când apa înghețată îi udă vârfurile pantofilor. Pe această parte a drumului, copacii erau dispuși la o distanță de șaizeci, o sută de metri de șosea. Se îndreptă spre pădurea impunătoare, care se afla dincolo de șoseaua pe care vârâse Honda în urgie.

Cu mult înainte de-a ajunge la cel mai apropiat copac, alunecă pe covorul spongios de ace umede, căzu și aterizâ pe o grămadă de conuri de sequoia. Conurile se sfărâmară puțin sub presiunea spatelui ei, deși, judecând după durerea vie pe care o simțea, părea că propria ei coloană se sfărâmase.

Ar fi preferat să se târască pe palme și pe genunchi ca să se ascundă, dar trebuia să țină în mană revolverul și se îngrijora că, târându-se, ar înfunda butoiașul cu noroi sau cu ace de conifere umede. Sări în picioare dintr-o singură mișcare, când șoseaua din spatele ei se lumină, și auzi un motor care se certa zgomotos cu furtuna.

Rulota luase curba.

Chyna se afla numai la vreo patruzeci și cinci de metri distanță de autostradă, o distanță insuficient de mare dat fiind că existau foarte puține tufișuri care s-o ascundă; sub arborii uriași de sequoia creșteau aproape numai ferigi și cele mai multe dintre ele se aflau în profunzimea pădurii, nu în apropiere. Trebuia să se pituleze cu grijă. Totul era pierdut dacă ucigașul o zărea în timp ce ea sărea încoace și-ncolo să-și caute ascunziș.

Din fericire, jeanșii pe care îi purta nu erau prespălați sau reflectorizanți, iar sweaterul era vișiniu-închis, oferindu-i un avantaj mai mare decât unul alb sau galben, iar părul îl avea castaniu, nu blond. Totuși, nici în rochie de mireasă nu s-ar fi simțit mai vizibilă decât în această ținută.

Cu siguranță, asasinul o să-și concentreze atenția asupra Hondei, surprins să o găsească oprită de-a latul șoselei. Nu începea el să cerceteze imediat lateralele autostrăzii, și când

termina cu inspectatul mașinii, cel mai probabil avea să se uite spre dreapta, la locul în care Honda lovise copacul, nu în stânga, unde Chyna căuta adăpost.

Continuând să-și spună în gând că se afla în siguranță și că nu fusese văzută, fără să creadă însă o iotă din ceea ce spunea, Chyna ajunse la primul pâlc de arbori masivi. Arborii sequoia creșteau surprinzător de apropiați unul de celălalt, având în vedere dimensiunile lor înfricoșătoare. Lunecă în jurul unui trunchi ros adânc de timp, cu diametrul de vreo patruzeci și cinci de metri, trunchi care trăia într-o asemenea intimitate cu un alt specimen mai mare, încât locul dintre cei doi arbori măsura doar vreo jumătate de metru.

Ramurile cele mai joase se aflau la o distanță de vreo patru-cinci sute de metri de pământ și se vedeau numai când fulgerul le lumina din spate. A te așeza între trunchiurile acestea, era aproape echivalent cu a te așeza între coloanele unei catedrale prea mari pentru această parte a paradisului. La o înălțime echivalență cu cea a unui bloc de cincisprezece etaje, ramurile frânte se arcuiau în boite maiestuoase.

Din ascunzătoarea ei umedă și aproape nevăzută, Chyna trăgea ocheade îngrijorate către șosea. Dincolo de dantelăria perdelei de ferigi, se vedeau farurile rulotei, care argintau ploaia și care, în bătaia ei, păreau mai luminoase. Se apropiau însoțite de șuieratul ușor al frânelor.

Domnul Vess se oprește pe asfalt ca și cum curba nu este suficient de largă sau de sigură pentru rulota lui. Deși evident șoseaua e puțin circulată la aceste ceasuri din noapte și pe o vreme nenorocită ca aceea de-acum, îi displace să blocheze traficul mai mult decât se impune. Cunoaște foarte bine regulile de circulație californiene.

Scoate mașina din viteză, trage frâna, dar lasă motorul să meargă și farurile aprinse. Nu se mai deranjează să-și pună impermeabilul și, când coboară din rulotă, lasă și ușa deschisă.

Pe șosea, ploaia bate ca într-o tobă, pe metalul mașinilor sunetul ploii e un cântec, iar prin frunzișul copacilor, un cor care murmură fără cuvinte. Sunetele ploii îi fac plăcere, ca și

frigul pișcător, ca și mirosul fecund al ferigilor și al pământului gras.

Este aceeași Honda care l-a depășit cu câteva minute mai devreme. Nu se arată surprins că găsește mașina în această condiție jalnică, având în vedere viteza cu care se deplasa.

Cu siguranță, mașina a derapat întâi pe șosea și apoi a intrat în copac, pe urmă șoferul a întors din nou pe șosea, înainte ca motorul să cedeze.

Dar unde e oare șoferul?

Poate că a trecut altcineva și a luat persoana rănită pentru a i se acorda îngrijiri medicale. Această ipoteză pare absolut întâmplătoare și cere prea mult timp, ca să fie adevărată. Pană una alta, accidentul nu s-a putut întâmpla decât cu unul sau două minute în urmă.

Ușa de pe partea stângă din față e deschisă și, când Vess se apleacă să se uite înăuntru, observă că și cheile se află în contact. Ștergătoarele de parbriz mătură încoace și-ncolo geamul. Luminile de poziție, plafoniera și toate indicatoarele de bord sunt aprinse. Vess iese din mașină și privește spre copacul la care duc urmele de cauciucuri. Scoarța este jupuită din cauza impactului, dar numai la suprafață.

Intrigat, aruncă o privire scrutătoare către crângul de pe partea dreaptă a șoselei. Este foarte probabil ca șoferul să fi coborât din mașina avariată și, zăpăcit de vreo lovitură la cap, să rătăcească fără țintă prin pădure. Poate chiar în momentul acesta, femeia de la volan umblă prin pădurea uitată de timp, pierdută, confuză, sau poate leșinată de lovituri, zace fără cunoștință printre ferigi. Copacii care au crescut foarte aproape unul de celălalt alcătuiesc un labirint de culoare strâmte, mai mult pădure decât spațiu deschis. Chiar și într-o zi senină, la amiază, lumina soarelui pătrunde în pădure în lame subțiri; întunericul ține morțiș să-și impună supremația în cele mai multe adâncimi de codru, ca și cum fiecare dintre sutele de mii de nopți care au trecut de la nașterea pădurii și-a lăsat cu nepăsare urmele ei de umbră.

Acum, cu toată lumina amețitoare a zorilor, întunericul este atât de pur, încât capătă materialitate, este o ființă vie care te

înconjoară; te atacă și totuși îți face semn de bun-venit.

Acest întuneric neobișnuit îl stârnește pe domnul Vess și-l face să tânjească după experiențe pe care le simte, știe că îi sunt permise, dar nu și le poate imagina, experiențe misterioase, care metamorfozează, dar despre care nu are nici cea mai mică probă. Adânc, în pădurea de sequoia, de-a lungul culoarelor de lemn crăpat, într-o citadelă secretă a patimii bestiale, locuită de umbre mai bătrâne decât omenirea, o aventură mistică așteaptă.

Dacă femeia rătăcește într-adevăr prin pădure, el ar putea să parcheze rulota și s-o caute. Poate cuțitul pe care l-a găsit la stația de benzină e un semn bun pană la urmă, și poate că al ei e sângele pe care el, trimisul, îl va face să țâșnească sub lama acestui cuțit.

Își imaginează cum ar fi să se dezbrace și să intre în pădure gol, cu cuțitul în mană, să se ghideze numai după instinctele primare: s-o pândească, s-o trântească la pământ, să simtă răceala ploii și a negurii de dimineață pe piele, să simtă aerul care se transformă în aburi o dată ce l-a tras în piept, să simtă că el însuși nu îngheață în bătaia ploii, ci dăruiește nopții din căldura arzătoare a propriului său trup, să rupă cu ferocitate hainele femeii în timp ce-o târăște prin pădure. Visul acesta aproape că îi produce o erecție, dar se întreabă dacă urmează s-o atace mai întâi cu cuțitul sau cu propriul lui falus, sau poate cu dinții. Va decide în momentul în care o va prinde, și decizia va depinde foarte mult de cât de atrăgătoare este femeia; orice s-ar întâmpla între ei doi, Vess este convins că experiența ar fi fascinantă, total nouă și de-o *intensitate* incomensurabilă.

Totuși, într-o oră-două se luminează și ar fi înțelept din partea lui să plece. Trebuie să aștearnă o distanță mai mare între persoana lui și locurile în care s-a distrat pe timpul nopții.

Ca să fii un bun Edgler Vess, trebuie ca, printre alte calități, să ai puterea să-ți reprimi cele mai arzătoare patimi atunci când este periculos să le dai frâu liber. Dacă ar ceda imediat fiecărei dorințe, ar fi mai degrabă animal decât om – și ar fi fost de mult mort sau la pușcărie. Să fii Edgler Vess, înseamnă să fii liber, dar nu nesăbuit, să fii rapid, dar nu impulsiv. El trebuie să-și păstreze simțul proporțiilor și o bună temporizare. La naiba, îi

trebuie ritmul unui maestru în ale stepului. Și un zâmbet plăcut. Un zâmbet cu adevărat plăcut, combinat cu autocontrolul, poate duce pe cineva foarte departe.

Vess zâmbește pădurii.

Rulota se înălța la marginea drumului, la vreo șaizeci de metri de Honda zdruncinată, părând destul de ponosită pentru că măreția pădurii o făcea mai pitică. În timp ce criminalul mersese pe marginea drumului către mașina abandonată prin lumina farurilor rulotei, Chyna se târâse spre vârful pantei, prin pădurea întunecată, deplasându-se paralel cu el, dar în direcție opusă. Dăduse roată prin spatele copacului din dreapta, ținând strâns în mâna dreaptă revolverul, cu mâna stângă lipită de trunchi, pentru a se echilibra în caz că se împiedica de vreun ciot sau de altceva. Simțise sub palmă imprimat modelul adânc, de arcadă gotică, reluat la infinit, pe care îl formau fisurile din scoarța groasă. Cu fiecare pas șovăitor pe care îl făcuse în jurul acestei uriașe și blânde curbe, simțise că arborele era mai curând o clădire decât un arbore, o fortăreață oarbă ridicată împotriva nebuniei dezlănțuite a lumii.

După ce navigă în semicerc împrejurul trunchiului, până la curba dintre ascunzișul ei și următorul copac, mai trase încă o ocheadă. Criminalul stătea lângă ușa deschisă a Hondei, în partea de dincolo de șosea, privind fără țintă în pădure.

Ea se îngrijoră că ar putea trece o altă mașină înainte de a-și putea îndeplini planul. Se mișcă dând roată următorului copac. Acesta era mai mare decât uriașul îngrozitor de dinainte. Avea scoarța decorată cu obișnuitul model gotic. În ciuda vântului șuierător, care șfichiuia neostoit din înălțimi, și a rafalelor de ploaie, care cădeau în perdele printre ramurile maiestuoase, crângul îi făcu impresia unui loc sigur, întunecat, dar nu necurat, distant, nu interzis. Chyna se găsea încă singură cu spaimele ei, dar, ciudat, pentru prima dată pe parcursul întregii nopți, nu se *simțea* singură. În zidul pădurii, mai întâlni un spațiu liber de forma unui copac, prin care se uită iarăși, și îl văzu pe criminal urcând în Honda. El ar trebui să mute mașina accidentată din drum pentru că altfel n-ar avea loc să treacă pe

lângă ea. Aruncă o privire înspre rulotă. Poate fiindcă știa ce se afla înăuntru – un bărbat înlănțuit și o femeie moartă, înfășurată într-un giulgiu alb –, vehiculul părea la fel de amenințător ca o mașină de război.

Putea să stea pur și simplu ascunsă în crâng. Să-și abandoneze planul. Ucigașul ar pleca și viața și-ar vedea de cursul ei mai departe. E atât de ușor să aștepți. Să supraviețuiești.

Poliția ar găsi-o pe fată. Pe Ariel. Ar face ei cumva. Cu timpul. Fără să fie nevoie de alte dovezi.

Chyna se rezemă de copac cuprinsă brusc de slăbiciune. Nu mai avea putere și tremura. Tremura, simțind un rău aproape fizic de disperare, de teamă.

Luminile de poziție și luminile interioare ale Hondei păliră în momentul în care se auzi uruitul motorului pornit, ca și cum criminalul încerca să ambaleze motorul.

Pe urmă un alt zgomot ajunse până la ea, mult mai apropiat decât cel al mașinii. În spatele ei. Un foșnet, un pocnet scurt, un sforăit blând ca acela al unui cal luat pe nepregătite. Înspăimântată, se întoarse.

În baia de lumină pe care o răspândea rulota, Chyna văzu îngeri în pădurea de sequoia. Sau cel puțin așa i se păru pentru o clipă. O priveau cu niște figuri blânde, pale proiectate pe fondul pădurii întunecate, cu ochi luminoși, întrebători și calzi.

Dar chiar și în sclipirea palidă a lunii ea nu putea să creadă, să spere în venirea îngerilor. După un moment de confuzie, își dădu seama că făpturile acelea erau o turmă de elani din specia lipsită de coarne.

Șase exemplare stăteau grupate într-un spațiu larg, în luminiș, atât de aproape de ea, încât i-ar fi putut ajunge din trei pași. Își țineau nobilele capete ridicate, urechile ciulite, privirile ațintite către ea.

Elanii erau curioși, dar, deși timizi din fire, în chip ciudat, nu se temeau de ea.

Odată, demult, locuise timp de două luni cu mama ei la o fermă din Mendocino County, unde un grup bine înarmat de supraviețuitori așteptau războiul raselor, despre care credeau că

în curând va distruge națiunea, și, în atmosfera aceea apocaliptică, Chyna își petrecuse timpul explorând ținutul înconjurător, dealurile și văile de-o frumusețe unică, pădurile de pin, câmpurile aurii, unde ici-colo se ridicau stejari – fiecare singuratic, uriaș, aruncându-și către cer ramurile întunecate – și unde turme mici de elani fără coarne apăreau din când în când, ținându-se tot timpul la distanță de făpturile umane și de activitățile acestora. Atunci îi urmărise nu ca un vânător, ci cu o șiretenie de fetiță, temându-se la fel de tare ca și elanii, dar simțind o atracție irezistibilă spre liniștea lor, spre pacea pe care blândele animale o trimiteau într-o lume altfel saturată de violență. În cele două luni petrecute la fermă nu reușise să se apropie mai mult de vreo două sute de metri de turmele de elani, până ca aceștia să reacționeze la apropierea ei nonșalantă, țâșnind în fugă spre câmpii și dealuri mai îndepărtate.

Acum ei fuseseră aceia care se apropiaseră de ea, precauți, dar nu înspăimântați, părând a fi aceiași elani din copilărie care, în sfârșit, se lăsau convinși de intențiile ei pașnice. Elanii aceștia, care trăiau de obicei în vecinătatea țărmului, ar fi trebuit să se afle ceva mai aproape de ocean, pe câmpiile deschise de dincolo de pădurea de sequoia, unde iarba creștea grasă și verde, udată de ploile de iarnă, numai bună pentru pășunat. Deși nu erau străini de pădure, prezența lor aici, în întunericul ploios al nopții care se îngâna cu ziuă, nu trecea neobservată.

Pe urmă, mai văzu și alții, câte unul, răzleț, mai încolo un grup de trei și încă alții, printre copaci, la o distanță ceva mai mare de primul grup. Unii dintre ei abia se zăreau în crângul umbrit, acolo unde lumina farurilor rulotei nu-i mai ajungea, dar Chyna bănui că erau vreo doisprezece cu toții, atenți, transpuși de muzica pădurii, care se refuza auzului omenesc.

Fulgerul își întinse ramurile pe cer, își trimise rădăcinile ca niște zigzaguri pe pământ și lumină brusc pădurea, încât Chyna văzu mai clar toți elanii. Erau mai mulți decât își închipuise. Ascunși în negură, printre ferigi, printre rododendronii roșii, înfloriți; palele tremurătoare de lumină îi descoperiră, cu capetele ridicate, scoțând aburi pe nările negre, cu ochii ațintiți asupra ei.

Chyna se uită înspre șosea.

Criminalul renunțase la ideea de-a porni motorul. Înturnase Honda în pantă ușoară spre asfalt.

După ce mai aruncă o ultimă privire către grupul de elani, Chyna ieși dintre cei doi copaci.

Criminalul trăsese în forță de volan spre dreapta, împingând astfel mașina în râpă. Printre ferigi și smocuri răzlețe de iarbă, Chyna se apropie de șosea. Senzația de sfârșeală dispăruse și criza de nehotărâre trecuse și ea.

Ajutată de criminal, Honda se ducea la vale pe partea dreaptă a șoselei. Ea se putea lua după el, putea să-l împuște cât se afla în mașină sau în timp ce cobora. Acum, el se afla însă la vreo sută cincizeci de metri distanță, poate două sute, și avea s-o vadă cu siguranță atunci când se apropia. Nu putea să mai spere într-un ascendent al surprizei, așa că ar fi obligată să tragă în el și să-l omoare, ceea ce nu i-ar face lui Ariel niciun bine, pentru că, deși ticălosul ar muri, poliția tot ar trebui s-o caute pe fată, indiferent unde ar fi ascunsă. Și s-ar putea să n-o găsească niciodată. În plus, probabil că și nemernicul avea o armă asupra lui și, dacă toată afacerea se transforma într-un duel cu pistoale, el avea să învingă pentru că era mult mai versat și mai îndrăzneț decât ea.

Nu exista nimeni care să-i vină în ajutor. Exact ca în copilărie.

Așa că acum trebuie să se facă rapid nevăzută. Să nu fie nesăbuită.

Să aștepte ocazia cea mai bună. Să aleagă momentul confruntării și să păstreze controlul asupra spectacolului care va urma.

Un fulger înspăimântător străpunse norii, și un tunet lung și puternic prăbuși temeliile cerului, sus, în întuneric.

Ea ajunse la rulotă.

O, Doamne!

Ușa din față, de pe partea stângă, era deschisă.

Isuse! *O, Doamne*!

Nu putea s-o facă.

Trebuia s-o facă.

În jos, pe șosea, la cotitură, cu un zgomot de metal îndoit,

Honda se opri undeva.

Ea avea revolverul. Asta era diferența. Se simțea în siguranță cu arma asupra ei.

Cine o vă salva pe fata ascunsă în pivniță, pe fata aceasta care se coace ca un fruct pentru nebunia nenorocitului și blestematului ăstuia, pe fata aceasta care seamănă cu mine? Cine veghează oare asupra fetițelor înspăimântate care se ascund în fundul dulapurilor sau pe sub paturi, cine e acolo cu ele în afara gândacilor palmetto, cine va fi acolo s-o ajute dacă nu eu, și eu unde să fiu dacă nu acolo? De ce este oare aceasta singura alternativă – și când răspunsul este atât de evident, de ce oare trebuie să te întrebi de ce?

Jos, în râpă, Honda se opri definitiv. Simțind revolverul greu în mână, Chyna urcă în cabină și se așeză la volan. Se azvârli pe scaunul șoferului, se ridică și se grăbi să ajungă în partea din spate a rulotei, murmurând: „Isuse, Isuse", spunându-și tot timpul că ceea ce făcea era bine, că nebunia aceasta în care se vârâse urma să se sfârșească cu bine, pentru că de data asta avea revolver.

Se întrebă însă dacă arma aceea ar fi protejat-o când sosea clipa unei confruntări față în față cu bărbatul.

Bineînțeles, s-ar fi putut să nu aibă loc nicio confruntare directă. Chyna intenționa să stea ascunsă până ce ajungea la locuința lui și pe urmă să depisteze unde se afla prizoniera. Cu această informație s-ar putea duce la poliție, iar ei l-ar băga la pârnaie pe nenorocit, ar elibera-o pe Ariel și – și ce?

Și salvând-o pe fată, s-ar salva pe ea însăși. De la ce anume, nici ea nu era sigură. Dintr-o viață trăită târâș, ca să supraviețuiască? Dintr-o luptă nesfârșită și stearpă, ca să înțeleagă ce se întâmplă?

Era nebunie, nebunie, dar acum nu mai exista cale de întoarcere. Și în adâncul sufletului știa că e o nebunie mai mică aceea de a risca totul, decât aceea de-a trăi o viață târându-te pentru a supraviețui.

Propulsată înainte de bătaia puternică a inimii, Chyna ajunse în spatele rulotei, la ușa închisă, care dădea înspre unicul dormitor. *Isuse*! Nu voia să intre acolo. Unde era Laura moartă,

unde se afla bărbatul din dulap. Unde era trusa de cusut care aștepta să fie folosită din nou.

Isuse! Aceasta era însă cea mai bună ascunzătoare, așa că deschise ușa, intră și o închise apoi la loc. Își croi drum spre stânga prin întunericul material, dens, și se rezemă cu spatele de perete.

Poate că el nu intenționa să meargă direct acasă. S-ar putea opri din loc în loc și ar putea veni în spate să-și admire trofeele. Atunci, ea l-ar omorî chiar în clipa în care ar deschide ușa. Ar descărca revolverul în el. Fără riscuri.

Mort fiind, ea n-ar descoperi-o pe Ariel niciodată. Sau poate că ar descoperi-o după ce fata ar fi de mult moartă de foame, o moarte chinuitoare și dureroasă. Totuși, dacă ucigașul intra în dormitor, nu intenționa să umble cu jumătăți de măsură. N-ar fi riscat să-l rănească și să-l țină în viață pentru interogatoriul poliției, cel puțin nu în spațiul acesta strâmt și cu umbra acestuia planând deasupra ei, și cu atâtea posibilități ca lucrurile să ia o întorsătură neplăcută.

Edgler Vess stă în mașina de pe marginea drumului, cu luminile stinse și cu ștergătoarele de parbriz oprite. Se gândește. Există numeroase căi pe care poate să le folosească de-aici încolo. Viața este totdeauna o masă întinsă, un vast bufet suedez, care geme de infinite senzații ce se așteaptă alese, de experiențe care înfioară inima –, dar nicicând senzația aceasta nu e mai acută ca acum. El dorește să exploateze ocazia până la capăt, să extragă din ea excitația cea mai înaltă, cele mai vii senzații și, ca atare, trebuie să nu acționeze în grabă.

Norocul i-a arătat, mai devreme, în oglinda retrovizoare, o imagine tulbure a femeii: a trecut iute, ca o ciută, ezitând în fața ușii deschise a rulotei, pe urmă a urcat și s-a topit înăuntru.

Fără îndoială e femeia din Honda. Când îl depășise, îi zărise bluză vișinie prin parbrizul mașinii ei.

Poată că, în accident, a fost lovită puternic la cap. Poate că acum este amețită, confuză, înspăimântată. Faptul acesta ar explica de ce nu se apropie de el direct să-i ceară ajutor, sau să-l roage s-o ducă la cel mai apropiat service. Dacă are gândurile

începătoșate, decizia irațională a femeii de-a se transforma într-un pasager clandestin al rulotei pare perfect explicabilă pentru situația în care se află.

Nu părea să fi suferit vreo lovitură la cap, în orice caz nu arăta accidentată. Nu s-a clătinat pe picioare și nici nu s-a împiedicat când a traversat șoseaua, ci a făcut-o cu siguranță și cu rapiditate. La distanța la care se afla, prin oglinda retrovizoare, Vess n-avea cum să vadă sângele, chiar dacă ea sângera; dar el știa, din intuiție, că ea n-a sângerat.

Cu cât se gândește mai mult la situație, cu atât i se pare că accidentul a fost regizat. Dar *de ce* oare? Dacă motivul ar fi fost jaful, femeia l-ar fi acostat chiar în momentul în care el ieșea la drum deschis. În plus, el nu conduce una dintre complicatele rulote de trei sute de mii de dolari, care seamănă cu niște iahturi de uscat și care, chiar prin înfățișarea lor, atrag atenția hoților asupra a ceea ce s-ar putea afla înăuntru. Vehiculul pe care îl are e vechi de șaptesprezece ani și, deși bine întreținut, valorează mai puțin de cincizeci de mii de dolari. Pare fără rost să prăpădești o Honda relativ nouă în scopul de-a jefui un vehicul vechi, care nu promite să conțină comori. El lăsase cheile în contact și motorul mergând. Ea s-ar fi putut îndepărta cu rulotă cu tot, dacă aceasta i-ar fi fost intenția.

Iar o femeie singură pe o șosea lăturalnică, noaptea, nu prea se potrivește cu ideea de jaf. Un astfel de comportament nu descrie niciun tip de criminal. A rămas mofluz.

Profund mofluz.

Misterul nu se prea abate asupra vieții simple a domnului Vess. Lumea se împarte în lucruri care pot fi ucise și lucruri care nu pot fi ucise. Pe unele le ucizi mai greu, altele sunt mai distractive când le ucizi decât celelalte. Unele urlă, altele plâng, altele fac și una, și alta, unele doar tremură, pe mutește și își așteaptă sfârșitul, ca și cum și-au petrecut o viață întreagă anticipând această durere îngrozitoare. Astfel, zilele trec – se îndreaptă plăcut înainte ca un râu de senzații pure, pe care rareori enigma încearcă să le îmblânzească.

Dar femeia aceasta cu sweater vișiniu este o enigmă. Ei bine, este mai misterioasă, mai incitantă decât tot ceea ce a întâlnit

domnul Vess până acum.

E greu să-și închipuie ce tip de experiență va încerca în compania ei și se simte excitat de perspectiva unei astfel de noutăți.

Coboară din Honda și închide ușa.

O clipă, stă lângă mașină privind fix către pădure, în bătaia ploii reci, sperând să nu facă nicio impresie ciudată dacă femeia l-ar urmări în interiorul rulotei. Poate că el se întreabă ce s-a întâmplat cu șoferul Hondei. Poate că este un bun cetățean îngrijorat de soarta ei, care se gândește s-o caute prin pădure. Fulgerul scurtcircuitează cerul în izbucniri albe și ascuțite, asemenea unor schelete ce gonesc pe întunericul nopții. Bubuiturile care urmează sunt atât de puternice, încât îl zguduie pe domnul Vess până în măduva oaselor, îi dau o vibrație grozav de plăcută. Netulburați de furtună, câțiva elani apar din luminiș, îndreptându-se fără țintă printre copaci, – către bordura de ferigi. Se deplasează cu o grație maiestuoasă, cu o liniște care pare eterică pe fondul tunetului ce se îndepărtează, cu ochii sclipitori în lumina farurilor. Seamănă mai degrabă cu niște fantasme decât cu niște animale adevărate.

Doi, cinci, șapte și pe urmă apar mai mulți. Unii se opresc, ca și cum ar poza, iar alții se mișcă în altă parte, dar apoi se opresc și ei până când apar vreo doisprezece sau poate mai mulți; încremeniți, îl fixează pe domnul Vess.

Au o frumusețe nepământeană și, dacă i-ar omorî, ar încerca o enormă stare de satisfacție. Dacă ar avea vreuna dintre arme la îndemnă, ar secera cat mai mulți, înainte ca ei să-i dispară din raza vizuală.

În copilărie, și-a început activitatea cu animale. Mai precis, începuse cu insecte, dar apoi trecuse la broaște țestoase și șopârle, pe urmă la pisici și specii mai mari. În adolescență, imediat ce-și luase permisul de conducere, obișnuise să hoinărească noaptea pe drumuri lăturalnice, și chiar dimineața, înainte de a merge la școală, împușcând căprioare, dacă-i ieșea vreuna în cale, apoi câini vagabonzi și vaci care păștеau pe câmpie, și caii din țarcuri, dacă era sigur că poate să scape fără probleme. Sângele îi urca în obraji, în vreme ce contempla

nostalgic gândul uciderii acestor elani. Priveliștea sângelui lor ar intensifica culoarea vie a propriului lui sânge și i-ar face arterele să pulseze muzical. Deși, de regulă, sunt reticenți și dispar ca năluca, elanii se uită cu îndrăzneală la el. Nu par să-l privească alarmați și n-au nici cea mai mică intenție să dispară ori să se teamă. Cu adevărat, atitudinea lor directă îl impresionează neplăcut și, în contradicție cu propria lui fire, se simte stânjenit. Oricum, femeia cu bluză vișinie îl așteaptă, iar ea este mai interesantă decât toți elanii la un loc. Acum e un bărbat în toată firea, nu mai e un băiețandru, și permanenta lui căutare a experiențelor intense nu se poate lăsa mânată pe cărările trecutului. Edgler Vess a renunțat de mult la gesturile copilărești.

Se întoarce către rulotă. În ușa vehiculului observă că femeia nu se află nici pe scaunul de la volan, nici pe cel din dreapta. Se răsucește, trage o ocheadă înapoi, dar nu reușește s-o zărească nici în micul salonaș sau în bucătărie. Holul scurt și întunecos din spate pare și el lipsit de viață.

Cu privirea înainte, dar fără să-și ia ochii de pe oglinda retrovizoare, deschide consola între cele două scaune. Pistolul se află tot acolo unde îl lăsase, văduvit de amortizor.

Ținând pistolul în mână, se rotește pe scaun, se ridică și se duce în spate, în bucătărie și în mica sufragerie. Cuțitul mare de bucătărie pe care l-a găsit pe șosea lângă stația de benzină zace pe masă așa cum l-a lăsat. Deschide dulapul din stânga cuptorului și descoperă că Mossbergul se află în siguranță, prins la locul lui, unde l-a pus după ce i-a ucis pe cei doi vânzători.

Nu-și dă seama dacă femeia are propria ei armă. De la distanța de la care a văzut-o, n-a putut să distingă dacă era cu mâinile goale sau, la fel de important, dacă era destul de atrăgătoare ca să-i placă într-adevăr s-o omoare. Pășește înapoi prin împărăția lui strâmtă, acordând o atenție specială spațiului de la capătul sufrageriei, unde se află scărița de la ușa din spate. Ea nu este nici aici, ghemuită pe undeva. Intră în holișor.

Sunetul ploii. Torsul leneș al motorului.

Deschide ușa de la baie repede și zgomotos, fiind conștient că nimeni nu se poate furișa în spațiul acesta, în tinicheaua aceasta

zdrăngănitoare pe roți. Baia înghesuită e la locul ei, niciun călător clandestin nu se află pe vasul toaletei sau în cabina dușului.

Urmează dulapul de haine îngust, cu ușa lui glisantă. Dar femeia nu se află nici aici.

Singurul loc care a rămas necercetat e dormitorul.

Vess se oprește în fața ultimei uși închise, plăcut impresionat la gândul că femeia s-ar putea înghesui acolo, fără să știe cu cine împarte ascunzătoarea. Nu se vede niciun fir de lumină de-a lungul pragului sau al canatului ușii, așa că nu există nicio îndoială că a pătruns acolo pe întuneric. Este evident că nu s-a așezat încă pe pat, ca s-o descopere pe frumoasa din pădurea adormită.

Poate că s-a strecurat cu prudență pe lângă pereți și, pipăind pe întuneric, a descoperit ușa batantă de la dulap. Poate că, dacă Vess deschide ușa de la dormitor, în aceeași clipă ea va trage de una dintre plăcile de vinilin și va încerca să se strecoare rapid, pe tăcute, în dulap, ca să pipăie silueta aceea ciudată și rece care atârnă acolo în locul hainelor.

Domnul Vess se amuză. Tentația de a izbi ușa de perete este aproape irezistibilă. Să vadă cum, ca o bilă de biliard, femeia tot marchează puncte: dă întâi peste corpul din dulap, apoi se duce spre pat, apoi se îndepărtează și de fata moartă, țipând prima dată la vederea feței cusute a băiatului, apoi la aceea a fetei înlănțuite, apoi la vederea lui Vess însuși, într-o amuzantă țopăială a terorii.

După acest spectacol, oricum, va fi obligat să pună lucrurile la punct. Va afla foarte rapid cine este femeia și ce caută acolo.

Domnul Vess își dă seama că nu dorește ca această experiență neobișnuită a misterului să ia sfârșit. I se pare mai plăcut să prelungească suspansul și să mai întindă puțin ghicitoarea. Mai devreme începuse să simtă oboseala după ultimele activități. Acum, întorsătura neașteptată a lucrurilor îi dă energie.

Un astfel de joc implică, fără îndoială, anumite riscuri. Dar este imposibil să trăiești cu intensitate și să eviți riscul. Riscul e chiar sarea și piperul unei existențe intense. Se întoarce cu spatele și se îndepărtează de ușa de la dormitor. Făcând mult

zgomot, intră în baie, urinează și trage apa, astfel ca femeia să creadă că a venit în spate nu ca s-o caute pe ea, ci ca să răspundă unei chemări fiziologice. Dacă femeia continuă să creadă că prezența ei acolo a rămas nedescoperită, își va vedea mai departe de planurile care au adus-o aici și va fi interesant să observe ce face. Merge mai departe, oprindu-se în bucătărie să-și toarne o cafea fierbinte dintr-un termos de-o jumătate de litru, care se află pe masă. Mai aprinde și câteva lumini ca să poată controla interiorul în oglinda retrovizoare.

Așezat iarăși la volan, își soarbe cafeaua. E fierbinte, neagră, amară, așa cum îi place. Pune ceașca într-un lăcaș special de pe bord, ca să nu se verse. Îndeasă pistolul în spațiul dintre scaune cu piedica trasă și cu patul în sus. Poate să-l înhațe într-o secundă, să se întoarcă și s-o împuște pe femeie înainte ca ea să se apropie de el, și totuși să păstreze controlul vehiculului.

Însă Vess nu se gândește că aceasta va încerca să-i facă vreun rău – cel puțin nu foarte curând. Dacă intenționa de la bun început să-i facă rău, până acum ar fi avut timp.

Ciudat!

„De ce?" „Și-acum ce?" spune el cu voce tare, bucurându-se de dramatismul situației stranii în care se află. „Și-acum ce? Și mai departe? Iete na! Surpriză, surpriză."

Mai bea din cafea. Aroma îi amintește de consistența crocantă a pâinii prăjite prea tare.

Afară, elanii au dispărut.

O noapte a misterelor.

Vântul puternic biciuiește șirurile lungi de ferigi. Ca o probă palpabilă a violenței, boboci umezi, luminoși de rododendroni zboară ca pulverizați prin noapte.

Pădurea se înalță, neatinsă. Puterea timpului stă închisă în aceste forme verticale masive, întunecate.

Domnul Vess mută rulota din locul în care a parcat-o și deblochează frâna. La drum!

După ce depășește Honda prăpădită, trage o ocheadă în oglinda retrovizoare. Ușa de la dormitor rămâne închisă. Femeia stă în ascunzătoare. Poate că, o dată pusă în mișcare rulota, pasagera clandestină va risca să aprindă lumina și va folosi

această ocazie pentru a-și cunoaște colocatarii.

Domnul Vess zâmbește. Dintre toate expedițiile pe care le-a organizat, aceasta este cea mai interesantă și mai excitantă. Și încă nu s-a terminat.

Chyna s-a așezat pe dușumea pe întuneric. Cu spatele rezemat de perete. A pus revolverul lângă ea.

Era vie și neatinsă. „Chyna Shepherd, vie și neatinsă" șopti ea, și cuvintele acestea erau atât o rugăciune, cât și o glumă. Toată copilăria s-a rugat insistent și din suflet pentru această dublă binecuvântare – păstrarea intactă a virtuții și a vieții –, iar rugăciunile i-au fost adesea, pe cât de frenetice, pe atât de incoerente și bezmetice. Pană la urmă se îngrijorase ca nu cumva Dumnezeu să se plictisească de aceste nesfârșite și disperate rugi de mântuire. Se temea că El s-a îngrețoșat de neputința ei de a-și purta de grijă și de-a se feri de necazuri și că ar putea hotărî că Chyna a epuizat toată mila divină care i-a fost acordată. La urma urmei, Dumnezeu era ocupat să conducă întregul Univers, să supravegheze atâția beți și nebuni, atâtea lucrări necurate ale Diavolului peste tot, erupții vulcanice, marinari rătăciți în furtună, păsări prăbușite. Pe la vreo zece-unsprezece ani, gândindu-se la programul năucitor al lui Dumnezeu, își condensase rugăciunile bezmetice pe care le adresa atunci când se simțea cuprinsă de panică în următoarele cuvinte: „Doamne, aici e Chyna Shepherd care se află – și aici completa cu numele locului în care se afla în momentul acela – și mă rog la tine, te implor, te rog, te rog, te rog, ajută-mă să ies de-aici vie și neatinsă." În curând, dându-și seama că Dumnezeu, ca un Dumnezeu ce era, trebuia să știe cu precizie locul în care se găsea ea, își reduse ruga stăruitoare la: „Doamne, aici e Chyna Shepherd. Te rog ajută-mă să ies de-aici vie și neatinsă." Pană la urmă, sigură că Dumnezeu ajunsese la exasperare cu bănuielile ei panicate privind grația și timpul divin, își scurtase rugăciunea telegrafic: „Chyna Shepherd, vie și neatinsă." În momentele de criză – când se ascundea pe sub paturi sau se făcea pierdută în dulapuri pe după haine sau în poduri învăluite în pânză de păianjen, care miroseau a praf și a

lemn nerindeluit, sau, odată, întinsă pe burtă, într-un smârc de scamă de șobolan, sub ruinele unei case vechi – șoptise aceste cinci cuvinte sau și le cântase în minte iarăși și iarăși, fără odihnă, *Chyna – Shepherd – vie – și – neatinsă,* recitându-le neîntrerupt, nu pentru că se temea că Dumnezeu ar putea fi ocupat cu altele și n-ar auzi-o, ci ca să-și reamintească ei înseși că El se afla acolo, îi primise mesajul și va avea grijă de ea, dacă aștepta cu răbdare. Și când fiecare moment greu trecea, când valul negru de spaimă se retrăgea, când inima care îi bătea să-i năvălească afară din piept începea să se liniștească, să bată clar, Chyna repeta cele cinci cuvinte încă o dată, dar cu o altă inflexiune a vocii, de data aceasta, nu ca o rugăciune de salvare, ci ca un raport obișnuit, *Chyna – Shepherd – vie – și – nevătămată,* asemenea unui marinar care, pe timp de război, raportează căpitanului că nava a supraviețuit după un atac aerian serios: „Toată lumea e prezentă și la posturi, domnule". Era prezentă, era la post și îi mulțumea lui Dumnezeu cu aceleași cinci cuvinte, închipuindu-și că El va simți diferența de inflexiune a vocii ei și va înțelege. Mica Chyna începuse astfel un joc și, din când în când, își acompania raportul cu un salut care nu părea nelalocul lui, pentru că-și închipuise că Dumnezeu, ca un Dumnezeu ce se afla, trebuia să aibă simțul umorului.

„Chyna Shepherd – vie și neatinsă."

De data aceasta, spuse, de-aici, din dormitorul rulotei, cele cinci cuvinte constituiau în același timp raportul că supraviețuiește și o rugăciune fierbinte de-a fi ferită de orice brutalitate care ar fi putut urma. „Chyna Shepherd – vie și neatinsă."

În copilărie își disprețuise numele, cu excepția momentelor în care se rugase pentru supraviețuire. Era un nume frivol, o transcriere stupidă a unui toponim, și când ceilalți copii o tachinau, nu era în stare să se apere. Având în vedere că mama sa se numea Ann – purta un nume atât de simplu –, alegerea unui nume ca Chyna părea nu numai frivolă, ci și prostească, ba chiar răutăcioasă. Aproape pe întreg parcursul sarcinii, Ann trăise într-o comunitate de ecologiști radicali – un grup din infama Armată a Pământului –, care credeau că orice violență e

justificată dacă se comite în apărarea naturii. Înfipseseră țepușe în copaci, sperând că tăietorii de lemne își vor pierde mâinile în accidente atunci când vor lucra cu ferăstraiele puternice. Incendiaseră două abatoare și pe nefericiții paznici de noapte aflați înăuntru, sabotaseră construcția unor locuințe care înconjurau pădurea și uciseseră un om de știință de la Stanford, fiindcă dezavuau folosirea animalelor pentru experimentele de laborator. Influențată de acești prieteni, Ann Shepherd se gândise la multe nume pentru fiica ei: Hyacinth, Meadow, Ocean, Sky, Snow, Rain, Leaf, Butterfly[6]... Până la naștere, se despărțise de Armata Pământului și o botezase pe Chyna după numele Chinei pentru că, îi explicase ea odată: „Iubito, mi-am dat seama într-una din zile că singura societate dreaptă de pe pământ se află în China și mi s-a părut un nume frumos.” Nu reușise niciodată să-și amintească de ce transformase *i*-ul în *y*, deși pe vremea aceea lucrase la un laborator care ambala metamfetamină în pachețele de cinci dolari, și pentru că gusta destul de des din marfă, rămăsese cu câteva goluri de memorie. Numai în clipele în care se ruga pentru mântuire, micuței Chyna îi plăcuse numele ei, fiindcă își închipuise că Dumnezeu avea să-și amintească de ea mai ușor și n-are s-o confunde cu milioanele de-alde Mary, Caroline, Linda, Heather, Tracy și Jane.

Acum, propriul ei nume nici n-o mai înspăimânta, nici n-o mai încânta. Era un nume ca oricare altul.

Învățase cu timpul că oricine ar fi fost – adevărata *persoană* care era, de fapt, n-avea nimic de-a face cu numele și nici cu viața pe care o dusese timp de șaisprezece ani cu mama ei. Nu putea fi învinuită pentru accesele îngrozitoare de ură și desfrânare pe care le văzuse, pentru obscenitățile pe care le auzise, pentru crimele la care asistase sau pentru lucrurile pe care unii dintre amanții mamei ei le doriseră de la ea. Ființa ei nu se definea printr-un nume sau printr-o experiență rușinoasă; dimpotrivă, ființa ei era alcătuită din vise și speranțe, din aspirații, din demnitate și perseverență. Nu era ca lutul în mâna celorlalți; era de piatră și cu neîndurarea propriilor ei mâini putea sculpta personalitatea pe care și-o dorea.

Nu-și dăduse seama de lucrul acesta, decât cu un an în urmă,

când împlinise douăzeci şi cinci de ani. Înţelepciunea nu-i venise ca o iluminare bruscă, ci încet-încet, aşa cum un petic de pământ golaş se acoperă treptat de ajuga{7}, ca prin miracol, iar noroiul se usucă şi peste tot sunt frunze verzi ca smaraldul şi floricele albăstrui. Înţelepciunea adevărată părea totdeauna greu de dobândit pentru că victoria venea treptat, dar, privind înapoi, părea că s-a instalat brusc.

Rulota veche hodorogea pe şosea, scârţâind ca o uşă neunsă, ticăind gros pe drumul zorilor, ca un ceas ruginit, prea mâncat de vreme ca să mai înregistreze cu, fidelitate fiecare secundă.

Era nebună. Era nebună că făcea călătoria asta.

Dar n-avea unde să se ducă în altă parte. Aici o adusese valul vieţii. Curajul nesăbuit nu se reducea numai la câmpurile de bătălie şi nu era rezervat exclusiv bărbaţilor. Era udă de ploaie. Îi era teamă, îi era frig, dar, ciudat, pentru prima dată în viaţă se simţea împăcată cu ea însăşi.

„Ariel", spuse Chyna încet. În întuneric, una dintre fete vorbea ocrotitor cu cealaltă.

Capitolul 6

Domnul Vess iese din pădurea de sequoia și pătrunde în lumina burniţoasă a zorilor, care are mai întâi o lucire metalică, apoi devine mai palidă. Rulota străbate pajiștile de pe țărm, atinse de aceleași luciri mohorâte de metal, ca și cerul, intră iar pe autostrada 101 în pădure, dar de data aceasta în pădurea de pin, părăsește Humboldt County pentru Del Norte County, care este o zonă mult mai izolată și, în cele din urmă, părăsește autostrada 101 pentru o rută care duce către N-NE.

În prima parte a călătoriei, privește frecvent în oglinda retrovizoare, dar ușa de la dormitor continuă să rămână închisă, iar femeia pare să se simtă confortabil în compania cadavrelor, probabil din cauză că nu le-a băgat în seamă. În ascunzișul ei, fereastra este izolată cu o bucată de placaj și lumina zorilor nu pătrunde.

Vess este un șofer excelent chiar și pe vreme rea. Facem întotdeauna cel mai bine lucrurile care ne plac, și de aceea domnul Vess este o celebritate a ucigașilor; de aceea își combină acest entuziasm cu dragostea pentru șofat, în loc să se rezume să vâneze pe o rază rezonabilă în jurul casei. Când se află pe drum deschis, și peisajul se schimbă tot timpul, Edgler Vess este un adevărat receptacul al unui flux constant de senzaţie vizuală nouă și, desigur, pentru o persoană ca el, cu simțuri deosebit de rafinate, dispunând de abilitatea de-a le folosi într-un mod aproape holografic, un peisaj frumos se poate transforma într-un sunet muzical. Adierea unui miros care intră prin fereastra deschisă nu este numai o experienţă olfactivă, ci și tactilă, de exemplu, mireasma dulce a liliacului seamănă cu respirația fierbinte de femeie pe care o simte pe piele. Instalat comod la volanul rulotei, călătorește într-o mare grea de senzaţii, care îl spală, așa cum apa spală fără odihnă carcasa unui submarin scufundat adânc.

Acum trece în statul Oregon. Peisajul muntos vine spre el și îl atrage prin măreție. Pâlcurile dese de copaci de pe râpă sunt mai mult cenușii decât verzi în bătaia ploii ce se încăpățânează să

cadă în continuare și, văzându-i, are senzația că mușcă dintr-o bucățică de gheață pe care o simte tare între dinți, cu un gust ușor metalic, dar plăcut, o răceală care se sparge în bucăți la atingerea buzelor lui. Nu se mai uită în oglinda retrovizoare decât foarte rar. Femeia aceea este un mister, și misterele de felul acesta nu pot fi deslușite prin simpla dorință de-a le rezolva. În cele din urmă, se va dezvălui singură, și intensitatea experienței va depinde de scopul pe care îl are ea și de secretele pe care le ascunde. Așteptarea e delicioasă.

Pe parcursul ultimelor ore ale călătoriei, Vess lasă radioul închis, dar nu pentru că se teme că muzica va acoperi sunetele pe care le-ar putea face femeia îndreptându-se către cabina șoferului. De fapt, rareori ascultă radioul când conduce. În memorie are o vastă fonotecă, cu muzica pe care o adoră: țipete, scâncete, șoapte rugătoare, urlete tăioase, suspine ritmice care cer îndurare și ispitele amoroase ce însoțesc disperarea finală.

În timp ce părăsește drumul național pentru cel mărginaș, își amintește mai cu seamă de Sarah Templeton în cabina ei de duș, de țipetele și de mormăitul ei frenetic, amortizat de buretele verde de vase pe care i-l îndesase în gură și de cele două benzi adezive cu care îi lipise buzele. Nimic din ceea ce poate auzi la radio, de la Elton John la Garth Brooks, Pearl Jam sau Sheryl Crow la Mozart sau Beethoven, nu se poate compara cu distracția aceasta interioară. Urmează drumul spălat de ploaie către locuința lui. Intrarea este acoperită și flancată de o perdea de pini și de subarboret mărăcinos.

Poarta e făcută din oțel tubular și din sârmă ghimpată, întinsă între doi stâlpi de oțel turnați în asfalt. Se vede un motor electric cu comandă de la distanță și, când domnul Vess apasă pe un buton al telecomenzii pe care o pescuiește din torpedo, bariera se balansează ușor și se duce spre stânga cu o maiestate satisfăcătoare. După ce își bagă rulota în curte, mai frânează o dată, deschide geamul, scoate mâna cu telecomanda pe care o ține invers și, în oglinda laterală, privește cum se închide poarta.

Aleea este aproape la fel de lungă ca aceea de pe domeniul Templeton, iar proprietatea se întinde pe aproximativ două sute de hectare și se învecinează în spate cu terenul nelucrat, care

este proprietatea guvernului și se întinde pe o suprafață foarte mare. El nu e atât de bogat ca Templetonii; în zona aceasta terenul este cu mult mai ieftin decât la Napa Valley.

Deși aleea nu e pavată, nu e prea mult noroi și nu există niciun pericol ca rulota să derapeze. Stratul de pământ de deasupra este superficial pentru că aleea stă pe un șist argilos. Se merge destul de greoi, dar, la urma urmei, zona nu este New York City, statul New York. Vess conduce de-a lungul aleii, urcă o pantă lină printre șiruri de pini, molizi, printre care ici-colo se mai vede câte un brad. Pe urmă, șirul de pomi se retrage puțin și mașina traversează un deal golaș. Drumul coboară lin la vale într-o curbă grațioasă, la capătul căreia se află casa; în spate, prin ceață și ploaia care cade în rafale, se ridică dealurile.

Inima-i tresaltă atunci când își vede casa. Acasă este locul în care Ariel a lui îl așteaptă răbdătoare.

Casa cu un etaj e mică, dar sănătoasă, construită din bușteni legați între ei cu ciment. Buștenii vechi s-au înnegrit de la straturile de smoală cu care au tot fost acoperiți; cu timpul, și cimentul dintre ei a căpătat o nuanță tutunie, cu excepția reparațiilor recente care aruncă pe alocuri cate o pată cenușie.

Casa a fost construită pe la sfârșitul anilor douăzeci de-un țapinar, cu mult înainte ca micii particulari, să fie îndepărtați din această muncă și guvernul să fi declarat zonele învecinate interzise pentru cei care se ocupau cu prelucrarea cherestelei. Zona a fost electrificată la un moment dat, prin anii patruzeci. Edgler Vess este moștenitorul proprietății pe șase ani. După achiziționarea casei, a refăcut instalația electrică, a consolidat fundația și a mărit baia de la etaj și, bineînțeles, pe propria lui socoteală, a refăcut subsolul și i-a dat o nouă și secretă înfățișare.

Unora, casa le poate părea izolată pentru că se află la o distanță destul de supărătoare de un restaurant sau de un cinema. Dar, pentru domnul Vess, ale cărui forme de distracție n-ar fi niciodată înțelese de majoritatea vecinilor, relativa izolare este chiar condiția fundamentală când se apucă de-o treabă serioasă. Totuși, într-o după-amiază de vară sau într-o seară, să stai într-un balansoar de lemn pe verandă, să privești fără țintă

spre câmpia acoperită cu flori sălbatice sau să te uiți pierdut la cerul înțesat de stele, ar fi o situație în care și cel mai meschin și mai citadinizat individ ar recunoaște că și izolarea are farmecul ei.

Când e vreme bună, domnului Vess îi place să-și ia cina și să bea o bere pe verandă. Când liniștea munților devine plictisitoare, își oferă plăcerea de-a asculta vocile celor care sunt îngropați pe câmpie: lamentările, umilințele lor – asta este muzica pe care o consideră mai presus decât tot ceea ce se transmite la radio. Lângă casă se află un mic hambar, nu pentru că primul proprietar ar fi lucrat pământul, ci pentru că a crescut cai. Această a doua clădire este construită din lemn, așezat pe o fundație de piatră de râu; vântul, ploaia și soarele au lăsat cu timpul pe lemnul de cedru o patină argintie, pe care Vess o găsește încântătoare. Și pentru că nu are cai, folosește hambarul în chip de garaj. Acum, oprește totuși lângă casă, în loc să-și continue drumul pană la hambar. Femeia se mai află încă în rulotă și în curând va fi nevoit să-și încheie afacerile și cu ea. De aceea preferă să parcheze aici, unde o poate vedea din casă și poate urmări întorsătura pe care o iau lucrurile.

Aruncă o privire către oglinda retrovizoare.

Tot n-o zărește.

Oprind motorul, fără să oprească și ștergătoarele de parbriz, Vess așteaptă să-i apară paznicii. Dimineața târzie de martie este animată de ploaia ce cade pieziș și de tot felul de obiecte pe care le zgâlțâie vântul, dar nimic nu pare să se miște după bunul lui plac. Paznicii lui Vess au fost învățați să nu se repeadă tamnesam la mașinile care se apropie și chiar să nu se grăbească să atace intrușii care vin pe jos, ci mai bine să-i atragă într-o zonă de unde nu au scăpare. Acești paznici știu că furișatul este la fel de important ca și furia dezlănțuită, că cele mai reușite atacuri sunt precedate de-o liniște calculată, care este menită să adoarmă vigilența celui hăituit și să-i inducă un sentiment de falsă încredere.

În cele din urmă, apare primul cap negru, alungit și subțire, ca un glonț, dar cu urechile ciulite; stă lipit de pământ la colțul casei. Câinele ezită să se arate mai mult; supraveghează de la

distanță priveliștea ca să se asigure că înțelege bine ce se întâmplă.

„Băiatule", îi șoptește Vess.

La colțul cel mai apropiat al hambarului, între pilonii din lemn de cedru și trunchiul unui arțar care încă n-a înfrunzit, apare un alt câine. Este aproape ca o umbră a umbrei în bătaia ploii.

Vess nu și-ar fi observat santinelele dacă n-ar fi știut că există și nu s-ar fi uitat special după ele. Autocontrolul câinilor este remarcabil și constituie o dovadă a calităților lui de dresor. Mai sunt doi câini care trebuie că stau la pândă pe undeva, probabil prin spatele rulotei, ori se târăsc pe burtă prin tufișuri și n-are cum să-i vadă. Toți sunt dobermani, în plină putere, de cinci sau șase ani.

Vess nu le-a tăiat nici urechile, nici cozile, așa cum se procedează de obicei cu dobermanii, pentru că are o anumită afinitate cu vânătorii din natură. Este în stare să perceapă lumea așa cum crede că o percep și animalele, împărtășind aceeași natură primară a observației, a nevoilor, a importanței senzațiilor frustre pe care o au și acestea. Trăiesc oarecum în frăție.

Câinele de la colțul casei se strecoară în câmp deschis și cel de lângă hambar țâșnește din spatele arțarului cu crengi întunecate. Un al treilea doberman se ridică din spatele unui ciot masiv și aproape pietrificat al unui cedru de mult dispărut, în jurul căruia a crescut ilicea, încurcată ca un mărăciniș.

Sunt obișnuiți cu rulota. Deși nu au privirea foarte ageră, probabil că văd destul de bine ca să-și recunoască stăpânul prin parbriz. Întrucât posedă un simț al mirosului de douăzeci de ori mai puternic decât cel al omului, fără îndoială că pot detecta mireasma stăpânului cu toată ploaia și cu toate că el se află în interiorul mașinii.

Totuși, nu dau din coadă și nici nu-și manifestă bucuria în alt fel pentru că se află încă la datorie.

Cel de-al patrulea câine rămâne în ascunziș, iar ceilalți trei se îndreaptă cu prudență spre Vess prin ploaie și ceață. Țin capetele ridicate, urechile ciulite și îndreptate înainte.

Tăcerea lor disciplinată și indiferența cu care înfruntă furtuna îi amintesc lui Vess de turma de elani pe care a văzut-o cu o noapte înainte în pădurea de sequoia, care scrutau împrejurimile cu o atenție stranie. Marea diferență este că aceste făpturi, dacă se confruntă cu altcineva decât cu iubitul lor stăpân, n-ar reacționa cu timiditatea elanilor, ci ar sfâșia numaidecât beregata nefericitului.

Deși n-ar fi crezut că i se putea întâmpla așa ceva, Chyna adormise, legănată de zumzăitul stins al cauciucurilor și de mișcarea rulotei. A visat case stranii, în care geometria încăperilor se schimba în permanență, în chip bizar; între pereții aceia locuia o făptură flămândă, neliniștită, care noaptea îi vorbea prin ventilatoare și prin instalațiile electrice, șoptindu-și dorințele și nevoile.

Frânele o treziră. Imediat își dădu seama că rulota mai oprise o dată și pe urmă pornise iarăși numai cu câteva clipe înainte; în timpul primei opriri moțăise, deranjată oarecum din somnul ei, dar fără să se trezească de tot. Acum, deși se aflau din nou la drum și, fără îndoială, criminalul era încă la volan, Chyna înșfăcă revolverul în mână, se târî pe picioare și se ridică rezemându-se cu spatele de perete, încordată și nerăbdătoare.

După clătinarea rulotei și după zgomotul pe care motorul îl scotea din rărunchi, își dădu seama că urcau un deal. Apoi, ajunseră în vârf și începură să coboare. În curând se opriră iarăși și, în cele din urmă, motorul amuți.

Se auzea doar ploaia.

Aștepta să audă pași.

Deși știa că e trează, i se părea că visează, că așteaptă blocată în întuneric și că susurul ploii e asemenea șoaptelor care-i veneau în vis prin pereți.

Domnul Vess nu se grăbește să-și pună impermeabilul și să-și strecoare revolverul Heckler & Koch P7 în buzunar. Scoate automatul Mossberg din lăcașul lui aflat în chicinetă pentru situația în care femeia ar cerceta locul după plecarea lui. Stinge luminile. Când coboară din rulotă, fără să țină seama de ploaia

rece, cei trei câini vin spre el; pe urmă, apare și cel de-al patrulea din spatele vehiculului. Toți tremură de bucurie că li s-a întors stăpânul, dar se controlează pentru că nu doresc ca el să creadă că nu-și iau munca în serios.

Chiar înainte de-a pleca în expediție, domnul Vess îi pusese pe dobermani în poziție de atac, spunându-le parola: *Nietzsche*. Vor rămâne programați să ucidă pe oricine care intră pe terenul lui până când le va da comanda: *Seuss,* apoi vor fi la fel de blânzi ca orice câine prost de companie – bineînțeles cu excepția cazului în care cineva este atât de lipsit de înțelepciune, încât să le amenințe stăpânul.

După ce își proptește automatul de rulotă, Vess întinde mâinile spre câini. Aceștia se strâng în jurul lui, nerăbdători să-i adulmece degetele. Adulmecă, îi ling degetele, da, le-a fost atât de dor de el.

Stăpânul se așază pe vine, ca să fie la înălțimea lor, și acum bucuria pe care câinii o încearcă este de nedescris. Urechile li se mișcă nervos și trupurile le palpită de bucurie; pufnesc pe nas, încet, cuprinși de fericire, se reped cu toții înspre el, geloși, vor să fie atinși, mângâiați, scărpinați.

Câinii stau într-o cușcă mare, lipită de spatele hambarului, unde intră și ies după bunul-plac. Pe timp friguros, cușca este încălzită electric, ca să le asigure confortul și sănătatea.

„Hai, salut, Muenster. Ce mai faci, măi, Liederkranz? Tilsiter, băiatule, arăți ca ultimul nenorocit. Hei, Limburger, cine-i băiatul meu cel mai bun?"

Fiecare dintre ei, când își aude numele, încearcă o asemenea bucurie, încât s-ar tăvăli pe spate cu burta în sus și ar da din labe prin aer până ar crăpa, dacă n-ar fi încă la datorie. Vess se distrează să privească lupta dintre dresaj și natura pură, animală, o dulce agonie care-i face pe doi dintre câini să urineze de nervi.

În interiorul curții, domnul Vess a instalat niște distribuitoare comandate electric care, în absența lui, le măsoară porțiile de mâncare pentru fiecare zi. Sistemul este alimentat și de-o baterie suplimentară, care poate continua hrănirea chiar dacă se întrerupe curentul electric pentru scurt timp. În cazul unei

întreruperi mai lungi de curent, câinii pot ieși la vânătoare pentru că pajiștile învecinate sunt pline cu șoareci de câmp, cu iepuri, cu veverițe, iar dobermanii sunt vânători fioroși. Apa ajunge la cușcă printr-o țeavă, dar, dacă aceasta ar înceta să funcționeze, câinii se pot duce la izvorul din apropierea casei.

Majoritatea expedițiilor domnului Vess durează trei zile, foarte rar cinci, și se petrec la sfârșitul săptămânii, iar câinii sunt lăsați cu o provizie de hrană de zece zile, fără a mai pune la socoteală iepurii, șoarecii și veverițele. Câinii constituie un sistem de securitate eficient și sigur: nu se întâmplă niciodată un scurtcircuit, nu cade niciun detector, nu se corodează niciun contact magnetic și nu dă nimeni nicio alarmă falsă.

Și, în plus, cât de mult îl iubesc acești câini, cât de totală este dăruirea lor, așa cum niciun circuit integrat, niciun fir, nicio cameră de luat vederi și niciun senzor în infraroșu nu ar putea s-o facă. Adulmecă petele de sânge de pe pantalonii și de pe jacheta de doc ale stăpânului, pufnind nerăbdători de data aceasta, pe urmă își vâră capetele pe sub impermeabilul descheiat, cu urechile date pe spate, detectând nu numai mirosul de sânge, ci și miasma groazei pe care au încercat-o victimele acestuia când i-au căzut în mână; miasma durerii, a neputinței, a contactului sexual pe care l-a avut cu numita Laura adastă încă în haine. Acest melanj de mirosuri înțepătoare îi excită pe câini, dar le și sporește respectul pentru Vess. Au fost dresați să ucidă nu numai pentru autoapărare și hrană; li s-a indus un autocontrol tăios prin care au fost învățați să ucidă pentru plăcerea sălbatică de a ucide, pentru a-și distra stăpânul. Sunt perfect conștienți că stăpânul este la fel de sălbatic ca și ei, dar spre deosebire de ei, el n-a avut nevoie să fie dresat. Respectul cu care îl privesc pe Vess devine și mai mare, și câinii scheaună încetișor, palpită și își îndreaptă ochii expresivi spre el, cu deosebită venerație.

Domnul Vess se ridică în picioare. Ia de jos automatul și trântește ușa rulotei. Câinii țâșnesc pe lângă el, împingându-se unul pe altul să fie cât mai aproape de stăpân și trag o ocheadă rapidă prin atmosfera învăluită de ploaie, să vadă dacă se arată vreo amenințare pentru acesta.

Încet, astfel ca femeia dinăuntru să nu poată auzi cuvântul, Vess dă comanda: *Seuss.* Câinii îngheață și se uită spre el cu capetele încordate.

Seuss, repetă el.

Cei patru dobermani nu se mai află în poziție de atac și nu se mai reped automat să sfâșie în bucăți pe oricine ar încălca proprietatea. Se scutură ca și cum ar vrea să alunge starea de încordare, se învârtesc prin jur oarecum uimiți, adulmecând iarba și cauciucurile din față ale rulotei.

Sunt asemenea mafioților care, urmând ordinele, după ce au fost omorâți, și-au recăpătat o oarecare conștiință de sine (destul de dezumflată) ca să descopere că într-o altă viață trebuie să dea socoteală pentru faptele comise.

Dacă cineva ar îndrăzni să facă vreun rău stăpânului, bineînțeles că i-ar sări în apărare, indiferent dacă el ar avea sau nu timp să dea comanda: *Nietzsche.* Iar rezultatul n-ar fi tocmai plăcut.

În primul rând, sunt pregătiți să se repeadă la gât. De aceea, mușcă fața intrusului pentru a produce cea mai mare durere și spaimă posibilă, se reped la nas, la ochi, la buze. După aceea, la piept și apoi la burtă. Nu ucid rapid, ca să se îndepărteze imediat de victimă. Își mai fac de lucru puțin cu prada, după ce au trântit-o la pământ, până când nu mai există îndoială că și-au făcut datoria.

Chiar o persoană înarmată nu i-ar putea pune la pământ pe toți înainte ca măcar unul dintre ei să reușească să-și înfigă colții în gâtul ei. Focul de armă nu-i împrăștie și nici nu-i face măcar să clipească. Nimic nu-i sperie. Cel mai probabil este că ipoteticul om cu armă ar reuși să secere doar doi dintre ei, timp în care ceilalți doi l-ar împresura.

Hogeacu', spune domnul Vess.

Cu acest cuvânt, îi trimite spre cușcă și ei dispar ca unul, în pas vioi spre hambar. Totuși, nu latră niciunul pentru că i-a dresat să acționeze în liniște.

În mod obișnuit, le-ar da voie să stea cu el, să se bucure de compania lui, să-și petreacă toată ziua în casă și chiar să stea grămadă pe el, în timp ce doarme după-amiaza. În mod

obișnuit, i-ar alinta și i-ar lua în brațe pentru că sunt niște câini atât de buni și merită o răsplată.

Totuși, femeia cu bluză vișinie îl împiedică pe domnul Vess să se poarte cu câinii așa cum ar face-o de obicei. Dacă ei se află prin preajmă, ar inhiba-o, și ea s-ar putea ascunde în interiorul rulotei, temându-se să iasă.

Trebuie să-i dea destulă libertate, încât s-o facă să acționeze. Sau cel puțin trebuie să-i dea impresia libertății.

E curios să vadă ce va face femeia.

Cu siguranță, are un scop, o motivație pentru faptele ciudate pe care le-a comis până acum. Toată lumea are un anumit scop în viață.

Scopul domnului Vess este să-și satisfacă toate poftele pe măsură ce acestea apar, să plece în căutarea unor experiențe și mai scandaloase, să se cufunde adânc într-o mare de senzații. Indiferent ce *crede* femeia despre scopul ei în viață, Vess știe că, până la urmă, scopul ei adevărat va fi să-l slujească pe el. Ea nu este altceva decât un amestec biruitor de senzații unice și vii, îmbrăcate în piele omenească, ambalate astfel numai pentru distracția lui – ca un baton de ciocolată Hershey în hârtia lui maroniu-argintie sau ca un sandviș Slim Jim în învelitoarea lui de plastic.

Ultimul câine dispare în goană pe după hambar, către cușcă.

Domnul Vess pășește prin iarba udă și se îndreaptă spre casa veche. Urcă două trepte de piatră către verandă. Deși cară în brațe ditamai automatul, face efortul să pară nonșalant în cazul în care femeia a ieșit din dormitorul rulotei și îl privește printr-o fereastră. Balansoarul a fost pus deoparte până când timpul se încălzește de-a binelea. Pe pardoseala udă a verandei, la capătul unei dâre argintii, câțiva melci primăvăratici încearcă aerul cu cornițele lor semitransparente, gelatinoase, trăgând după ei căsuțele spiralate în căutarea unor dorințe stranii. Domnul Vess calcă cu grijă pe lângă ei. Într-unul dintre colțurile verandei atârnă un obiect artizanal prins de acoperișul din lemn. Este alcătuit din douăzeci și opt de scoici albe, relativ mici; unele dintre ele sunt căptușite cu un sidef trandafiriu, de-o frumusețe aparte; cele mai multe sunt spiralate și toate au un aer oarecum

exotic.

Aranjamentul nu scoate un sunet plăcut în bătaia vântului pentru că majoritatea notelor pe care le atinge sunt monotone. Își salută stăpânul cu un clinchet, scurt, atonal, iar acesta zâmbește pentru că piesa are... ei, bine, dacă nu o valoare sentimentală, cel puțin una nostalgică.

Această piesă minunată de artă populară a aparținut cândva unei tinere femei, care a locuit într-o suburbie a orașului Seattle, statul Washington. Avea treizeci și doi de ani, era procuror și avea destul succes în carieră ca să-și permită propria ei casă într-o zonă elegantă. Pentru o persoană care trebuia să fie destul de dură, dată fiind profesia, această femeie avea un dormitor cam înzorzonat, care semăna cu cel al unei fetișcane. Un pat dublu cu o cuvertură roz, tivită cu danteluțe, cearșafuri imprimate cu trandafiri și diverse volănașe apretate; o colecție impunătoare de ursuleți, tablouri care înfățișau conace englezești înconjurate de grădini luxuriante, de primule și de vii; mai avea în dormitor câteva aranjamente artizanale din scoici.

În dormitorul acela, el făcuse fel de fel de lucruri teribile. Pe urmă o luase și o urcase în rulotă, ducând-o spre locuri suficient de îndepărtate ca să-și poată permite să-i facă și alte lucruri chiar mai cumplite decât cele din dormitor. Ea întrebase *de ce* și el îi răspunsese *pentru că așa fac eu.* Cuvintele acestea conțineau tot adevărul și toată rațiunea lui de-a fi.

Domnul Vess nu-și poate aminti numele femeii, deși își amintește cu afecțiune multe lucruri despre ea. Unele părți ale trupului erau la fel de roz, de netede și de minunate ca și interioarele unora dintre scoicile care atârnă pe verandă. A păstrat o imagine deosebit de vie a mâinilor ei mici, la fel de subțiri și delicate ca și cele ale unui copil.

Fusese fascinat de mâinile ei. Vrăjit. Până atunci nu încercase o senzație atât de intensă de vulnerabilitate așa cum a încercat-o când i-a luat mâinile mici, tremurătoare, dar puternice, în mâna lui. Oh, fusese ca un școlar îndrăgostit, care se juca cu mâinile ei.

Când agățase piesa artizanală pe verandă, ca o amintire de la procuroare, mai adăugase o piesă. Acum atârnă pe o bucată de

material verde arătătorul ei subțire, redus la niște oase, și totuși elegant; cele trei falange, de la vârf către baza degetului, se ating cu un clinchet de scoicile spiralate, de cele în formă de evantai și de scoicile în formă de trompetă, care seamănă cu căsuțele răsucite ale melcilor.

Cling-cling. Cling-cling.

Descuie ușa de la intrare și pătrunde în casă. Închide ușa după el, fără s-o încuie, lăsând accesul liber femeii din rulotă, în cazul în care aceasta vrea să intre.

Cine poate să știe ce are ea de gând să facă. Deja a constatat că are un comportament pe cât de misterios, pe atât de uimitor.

Îl provoacă.

Vess se îndreaptă din camera întunecoasă spre scările înguste din stânga. Urcă treptele câte două deodată, ținându-se de balustradă până la etaj. Un coridor scurt se deschide către două dormitoare și o baie. Camera lui se află la stânga.

În propria lui cameră, Vess aruncă automatul pe pat și se îndreaptă spre fereastra care dă spre Sud, acoperită cu o perdea albastră. N-are nevoie să tragă perdeaua ca să-și supravegheze rulota de pe alee. Cele două bucăți de material nu se îmbină perfect și, când se uită cu un ochi prin deschizătură, are o imagine totală a vehiculului.

Dacă nu cumva s-a strecurat din rulotă imediat după el, ceea ce este destul de puțin probabil, femeia se află cu siguranță înăuntru. Din cameră, Vess poate să vadă prin parbriz dintr-un anumit unghi scaunul șoferului și cel din dreapta, iar ea n-a avansat pană acolo. Scoate pistolul din buzunar și îl pune pe măsuța de toaletă. Se scutură de impermeabil și îl aruncă pe cuvertura de catifea care acoperă patul îngrijit.

Când se apropie din nou de fereastră, nu vede încă nici urmă de femeia misterioasă din rulotă.

Se grăbește să iasă pe hol și să se ducă la baie. Faianța albă, vopseaua albă, cada albă, chiuveta albă, toaleta albă, elemente metalice lustruite, butoane albe, ceramice – totul strălucește. Nici o singură pată nu maculează oglinda.

Domnului Vess îi place ca baia să fie curată și să strălucească, într-o vreme aproape preistorică, a locuit cu bunica sa la

Chicago. Femeia nu era în stare să păstreze baia destul de curată pentru standardele lui. În cele din urmă, exasperat, o omorâse pe putoarea bătrână. Avea unsprezece ani când a vârât cuțitul în ea.

Acum întinde mâna pe după perdeaua de la duș și dă drumul la maximum robinetului de apă rece. De fapt, nu intenționează să facă duș, așa că n-are rost să prăpădească apa caldă.

Rapid, potrivește dușul până ce apa cade în ploaie grea, așa cum o dorește el. Apa cade cu ură pe el, în cadă, și umple baia de zgomot. Din experiență, știe că sunetul acesta se aude în toată casa; cu toată răpăiala ploii de pe acoperiș, zgomotul dușului este mai puternic decât acela din dormitorul lui Sarah Templeton și poate fi auzit cu siguranță la parter. Pe un raft, deasupra toaletei, se află un radio cu ceas. Îi dă drumul și potrivește volumul.

Radioul este fixat pe un post din Portland care transmite știri douăzeci și patru de ore. De obicei, când își face toaleta, domnul Vess ascultă știrile cu plăcere, nu pentru că ar manifesta vreun oarecare interes pentru ultimele evenimente politice sau culturale, ci pentru că în zilele noastre știrile au ca subiect de cele mai multe ori răul pe care și-l fac oamenii cu mâna lor, modul în care se schilodesc – prin războaie, terorism, violuri, atacuri armate, crime. Și atunci când oamenii nu sunt destul de inventivi încât să-i țină pe reporteri ocupați, intervine natura, care salvează lucrurile cu câte o furtună, un uragan, un cutremur mare sau vreo bacterie ucigașă ce scapă necontrolată. Uneori, ascultând știrile și lăsând ca acestea să trimită scântei peste amintirile atât de dragi legate de propriile lui explorări ucigașe, Vess își dă seama că el însuși este o forță a naturii: un uragan, o furtună cu fulgere și tunete, un asteroid care lovește planeta, prăbușindu-se apoi în eter, este esența ferocității umane distilate într-un singur trup. Puterea primară. Gândul acesta îi face plăcere.

Acum, știrile nu se potrivesc cu situația. Cu o mișcare rapidă, caută pană pe găsește un post care transmite muzică. *Ia trenul cel mai bun,* cu Duke Ellington.

Perfect!

Sunetul orchestrei îi aduce în ochii minții imaginea unui cristal care licărește tăios și, imaginea unor bule de aer luminoase ce se ridică într-un pahar de șampanie; îi mai amintește de mirosul de lămâie proaspăt tăiată. *Simte* notele muzicale în aer, unele licărind-izbucnind ca bulele din șampanie, altele țopăind pe lângă el ca niște mingiuțe de cauciuc, altele asemenea unor frunze purtate de vânt care se frâng, fragile, în aerul toamnei: este o muzică aproape *tactilă,* exuberantă, care te însuflețește.

Femeia va fi ușor legănată de sunetul muzicii; îi va fi greu să creadă, să fie convinsă că i se poate întâmpla ceva rău cu un asemenea fond sonor.

Perfect!

Se grăbește să se întoarcă în dormitor și să se uite pe fereastră, deși nu a lipsit mai mult de un minut.

Ploaia biciuiește fereastra în șuvoaie. Jos, pe alee, rulota stă nemișcată ca și înainte.

Cu siguranță, femeia este încă înăuntru. Probabil că nu va da buzna din vehicul ca s-o ia la goană alandala; va ieși atentă, ezitând, privind în stânga și-n dreapta. Deși a avut destul timp să iasă din rulotă cât a fost domnul Vess în baie, în mod sigur stă ghemuită pe undeva, cântărește situația, își calculează șansele. Din punctul acesta înalt, el supraveghează aproape toată zona din jurul rulotei, cu excepția zonei îndepărtate din spate, iar femeia nu se zărește pe nicăieri.

„Sunt la ordinele dumneavoastră, Miss Desmond", spune el, făcând o aluzie la personajul interpretat de Gloria Swanson în *Sunset Boulevard*[8]. Filmul acesta îl impresionase în mod special când îl văzuse prima dată la televizor. Avea treisprezece ani, la un an după ce-și isprăvise pedeapsa pentru uciderea bunicii sale. Pe de-o parte, își dăduse seama că Norma Desmond trebuia să fie ticăloasa tragică, și că scenariul și regizorul *intenționaseră* să-i ofere acest rol –, dar, pe de altă parte, o admirase, o *iubise.* Egoismul ei era emoționant, modul în care se lăsa fascinată de propria-i persoană era eroic: cel mai autentic personaj pe care îl văzuse vreodată într-un film. Așa erau toți oamenii în realitate, sub masca lor de ipocrizie, dincolo de toate

prostiile pe care le spuneau despre dragoste, compasiune, altruism; toți semănau cu Norma Desmond, dar nu erau în stare să recunoască. Pe Norma o durea în cot de restul lumii și îi modela pe toți ceilalți după dorințele ei, chiar dacă nu mai era nici tânără, nici frumoasă, nici celebră; când n-a mai putut să-l ducă pe William Holden acolo unde a vrut ea, pur și simplu, cu tupeu, a scos un pistol și l-a împușcat, un gest care tânărului Edgler i s-a părut atât de puternic, atât de plin de îndrăzneală, încât, de emoție, n-a dormit toată noaptea. A stat treaz, întrebându-se cum ar fi să întâlnească o femeie superioară și autentică precum Norma Desmond și pe urmă s-o îngenuncheze, s-o ucidă, să-i fure toată puterea egoismului ei.

Poate că această femeie misterioasă seamănă puțin cu Norma Desmond. Cu siguranță este îndrăzneață. El nu-și poate imagina ce naiba are de gând să facă femeia, ce urmărește ea; când va înțelege motivul care a adus-o până aici, probabil că femeia nu va mai semăna deloc cu Norma Desmond. Dar cel puțin în momentul acesta ea este un punct nou și interesant al experienței lui.

Ploaia.

Vântul.

Rulota.

La radio s-a terminat *Ia trenul cel mai bun* și a început *Colierul de perle*. Murmurând încetișor pe după perdelele albastre, domnul Vess spune: *La ordinele dumneavoastră.*

După ce criminalul coborâse din rulotă și trântise ușa, Chyna a mai așteptat puțin în dormitorul întunecat, legănată de cântecul monoton al ploii.

Își impusese să fie prudentă. Să asculte cu atenție. Să aștepte. Să fie sigură. Absolut sigură.

Mai apoi însă a trebuit să recunoască că îi cedau nervii. Deși hainele i se uscaseră aproape de tot în timpul călătoriei prin Humboldt County, încă îi era frig, iar sursa fiorilor ce o cuprinseseră era cu siguranță îndoiala care o înghețа până în măduva oaselor.

Mâncătorul de păianjeni plecase, și Chynei i se păru

preferabil să rămână în întuneric, în compania celor două cadavre, decât să iasă din rulotă, unde l-ar fi putut întâlni pe el. Știa că ucigașul urma să se întoarcă, că dormitorul nu era de fapt un loc sigur, dar, pentru o clipă, raţiunea îi fu înfrântă de intuiţie.

Când, în sfârșit, a reușit să se smulgă din amorțeală, s-a mișcat cu o nepăsare nebună, ca și cum orice moment de ezitare i-ar fi produs o amorţeală și mai mare, pe care n-ar mai fi fost în stare s-o depășească. Deschise brusc ușa dormitorului, mai-mai s-o smulgă din ţâţâni, se năpusti în hol cu revolverul îndreptat înainte, pentru că s-ar fi putut ca nenorocitul de criminal să nu fi coborât din rulotă, și străbătu toată distanţa de la baie până în salonaș, unde se opri la câțiva pași în spatele scaunului de la volan.

Singura sursă de lumină era o negură mohorâtă, care pătrundea prin luminatorul din holișor și prin parbriz, dar, cu toate astea, reuși să vadă că ucigașul nu se afla în rulotă. Era singură. Afară, chiar în faţa rulotei, se vedeau o curte înmuiată de ploaie, câțiva copaci din care picurau stropi de apă și o alee neîngrijită, ce ducea către un hambar ros de vreme. Chyna se apropie de una dintre ferestrele laterale, trase cu grijă de colţul perdelei slinoase și văzu o casă din lemn la vreo cinci-șase sute de metri mai încolo. Casa părea marmorată de trecerea timpului și de multele straturi de creozot cu care fusese acoperită, iar pereţii, pe care ploaia curgea în șuvoaie, sclipeau ușor ca pielea de șarpe.

Deși nu avea nicio dovadă, Chyna presupuse că aceea trebuia să fie casa criminalului. El le spusese vânzătorilor de la staţia de benzină că, după expediţia de vânătoare, se va duce acasă, și tot ceea ce le povestise păruse adevărat, mai ales tachinările despre tânăra Ariel.

Cu siguranţă, criminalul se afla în casă. Chyna mai făcu un pas înainte și se aplecă peste scaunul de la volan să vadă dacă cheile erau în contact. Nu erau. Nu erau nici în torpedo. Se strecură pe scaunul din dreapta, simţindu-se teribil de expusă privirilor, deși ploaia care spăla ferestrele aburea totul. Nu reuși să găsească nimic în torpedo, în sertărașul de pe portieră sau

sub scaunul din față. Nimic din care să afle ceva despre numele proprietarului sau orice altceva despre el.

În curând, ucigașul avea să se întoarcă. Dintr-o oarecare rațiune, bolnavă, firește, trecuse printr-o grămadă de situații neplăcute, își asumase destule riscuri să aducă până aici cadavrele, și cu siguranță nu avea să le lase prea mult timp în rulotă.

Ploaia care întuneca atmosfera o împiedica să vadă clar ce se întâmplă afară, dar își dădu seama că la parterul casei, perdelele erau trase pe partea dinspre ea. În consecință, criminalul n-avea cum să arunce o privire ca din întâmplare și să o zărească atunci când cobora din rulotă. N-avea cum să vadă ferestrele de la etaj, dar probabil că și acolo erau perdelele trase. Crăpă puțin ușa, și vântul rece se împlântă în ea ca un cuțit. Coborî și închise ușa cât mai încet.

Cerul era apăsător și posomorât. În spatele casei se ridicau dealurile împădurite, rânduri-rânduri, și apoi dispăreau în negura sidefie. Chyna simți prezența munților care se înălțau amenințător deasupra dealurilor prin ceață; în această zi de primăvară timpurie, mai mult ca sigur că vârfurile munților nu-și lepădaseră capișoanele de zăpadă.

Se grăbi să ajungă la scările de piatră și să urce pe verandă ca să scape de ploaia ce bătea atât de puternic, încât o udă aproape până la piele. Stătea rezemată cu spatele de peretele de piatră. Ușa de la intrare era străjuită de ferestre, iar primele două ferestre aveau draperiile trase.

Dinăuntru se auzea muzică.

Un swing.

Chyna privi fără țintă peste câmpuri, de-a lungul potecii care urca în vârful unui deal scund și de-acolo se pierdea în depărtare. Poate că peste deal se mai aflau alte case de unde ar fi putut cere ajutor.

Însă cine o ajutase pe ea vreodată în toți anii aceștia lungi.

Își aminti cele două scurte opriri ale rulotei care o treziseră din somn, când i se păru că trecuseră printr-o poartă. Oricum, chiar dacă drumul acesta era un drum privat, mai devreme sau mai târziu tot dădea într-o șosea circulată, și ea ar fi putut cere

ajutor șoferilor care treceau sau celor care locuiau pe șoseaua respectivă. Vârful dealului se afla la vreo patru sute de metri față de casă. Ca să se strecoare până într-un loc sigur, avea de străbătut o distanță foarte mare prin câmp deschis. Dacă ucigașul o vedea, probabil că o secera înainte ca ea să apuce să se îndepărteze și, oricum, de unde putea să știe ea că aceasta era casa lui. Chiar dacă era cu adevărat casa lui, nu putea să fie sigură că acesta era locul în care o ținea pe Ariel. Dacă Chyna se întorcea cu poliția și Ariel nu se afla aici, atunci criminalul probabil că n-avea să le spună niciodată unde o găseau pe fată. Trebuia să se asigure că Ariel se afla în pivniță. Dar, dacă fata era într-adevăr aici, atunci, când Chyna urma să se întoarcă cu polițaii, criminalul se putea baricada în casă. Ar fi nevoie de-o echipă specială de intervenție ca să-l scoată afară. Înainte ca echipa să ajungă la el, putea s-o omoare pe Ariel și apoi să se sinucidă. De fapt, era aproape sigură cum se vor desfășura lucrurile în momentul în care apărea vreun polițist. În clipa aceea, el avea să-și dea seama că libertatea lua sfârșit, că jocurile se terminau, că îi pierea orice urmă de distracție și că ultima formă de distracție era o sărbătoare apocaliptică a nebuniei. Chyna nu suporta să o piardă pe Ariel, primejduită, atât de curând după ce-o pierduse pe Laura – după ce ratase încercarea de-a o salva pe Laura. Era de netolerat. Nu putea să dea greș cu ceilalți toată viața, așa cum făcuseră alții cu ea. Sensul acestei situații nu se găsea în cursurile și în manualele de psihologie, ci în sentimentul de grijă, în sacrificiu, în credință, în *acțiune*. Ea nu voia să-și asume aceste riscuri. Voia să trăiască –, dar nu pentru ea, ci pentru alții.

Cel puțin, acum avea un pistol.

Și beneficia de avantajul pe care ți-l oferă o acțiune întreprinsă prin surprindere. Mai devreme, la reședința Templeton, apoi în rulotă și pe urmă la stația de benzină avusese același ascendent al elementului-surpriză, dar nu avusese pistolul.

În curând își dădu seama că își oferea explicații ca să se lanseze în cea mai periculoasă acțiune, că-și căuta scuze să intre în casă. O, Doamne, să intre în casă, era un act total nebunesc,

pe care ea se străduia din greu să-l facă rațional, să-l explice, pentru că luase deja hotărârea să se lanseze în această acțiune.

Femeia iese din rulotă; are asupra ei, în mâna dreaptă, un pistol. Seamănă cu un Chief's Special de calibru 38.

Este un tip de pistol pe care de obicei îl folosesc polițiștii. Însă femeia aceasta nu se mișcă asemenea unui polițist, nu mânuiește pistolul ca un polițist, deși se vede că e obișnuită cu armele. Nu, cu siguranță nu e un om al legii. E altceva. Ceva ciudat. Domnul Vess n-a fost niciodată atât de intrigat așa cum este de această domnișoară plină de vioiciune, de această aventurieră misterioasă. Femeia asta e cu adevărat străşnică.

În momentul în care aleargă de la rulotă spre casă, și-apoi dispare, Vess se mișcă de la fereastra care dă înspre Sud la cea care dă înspre Est. Și aceasta e acoperită cu o draperie albastră, pe care o trage la o parte.

Nici urmă de femeie. Așteaptă, ținându-și respirația, dar ea nu pare că vrea s-o ia pe potecă. După o jumătate de minut, Vess își dă seama că femeia nu intenționează să fugă. Dacă și-ar fi luat tălpășița, el s-ar fi simțit grozav de dezamăgit. Nu crede ca femeia e lipsită de curaj. E îndrăzneață. Așa o vrea. Dacă ar fi fugit, ar fi trimis câinii după ea, nu ca s-o omoare, ci ca s-o rețină. Pe urmă, ar fi luat-o la întrebări după bunul lui plac.

Însă ea e aceea care vine după el. Din nu știu ce motiv inimaginabil, femeia îl va urmări prin casă. Cu revolverul.

Așadar, va trebui să fie prudent. Însă, Doamne, ce bine se va distra! Iar pistolul ei face jocul și mai intens.

Veranda de la intrare se află chiar sub geamul la care stă Vess, dar n-are cum să vadă ce se întâmplă acolo din cauza acoperișului. Femeia misterioasă e pe undeva, pe verandă. O *simte* în apropiere, poate chiar sub locul din care privește el.

Vess ia pistolul de pe măsuța de toaletă și pășește ușor pe covor înspre ușă. Iese în hol, se duce repede în capul scărilor, unde se oprește. De-acolo vede doar platforma scării, nu și salonul, însă ascultă cu atenție. Dacă ea deschide ușa de la intrare, el își va da seama, pentru că una dintre balamale scoate un scrâșnet sec. Nu e un zgomot puternic, dar este diferit de

celelalte. Și pentru că el ascultă *numai* acel sunet de balama neunsă nici răpăitul ploii de pe acoperiș, nici cascada de apă de la duș și nici melodia *Sentimentul* care se aude la radio nu pot estompa sunetul acesta până la dispariție.

Era nebună. Dar trebuia s-o facă. Pentru Ariel. Pentru Laura. Dar și pentru ea însăși. Poate că mai ales pentru ea însăși.

După toți anii aceștia petrecuți pe sub paturi, în dulapuri, în poduri umbrite – gata, s-a terminat cu ascunsul. După toți anii aceștia în care s-a târât de colo-colo, cu nasul în jos ca să nu atragă atenția asupra propriei ei persoane – deodată, a simțit chemarea irezistibilă: *să facă* ceva sau să explodeze. A trăit ca într-o celulă, chiar din ziua în care s-a născut, chiar și după ce a părăsit-o pe mama ei într-o închisoare, de teamă, rușine, dorințe înăbușite și s-a obișnuit atât de tare cu viața ei limitată, încât nici n-a mai văzut barele cuștii. Acum, furia îndreptățită după atâția ani a eliberat-o și a simțit un dor nebun de libertate.

Vântul mușcător se stârni brusc și, sub acoperișul verandei, perdelele de ploaie căzură în rafale. Un aranjament de scoici scoase un clinchet, mai mult o succesiune plictisitoare de sunete monotone.

Chyna trecu ușor pe lângă fereastră, încercând să nu calce pe melcii de pe jos. La geamuri, draperiile continuau să rămână trase.

Ușa de la intrare era închisă, dar descuiată. O împinse încet. Una dintre balamale scârțâi.

Orchestra termină de cântat o improvizație și, brusc, două voci se ridicară de undeva, din fundul casei. Chyna îngheță în prag, dar apoi își dădu seama că asculta o reclamă. Muzica venise de la un aparat de radio. Era posibil ca ucigașul să locuiască împreună cu altcineva, o persoană diferită de Ariel și de procesiunile de victime și cadavre pe care le aducea din excursii. Chyna nu putu să creadă că el avea familie, soție și copii, o trupă de dezaxați care-l așteptau acasă; se înregistraseră însă câteva cazuri de ucigași, sociopați, care lucrau împreună. De exemplu, cei doi bărbați care se dovediră a fi „strangulatorul de pe deal", din Los Angeles, cu câteva zeci de ani în urmă.

Oricum, vocile de la radio nu reprezentau o amenințare.

Intră în casă cu revolverul îndreptat înainte. După ea se strecură și vântul care, cu un șuierat, scutură un abajur pus cam într-o parte, amenințând să-i trădeze prezența; închise ușa.

Vocile de la radio coborau pe o scară ce se afla în stânga ei. Se uită cu un ochi la baza scării, pentru cazul în care avea să coboare și altcineva în afara vocilor de la radio. Camera de la parter ținea cât toată casa și, deși iluminată doar de lumina cenușie care pătrundea prin ferestre, nu era ceea ce se aștepta Chyna să găsească. În cameră se aflau fotolii îmbrăcate în piele verde, o canapea tapițată cu o stofă ecosez, sprijinită pe niște picioare zdravene, rotunde, măsuțe rustice din lemn de stejar și o bibliotecă ce conținea aproximativ trei sute de volume. Pe vatra căminului larg sclipeau două suporturi metalice pentru lemne, iar pe consolă se afla un ceas vechi, străjuit de doi cerbi de bronz ridicați pe picioarele din spate. Decorul era masculin, ales cu grijă, dar neagresiv; nu se vedeau nici trofee vânătorești pe pereți, capete de urși sau de căprioară care să privească cu niște ochi sticloși, nici puști pe panoplie. Era un decor intim și confortabil. Acolo unde Chyna se așteptase să găsească o dezordine atotstăpânitoare, ca o dovadă a minții lui sărite de pe fix, Chyna descoperi ordine. În loc de mizerie, curățenie. Cu toată lumina slabă, reuși să-și dea seama că încăperea era bine măturată și scuturată de praf. În loc să poarte povara miasmelor morții, casa răspândea o aromă de lămâie, de la ceara de mobilă, combinată cu aroma de brad a unui deodorant pentru încăperi și cu mirosul plăcut de mangal din șemineu. Vocile de la radio, care ofereau servicii de asigurare și pe urmă făceau reclamă la gogoși, țopăiră vesele pe scări. Criminalul dăduse aparatul prea tare; Chynei i se păru că ceva nu e în regulă, ca și cum el ar fi încercat să mascheze alte sunete. Se mai auzea un sunet asemănător cu cel al ploii, și totuși diferit de acesta, pe care îl recunoscu după o clipă. Era un duș. De aceea dăduse aparatul de radio atât de tare. Asculta muzică în timp ce făcea duș. Avea noroc. Atât timp cat criminalul era la duș, putea s-o caute pe Ariel fără să riște nimic.

Traversă salonul repede, văzu o ușă pe jumătate deschisă,

intră și descoperi bucătăria. Era îmbrăcată în faianță galbenă și avea dulăpioare din lemn de pin. Pe jos, un linoleum verde, cu galben și roșu. Totul bine frecat. Totul la locul lui. Chyna era udă leoarcă, și apa îi picura din păr și din pantaloni pe podeaua curată. Pe o latură a frigiderului văzu lipit un calendar cu pagina fixată la luna aprilie, cu o ilustrație colorată, care înfățișa doi pisoi – unul alb și unul negru –, amândoi cu ochi verzi, luminoși, care se iteau dintr-o grămadă de crini. Normalitatea casei o îngrozi: suprafețele sclipitoare, ordinea, accentele de intimitate, ideea că aici locuia o persoană care la lumina zilei putea să pară chiar obișnuită, în ciuda atrocităților pe care le comisese. Mai bine să nu se gândească.

Să se miște. Siguranța rezidă în mișcare.

Ieși pe ușa din spate. Văzu prin geam o verandă, o curte acoperită cu iarbă, doi copaci și un hambar.

Fără niciun fel de plan arhitectural, bucătăria dădea în sufragerie și acest spațiu ocupa probabil două treimi din suprafața casei. Masa de sufragerie era rotundă, făcută dintr-un lemn de pin închis la culoare, sprijinită pe un singur picior, solid, înfipt în mijlocul ei. Cele patru scaune zdravene aveau spătare și pernițe. La etaj, muzica începu iarăși, dar în bucătărie se auzea ceva mai slab decât în salon. Dacă ar fi fost o pasionată a muzicii de big band ar fi reușit să recunoască melodia chiar de-aici. Zgomotul dușului se auzea mai bine în bucătărie decât în cameră, pentru că țevile comunicau. Apa care era trasă prin țevi până la etaj se năpustea cu putere, făcând un zgomot găunos și năvalnic prin țevile de cupru. Mai mult, țeava nu era fixată în perete și izolată, așa cum ar fi trebuit, și din loc în loc se lovea cu vibrație de perete: un zgomot ca o bătaie rapidă în ușă *tatta-tatta-tatta-tattatatta.*

Dacă zgomotul acela se oprea brusc, Chyna avea să știe că timpul în care se putea mișca în siguranță prin casă era limitat. În liniștea care ar fi urmat, ea nu mai avea decât unul, maximum două minute la dispoziție, atât timp cât criminalul se ștergea. Apoi, putea să apară de oriunde. Chyna se uită peste tot după un telefon, însă văzu doar o priză telefonică. Dacă ar fi existat un telefon, s-ar fi putut opri să sune la 911, presupunând că exista

vreun serviciu de urgență în locul ăsta în... unde dracu' se aflau ei – pe coclaurile astea. Dacă ar fi știut că ajutoarele sunt pe drum, căutarea lui Ariel ar fi fost mai puțin enervantă. Undeva, în partea de nord a sufrageriei, se mai afla o ușă. Deși criminalul era sus, la duș, ea răsuci ușor butonul ușii, apoi păși cu prudență peste prag. Dincolo se afla un fel de spălătorie, combinată cu o debara. O mașină de spălat, un uscător electric, cutii și sticle cu cele necesare pentru spălatul rufelor erau depozitate în ordine pe două rafturi, și aerul mirosea a detergent și a înălbitor. Zgomotul apei care urca pe țeavă se auzea mai tare aici decât în bucătărie. În stânga, dincolo de mașina de spălat și de uscător, se mai afla o ușă din lemn negeluit, vopsit într-o nuanță de verde. O deschise și văzu niște scări care duceau într-o pivniță întunecată; inima începu să-i bată mai tare.

„Ariel", spuse ea încetișor, dar nu primi niciun răspuns, pentru că vorbise foarte încet, mai mult ca pentru ea.

Jos nu se afla nicio fereastră. Nici măcar o fâșie de lumină cenușie nu se strecura printre paletele ventilatoarelor sau printre crăpăturile înguste. Era întuneric beznă.

Însă, dacă nenorocitul o ținea pe fată acolo jos, atunci părea ciudat că nu pusese o încuietoare la ușa ce ducea spre pivniță. Ușa se deschidea printr-o simplă răsucire a butonului.

Fata captivă putea fi încuiată într-o cameră fără ferestre, jos, în pivniță, sau chiar încătușată. Poate că Ariel n-avea nici măcar cum să spere să ajungă la scări și la ușa de sus, chiar dacă ar fi lăsat-o zile întregi singură acasă, fapt care explica de ce criminalul era convins că n-avea nevoie de-o încuietoare suplimentară, chiar atunci când nu se afla acasă. Oricum, părea ciudat că nu se temea de vreun hoț care ar fi putut să se năpustească în casă, cat era el plecat, să coboare în pivniță și s-o descopere întâmplător pe prizonieră. Având în vedere vârsta înaintată a casei, structura ei rustică și faptul că nu se vedea niciun fel de alarmă prin zonă, Chyna se îndoi de existența vreunui sistem de securitate. Cu toate secretele pe care le deținea, criminalul ar cam fi trebuit sa monteze o ușă de oțel la pivniță, dotată cu încuietori ca acelea de la bancă. Lipsa unui sistem de securitate putea însemna că Ariel nu se afla aici.

Chyna nu dori să ia în considerare această posibilitate. Trebuia s-o găsească pe Ariel. Strecurându-se după ușă, pipăi pe casa scării după un întrerupător și îl deschise cu o mișcare bruscă. Lumina se aprinse atât pe platforma de sus, cât și jos, în pivniță.

Treptele de ciment, cu o singură rampă, erau abrupte. Păreau mai noi decât restul casei și probabil fuseseră adăugate construcției de curând.

Repeziciunea cu care curgea apa prin țeava lăbărțată de cupru arăta că ucigașul mai avea treabă în baie, încercând să îndepărteze toate urmele crimelor pe care le comisese. *Tatta-tattatatta-tatta-tatta...*

Puțin mai tare decât înainte, dar încă în șoaptă, Chyna spuse:

„Ariel." De dedesubt, din aerul nemișcat, nicio reacție.

Apoi mai tare: „Ariel."

Nimic.

Chyna nu dorea să coboare în hruba aceasta oarbă care n-avea altă ieșire cu excepția scărilor, chiar dacă ușa de sus era descuiată. Nu vedea însă nicio altă modalitate de-a evita coborârea, nici de-a afla dacă Ariel era sau nu aici.

Tatta-tatta-tatta-tatta-tatta...

Totdeauna ajungea la asta, chiar și în îndepărtata ei copilărie, chiar când crescuse și se presupunea că totul trebuia să fie în ordine; chiar și atunci se trezea în aceeași situație: singură, năucită de teamă, singură, coborând într-un loc strâmt, întunecat, fără ieșire, bazându-se doar pe o speranță nebunească, cu toată lumea în jurul ei indiferentă, fără să aibă pe nimeni care să se întrebe unde s-ar fi putut duce sau căruia să-i pese de ceea ce i s-ar fi putut întâmpla.

Cu urechea ciulită la zgomotul apei și al țevii care vibra, zgomot ușor schimbat acum, Chyna cobora încet, treaptă cu treaptă, ținându-se cu mâna stângă de balustrada de fier. În dreapta avea pistolul întins înainte; se încleștase atât de puternic, încât încheieturile o dureau.

„Chyna Shepherd, vie și neatinsă", spuse ea cu voce plângătoare.

„Chyna Shepherd, vie și neatinsă."

La jumătatea scărilor, aruncă o privire înapoi. Privi urmele ude pe care le-a lăsat, și platforma i se păru la vreo patru sute de metri deasupra, la fel de îndepărtată ca și vârful dealului de veranda din fața casei.

Alice coborî în vizuina iepurelui, într-o lume nebună în care nu se dădeau petreceri.

În cadrul ușii deschise dintre bucătărie și spălătorie, domnul Edgler Vess aude cum femeia misterioasă o strigă pe Ariel.

Femeia se află doar la câteva zeci de centimetri de el, după colț, după mașina de spălat, așa că nu se poate înșela asupra numelui pe care îl aude.

Ariel.

Stupefiat, rămâne cu gura căscată, clipind din ochi, în spălătoria care miroase a detergent și în zgomotul surd al țevilor de cupru, iar vocea femeii îi răsună ca un ecou în minte.

N-are cum să știe ceva despre Ariel.

Totuși, femeia o strigă din nou, mai tare decât înainte.

Deodată, domnul Vess se simte teribil de violat, de oprimat, de supravegheat. Aruncă o privire înapoi, către fereastră, se uită prin bucătărie, așteptând să descopere figurile triumfătoare ale unor străini care, cu un aer acuzator, l-ar țintui cu privirea prin geam. Vede doar ploaia și lumina adormită, cenușie, dar sentimentul de panică nu dispare.

Distracția s-a terminat. S-a isprăvit cu totul.

Misterul e prea adânc. Și alarmant.

Este ca și cum femeia n-ar fi venit la el din Honda aceea de pe șosea, ci ar fi venit pășind pragul invizibil dintre lumi, dintr-o lume îndepărtată, din care l-a urmărit tot timpul în secret. Mireasma prezenței ei este în mod clar supranaturală, consistența nelumească, și în clipa aceasta detergentul începe să miroasă ca tămâia, iar aerul dens se îngrețoșează de existența unor prezențe nevăzute.

Temător, otrăvit de îndoială, neobișnuit cu niciuna dintre aceste senzații, domnul Vess intră în spălătorie, cu pistolul ridicat. Ține degetul pe trăgaci, fiind pe punctul de-a da drumul unui glonț.

Ușa de la pivniță e deschisă. Lumina de pe scară aprinsă.

Femeia nu se vede nicăieri.

Își retrage degetul de pe trăgaci.

Arareori, când are musafiri la masă sau o întâlnire de afaceri, lasă întotdeauna unul dintre câini în spălătorie. Câinele stă aici, moțăind. Dacă însă altcineva decât Vess ar intra în încăpere, câinele ar lătra și ar mârâi, făcându-l pe nepoftit să dea înapoi.

Când stăpânul e plecat, dobermanii patrulează cu vigilență întreg teritoriul, și nimeni nu poate spera să intre în casă, darămite în pivniță.

Domnul, Vess n-a pus niciodată o încuietoare la ușa dinspre pivniță pentru că se gândește că aceasta s-ar putea bloca din greșeală și l-ar putea închide acolo când nu e atent, când e lansat în jocurile sale. Cu o încuietoare cu cheie, bineînțeles că această catastrofă n-ar avea loc niciodată. Nici măcar el însuși nu-și poate imagina cum un astfel de mecanism se poate strica și-l poate închide înăuntru. Oricum, e prea îngrijorat de perspectivă ca să-și asume vreun risc.

De-a lungul timpului, văzuse cum lucra în lume simpla coincidență și cum oamenii mureau din cauza ei. Într-o după-amiază târzie, pe la sfârșitul lui iunie, în vreme ce conducea pe autostrada 80 spre Reno, Nevada, domnul Vess fusese depășit de-o blondă într-un Mustang decapotabil. Femeia era îmbrăcată cu pantaloni albi, scurți, cu bluză albă și părul ei lung flutura în vântul amurgului într-o pală stacojiu-aurie. Brusc, domnul Vess simțise cum o nevoie atotstăpânitoare de a zdrobi minunata figură a fetei îi umplea ființa și accelerase cât putuse de mult ca să țină pasul cu Mustangul, dar dorința i se prăbușise în scurt timp în hău. Pe măsură ce autostrada urca înspre munți, rulota începuse să piardă viteză și Mustangul o luase înainte. Chiar dacă ar fi fost în stare să se apropie de femeia din mașină, erau prea multe alte vehicule pe șosea – prea mulți martori – ca să încerce, de pildă, să împingă mașina afară de pe autostradă. Apoi, unul dintre cauciucurile Mustangului explodase. Pentru că mergea cu o viteză atât de mare, mașina se răsucise, șerpuise de pe o bandă pe alta, lăsând în urma ei un șuvoi de fum albăstrui, dar apoi femeia recăpătase controlul asupra mașinii și o trase pe

marginea drumului. Domnul Vess se oprise s-o ajute. Ea fusese recunoscătoare pentru ajutor, zâmbind cu un aer rușinos; era o fată drăguță, care purta la gat pe un lănțișor o cruce de aur masiv. Mai târziu, plânsese amarnic, se luptase atât de provocator, refuzând să-și lase frumusețea asediată, și își întorsese fața la vederea instrumentelor ascuțite cu care lucra domnul Vess – fusese doar o femeie tânără plină de viață, aflată pe o șosea spre Reno, până când coincidența i-o oferise lui.

Și dacă un cauciuc poate exploda, de ce nu se poate bloca și o încuietoare?

Coincidența a dat, coincidența a luat.

Domnul Vess trăiește cu intensitate, dar și cu precauție. Acum, femeia aceasta care o strigă pe Ariel a pătruns în viața lui ca un cauciuc explodat și, brusc, el nu-și poate da seama dacă ea este darul ce i se oferă lui, sau dacă el însuși va fi darul ce i se va oferi ei.

Amintindu-și de revolverul femeii, și dorind ca în momentul acesta câinii să-i fie aproape, Vess se strecoară ușor prin spălătorie către ușa de la pivniță.

De jos, se aude vocea ei: „Chyna Shepherd, vie și neatinsă."

Cuvintele sunt atât de stranii – înțelesul atât de misterios –, încât par o incantație încifrată și nedeslușită.

Confirmându-i intuiția, femeia repetă, ca și cum ar cânta: „Chyna Shepherd, vie și neatinsă." Deși domnul Vess nu e superstițios din fire, de data aceasta are o senzație acută de supranatural care depășește toate experiențele de până acum. Simte furnicături prin cap, i se înfioară pielea și mâna i se încleștează pe pistol.

După o clipă de ezitare, se apleacă și se uită în jos, pe scări. Femeia mai are câțiva pași pană să ajungă la baza scărilor. Se ține cu o mână de balustradă, iar cu cealaltă ține pistolul îndreptat înainte.

Nu e polițistă.

E o amatoare.

Cu toate acestea, nu e mai puțin adevărat că ea ar putea fi cauciucul explodat al domnului Vess, și de aceea e nervos, tresare, deși, în același timp, îl roade curiozitatea, însă e pregătit

să pună siguranța personală înaintea curiozității.

Prin ușa deschisă, se lasă pe platforma superioară.

Femeia e aproape de el, însă nu-l aude, pentru că totul e din ciment și nu scârțâie nimic. Domnul Vess îndreaptă pistolul spre spatele femeii. Primul glonț o va face să se prăbușească cu mâinile și picioarele întinse, iar cel de-al doilea o va lua ca din zbor. Pe urmă, el are să dea fuga pe scări, trăgând a treia și a patra oară, încercând să o nimerească în picioare. Apoi, va tăbărî pe ea, îi va fixa pistolul în ceafă și pe urmă, pe urmă, pe urmă, când va avea controlul total asupra ei, va decide dacă femeia mai reprezintă o amenințare sau nu, dacă poate să-și asume riscul unui interogatoriu sau dacă ea e atât de periculoasă, încât singura soluție va fi să-i mai înfigă niște gloanțe în țeastă.

Când femeia trece prin dreptul becului de la baza scărilor, domnul Vess aruncă o privire către revolver. Într-adevăr este un Smith & Wesson calibru 38 Chief's Special, așa cum bănuise mai devreme, când îl zărise de la fereastra dormitorului, și brusc, forma și modelul armei îi fulgeră mintea.

Simte mirosul unui sandviș Slim Jim cu cârnăcior. Își amintește ochii aceia negri, lunecoși, măriți de groază, de surprindere, de disperare. În ultimele ore a văzut două asemenea arme. Prima aparținea tânărului domn asiatic de la stația de benzină, care a scos pistolul de sub tejghea ca să se apere, dar n-a avut ocazia să-l folosească.

Tipul acesta de pistol este destul de obișnuit, însă nu se găsește chiar peste tot. Domnul Vess *știe*, simte, așa cum o vulpe simte mirosul iepurelui, că trebuie să fie aceeași armă.

Deși asupra femeii din pivniță mai plutesc încă mistere, deși prezența ei nu este mai puțin uimitoare decât înainte, ființa acesteia n-are nimic supranatural. Cunoaște numele lui Ariel, nu pentru că a supravegheat totul dintr-o lume îndepărtată, nu pentru că se află în slujba unor forțe superioare, ci pentru că s-a aflat cu siguranță *acolo*, la stația de benzină, în timp ce Vess trăncănea cu cei doi vânzători, pe care i-a omorât cu câteva clipe mai târziu. Unde s-ar fi putut ascunde, cum de n-a zărit-o, de ce oare a simțit ea nevoia să-l urmărească și de unde a căpătat curajul pentru o asemenea aventură nesăbuită – toate acestea nu

pot fi înțelese doar prin simpla intenție. Însă acum, va avea ocazia s-o ia la întrebări.

Lăsând pistolul în jos, domnul Vess se întoarce în spălătorie, ca nu cumva femeia să arunce vreo privire înapoi și să-l zărească. Această teamă neobișnuită, senzația stranie de apăsare din partea unor forțe supranaturale se ridică brusc, ca o ceață, și Vess e uimit de propria lui zvâcnire de slăbiciune. El, care nu-și face iluzii asupra naturii adevărate a existenței. El, care este atât de clarvăzător, el, care știe să aprecieze primatul senzației pure. Până și el, omul cel mai rațional, începe să creadă în spiriduși.

Aproape că izbucnește în râs când se gândește la propria lui prostie și brusc o izgonește din minte.

De-acum, femeia a ajuns la baza scărilor. O să-i dea voie să exploreze pivnița. La urma urmei, indiferent de motivele bizare care au adus-o, pentru asta a venit, și Vess e curios să afle cum reacționează la lucrurile pe care le va descoperi acolo.

Se distrează iarăși. Încă o dată începe jocul.

Chyna ajunse la baza scărilor. În dreapta se afla peretele exterior clădit din piatră și mortar. N-avea unde s-o ia în direcția aceea. La stânga, la vreo trei sute de metri de capătul pivniței, se afla o încăpere care ținea aproape cât toată casa de deasupra. Se deplasă de lângă scară înspre acest spațiu nou. La unul dintre capete, se vedea un cuptor care mergea cu petrol și un boiler electric. La celălalt capăt, erau fișete metalice înalte, cu spații de aerisire în uși, o bancă și o ladă de scule pe rotile.

Chiar în fața ei, săpată intr-un perete de ciment, o ușă ciudată o aștepta.

Clic, fâș...

Chyna se năpusti în dreapta și fu pe punctul de a trage, când își dădu seama că sunetul venise de la cuptor. Lumina de veghe clipi, iar combustibilul începu să ardă.

Cu tot zgomotul cuptorului, reuși să audă vibrația țevii de apă. *Tatta-tatta-tatta-tatta-tatta.* Aici se auzea mai slab decât pe scări, dar, oricum, se auzea. Abia dacă mai distingea muzica din baia de la etaj, o melodie al cărei fir se rupea din când în când și din care auzea doar frânturi de clarinet, tânguitor.

Evident că, pentru izolare fonică, ușa săpată în perete era capitonată ca o ușă de teatru, cu un vinilin maroniu, împărțit în pătrate egale, susținute de opt holșuruburi, cu capete rotunde, acoperite de asemenea cu un vinilin asortat. Tocul ușii era și el tapițat cu același material.

Nicio încuietoare, nici măcar una simplă, nu o oprea să intre.

Sprijinindu-se cu mâna de vinilin, Chyna descoperi că tapițeria, era mai groasă decât părea. Cel puțin vreo cinci-șase centimetri de material izolant acopereau lemnul ușii. Înșfăcă clanța lungă de oțel în formă de „U". Când trase, ușa acoperită cu vinilin scârțâi și zgârie tapiseria de pe toc. Era concepută cum nu se poate mai potrivit. Când ușa se deschidea total, se auzea un zgomot slab, asemănător cu acela al unei cutii de alune sub vid deschisă brusc. Ușa era tapițată și pe dinăuntru. Grosimea materialului atingea vreo zece centimetri. În spatele acestui nou prag se întindea o încăpere de vreo optsprezece metri pătrați, joasă, care semăna cu un lift, cu excepția faptului că era tapițată total, mai puțin dușumeaua. Aceasta din urmă era acoperită cu cauciuc, ca în bucătăriile restaurantelor, pentru a păstra confortul bucătarilor care lucrează în picioare ceasuri de-a rândul. În lumina chioară a becului de deasupra, văzu că materialul care căptușea camera nu era vinilin, ci un bumbac cenușiu destul de prost calitativ.

Ciudățenia locului îi ascuți teama și totuși, în același timp, fu convinsă că a înțeles perfect scopul vestibulului tapițat, astfel încât stomacul i se strânse de greață. Chiar în partea cealaltă a ușii pe care o deschisese se mai afla o altă ușă. Și aceasta capitonată, în sfârșit, iată că aici existau încuietori. Tapițeria cenușie se lățea în jurul a doi cilindri din metal greu. N-avea cum să reușească fără chei. Observă o mică tăblie tapițată care acoperea ușa – la nivelul ochiului – și care avea un buton. Semăna cu o vizetă de închisoare.

Tatta-tatta-tatta-tatta-tatta.

Criminalul părea să facă un duș neobișnuit de lung. Pe de altă parte, Chyna n-a stat în casă mai mult de trei minute. Avea senzația că ar fi stat mai mult. Dacă el s-a spălat cu atenție, poate că se afla abia la jumătatea dușului.

Tatta-tatta...

Ar fi preferat să țină deschisă ușa exterioară în timp ce se strecura în vestibul și dădea vizeta la o parte, dar distanța dintre cele două uși era prea mare. Fu nevoită să lase ușa exterioară să se trântească în urma ei.

În momentul în care ușa capitonată întâlni tocul cu o hârșâială de vinilin zgâriat, Chyna nu mai auzi vibrația țevii. Liniștea era atât de adâncă, încât propria ei respirație, precipitată, abia se auzea. Sub tapițerie, pereții erau cu siguranță acoperiți cu straturi de material antifonic.

Sau poate că ucigașul oprise dușul chiar în clipa în care se închisese ușa, iar acum se ștergea cu prosopul. Sau își trăgea pe el un halat fără să se mai șteargă și cobora scările.

Înspăimântată, cu respirația tăiată, deschise ușa din nou.

Tatta-tatta-tatta-tatta-tatta, și apoi se auzi și apa care curgea cu viteză și cu presiune mare. Respiră din rărunchi, ușurată.

Se afla încă în siguranță.

E-n regulă, e bine, fii calmă, continuă să te miști, află dacă fata e aici și pe urmă fă ceea ce ai de făcut.

Cu părere de rău, Chyna închise ușa. Răpăitul țevii nu se mai auzi.

Simți că se sufocă. Poate că vestibulul era insuficient aerisit sau poate că proasta aerisire era dublată de efectul pe care-l dădea izolația fonică, și ambele făceau atmosfera la fel de irespirabilă și de grea ca fumul. Chyna deschise tăblia tapițată de pe ușa interioară. Dincolo se vedea o lumină trandafirie. Vizeta era protejată cu un ecran de ochi ca să-l apere pe cel ce se uita din afară de-un eventual atac al celui dinăuntru. Chyna își lipi fața de vizetă și văzu o încăpere spațioasă, aproape cât salonul dedesubtul căruia se afla. Anumite zone erau cufundate în umbră și singura lumină venea de la trei lampadare cu abajur textil și becuri trandafirii, fiecare de vreo 40 de wați. Pe peretele din fund, se vedeau două draperii de brocart roșu cu auriu, agățate de galerii metalice, ca și cum acestea ar fi acoperit ferestrele. N-aveau cum să existe ferestre la subsol. Brocartul acela îmbrăca pur și simplu pereții ca să facă încăperea mai confortabilă. Pe peretele din stânga, pe care lumina abia-l

atingea, se vedea o tapiserie ponosită: o scenă care înfățișa femei în rochii lungi, purtând pe cap pălării cu boruri largi, călare – călăreau într-o parte, femeiește –, într-un crâng cu iarbă și flori.

Mobilierul mai număra un fotoliu masiv, decorat cu macrameuri, un pat dublu cu tăblie albă, pe care se afla pictată o scenă greu de descris în lumina trandafirie, biblioteci sculptate cu frunze de acantă, dulapuri cu uși din șipci, o masă mică, două scaune stil directoire, tapițate cu un material înflorat, și un frigider. Mai era, de asemenea, un șifonier imens, întunecat, cu ușile decorate cu aplicații florale vechi, dar probabil nu autentice, un șifonier prăpădit, și totuși frumos. Un scaun de toaletă tapițat se afla în fața unei măsuțe de toaletă cu oglindă triplă, încadrată într-o ramă aurită. Într-un colț îndepărtat se aflau o toaletă și o chiuvetă. Cu toată ciudățenia acestei camere subterane, care semăna cu o magazie pentru producția filmului *Arsenic și dantele vechi,* lucrul cel mai ciudat îl reprezenta colecția de păpuși care se afla înăuntru. Grăsanele Kewpie, bebelușii înveliți în foi de varză, Anna cea zdrențăroasă{9} și numeroase alte varietăți, și vechi și noi, unele înalte de aproape un metru, unele mai mici decât o cutie de lapte, erau îmbrăcate în scutece, în costume de schi, în complicate rochii de mireasă, în șpilhozene cu pătrățele, în costume de cowboy, în echipament de tenis, în pijamale, în fuste hawaiene din frunze și iarbă, în chimonouri, în costume de clovni, în salopete, în neglijeuri și în costume de marinar. Păpușile umpleau rafturile bibliotecii, se iteau pe după geamurile dulapurilor, stăteau cocoțate pe șifonier, pe frigider, în picioare sau jos, pe dușumea, pe lângă pereți. Altele erau îngrămădite una peste alta într-un colț și la piciorul patului, cu membrele îndoite în unghiuri ciudate, cu capetele țepene, ca și cum ar fi avut gâturile rupte, grămezi de cadavre înveșmântate șmecherește, care așteptau să fie transportate la crematoriu. Două-trei sute de fețișoare scânteiau în lumina blândă sau își arătau paloarea fantomatică în umbră, unele din porțelan nesmălțuit, altele din porțelan obișnuit, altele din cârpă, unele din lemn și altele din plastic. Ochii lor de sticlă, de metal, din nasturi, din cârpă sau pictați pe ceramică reflectau lumina,

scânteiau veseli din locurile în care se aflau păpușile sau clipeau mocnit precum cărbunele în cazul celor pedepsite să stea în colțurile întunecoase. O clipă, Chyna fu aproape convinsă că păpușile vedeau, cu excepția câtorva, care păreau oarbe în baia de lumină trandafirie, și că în ochii lor scânteia înțelegerea. Deși niciuna dintre păpuși nu se mișcă și nici măcar nu-și ridică ochii pierduți în zare, erau înconjurate de-o aură de viață. Dovedeau o putere ciudată, ca și cum criminalul ar fi fost un vrăjitor care fura sufletele celor pe care-i ucidea și le încarcera în aceste păpuși.

Pe urmă se auzi o mișcare ușoară prin cameră; din întuneric ieși o umbră care se dovedi a fi prizoniera și, când ea păși la lumină, păpușile își pierdură magia lor ciudată. Era cea mai frumoasă copilă pe care Chyna o văzuse vreodată. Era chiar mai frumoasă decât în fotografia polaroid, cu un păr drept, lucios, care în lumina stranie căpăta o nuanță stranie, deși în realitate era blond platinat. Delicată, subțire, grațioasă, fata avea o frumusețe eterică, angelică, și nu părea vie, ci o fantomă care aducea un mesaj despre mântuire, ieslea sfântă, speranță și o stea călăuzitoare.

Purta o pereche de pantofi din pânză neagră, șosete albe trei sferturi, o fustă albastră sau neagră și o bluză albă cu mâneci scurte, brodată cu negru la guler și pe clapa buzunarului; astfel înveșmântată, părea o elevă de la o școală parohială.

Fără îndoială, criminalul îi adusese fetei hainele acestea, și Chyna înțelese numaidecât de ce individului îi plăcea s-o vadă înveșmântată astfel. Deși avea șaisprezece ani, astfel îmbrăcată, părea mai tânără. Brațele subțiri, încheieturile și mâinile delicate, uniforma modestă o făceau ca, în lumina rozalie, să pară o copiliță de unsprezece ani, care merge rușinoasă, naivă și neștiutoare la confirmare.

Sociopații de felul lui Vess se simțeau atrași de frumusețe și de inocență pentru că, în același timp, se simțeau obligați să le pângărească. Când inocența era îndepărtată, când frumusețea era strivită, bestia diformă se putea simți nesfârșit de superioară persoanei pe care o râvnise cu înfocare. După ce frumoșii și inocenții erau omorâți și lăsați să putrezească, lumea se apropia

întrucâtva de peisajul interior al criminalului.

Fata se așeză în fotoliu. Ținea în mână o carte. O deschise și dădu câteva pagini, părând că citește.

Deși auzise vizeta lunecând, nu ridică privirea. Era sigură că musafirul nu putea fi altul decât mâncătorul de păianjeni.

Cuprinsă de-o emoție care îi strânse inima și o uimi cu intensitatea ei, Chyna rosti: „Ariel."

Numele căzu prin vizetă ca într-un vis, prăbușindu-se fără ecou. Neîndoielnic, celula fetei fusese căptușită cu numeroase straturi antifonice, poate mai multe decât cele din vestibul, și toată atenția pe care criminalul o acorda eventualelor țipete ale fetei părea să sugereze că, din când în când, acesta invita musafiri. Poate la masă sau poate să privească împreună un meci de fotbal și să bea câte o bere. Faptul că îndrăznea să facă așa ceva era doar un argument în plus pentru tupeul scandalos de care dădea dovadă.

Faptul că el ar fi putut avea prieteni o făcu pe Chyna să se înfioare. Ea nu se gândi la niște prieteni demenți, care ar fi îngroziți s-o descopere pe fata din pivniță și să afle că gazda lor măcelărea familii întregi din simplă distracție. În activitatea cotidiană, Vess trecea drept un individ uman. Ceilalți râdeau de glumele pe care le făcea, îi cereau sfaturi, îi împărtășeau bucuriile și tristețile lor. Poate că duminica se și ducea la biserică. Oare sâmbăta seara se ducea și la dans, alunecând ușor pe parchet cu o femeie zâmbitoare în brațe, ținând ritmul muzicii pe care o auzeau toți ceilalți? Chyna ridică vocea: „Ariel." Fata nu-și înălță privirea. Spuse apoi mai tare, țipând prin ecranul vizetei: „Ariel!" Pe fotoliu, cu genunchii strânși, cu cartea în poală, aplecată asupra paginii, cu părul lung care-i acoperea aproape întreaga figură, Ariel ședea ca și cum ar fi fost surdă – ori ca și cum ar fi fost o fetiță ascunsă într-un dulap, auzind muzica glasurilor bete și drogate, auzind sunetele acestea până când o liniște adâncă se așternea în jurul ei ca un culcuș și o făcea de neatins.

Chyna își aduse aminte că, în copilărie, simplul fapt că se ascundea de mama ei și de prietenii periculoși ai acesteia nu-i oferise destulă siguranță. Uneori, certurile sau petrecerile erau

prea violente sau prea gălăgioase; haosul acela de zgomote, de râsete demente și de înjurături o cuprindea ca un vârtej chiar în locul în care se ascunsese, și spaima ei se răsucea nebunește, scăpată de sub control, până când aveai impresia că inima stătea să-i pocnească și capul să-i explodeze. Pe urmă, se aventura în locuri primitoare din propria ei minte, pătrundea prin spatele dulapului vechi în ținutul Narnia, despre care citise în minunatele cărți ale domnului C. S. Lewis, sau pleca să viziteze Toad Hali ori pădurea sălbatică din *Vântul printre sălcii,* sau se aventura pe tărâmuri pe care ea însăși le inventa.

Totdeauna fusese capabilă să revină din aceste refugii. Din când în când se gândea însă cât de minunat ar fi să rămână în locul acela îndepărtat, unde nici mama ei, nici cei de-o teapă cu ea n-aveau cum s-o găsească, indiferent cât de mult o căutau. În împărățiile acelea exotice erau adesea și pericole, dar erau și prieteni adevărați, de bună-credință, așa cum nu putea să găsească în partea *aceasta* a dulapurilor de haine vrăjite.

Acum, uitându-se cu atenție prin ecranul vizetei la fata de pe fotoliu, Chyna se convinse că Ariel căutase refugiu într-un astfel de loc îndepărtat și că se detașa de lumea aceasta nefericită sub orice formă. După un an petrecut în hruba îngrozitoare, obligată să suporte uneori grațiile dementului de la etaj, poate că fata rătăcise de mult pe cărările unei lumi interioare, de unde nu se mai putea întoarce cu ușurință – sau nu se mai putea întoarce vreodată.

Ariel își ridică privirea pierdută de pe carte și continuă să se uite fără țintă, fără să înregistreze prezența Chynei la vizetă și, aparent, niciun alt obiect din cameră. Privea undeva într-o lume de două ori mai îndepărtată decât lumea noastră. Cu toată lumina trandafirie, Chyna observă că Ariel se uita în gol și ochii ei păreau la fel de stranii ca și cei ai păpușilor care o înconjurau. Criminalul le spusese celor doi de la stația de benzină că încă n-o atinsese pe Ariel „în felul acela” și Chyna l-a crezut. Pentru că, o dată ce i-ar fi răpit inocența, ar fi simțit nevoia teribilă de a-i distruge și frumusețea; și când toată treaba asta avea să fie terminată, el urma s-o ucidă. Simplul fapt că fata se afla în viață demonstra că era încă neatinsă.

Zi după zi, fata trăise într-o teroare istovitoare, așteptând ca nemernicul să decidă dacă ea „s-a copt", așteptând atacul lui brutal, respirația scârboasă, mâinile lui fierbinți și scormonitoare, greutatea aceea insuportabilă a trupului lui și apoi toate umilințele și înjosirile posibile. Aici, în camera ei, nu avusese unde să se ascundă; nu existau acoperișuri, n-avea cum să fugă pe plajă, în pod, pe sub pat, sus, prin copacii din curte.

„Ariel!"

Refugiul pe care și-l găsise s-ar putea afla în paginile cărții pe care o ținea în poală. Fata funcționa ca o mașinărie în lumea aceasta, hrănindu-se, spălându-se, îmbrăcându-se –, dar de trăit, trăia într-o cu totul altă dimensiune.

O hulă de furie cuprinse ca un vârtej inima Chynei, care plutea pe marea tristeții, și, prin vizeta din ușa capitonată, ea spuse:

— Sunt aici, Ariel, sunt aici. Nu mai ești singură.

Ariel nu-și mută privirea pierdută din lumea viselor și rămase nemișcată ca o păpușă.

— Ariel, am să veghez asupra ta. Ai să fii în siguranță.

Pe măsură ce fata umbla pe cărarea lungă și întortocheată a acelui altundeva, cartea îi scăpă din mână. Alunecă pe marginea fotoliului și lovi podeaua cu un zgomot sec; pereții și tavanul absorbiră sunetul, pe care-l transformară într-o singură șoaptă. Ariel nu-și dădu seama că a scăpat cartea și rămase în continuare nemișcată.

— Am să veghez asupra ta, repetă Chyna și se miră oarecum de propriile ei cuvinte. Se temea mai mult pentru Ariel decât pentru ea însăși și inima îi bătea mai tare decât înainte. Am să te veghez.

Lacrimi fierbinți îi încețoșară privirea, lacrimi de neputință, pe care nu și le putea permite dată fiind situația. Clipi furioasă, până când ochii i se uscară și putu să vadă din nou bine. Se întoarse de la ușa interioară, care era încuiată, împingând-o nervoasă pe cea din exterior.

Tatta-tatta-tatta-tatta-tatta...

În timp ce ieșea din vestibulul izolat fonic și păși în prima încăpere a pivniței, i se păru că zgomotul țevii e de fapt mai

puternic decât și-l amintea ea.

Tatta-tatta-tatta-tatta-tatta...

Trecuse poate un minut de când dăduse la o parte tăblia tapițată a vizetei. Nenorocitul și dementul se mai afla încă la duș, gol și lipsit de apărare. Acum, când Chyna știa locul în care se găsea Ariel, n-avea de ce să-și facă probleme că polițiștii ar avea nevoie de el ca să-i conducă la fată. Se simțea bine cu pistolul în mană.

Se simțea chiar minunat.

Dacă ar fi putut-o elibera pe Ariel și ar fi putut fugi de-acolo, n-ar fi optat pentru varianta violentă. Însă n-avea cheie, și ușa interioară nu se lăsa spartă cu ușurință.

Tatta-tatta-tatta...

Îi rămânea o singură variantă. Se duse către scări.

Oțelul albastru lucea în mana ei. Chiar dacă el își terminase dușul și închidea apa înainte ca Chyna să ajungă sus, îl găsea oricum ștergându-se, gol și lipsit de apărare, și urma să se năpustească în baie, să deschidă focul la nimereală, să-l pună la pământ, să-și golească revolverul în el; prima dată avea să tragă în inimă, apoi îi mai înfigea un glonț în față, ca să fie sigură că l-a terminat. Totul fără niciun risc. Avea să tragă toate gloanțele, să stoarcă trăgaciul până când urma să audă clicul care îi anunța golirea butoiașului. Era în stare s-o facă. Să-l omoare pe dementul ăla, să-l tot omoare, să-l omoare pană când murea de-a binelea. Putea s-o facă, voia s-o facă.

Urcă scările urmărind pașii uzi pe care-i lăsase la coborâre: era Chyna Shepherd care nu se mai ascundea, care intra și ieșea din hruba aceea neatinsă, vie, care ieșea din Narnia pentru totdeauna.

Tatta-tatta-tatta...

Gândindu-se în continuare la ceea ce urma, Chyna se întrebă dacă nu cumva ar trebui să-l împuște prin perdeaua de la duș – dacă exista de fapt o perdea, și nu o ușă de sticlă – pentru că, dacă nu-l împușca prin perdea, atunci ar fi fost nevoită să țină revolverul numai cu o mană, în timp ce cu cealaltă ar fi smucit perdeaua sau ușa. Acțiunea era riscantă, fiindcă prin degete și prin încheieturi începea să i se strecoare o senzație ciudată și

îngrijorătoare. Braţele îi tremurau atât de rău, încât înhăţă arma strâns, cu ambele mâini, ca să n-o scape.

Inima-i bătea precum ţeava de cupru, înspăimântată de confruntarea care urma, chiar dacă nebunul era gol şi lipsit de apărare. Chyna ajunse pe platforma de sus şi intră în spălătorie.

Nu putea să-l împuşte prin perdeaua de la duş, deoarece n-avea cum să ştie dacă l-a nimerit sau nu. Ar fi tras orbeşte, fără să-i poată ţinti pieptul sau capul.

Trecu de uscătorul electric şi de maşina de spălat, străbătu toată încăperea care mirosea a detergent şi deschise uşa ce dădea în bucătărie. Păşind peste prag, observă cu întârziere un amănunt important pe care-l zărise şi pe platforma din capul scărilor de la pivniţă: urme de încălţăminte ude, mai mari decât propriile ei urme, plasate printre urmele ei sau suprapunându-se peste ele, în locurile pe unde criminalul trecuse de curând. Dădu buzna în bucătărie, cu prea mult elan ca să se poată opri, şi văzu că din dreapta, pe după masă, venea criminalul. Era înalt, puternic, musculos; nu era nici gol, nici lipsit de apărare, iar treaba cu duşul fusese o păcăleală tot timpul. Se mişca repede, dar Chyna se mişca puţin mai repede ca el. Încercă s-o împingă înapoi şi s-o pocnească cu toată puterea de dulapuri, dar ea se feri într-o parte, ridicând revolverul şi ţinându-i ţeava la vreun metru de figură; puse mâna pe trăgaci şi cocoşul armei scoase un zgomot sec, frânt, care se auzi ca într-o cameră goală.

Chyna se dădu înapoi cu putere, se lipi de una dintre lateralele frigiderului, dezlipind calendarul cu pisoi şi crini, care se împrăştie pe podea, la picioarele ei. Apăsă pe trăgaci, şi revolverul scoase acelaşi zgomot sec, care n-avea nicio explicaţie – la dracu' –, pentru că vânzătorul de la staţia de benzină nici măcar n-avusese ocazia să tragă înainte de a muri. Nu trebuia să lipsească niciun glonţ.

Acum vedea pentru prima dată figura criminalului. Până acum îl văzuse pe furiş, de la spate sau din profil, dar de la o oarecare distanţă. N-arăta cum s-ar fi aşteptat ea, cu faţa rotundă, buze palide şi maxilare puternice. Era arătos, cu ochi albaştri, care contrastau plăcut cu părul negru – fără nimic dement în privirea aceea curată –, avea trăsături regulate,

luminoase și un zâmbet plăcut.

Continuă să se îndrepte spre ea, zâmbind în timp ce ea apăsa pe trăgaci a treia oară, și tot a treia oară cocoșul armei pocni în gol. Tot zâmbind, îi smulse revolverul din mană cu atâta forță, încât Chyna crezu că i-a rupt și degetul, și scânci de durere. Criminalul se dădu înapoi cu arma în mană, cu ochii scânteind de plăcere.

Ce tare ți-am tras-o!

Chyna se ghemui lângă frigider, luând locul calendarului cu pisoi.

— Știam eu că-i același pistol, făcu el, dar ce se-ntâmpla dacă mă-nșelam? Acum aș fi avut o ditamai gaura în plină față, nu-i așa, domnișoară?

Neputincioasă, amețită de spaimă, Chyna se uita în jur cu disperare după ceva care putea fi folosit ca armă, dar nu se vedea nimic la îndemnă.

— O ditamai gaura în plină față, repetă el și găsi că perspectiva era amuzantă.

Într-unul dintre dulapuri se puteau afla cuțite, dar n-avea de unde să știe în care să caute.

— Intensă senzație, spuse el, zâmbind către revolverul pe care-l ținea în mană.

Lângă chiuvetă se afla un pistol pe o consolă, dar destul de departe. Chyna nu se dezmeticea. El venise până aici înarmat, dar pusese pistolul deoparte și pornise în căutarea ei cu mâinile goale.

— Ești o femeie atrăgătoare.

Chyna își mută privirea de la pistol, sperând că el n-a observat mișcarea. Însă își făcea iluzii singură și știa asta pentru că el observa totul, vedea totul. Îndreptă revolverul spre ea.

— Azi-noapte ai fost pe la stația de benzină, pe-acolo prin spate.

Chyna gâfâi, dar i se păru că nu mai are aer. Respira prea repede și prea superficial, era în pericol de hiperventilație și se simțea furioasă, furioasă pe propria ei făptură pentru că el era atât de calm.

— Știu că ai fost acolo, cumva, pe undeva, și știu că ai găsit

pistolul acesta după ce am plecat eu, dar mi-aș da și viața să aflu ce căutai acolo, spuse Vess.

Poate că va fi în stare să înhațe pistolul înainte ca el s-o poată opri. Șansa era de unu la un milion. Ba la două milioane, chiar trei. La dracu', Chyna, dă-ți seama că e imposibil! De la vreo sută de metri, cu pistolul îndreptat spre nasul ei, criminalul bolborosi bine dispus:

— Cu toate că e obiectul asiaticului, m-am cam băgat în gura lupului. La faza asta am avut pur și simplu noroc. Tu ești norocoasă, o întrebă el?

Deși șansa de-a pune mana pe pistol era, practic, imposibilă, Chyna nu avea altă alternativă. N-avea nimic de pierdut. Pe un ton ușor nerăbdător, el spuse:

— Iubito, ascultă-mă, te rog, cu tine vorbesc. Simți că în momentul ăsta ești norocoasă? La fel de norocoasă precum am fost și eu?

Încercând să nu se uite fix la pistol, fiindu-i silă să privească în ochii lui de-o normalitate insuportabilă, coborî privirea de la țeava revolverului, uitându-se în jos fără țintă, și reuși să articuleze:

— Nu.

Și fu pe jumătate convinsă că acel cuvânt venea ca un ecou din fundul pământului.

— Ia să vedem dacă ești norocoasă.

— Nu.

— Hai, iubito, dă dovadă de puțin simț al aventurii! Ia să vedem noi dacă ești norocoasă, spuse el și apăsă pe trăgaci.

Deși arma dăduse trei rateuri, ea se aștepta ca de data aceasta să-i explodeze în față, pentru că ăsta era norocul ei de obicei, și tresări. *Clic!*

— Ești, într-adevăr, norocoasă. Ești chiar mai norocoasă decât mine.

Chyna nu înțelese la ce se referea. Nu se putea concentra decât la pistolul de lângă chiuvetă, această ultimă șansă miraculoasă.

— Când Fuji a îndreptat chestia asta spre mine, spuse criminalul, n-ai auzit ce i-am promis?

Toată discuția și comportamentul calm al nemernicului o enervau pe Chyna și mai rău. Se aștepta ca el s-o împuște, s-o taie, s-o bată, probabil s-o violeze, fie înainte, fie după, s-o tortureze ca s-o facă să vorbească, dar, pentru Dumnezeu, nu se aștepta să stea la palavre cu el ca și cum ar fi fost amândoi într-o excursie, într-o vacanță în care se întâmplaseră câteva lucruri interesante. Ținând încă revolverul îndreptat spre ea, asasinul continuă:

— I-am zis lui Fuji așa: „Să nu faci asta, că-ți căptușesc fundul cu gloanțe." Eu îmi țin promisiunile întotdeauna. Tu nu?

În cele din urmă, flecăreala individului reuși să-i atragă atenția.

— Cu lumina aia chioară de-acolo și cu tot sângele ăla împrăștiat peste tot, probabil că te-ai îngrețoșat și n-ai vrut să te uiți, și de-aia n-ai observat că Fuji era cu pantalonii în vine.

Avea dreptate. După ce aruncase o ocheadă și constatase că amândoi vânzătorii erau morți, își întorsese privirea și păși pe lângă cele două cadavre.

— Am reușit să-i vâr patru gloanțe în fund, dar nu prin împușcare, îi spuse el.

Acum, Chyna închise ochii; îi deschise, apoi brusc. Nu voia să-l vadă cum se înălța amenințător și nobil în fața ei, cu surâsul lui plăcut, cu petele de sânge uscat pe haine și cu privirea aceea normală. Însă nu îndrăzni să se uite în altă parte.

Chyna Shepherd, vie și neatinsă.

— I-am vărat patru gloanțe în fund, dar pe urmă au sărit toate afară. O mică eliberare de gaz post-mortem. A fost ridicol. A fost chiar caraghioasă faza, dar eram presat, după cum îți poți da seama, și, la urma urmei, era prea multă osteneală ca să-i mai vâr și al cincilea glonț.

Poate că asta era soluția cea mai bună. Poate că mai trăgea o partidă de ruletă rusească și pe urmă aveau să încheie în sfârșit o pace pe termen lung, iar ea nu mai avea să încerce să înțeleagă de ce exista atâta cruzime pe lume când era mai ușor să fii bun.

— Ăsta-i un pistol cu cinci gloanțe, zise el.

Țeava goală se holba orbește la ea, și Chyna se întrebă dacă o să aibă ocazia să vadă izbucnirea focului, să audă detonația, sau

dacă întunericul din pistol o să se transforme în întunericul ce avea să se aștearnă peste ea, fără să-și dea seama de schimbare. Pe urmă, criminalul întoarse pistolul și apăsă pe trăgaci. Bubuitura zgudui ferestrele și glonțul intră prin ușa unui dulap, împrăștiind așchii de pin și făcând cioburi farfuriile dinăuntru. Bucățele de lemn mai zburau încă prin bucătărie când Chyna înșfăcă un sertar și-l smulse de la locul lui. Era atât de greu, încât aproape că-i dislocă mana din umăr, dar disperarea o întărise brusc și ea zvârli sertarul în capul criminalului, iar conținutul căzu pe jos în timp ce cutia de lemn îi zbură spre tâmplă cu boltă. Linguri, furculițe, cuțite pentru micul dejun se duelau în aer, aruncau sclipiri reci, fluorescente, și cădeau cu un zdrăngănit pe el și pe jos, făcându-l să sară înapoi înspre masă.

În momentul în care criminalul, luat prin surprindere, se împiedică, Chyna sări spre chiuvetă. În secunda ce urmă bubuitului produs de sertarul care se zdrobea de ceva, ea înhăță pistolul. Văzu un punct roșu pe marginea de oțel ce indica probabil că piedica era la locul ei, și de data asta nu mai avea motiv să se îngrijoreze că arma era goală pentru că și un glonț să fi conținut, acesta se afla la locul lui, *dă Doamne să fie la locul lui,* iar în confruntarea strânsă cu asasinul n-avea nevoie decât de-un singur glonț.

Simțea însă că degetul de pe trăgaci îi înțepenește și se umflă, și când încercă să-l potrivească mai bine, durerea o săgetă. Se legănă, purtată de-un val negru de greață, se clătină, pipăind orbește trăgaciul cu degetul mijlociu. Patinând pe dușumeaua plină de tacâmuri, care scoteau un clinchet de gheață spartă, criminalul o ajunse înainte ca ea să poată ridica pistolul și să se întoarcă. O pocni peste mână, lipindu-i-o de consolă.

Din reflex, degetul ei apăsă pe trăgaci. Glonțul se zdrobi de faianță. Bucățele galbene îi săriră în ochi și, dacă nu i-ar fi închis la timp, acestea ar fi orbit-o.

Criminalul o pocni cu latul mâinii peste gât, trimițând o ploaie de cioburi negre care-i acoperiră privirea, ca și cum s-ar fi spart o sticlă neagră, și pe urmă îi dădu un pumn în ceafă.

Fără să-și aducă aminte când a căzut, Chyna zăcea pe podeaua bucătăriei. Din perspectiva unei gâze așezate pe podea,

așa cum se simțea acum, imaginea era halucinantă: un holocaust de tacâmuri, lingurile erau mari cât lopeţile, furculiţele semănau cu nişte furci, iar cuţitele erau de-a dreptul cât lăncile.

Bocancii criminalului. Bocanci negri. Se mişcau pe lângă ea. O clipă, rămase confuză, crezând că se întorsese în casa Templetonilor din Napa Valley şi se ascundea în camera de oaspeţi. Dar pe sub patul acela nu se afla nimic şi, când se mai uită o dată la tacâmurile de oţel, mintea i se lumină.

— Acum, am să spăl toate astea, zise criminalul, şi pe urmă am să le pun la loc.

Se învârtea prin bucătărie, adunând tacâmurile de pe jos şi aşezându-le metodic: linguri la linguri şi cuţite la cuţite.

Chyna se miră că-şi mai putea mişca braţul, pe care-l simţea greu ca o ramură de copac, un copac pietrificat, ce fusese cândva din lemn. Cu toate acestea, reuşi să ţintească spre criminal şi chiar să-şi îndoaie degetul de pe trăgaci, care-i zvâcnea, înghiţindu-şi repede durerea şi gustul amar ce o însoţeau. Pistolul nu luă foc.

Apăsă iarăşi pe trăgaci şi din nou nu se auzi nimic, apoi îşi dădu seama că avea mana goală. Nu mai era niciun pistol.

Ciudat! Lângă ea se afla un cuţit. Era un cuţit de bucătărie cu lama uşor zimţată, folosit la întinsul untului pe pâine sau la tăiatul fripturii, sau la tăiatul păstăilor de fasole, dar nu era tocmai nimerit pentru a înjunghia pe cineva. Totuşi, un cuţit era un cuţit, bun şi el în lipsa altei arme, şi Chyna îl apucă pe tăcute.

Acum mai trebuia să găsească puterea de-a se ridica de pe duşumea. Curios, nu-şi putea ridica nici măcar capul. Niciodată până acum nu se simţise aşa obosită.

Primise o lovitură zdravănă în ceafă. Se întrebă dacă nu cumva i-a fost afectată coloana. Refuză să plângă. Avea cuţitul.

Criminalul se apropie de ea, se aplecă şi îi luă cuţitul din mană. Chyna se miră cât de uşor îi alunecase cuţitul, deşi îl strângea cu sălbăticie; parcă n-ar fi fost un cuţit, ci o bucată de gheaţă care se topea.

— Eşti o fată rea, spuse el, şi o ciocăni uşor cu lama peste cap.

Continua să facă curăţenie.

Încercând să nu se gândească la eventualele probleme ale coloanei, Chyna reuşi să înşface o furculiţă. Criminalul se întoarse şi îi luă şi furculiţa.

— Nu, spuse el, ca şi cum ar fi încercat să dreseze un căţeluş neascultător. Nu.

— Nenorocitule! făcu ea, îngrozită de propria-i voce.

— Să te ia dracu'!

— Te bag undeva!

— A, ce frumos! spuse el cu dispreţ.

— Idiotule!

— Ar trebui să-ţi spăl gura aia spurcată cu săpun.

— Cretinule!

— Cred că mama ta nu te-a învăţat să vorbeşti aşa.

— Habar n-ai tu cine-i mama, spuse ea cu năduf.

O lovi din nou, de data aceasta peste gât, cu duritate.

Pe urmă, Chyna zăcu în întuneric, ascultând îngrijorată râsetul mamei ei, care se auzea din depărtare, şi vocile stranii ale unor bărbaţi. Zgomot de sticlă spartă. Înjurături. Furtună şi vânt, palmieri ce se zbăteau încoace şi-ncolo noaptea, la Key West. Apoi, tonul râsetului se schimbă. Acum suna batjocoritor. Ceva se zdrobi, şi nu era sunetul ploii, apoi cărăbuşul palmetto, care umbla jucăuş pe picioarele ei goale şi pe spate. Alte timpuri. Alte locuri. Pe tărâmul viselor ce se iveau ca din ceaţă, pocni dur pumnul de fier al amintirii.

Capitolul 7

Puțin după ora nouă dimineața, după ce se ocupase de femeie și își spălase vasele, domnul Vess dădu drumul la câini. La ușa din față, la ușa din spate și în dormitor se află butoane care, apăsate, activează o sonerie din cușcă. Îndată ce dobermanii au fost trimiși la cușcă cu comanda *Hogeacu,* soneria este o altă comandă care-i recheamă în patrulare. Vess folosește butonul din bucătărie și apoi se duce la geam să se uite în curtea din spate.

Cerul continuă să fie acoperit și apăsător, norii învăluie munții Siskiyou, dar nu mai plouă. Din ramurile lăsate ale coniferelor, apa curge fără încetare. Coaja stejarilor e precum cărbunele. Ramurile – unele dintre ele înmugurite, altele încă golașe – sunt atât de negre, încât par pârjolite de foc.

Alți oameni ar crede că pot să stea liniștiți, acum că fulgerele și trăsnetele au încetat, dar domnul Vess știe că urmările unei furtuni sunt tot atât de puternice ca și dezlănțuirea în sine. Ființa lui trăiește în perfectă armonie cu acest nou tip de putere, cu puterea mută a fecundității cu care apa se dăruiește pământului.

Din spatele hambarului vin dobermanii. Merg unul lângă altul o bucată de drum, dar apoi se împrăștie și o ia fiecare în altă direcție.

De data aceasta nu sunt în poziție de atac. Vor culca la pământ orice intrus găsit, dar nu-l vor ucide. Ca să-i programeze pentru omor, domnul Vess trebuie să le dea comanda: *Nietzsche.*

Unul dintre câini, Liederkranz, vine până pe veranda din spate, de unde își privește plin de adorație stăpânul. Dă din coadă o dată și încă o dată, dar e de serviciu și această scurtă și măsurată manifestare de afecțiune este tot ceea ce-și poate îngădui.

Liederkranz se întoarce în curtea din spate. Stă nemișcat și privește vigilent. Se uită întâi către miazăzi, apoi către apus, pe urmă către răsărit. Se apleacă, miroase iarba udă și, în cele din

urmă, se mișcă încoace și-ncolo pe pajiște, adulmecând cu simț de răspundere întreg teritoriul. Își lipește urechile de cap și se concentrează asupra unui miros, crezând că a descoperit o posibilă amenințare pentru stăpânul lui.

În câteva rânduri, ca răsplată pentru câini și ca să le păstreze abilitatea, domnul Vess a dat drumul câte unei prizoniere și i-a lăsat pe câini s-o vâneze, iar el a urmărit scena cu plăcere. E un spectacol încântător. Aflându-se în siguranță, protejat de garda lui pretoriană pe patru picioare, domnul Vess urcă la baie și potrivește apa la duș până când e destul de fierbinte. Dă radioul mai încet, dar îl lasă pe același post care transmite muzică swing. În timp ce-și trage cu un gest rapid hainele pătate, rămânând gol, nori de aburi se ridică deasupra perdelei de la duș. Umiditatea mărește mireasma petelor întunecate de pe haine. Stă câteva minute cu fața îngropată în jeanși, în tricou, în jacheta de doc, respirând adânc la început, iar mai apoi adulmecând delicat, încercând să detecteze nuanțele mirosului, dorindu-și să fi avut un simț al mirosului de douăzeci de ori mai intens, precum cel al dobermanilor.

Oricum, aromele acestea îl transpun, în noaptea care tocmai a trecut. Aude încă o dată pocnetul delicat al amortizorului de la pistol, țipetele înăbușite și rugăminții scâncite de îndurare din noaptea liniștită petrecută la familia Templeton. Simte mirosul de liliac al cremei pe care a folosit-o doamna Templeton înainte de a merge la culcare. Simte mireasma săculeţului parfumat din sertarul cu lenjerie al Laurei. Din amintiri, mai gustă o dată păianjenul.

Plin de regrete, își pune hainele alături, să le spele, pentru că în seara care urmează va trebui să treacă drept un om obișnuit, așa cum nu este, de fapt, și această licantropie întoarsă cere timp pentru ca transformarea să fie convingătoare. Așadar, în vreme ce Benny Goodman cântă *Saltul de la ora unu,* domnul Vess sare și el în apa fierbinte de te jupoaie, acordând o atenție specială feței, pe care o freacă zdravăn, dând din belșug cu săpun, ca să îndepărteze miresmele prea înțepătoare de sex și moarte ce ar putea speria oițele. Oițele nu trebuie în niciun caz să suspecteze că păstorul are colți și coadă. Fără să se grăbească,

îngânând cântec după cântec, își șamponează părul bogat de două ori și pe urmă își dă cu balsam. Cu o periuță mică, curăță sub unghii. E un bărbat perfect proporționat, subțire, dar musculos. Ca totdeauna, îi face mare plăcere să se săpunească, se bucură să-și simtă contururile statuare ale trupului care-i alunecă sub palme. Simte sunetele muzicii, simte că trupul lui se acordă cu mirosul săpunului și are gust de frișcă proaspătă.

Viața *există*. Vess trăiește.

Chyna ieși din întunericul de la Key West și pătrunse într-o scânteiere rece de lumină fluorescentă care-i înțepă ochii. La început, se înșelă și crezu că senzația de spaimă, ce-i făcea inima să-i bată cu putere, era teama de Jim Woltz, prietenul mamei ei; crezu că se afla sub pat, în căsuța de la malul mării, cu fața lipită de dușumea. Dar apoi își aminti de criminal și de fata captivă.

Era așezată pe un scaun trântit lângă masa din bucătărie. Ținea capul spre dreapta și, printr-o fereastră, vedea veranda și curtea din spate. Criminalul luase perna de pe un alt scaun și i-o pusese sub cap, ca să nu stea cu fața direct pe lemn. Grija lui îi dădu fiori.

Când încercă să-și ridice capul, durerea i se înfipse în ceafă ca un glonț și îi trecu în obrazul drept, pulsând. Aproape că leșină și se hotărî să nu se grăbească cu ridicatul în picioare.

Când se răsuci pe scaun, clinchetul lanțurilor îi arătă că ridicatul în picioare poate să nu fie o variantă fericită, nici măcar mai târziu. Ținea mâinile în poală și când încercă s-o ridice pe una, le ridică pe amândouă, pentru că avea cătușe la încheieturi.

Încercă să desfacă picioarele și descoperi că avea cătușe și la glezne. După zdrăngănitul pe care-l făceau cele mai mici mișcări, se convinse că mai existau și alte tipuri de piedici.

Afară, ceva negru ca funinginea năvăli peste pajiște, urcă scările în galop și traversă veranda. Se apropie de fereastră, se ridică, puse labele pe pervaz și se chiorî înăuntru la ea. Era un doberman.

Ariel ține o carte deschisă rezemată de piept, ca pe un scut; stă cu mâinile încrucișate pe copertă. E așezată într-un fotoliu enorm, cu picioarele strânse sub ea, singura păpușă perfectă dintre cele care se află în încăpere.

Domnul Vess șade pe un scăunel la picioarele ei.

Când se spală, se spală zdravăn. Dușat, șamponat, ras, pieptănat, e un tip prezentabil, și orice mamă, văzându-l la braț cu fiica ei, s-ar gândi că e o partidă nemaipomenită. Poartă pantofi de pânză în picioarele goale, pantaloni bej de doc, la care are o curea din piele împletită, și o cămașă vernil.

În uniforma ei de școlăriță, și Ariel arată bine. Vess e încântat să vadă că fata s-a îngrijit în lipsa lui după cum a învățat-o. Nu-i este ușor să se spele numai cu buretele și să-și șamponeze minunatul păr în chiuvetă.

A construit camera aceasta pentru altele care au trecut pe aici înaintea ei, dintre care niciuna n-a stat mai mult de două luni. Pană când a cunoscut-o pe Ariel a lui și și-a dat seama de independența ei spirituală care l-a înrobit, nu și-a putut imagina că va insista ca vreo femeie să stea atât de mult. În consecință, prezența unui duș în pivniță i se păruse inutilă.

Prima dată, o văzuse pe fată într-o fotografie din ziar. Deși era doar în clasa a zecea, fusese oarecum o celebritate care adusese victoria pentru echipa liceului din Sacramento, la care învăța, într-o competiție de decatlon. Păruse atât de blândă. Când o văzuse, ziarul prinsese să-i tremure în mâini și își dăduse seama imediat că odată și-odată avea să facă o călătorie la Sacramento și s-o cunoască. Îl împușcase pe tatăl fetei. Mama moștenise o enormă colecție de păpuși și confecționa și ea altele, din pasiune. Vess o bătuse până o lăsase moartă cu un clovn ventriloc, care avea capul cioplit în lemn de arțar și era la fel de eficient ca o bată de baseball.

— Ești mai frumoasă ca oricând, îi spune el lui Ariel, și vocea i se pierde în camera izolată fonic; parcă vorbește dintr-un sicriu, parcă a fost îngropat de viu.

Ea nu răspunde și nici nu dă semne că îl observă. E în aceeași stare de tăcere neîntreruptă în care se află de mai mult de șase luni.

— Mi-a fost dor de tine.

De câtva timp, Ariel nu se mai uită deloc la el, ci privește fix un punct deasupra capului acestuia, apoi privirea îi cade într-o parte. Dacă s-ar ridica de pe scăunel și s-ar așeza cumva în raza privirii ei, aceasta tot l-ar privi pe deasupra, deși Vess n-ar putea să-și dea seama dacă evită să-l vadă sau nu.

— Ți-am adus cate ceva să-ți arăt.

Dintr-o cutie de pantofi care se află pe dușumea, lângă scăunel, Vess scoate două fotografii polaroid. Ea nu le va primi și nici măcar nu-și va întoarce privirea spre ele, dar Vess știe că Ariel va examina aceste instantanee după plecarea lui.

Fata nu este atât de pierdută precum se preface. Și el, și ea joacă la mize mari, iar Ariel e o jucătoare bună.

— Prima poză înfățișează o doamnă pe nume Sarah Templeton, așa cum arăta înainte de-a o aranja eu. Avea vreo patruzeci de ani, dar era foarte atrăgătoare. O femeie încântătoare.

Fotoliul este atât de adânc, încât perna face o margine în partea lui Ariel, pe care Vess așază fotografia.

— Încântătoare, repetă el.

Ariel nu clipește. E în stare să se uite fix, fără să clipească, un timp surprinzător de lung. Uneori, domnul Vess se îngrijorează că fata își va îmbolnăvi ochii de-un albastru orbitor; corneea trebuie umezită frecvent. Bineînțeles, dacă stă prea mult fără să clipească și ochii se usucă prea tare, iritația produsă o va face să lăcrimeze involuntar.

— Aceasta este o a doua fotografie a lui Sarah, după ce am încheiat afacerile cu ea, spune domnul Vess și așază fotografia pe fotoliu. După cum vezi, dacă ai chef să te uiți, nu-i mai putem aplica termenul de *încântătoare.* Frumusețea nu durează. Lucrurile se schimbă. Mai ia două fotografii din cutia de pantofi. Aici este fiica lui Sarah – Laura. Înainte. Și după. Observi ce frumoasă a fost. Ca un fluturaș. Dar știi tu că în fiecare fluturaș zace câte un vierme. Pune instantaneele pe scaun și caută iar prin cutie. Acesta era tatăl lor. Aha, și aici e fratele ei... și soția lui. Ăștia au fost întâmplători. În cele din urmă, scoate cele trei fotografii ale tânărului domn asiatic și sandvișul din care

lipsește o bucățică. Îl cheamă Fuji. Ca pe muntele din Japonia. Vess așază două dintre cele trei fotografii pe scaun. Una o păstrez pentru mine, ca s-o mănânc. Pe urmă, eu am să fiu Fuji, am să am toată puterea Orientului și toată puterea muntelui și, când va veni timpul să mă ocup de tine, o să simți și băiatul acesta, și muntele din mine, și mulți alți oameni cu toată puterea lor. Va fi foarte excitant pentru tine, Ariel, atât de excitant încât, atunci când se va termina, nici n-o să-ți mai pese că ești moartă.

Cuvântarea aceasta e neobișnuit de lungă pentru domnul Vess. În general, nu prea trăncănește, dar frumusețea fetei îl mișcă și îl face să țină cuvântări. Stă cu sandvișul în mană.

— Bucățica lipsă a fost mușcată de Fuji chiar înainte de-a fi împușcat. Saliva lui s-a uscat cu siguranță pe carne. Așa că poți gusta puțin din puterea lui calmă, din ființa lui nepătrunsă. Așază cârnăciorul învelit în celofan pe fotoliu. Mă-ntorc după miezul nopții, promite domnul Vess. O să mergem afară, la rulotă, ca s-o vezi pe Laura, pe Laura cea adevărată, nu doar o fotografie. Am adus-o cu mine ca să vezi cum evoluează tot ceea ce este frumos. Mai am acolo și un băiat, un autostopist pe care l-am cules de pe drum. I-am arătat o fotografie de-a ta și pur și simplu nu mi-a plăcut felul în care s-a uitat la ea. N-a fost respectuos. A rânjit cu subînțeles. Nu mi-a plăcut ce a spus despre tine, așa că i-am cusut gura și i-am cusut și ochii din cauza modului în care s-a uitat la fotografie. O să-ți placă teribil când ai să vezi ce i-am făcut. Ai să-l poți atinge... și pe el, și pe Laura.

Vess se uită la ea de-aproape, să vadă dacă vreun fior, vreun tic, vreo schimbare a privirii îi arată că îl aude. El *știe* că fata aude, dar e destul de șireată ca să-și păstreze aerul acela sobru și pretinsa stare cataleptică. Dacă ar putea s-o oblige să clipească măcar, atunci ar distruge-o complet, ar face-o să urle sălbatic, ca pe nebunii cei mai fioroși de la Bedlam[10]. Prăbușirea într-o nebunie demonstrativă este întotdeauna plăcută vederii și îl fascinează.

„Dar fata asta e tare", își spune domnul Vess. „Are surprinzătoare resurse interioare. Bine." Provocarea îi dă fiori.

— De la rulotă, o să mergem pe pajiște, cu câinii, și am să te las să te uiți până ce îi îngrop pe Laura și pe autostopist. Poate că până atunci se înseninează și poate că se vor vedea luna și stelele.

Ariel se ghemuiește în fotoliu, cu cartea în brațe, privind în gol, cu buzele întredeschise; e o fetiță grozav de liniștită.

— Hei, știi, ți-am mai adus o păpușă. Am găsit-o într-un magazin mititel din Napa, o prăvălie care vinde obiecte artizanale din partea locului. E o păpușă de cârpă, deșteaptă. O să-ți placă. Ți-o dau mai târziu.

Domnul Vess se ridică de pe scăunel și aruncă o privire prin frigider și prin dulapul care-i servește fetei de cămară. Are destule provizii, pentru trei zile, și mâine el o va aproviziona din nou.

— Nu mănânci cât trebuie, o ceartă Vess. Ești nerecunoscătoare. Ți-am adus frigider, cuptor cu microunde, ai apă curentă, caldă și rece. Ai tot ce-ți trebuie ca să-ți porți de grijă. Trebuie să mănânci.

Fata e la fel de tăcută ca și păpușile.

— Ai slăbit câteva kilograme. Arăți încă bine, dar nu trebuie să mai slăbești.

Fata privește fără țintă, ca și cum ar aștepta s-o apese cineva pe buton ca să-și recite cuvintele înregistrate.

— Să nu-ți închipui cumva că ai să te înfometezi până când ai să arăți ca o paparudă. N-ai să-mi scapi în felul ăsta, Ariel. Am să te leg și am să-ți dau de mâncare cu sila, dacă e cazul. Am să te oblig să înghiți un tub de cauciuc și am să-ți pompez mâncare pentru bebeluși în stomac. La urma urmei, mi-ar face plăcere. Ce-ai vrea? Piure de mazăre? Morcovi? Piure de mere? Bănuiesc că nu contează, pentru că tot n-ai să simți gustul – dacă nu cumva ai să le regurgitezi.

Privește fix părul mătăsos al fetei, care, prin filtrul de lumină, pare blond-roșcat. Imaginea aceasta colindă prin toate cele cinci simțuri ale lui Vess și el se simte scăldat în splendoarea senzorială a părului ei, în toate sunetele mirosurile și senzațiile tactile pe care privitul părului i le aduc. Un singur stimul dezvoltă atâtea asociații în mintea lui Vess, încât este în stare să

contemple pierdut, ore în șir, un fir de păr sau o picătură de ploaie, pentru că fragmentul respectiv se transformă de fiecare dată într-un întreg univers de senzații.

Vess se mută înspre fotoliu și se apleacă deasupra fetei.

Ariel nu observă prezența lui și, deși Vess se află în raza ei vizuală, fata își ferește privirea într-o parte, fără ca el să-și dea seama cum s-a petrecut lucrul acesta. Fata are o oarecare magie a eschivării.

— Poate că aș reuși să scot un cuvințel-două de la tine dacă ți-aș da foc. Ce zici? Puțin gaz de brichetă pe părul tău auriu și fâșș!

Ea nu clipește.

— Sau am să te dau la câini. Să vedem dacă o să-ți dezlegi limba.

Nicio clipire, niciun fior, nicio mișcare. Ce fată!

Domnul Vess se apleacă până când se află nas în nas cu Ariel.

Acum se privesc ochi în ochi, și totuși ea nu se uită la el. Pare că se uită fix *prin* el, ca și cum n-ar fi un om în carne și oase, ci o fantomă care bântuie încoace și-ncolo și pe care n-o poate detecta prea bine. Gestul acesta nu este șmecheria ei veche cu uitatul într-o parte. Este o găselniță mult mai inteligentă pe care el n-o poate înțelege câtuși de puțin.

Nas în nas cu fata, Vess șoptește:

— După miezul nopții ne ducem pe pajiște. Am să-i îngrop pe Laura și pe autostopist. Poate că am să te pun și pe tine în groapă cu ei și am să te acopăr cu pământ. Toți trei într-un mormânt. Ei morți și tu vie. Atunci ai să vorbești, Ariel? Ai să spui „te rog”?

Niciun răspuns.

Așteaptă.

Respirația fetei e ușoară și regulată. El se află atât de aproape de ea, încât simte pe buze respirația caldă, neostoită, promisiune a unor sărutări viitoare.

Cu siguranță, și ea îi simte respirația.

Poate că-i e teamă de el, poate că simte repulsie, dar, în același timp, îl găsește atrăgător. Nu se îndoiește câtuși de puțin de asta. Băieții răi fascinează pe toată lumea.

— Poate că o să vedem stelele, spune el.
E atâta albăstrime în ochii ei, atâtea adâncimi scânteietoare.
— Sau poate o să vedem chiar luna, șoptește Vess.

Cătușele de oțel de la gleznele Chynei erau prinse între ele cu un lanț. Un al doilea lanț, cu mult mai lung, legat de primul printr-o carabină, trecut pe după picioarele groase ale scaunului și în jurul barelor dintre picioarele scaunului, se întorcea între picioarele Chynei, ocolea apoi stâlpul unic care susținea masa rotundă și era legat înapoi de carabină. Lanțurile n-aveau destul joc ca să-i permită să stea în picioare. Chiar dacă ar fi putut să se ridice în picioare, ar fi trebuit să care scaunul în cârcă, iar forma acestuia și greutatea ar fi obligat-o să stea cocoșată, ca un pitic din basme și, o dată ridicată în picioare, n-avea cum să se miște de lângă masa de care era fixată. Avea mâinile prinse. În cătușe în față. De cătușa dreaptă agăța un lanț. De-acolo, înconjura trupul fetei, se răsucea printre stinghiile spătarului și se prindea de cătușa de la mana stângă. Lanțul acesta era destul de larg ca să-i permită să-și odihnească brațele pe masă dacă voia.

Stătea cu mâinile în poală, aplecată în față, privindu-și cercetătoare arătătorul roșu și umflat de la mâna dreaptă, și aștepta.

Degetul îi zvâcnea, o durea capul, dar durerea de la gât i se mai potolise. Știa că peste douăzeci și patru de ore durerea aceasta va reveni mai cruntă ca urmele unei bătăi cu biciul.

Sigur că, dacă peste douăzeci și patru de ore se mai afla în viață, durerea de la gât avea să fie cea mai mică problemă.

Câinele nu mai era la fereastră. Văzuse doi, care mergeau împreună pe pajiște, patrulând înainte și-napoi, adulmecând iarba și aerul, oprindu-se din când în când și ciulindu-și urechile, și pe urmă patrulând iar.

Cu o noapte în urmă, Chyna se folosise de mânia dezlănțuită ca să-și domine sentimentul de teroare ce o cuprinsese până când furia o zdrobise, însă acum descoperea că umilința era chiar mai eficientă pentru a ține în frâu teama. Incapacitatea de a se proteja, dependența care o lega strâns de trecutul ei – nu aceasta constituia sursa umilinței; eșecul promisiunii făcute

către fata din pivniță o mortifica.

Sunt paznicul tău. Ai să fii în siguranță cu mine

Îi revenea în minte vestibulul tapițat și vizeta către ușa interioară. Fata care domnea printre păpuși nu dăduse niciun semn că ar fi auzit promisiunea. Dar, la gândul că-i dăduse fetei speranțe deșarte, Chyna încerca o senzație de greață, fiindcă știa cu siguranță că Ariel avea să se simtă trădată și mai părăsită ca oricând, și că urma să se retragă mai adânc în acel Altundeva numai al ei.

Sunt paznicul tău.

Privind în urmă, Chyna găsi că propria ei aroganță nu era numai uimitoare, ci chiar perversă, înșelătoare. În douăzeci și șase de ani de viață nu salvase pe nimeni în niciun fel. Nu era o eroină, nu era un personaj dintr-un roman de mistere, colorat cu puțină teamă și cu o idee de bunătate sufletească, dar, pe de altă parte, în firea ei se combinau competența lui Sherlock Holmes și cea a lui James Bond. Faptul că trăise, că era echilibrată mintal și intactă afectiv constituise o luptă destul de acerbă pentru ea de-a lungul vieții. Mai era încă ea însăși, o fetiță pierdută, care bâjbâia orbește prin timp pentru o rezolvare pe care probabil n-avea s-o găsească niciodată; și totuși, se așezase în fața vizetei și promisese salvarea prizonierei.

Sunt paznicul tău.

Deschise palmele și le așeză pe masă, apoi le lăsă să lunece pe suprafața lemnului, ca și cum ar fi netezit cutele unei fețe de masă; cum se mișca, lanțurile îi zornăiau.

La urma urmei, nu era o luptătoare și nici cavalerul salvator al nimănui; în viața de toate zilele, lucra pe post de chelneriță. Era bună în meseria ei, era bună de adunat bacșișuri, pentru că cei șaisprezece ani petrecuți în lumea deformată a mamei ei o învățaseră că unul dintre modurile prin care-ți asiguri viețuirea este să fii îndatoritor. Cu clienții dovedea un farmec neobosit, era inepuizabil agreabilă și totdeauna binevoitoare să mulțumească pe cineva. Relația dintre un client și o chelneriță constituia pentru modul de gândire al fetei relația *ideală,* pentru că era o relație scurtă, formală, dominată de obicei de un înalt grad de politețe și nu necesita vreo implicare afectivă.

Sunt paznicul tău.

Fiind obsedată de ideea de-a se proteja cu orice preţ, se purta prietenos cu celelalte chelneriţe, dar nu se împrietenea niciodată cu vreuna dintre ele. Prietenia implica ataşament, riscuri. Chyna învăţase să se apere de trădarea şi suferinţa care rezultă de obicei din ataşament.

De-a lungul anilor, avusese legături doar cu doi bărbaţi. Amândoi îi plăcuseră, pe cel de-al doilea îl iubise chiar, dar prima relaţie durase unsprezece luni, iar cea de-a doua, treisprezece. Iubiţii, dacă se dovedeau demni, cereau mai mult decât simplul ataşament; aveau nevoie să te deschizi în faţa lor, să-ţi împarţi viaţa cu ei, aveau nevoie de intimitate afectivă. Chynei i se păru dificil să facă anumite confesiuni despre copilărie sau despre mama ei, în parte pentru că slăbiciunea, neputinţa manifestată de-a lungul anilor o jenau. Mai precis, ajunsese să-şi dea seama de crudul adevăr, că mama sa n-o iubise niciodată cu adevărat, fiindcă, probabil, era incapabilă să iubească pe cineva. Şi cum se putea aştepta să fie adorată de vreun bărbat care afla că nici măcar propria ei mamă n-o iubise.

Era conştientă că această atitudine se dovedea iraţională, dar conştientizarea n-o elibera de gândul respectiv. Înţelegea că nu ea era răspunzătoare pentru ce-i făcuse mama ei, dar, indiferent de ceea ce susţineau sus şi tare psihanaliştii în cărţile lor sau în discuţiile de la radio, simpla înţelegere nu vindeca. Chiar după ce trecuseră zece ani de când scăpase de sub controlul mamei, Chyna avea momente în care era convinsă că toate evenimentele întunecate din trecut puteau fi evitate dacă ea, Chyna, ar fi fost o fetiţă mai bună, mai merituoasă.

Sunt paznicul tău.

Împreună din nou mâinile pe masă. Se aplecă în faţă până ce atinse cu fruntea degetele mari şi închise ochii.

Singura prietenă apropiată pe care o avusese vreodată fusese Laura Templeton. Relaţia lor era ceva ce dorise Chyna cu disperare, dar pentru care nu făcuse niciun efort, iar mai apoi făcuse foarte puţin pentru a întreţine această relaţie; prietenia lor reprezenta pur şi simplu testamentul pe care vivacitatea, perseverenţa, puterea de dăruire ale Laurei îl lăsau pentru

rezerva și prudența Chynei, era rezultatul sufletului nobil al Laurei, al puterii ei unice de-a iubi. Iar acum Laura era moartă.

Sunt paznicul tău.

În camera Laurei, sub privirea atentă și moartă a lui Freud, Chyna îngenunchease lângă pat și îi șoptise prietenei care se afla în lanțuri: *Am să te scot de-aici.* Dumnezeule, cât era de dureros să se gândească la asta. *Am să te scot de-aici.* Stomacul i se făcu ghem, dezgustată de propria-i neputință. *Am să găsesc o armă,* promisese ea. Laura, generoasă până la capăt, o stârnise să fugă, să iasă de-acolo. *Să nu mori pentru mine,* spusese Laura. Însă Chyna răspunsese: *Am să mă întorc.*

Acum o cuprinse din nou o adâncă tristețe, care se năpusti în inima ei, asemenea unei păsări de pradă întunecate, și aproape că se lăsă învăluită în aripile acelea, dornică de mângâierea stranie pe care i-o aduceau cuiele tristeții înfipte în suflet – până când înțelesese că se folosea de tristețe ca să dea cu pietre în sentimentul de umilință ce i se cocoțase în suflet. Jelind, nu mai avea timp să se autodisprețuiască.

Sunt paznicul tău.

Deși vânzătorul de la stația de benzină nu trăsese niciun foc cu revolverul, ea ar fi trebuit să-l controleze. Ar fi trebuit să știe. Cumva. Într-un fel oarecare. Deși n-avea cum să știe ce făcuse Vess cu gloanțele, ar fi trebuit să-și dea seama. Întotdeauna, Laura îi spusese că e prea severă cu ea însăși, că n-are cum să se vindece dacă-și tot scormonește rănile vechi, într-un neîntrerupt proces de autoflagelare.

Dar Laura era moartă.

Sunt paznicul tău.

Sentimentul de umilință se descompuse în rușine. Și, dacă umilința era o unealtă bună pentru a reprima teroarea, apoi rușinea era una și mai bună. Lăsându-se la vale pe panta abruptă a rușinii, nu încercă niciun sentiment de frică, deși se găsea în lanțuri în casa unui criminal sadic, și nimeni nu-i purta de grijă pe lume. Faptul că ea se afla aici părea o ofrandă adusă justiției.

Pe urmă, auzi pași apropiindu-se.

Își ridică fruntea și deschise ochii.

Criminalul intra dinspre spălătorie, venind evident din pivniță. Fără să-i adreseze vreun cuvânt Chynei, fără măcar să-i arunce vreo privire, ca și cum ea n-ar fi existat, Vess se duse spre frigider, scoase un carton de ouă și-l așeză pe măsuța de lângă chiuvetă. Cu îndemânare, sparse opt ouă într-un vas și aruncă cojile în găleata de gunoi. Vârî vasul în frigider și începu să curețe și să taie o ceapă.

Chyna nu mâncase de mai mult de douăsprezece ore. Totuși, fu mirată să descopere că o încerca o senzație de foame nebunească. Ceapa împrăștia cel mai dulce miros pe care îl simțise vreodată; începu să-i lase gura apă. După atâta vărsare de sânge, după ce-și pierduse singura prietenă adevărată, i se părea o cruzime să i se facă foame atât de curând.

Criminalul puse ceapa tăiată într-un castron cu capac, îl închise și îl plasă în frigider lângă vasul cu ouă. Pe urmă, rase o bucată de brânză Cedar într-un alt castron cu capac.

Se mișca iute și eficient prin bucătărie și părea că lucrul acesta îi făcea chiar plăcere. Își păstra locul de muncă curat. Apoi, își spălă mâinile cu atenție și le șterse cu un prosop special pentru mâini, agățat lângă acela de vase. În cele din urmă, criminalul veni la masă. Se așeză în fața Chynei, relaxat, încrezător, cu un aer de licean.

Rușinea care fusese pe punctul de-a o consuma pe Chyna, arsese singură. O combinație ciudată de mânie mocnită și de cruntă disperare îi luaseră locul.

— Acum, spuse el, sunt sigur că ți-e foame, și imediat după ce stăm nițel de vorbă am să fac o omletă cu brânză și pâine prăjită. Dar, ca să-ți meriți micul dejun, trebuie să-mi spui cine ești, unde te-ai ascuns la stația de benzină și de ce te afli aici.

Ea îl privi alb.

— Să nu crezi că poți să te ascunzi de mine! zise el, cu un zâmbet.

Ar prefera s-o ia naiba decât să-i spună lui ceva.

— Uite cum stau lucrurile, continuă el. Oricum am să te omor. Deocamdată nu știu cum. Probabil că în fața lui Ariel. A mai văzut ea cadavre înainte, dar n-a participat la momentul respectiv. N-a auzit țipătul acela final cufundat în umezeala

bruscă ce învăluie totul.

Chyna încercă să-l privească, să nu-și arate slăbiciunea.

— Orice aș vrea să-ți fac, am să fac să-ți fie mai rău dacă nu vorbești de bunăvoie, spuse el. Sunt câteva chestii care-mi plac și pe care pot să le fac înainte sau după ce te omor. Colaborează cu mine și am să le fac după ce te omor.

Chyna căută, fără succes, să întrezărească vreun semn de nebunie în ochii lui. Erau de-un albastru atât de vesel.

— Ei bine...

— Ești un biet ticălos bolnav.

— Ultimul lucru la care m-așteptam din partea ta era că mă vei plictisi, spuse el, zâmbind din nou.

— Știu de ce i-ai cusut ochii și buzele, zise Chyna.

— Aha, l-ai descoperit în dulap!

— L-ai violat înainte de a-l omorî sau în timp ce îl omorai. I-ai cusut ochii pentru că te văzuse, i-ai cusut buzele pentru că-ți era rușine de ce-ai făcut, și te-ai temut că și mort ar putea să spună cuiva.

— De fapt, n-am făcut sex cu el, vorbi Vess, netulburat.

— Mincinosule!

— Dar, dacă aș fi făcut-o, nu m-aș fi simțit jenat. Crezi că sunt un tip atât de nesofisticat? Nu crezi că toți suntem puțin bisexuali? Uneori, simt dorința pentru câte un bărbat, și cu unii dintre ei m-am și lăsat pradă dorinței. Totul este senzație. Doar senzație.

— Vierme ce ești!

— Știu ce încerci tu să faci acum, spuse el, împăciuitor, vădit amuzat de Chyna, dar pur și simplu n-o să meargă. Speri ca vreuna dintre insulte să mă scoată din sărite, ca și cum aș fi vreun hopa-mitică de psihopat care izbucnește dacă-i zici pe nume, dacă apeși pe butonul care trebuie, probabil dacă ai să spui ceva rău de mama mea sau vreo blasfemie. Atunci, speri că am să te ucid repede, într-un acces de furie, și ai să scapi ușor.

Chyna înclină să-i dea dreptate, deși ea însăși nu-și dăduse seama prea bine de propriile-i intenții. Eșecul, rușinea și sentimentul de neputință care o încercau văzându-se în lanțuri o reduseseră la o disperare la care prefera să nu se gândească.

Acum era mai îngrețoșată de ea însăși decât de el, întrebându-se dacă nu cumva e o ființă slabă, o perdantă, ca și mama ei.

— Dar eu nu sunt psihopat, spuse Vess.

— Atunci ce ești?

— Păi... să zicem un aventurier omucid sau probabil singura persoană clarvăzătoare pe care ai întâlnit-o în viața ta.

— Vierme mi se pare mai potrivit.

El se aplecă în față.

— Uite ce e: ori îmi spui totul despre tine, tot ceea ce vreau eu să știu, ori îți aranjez mutra cu un cuțit în timp ce stai aici la masă. Pentru fiecare întrebare la care refuzi să răspunzi, tai cate o bucățică – lobul urechii, vârful năsucului tău frumușel. Am să te fac ca pe o sculptură în fildeș.

Nu spusese asta ca să o amenințe pur și simplu, ci foarte realist, iar ea își dădu seama că e în stare s-o facă.

— O să lucrez toată ziua, zise el, și ai să înnebunești cu mult înainte de-a muri.

— E-n regulă!

— E-n regulă ce – conversația sau sculptura în fildeș?

— Conversația.

— Ești o fată bună.

Era pregătită să moară, dacă așa trebuia să se întâmple, dar nu vedea de ce ar suferi fără rost.

— Cum te cheamă?

— Shepherd. Chyna Shepherd. C-h-y-n-a.

— Aha, deci până la urmă asta nu era o incantație criptică.

— Ce anume?

— E un nume ciudat.

— Păi, nu-i așa?

— Nu te ciorovăi cu mine, Chyna. Zi-i înainte.

— Bine. Dar mai întâi, poți să-mi dai să beau ceva? M-am deshidratat.

Se duse la chiuvetă și turnă un pahar de apă. Puse înăuntru trei cuburi de gheață, se îndreptă spre ea, apoi se opri și spuse:

— Pot să-ți adaug și-o bucățică de lămâie.

Ea știa că el nu glumește. O dată întors acasă de la vânătoare, încerca să reintre din rolul de urmăritor sălbatic în acela de

funcționar, agent imobiliar, mecanic auto sau orice o fi fost atunci când trecea drept om normal. Unii sociopați puteau să arboreze o mască falsă, mult mai convingătoare decât cele mai bune prestații actoricești, și bărbatul acesta era probabil vreunul dintre ei, deși, după ce se cufunda în nebunia crimei, avea nevoie de-o perioadă de acomodare ca să-și reamintească bunele maniere ale societății civilizate.

— Nu, mulțumesc, spuse ea când i se oferi lămâie.

— Dar nu-i niciun deranj, o asigură Vess, grațios.

— Vreau doar apa.

Când puse paharul pe masă, strecură dedesubt un suport ceramic. Pe urmă, se așeză și el la masă tot în fața ei.

La gândul că urmează să bea dintr-un pahar pe care ucigașul l-a ținut în mană, Chyna avu o senzație de repulsie, însă se simțea cu adevărat deshidratată. Avea gura uscată și gâtul o durea puțin.

Din cauza cătușelor, apucă paharul cu ambele mâini.

Știa că el o urmărește ca să vadă vreo umbră de teamă în comportarea fetei. Apa nu dădu pe dinafară din pahar, iar marginea paharului nu se lovi cu zgomot de dinții ei.

Cu adevărat nu se mai temea de criminal, cel puțin pe moment, deși teama avea să-i revină probabil mai târziu. În mod sigur avea să-i revină mai târziu. Acum, lumea ei interioară se profila ca un deșert sub un cer mohorât. Dezolarea care o amorțea era sfâșiată de câte un fulger de mânie ce se zărea într-un orizont îndepărtat.

Bău jumătate din apă și așeză paharul pe masă.

— Când am intrat în cameră adineauri, spuse criminalul, stăteai cu mâinile împreunate și cu capul sprijinit pe mâini. Te rugai?

Chyna se gândi un moment.

— Nu.

— N-are niciun rost să minți.

— Nu te mint. În momentul acela nu mă rugam.

— Dar în general te rogi?

— Uneori.

— Dumnezeu se teme de mine.

Ea aşteptă.

— *Dumnezeu se teme de mine,* spuse el. Acestea sunt cuvintele pe care le pot construi din literele numelui meu.

— Înţeleg.

— Sămânţă de dragon.

— Din literele numelui tău, zise Chyna.

— Da. Şi... mânie dezlănţuită.

— E un joc interesant.

— Numele sunt interesante. Al tău e pasiv. Ce nume de botez ai? Un toponim şi Shepherd{11} – e bucolic, fără îndoială creştin. Când mă gândesc la numele tău, văd un ţăran asiatic pe un deal, cu oile, sau un Crist cu ochi oblici, care face prozeliţi printre păgâni. Râse, amuzat de modul în care o lua peste picior pe fată. Dar cu siguranţă numele nu te defineşte deloc. Nu eşti o persoană pasivă.

— Am fost, spuse ea, cam toată viaţa.

— Zău? Ei bine, noaptea trecută n-ai fost pasivă.

— Noaptea trecută nu, dar până atunci da.

— Pe de altă parte, numele meu e un nume al puterii: Edgler Foreman Vess, spuse el, literă cu literă. Nu este Edgar. Edge-ler, ca şi cum ai spune „pe muche”{12} Şi Vess... dacă-l contragi, e ca un şuierat de şarpe.

— Demon.

— Da, ai dreptate. Şi cuvântul acesta se află în numele meu.

— Mânie.

El părea încântat de dorinţa Chynei de-a duce jocul mai departe.

— Te pricepi. Mai ales dacă ne gândim că n-ai creion şi hârtie.

— Vas, spuse fata. Şi cuvântul acesta e în numele tău.

— E un cuvânt uşor, dar în numele meu se mai găseşte şi cuvântul spermă. Vas şi spermă, feminin şi masculin, vrei să croieşti o insultă din chestia asta, Chyna?

În loc să răspundă, ridică paharul şi bău jumătate din apa care rămăsese. Simţi răceala cuburilor de gheaţă care-i loviră dinţii.

— Acum, că ţi-ai umezit fluiericiul, vreau să ştiu totul despre

tine. Adu-ți aminte – sculptura în fildeș.

Chyna îi povesti totul începând cu momentul în care auzise un țipăt în timp ce stătea la fereastră în casa familiei Templeton. Își depăna povestea monoton, nu dintr-un calcul anume, ci pentru că, brusc, constată că nu reușea să vorbească altfel. Ar fi vrut să-și mai schimbe inflexiunea vocii, să dea viață cuvintelor, însă nu reuși. Sunetul propriei sale voci, care se târa bâzâind prin toate întâmplările din noaptea trecută, o înspăimântă, așa cum nu reușise Edgler Vess. Părea că povestea pe care o deapănă e spusă de altcineva, că ea ascultă o altă voce, cea a unei persoane învinse și pierdute.

Își spuse că nu e înfrântă, că mai speră încă s-o scoată la capăt, într-un fel sau altul, cu criminalul ăsta ticălos. Vocea ei interioară era însă lipsită de cea mai mică urmă de convingere.

În ciuda modului neatrăgător în care Chyna își recita povestea, Vess se dovedi un ascultător avid. La început, stătea lungit în scaun, relaxat, dar când Chyna termină, el se afla sprijinit cu ambele coate pe masă, aplecat atent înspre ea.

A întrerupt-o de câteva ori pe parcursul relatării, să-i pună unele întrebări. La sfârșit, a rămas câteva clipe într-o tăcere contemplativă. Ea nu-i mai suportă privirea. Își împreună mâinile pe masă, închise ochii și-și rezemă fruntea în palme, în aceeași poziție în care o găsise Vess când venise din spălătorie.

Nici de data aceasta nu se ruga. Îi lipsea speranța necesară rugăciunii.

După câteva clipe, auzi zgomotul scaunului pe care stătea Vess. El se ridică. Îl auzi cum se mișcă prin preajmă și sesiză sunetul familial de vase din bucătărie.

Simți aroma untului care se încălzea într-o tigaie, apoi pe cea a cepei rumenite.

În cele din urmă, Vess spuse:

— E ciudat că nu te-am mirosit imediat în casa Templetonilor.

— Poți să faci așa ceva? întrebă ea fără să-și ridice capul. Poți așa, să miroși oamenii pur și simplu, ca un nenorocit de câine?

— De obicei, da, spuse el, fără să se simtă ofensat și pe tonul cel mai serios. Și probabil că ai scos tu mai mult de-un sunet

toată noaptea. N-aveai cum să fii atât de discretă. Ar fi trebuit să-ți aud și respirația.

Pe urmă se auzi zumzetul unui mixer care bătea ouăle cu putere în vas.

Chyna simți miros de pâine prăjită.

— Într-o casă liniștită, plină cu morți, orice mișcare a ta ar fi trebuit să producă curenți de aer, ca o respirație răcoroasă pe care aș fi simțit-o în ceafă și care mi-ar fi zburlit perișorul de pe mâini. *Fiecare* mișcare de-a ta ar fi trebuit să-mi ofere câte o imagine distinctă, de-o consistență specială. Și când am trecut prin locurile pe unde tocmai trecuseși tu, ar fi trebuit să sesizez aerul dislocat de tine.

Era nebun de legat. Era atât de atrăgător în cămașa lui de in, cu ochii albaștri, cu părul des, întunecat, pieptănat pe spate, cu alunița de pe obrazul stâng – un semn al cancerului dinăuntru.

— Vezi tu, simțurile mele sunt neobișnuit de ascuțite.

Dădu drumul apei în chiuvetă. Fără să privească, Chyna știu că el spală mixerul. N-avea cum să-l pună deoparte așa murdar.

— Simțurile mele sunt foarte ascuțite, continuă el, pentru că m-am lăsat în voia senzațiilor. S-ar putea spune că religia mea este senzația.

Se auzi un sfârâit ceva mai tare decât cel al cepei care se rumenea, și o nouă aromă invadă bucătăria.

— Însă tu ai fost invizibilă, spuse el. Ca un spirit. De ce ești așa deosebită?

Ea murmură cu nasul în jos, cuprinsă de amărăciune:

— Dacă eram specială, aș mai fi aici, în lanțuri?

Deși Chyna vorbise mai mult pentru ea și nu-și imaginase că poate fi auzită peste zgomotele bucătăriei, Vess îi răspunse:

— Cred că ai dreptate.

Mai târziu, când el așeză farfuriile pe masă, fata ridică fruntea și își mișcă mâinile.

— Decât să te las să mănânci cu mâinile, mai bine-ți dau o furculiță, spuse el, fiindcă presupun că îți dai seama de inutilitatea gestului de a mi-o vârî în ochi.

Ea inclină din cap aprobator.

— Ești o fată cumsecade.

Chyna văzu că pe farfuria ei se afla o omletă durdulie din patru ouă, din care curgeau râușoare de brânză Cedar, ornată cu ceapă sote. Deasupra, se aflau trei felii de roșie și ici-colo pătrunjel tăiat. Omleta era așezată între parantezele a două felii de pâine prăjită cu unt, tăiate cu grijă pe diagonală. Vess îi umplu din nou paharul cu apă și mai adăugă două cuburi de gheață. Deși cu câteva clipe în urmă se simțise înfometată, acum Chyna abia suporta să se uite la mâncare. Își dădu seama că trebuie să mănânce, așa că ciuguli din ouă și mușcă din pâine ca un șoricel, însă nu putea să termine tot ceea ce-i pusese el în farfurie.

Vess mânca cu plăcere, dar nu neglijent sau zgomotos. Se purta ireproșabil la masă și folosi frecvent șervețelul de pânză să-și tamponeze buzele.

Chyna era cufundată adânc în tristețe, în tărâmul ei cenușiu, și, cu cât Vess părea că mănâncă mai cu plăcere, cu atât propria ei omletă începu să aibă gust de cenușă.

— Ai fi chiar atrăgătoare dacă n-ai fi așa mototolită și transpirată, cu fața murdară de noroi, cu părul încâlcit de ploaie. Cred că ești foarte atrăgătoare. Sub stratul acesta de murdărie, cred că se ascunde o persoană care sucește mințile bărbaților. Poate că mai târziu am să-ți fac baie.

Chyna Shepherd vie și neatinsă.

În chip straniu, după o tăcere îndelungată, Edgler Vess spuse:

— Vie și neatinsă.

Ea știa că nu-și spusese rugăciunea cu voce tare.

— Vie și neatinsă, repetă el. Asta spuneai... mai devreme, pe scări, când ai coborât la Ariel?

Ea îl privi mută.

— Asta spuneai?

— Da, îi răspunse, în cele din urmă.

— M-am tot mirat. Îți pronunțai numele și pe urmă aceste trei cuvinte, deși n-avea niciun sens, pentru că atunci nu-ți știam numele. Nu știam că te cheamă Chyna Shepherd.

Își îndepărtă privirea și se uită pe fereastră. Unul dintre dobermani bântuia prin curtea din spate.

— A fost o rugăciune? întrebă Vess.

Cuprinsă de dezolare, Chyna nu se gândise că el ar mai putea-o înspăimânta în vreun fel, dar se înșelase. Intuiția lui era înspăimântătoare și nu în totalitate explicabilă.

Își mută ochii de la câine și întâlni privirea lui Vess. Preț de-o clipă văzu în ochii lui câinele, îi văzu fața cea întunecată și nemiloasă.

— A fost o rugăciune? întrebă el din nou.

— Da.

— Chyna, tu crezi, acolo, adânc în sufletul tău, că Dumnezeu există cu adevărat? Hai, fii sinceră acum, nu numai cu mine, ci cu tine însăți.

Cu puțin timp în urmă fusese aproape sigură că răspunsul la această întrebare este „da". Acum tăcu.

— Chiar dacă Dumnezeu există, spuse Vess, știe el oare că *tu* exiști?

Ea mai luă o mușcătură din omletă. Acum părea mai unsuroasă decât înainte. Ouăle, untul, brânza, toate erau prea sățioase, i se lipeau de gură și abia putea să înghită.

Lăsă jos furculița. Terminase. Nu mâncase mai mult de-o treime din ce avea în farfurie.

Vess își termină și el omleta și își încheie masa cu o cafea din care nu-i oferi și ei – fără îndoială pentru că se gândea că va încerca să-i arunce lichidul fierbinte în ochi.

— Arăți atât de abătută, spuse Vess.

Ea nu răspunse.

— Te simți ratată, nu? Ai ratat-o pe biata Ariel, pe tine și pe Dumnezeu, dacă El există.

— Ce vrei de la mine? întrebă Chyna. De fapt, vru să spună: „De ce mă faci să suport acest calvar, de ce nu mă omori și nu termini cu mine?"

— Încă nu m-am gândit, răspunse Vess. Dar orice urmează să-ți fac, să știi că va fi ceva special. Simt că ești o persoană aparte, indiferent de ceea ce crezi tu despre tine, și indiferent ce vom face împreună, va fi ceva... intens.

Chyna închise ochii și se întrebă dacă după toți acești ani mai reușește să găsească din nou Narnia.

— Nu pot să-ți precizez ce vreau de la tine, dar n-am nicio

îndoială asupra a ceea ce vreau de la Ariel. N-ai vrea să auzi ce intenții am cu ea?

Cu siguranță, Chyna era prea înaintată în vârstă să mai poată crede în ceva, chiar și în șifonierul magic prin care pășea într-o lume minunată. Vocea lui Vess ieși din lumea ei interioară, de cenușă, ca și cum acesta ar fi locuit acolo așa cum locuia în lumea reală.

— Ți-am pus o întrebare, Chyna. Îți amintești de înțelegerea noastră? Ori răspunzi la ea, ori îți decupez o bucățică din față. N-ai vrea să auzi ce intenții am cu Ariel?

— Sunt sigură că le cunosc.

— Da, pe unele dintre ele. Să fac sex, asta-i evident. Ariel e o bucățică tare bună. Încă n-am atins-o, dar am s-o fac. Și cred că e virgină. Cel puțin, pe vremea în care încă mai vorbea, așa mi-a spus. Și nu pare persoana care să mintă.

Sau acolo, dincolo de Râu, se aflau Pădurea Nebună, Șobolanul, Cârtița și Domnul Bursuc, și ramuri grele, verzi în lumina soarelui, și zeul Pan cântând din nai la umbra răcoroasă de sub copaci.

— Și vreau s-o aud țipând pierdută și plângând. Vreau să-i miros puritatea lacrimilor. Vreau să pipăi consistența minunată a țipetelor ei, să învăț mirosul lor curat, să aflu gustul terorii care pune stăpânire pe ea. Întotdeauna se întâmplă așa. Întotdeauna e așa.

Nici Râul care șerpuia fără vlagă, nici Pădurea Nebună nu prinseseră viață, deși Chyna se chinui să le vadă. Șobolanul, Cârtița, Domnul Bursuc și Domnul Broscoi Râios erau duși pe veci pe tărâmul îngrozitor al morții, care ne cheamă pe toți, și, într-un fel, tristețea aceasta era la fel de mare ca aceea pentru Laura și ca aceea pe care avea s-o simtă în curând față de propria ei ființă.

— Din când în când, spuse Vess, o aduc pe câte una înapoi, în camera din pivniță, și totdeauna pentru același scop.

Chyna nu voia să audă lucrul acesta. Cătușele o opreau să-și ascundă urechile. Și, dacă ar fi încercat, el i-ar fi prins mâinile de lanțurile care îi legau picioarele. Ar fi insistat ca ea să asculte.

— Cele mai intense experiențe din viața mea s-au petrecut în

încăperea aceea, Chyna. Nu faptul că am făcut dragoste. Nu bătaia sau jocul cu cuțitul. Toată povestea asta vine mai târziu, ca un cadou pe care ți-l oferă vânzătorul, după ce ți-ai făcut cumpărăturile la el. Mai întâi, le distrug, și acesta este momentul în care totul se intensifică.

Chynei i se strânse inima. Respira doar superficial.

— Primele două zile, continuă el, cu toatele cred că au să înnebunească de spaimă, dar se înșeală. Îți trebuie mai mult de-o zi sau două ca să scoți pe cineva din minți, ca să-l faci un autentic și irevocabil nebun. Ariel este cea de-a șasea captivă a mea, și toate celelalte și-au păstrat sănătatea mentală timp de câteva săptămâni. Una dintre ele a cedat în cea de-a optsprezecea zi, dar trei au rezistat două luni încheiate.

Chyna renunță la imaginara Pădure Nebună și ochii ei întâlniră privirea lui fixă, care se proiecta peste masă.

— Tortura psihologică este cu mult mai interesantă și mai greu de suportat, decât nenumăratele torturi fizice, cu toate că și acestea din urmă pot fi neîndoielnic emoționante, spuse Vess. Mintea este mult mai rezistentă decât trupul și de aceea constituie, de departe, o provocare mai mare. Și, când se duce mintea, jur că pot să aud trupul care cedează. E un zgomot mai puternic decât acela de os frânt și, ah, cât de tare răsună!

Ea încercă să vadă luminița aceea câinească din privirea lui, luminița pe care o sesizase fără să vrea înainte. De data aceasta, simțea nevoia s-o vadă.

— Când le cedează mintea, unele dintre ele se zvârcolesc pe podea, se răsucesc, își rup hainele. Își smulg părul, Chyna. Își înfig unghiile în față, iar unele își mușcă buzele până la sânge. Se mutilează singure în diverse feluri, pline de imaginație. Suspină iarăși și iarăși, nu le pot opri ore în șir, uneori zile, suspină întruna. Chyna, unele latră precum câinii și scurmă cu unghiile și își fâlfâie brațele, ca și cum ar fi convinse că pot zbura. Au halucinații în care văd lucruri mai înspăimântătoare decât mine. Unele vorbesc limbi străine. Asta se numește *glossolalie.* Cunoști starea asta? E de-a dreptul fascinantă.

Discursul acesta e convingător asemenea unei limbi

articulate, și totuși e lipsit de interes, ca o bolboroseală bombastică sau imploratoare. Altele își pierd controlul funcțiilor fiziologice și se tăvălesc prin propria lor murdărie. E stânjenitor, dar uimitor să privești așa ceva – să privești condiția primară a omului a cărei existență majoritatea o admitem doar sub stăpânirea nebuniei.

Oricât se strădui, Chyna nu reuși să zărească fiara în ochii lui; văzu doar albăstrimea lor calmă și pupila vigilentă, întunecată, astfel că nu mai avu siguranța că observase vreodată lucirea aceea animalică. Nu era jumătate om, jumătate lup, nu era o făptură care pe lună plină se transformă brusc și umblă pe patru labe. Mai rău decât atât, era doar un biet om – trăind la capătul cel mai îndepărtat al spectrului cruzimii omenești.

— Unele se refugiază în tăceri cataleptice, continuă Vess, așa cum a făcut și Ariel. Dar, întotdeauna, eu le distrug și le scot din starea lor. Ariel e de departe cea mai încăpățânată, iar asta nu face decât să o transforme într-o ființă interesantă. Am s-o distrug și pe ea, și când i se va auzi mintea pârâind, Chyna, totul va fi fără egal. Plin de glorie. Intens.

— Cea mai intensă experiență cu putință este să-ți dovedești mila față de ceilalți, spuse Chyna, fără să-și dea seama unde găsise aceste cuvinte.

Ceea ce spusese, suna ca o rugăminte de îndurare și nu dorea ca el să creadă că se roagă cu disperare s-o lase în viață. Nici în ruptul capului nu ar fi acceptat sa fie redusă la o stare de umilință dezgustătoare, nici măcar cuprinsă de disperare.

Vess zâmbi brusc, și zâmbetul acesta îi dădu un aer de băiețandru, unul pus pe glume și șotii, colecționar de bilete de baseball, un băiețandru care umblă pe bicicletă, care construiește aeromodele și care, duminica, dă ajutor prin biserică. Chyna se gândi că el râde de vorbele ei, amuzat de naivitatea ei, dar lucrurile nu stăteau așa, pentru că Vess se explică prin ceea ce spuse în continuare:

— Poate că... ce vreau de la tine, e să fii cu mine când am să-i dau lovitura finală lui Ariel. În loc să te omor pe tine în fața ei, ca s-o scot din minți astfel, am s-o scot din minți altcumva. Iar tu poți să asiști.

O, Doamne!

— La urma urmei, ești studentă la psihologie, ai aproape titlul de doctor în psihologie. Am dreptate? Stai aici și mă judeci cu atâta siguranță, ești atât de convinsă că am o minte „aberantă" și că tu cunoști cu precizie mecanismul gândirii mele. Ei, și atunci ar fi teribil de interesant să vezi dacă vreuna dintre teoriile moderne despre funcționarea minții omenești este cumva contrazisă de acest mic experiment. Nu crezi? După ce am s-o distrug pe Ariel, ai putea să scrii o lucrare despre asta, Chyna, în exclusivitate pentru mine. Mi-ar plăcea să citesc observațiile tale avizate.

O, Doamne!

Nu se va ajunge niciodată la asta. Nu va fi niciodată martoră la așa ceva. Cu toate că e în lanțuri, o să găsească o modalitate să se sinucidă, ca să nu se lase târâtă în încăperea aceea, să asiste când fata... s-o vadă cum se topește. Chyna are să-și taie venele cu dinții, să-și înghită limba, să se arunce pe scări și să-și rupă gâtul, are să facă ceva. Găsește ea ceva.

Conștient că din starea de neagră disperare o aruncase cu smucituri într-o oroare desăvârșită, Vess zâmbi din nou și pe urmă se uită spre farfuria din care mâncase ea.

— Mai mănânci și restul?

— Nu.

— Atunci am sa mănânc eu.

Cu o mișcare lină, împinse într-o parte farfuria lui goală și o trase în față pe cea din care mâncase Chyna. Folosindu-se de furculița fetei, tăie o bucățică din omleta rece, o vârî în gură și gemu ușor, încântat. Calm, plin de senzualitate, Vess extrase furculița din gură, apăsându-și buzele și apoi atingându-le cu limba, ca să le lingă pentru ultima oară.

După ce a înghițit bucățica de omletă, spuse:

— Ți-am simțit gustul pe furculiță. Saliva ta are o aromă specială – numai că e ușor amară. Fără îndoială, gustul acesta nu este o calitate obișnuită și e generat de durerea de stomac.

Chyna nu găsi nicio salvare închizând ochii, așa că se uită la ucigaș cum devora resturile micului dejun.

Când termină, îl întrebă și ea ceva:

— Azi-noapte, de ce-ai mâncat păianjenul?

— De ce nu?

— Ăsta nu e un răspuns.

— E cel mai bun răspuns la această întrebare.

— Atunci, dă-mi unul și mai bun.

— Crezi că a fost dezgustător?

— Sunt doar curioasă.

— Fără îndoială, consider că a mânca un păianjen, este o experiență negativă.

— Fără îndoială.

— Chyna, dar nu există experiențe negative. Există doar senzații. Nu pot să atașez nicio valoare senzației pure.

— Ba poți foarte bine.

— Dacă gândești așa, atunci ți-ai greșit secolul. Oricum, păianjenul are un gust interesant, și acum înțeleg păianjenii mai bine pentru că trupul meu l-a absorbit pe unul dintre ei. Știi cum învață viermii lați?

— Viermii lați?

— Trebuie să fi întâlnit chestia asta la vreun curs elementar de biologie, că doar ai studiat mult până să devii o femeie așa instruită. Vezi, anumiți viermi lați pot învăța treptat să se descurce printr-un labirint...

Ea își aminti și-l întrerupse:

— Pe urmă, dacă-i mărunțești și-i dai drept hrană unui alt grup de viermi, echipa numărul doi trece prin labirint din prima încercare.

— Bun, așa e. Vess aprobă din cap, bucuros. Viermii absorb cunoștințele cu trupul.

Chyna n-avea nevoie să se gândească prea mult ca să-și formuleze următoarea întrebare, pentru că Vess nu putea fi nici insultat, nici flatat.

— Doamne Dumnezeule, doar nu crezi că acum știi cum e să fii păianjen, că ai o perspectivă de păianjen, pentru că ai mâncat unul.

— Bineînțeles că nu, Chyna. Dacă imaginile din creierul meu ar fi atât de concrete, aș fi nebun, nu-i așa? Aș fi pe undeva prin vreun ospiciu, stând de vorbă cu un grup de prieteni imaginari,

dar, mulțumită simțurilor mele ascuțite, am absorbit cu adevărat de la păianjen inefabila calitate a spiritului de păianjen, pe care tu n-ai s-o poți înțelege niciodată. Mi-am îmbunătățit calitatea de păianjen, pentru că păianjenul este un mic vânător, construit inginerește, minunat, este o făptură a puterii. Cuvântul păianjen este un cuvânt-putere, deși nu poate fi format din literele numelui meu. Ezită, șovăi și pe urmă continuă: Dar poate fi format din literele numelui tău.

Chyna nu se mai osteni să-i amintească prețiozitatea cu care mama ei îi scrisese numele. Doar cuvântul „păianjen" putea fi format din Chyna Shepherd[13].

— Și mâncatul unui păianjen a fost, totuși, o activitate riscantă, ceea ce mi-a sporit considerabil voința, continuă Vess. Dacă nu ești entomolog, nu poți să fii sigur dacă specia respectivă e otrăvitoare sau nu. Unii, ca de exemplu Văduva Neagră, sunt deosebit de periculoși. O mușcătură la mână e o chestie... Dar a trebuit să fiu sigur că l-am strivit în cerul gurii destul de rapid, înainte de-a apuca el să mă muște de limbă.

— Îți place să riști.

Vess ridică din umeri.

— Așa sunt eu.

— Trăiești pe muchie de cuțit.

— Sunt cuvinte care pot fi compuse din numele meu, recunoscu el.

— Și dacă te-ar fi mușcat de limbă?

— Durerea e totuna cu plăcerea. Numai că se definește altfel, învață să te bucuri de ea, și te vei împăca cu viața.

— Chiar și durerea e lipsită de valoare?

— Sigur că da. E pur și simplu senzație. Ajută ca insula aceea numită suflet să se dezvolte – dacă cumva există suflet.

Chyna nu-și dădea seama despre ce naiba tot vorbea Vess acolo – insula, sufletul – și nici nu întrebă. Îi era lehamite de el. Îi era lehamite să se teamă de el. Îi era chiar lehamite să-l urască. Îi pusese întrebări străduindu-se să *înțeleagă,* așa cum se străduise toată viața și obosise de moarte în această permanentă căutare a sensului. N-avea să știe niciodată de ce unii oameni săvârșeau nenumărate acte de cruzime, mai mici sau mai mari,

și lupta aceasta crâncenă pentru înțelegere nu făcuse altceva decât s-o extenueze, să-i lase sufletul pustiit, rece, cenușiu.

Arătând spre indexul ei roșu și umflat, Vess spuse:

— Trebuie să te doară degetul. Și gâtul.

— Cea mai grea e durerea de cap. Și nu seamănă a plăcere câtuși de puțin.

— Ei bine, nu pot să-ți arăt așa cu una cu două calea către iluminare și să-ți dovedesc că te înșeli. Asta cere timp. Dar mai există o lecție mai ușoară pe care o înveți repede...

Se ridică de pe scaun și se duse către un raft pe care se aflau mirodenii. Printre borcănașe și cutiuțe cu cimbru, cuișoare, mărar, nucșoară, boia de ardei iute, ghimbir, origan și scorțișoară, se afla un tub de aspirine.

— Eu nu iau așa ceva pentru dureri de cap, fiindcă îmi place să savurez durerea, dar țin aspirina la îndemnă pentru că, din când în când, mai mestec cate una, așa, pentru gust.

— Sunt scârboase.

— Nu, sunt doar amare. Iar senzația de amar poate fi la fel de plăcută ca și aceea de dulce, când ajungi să înveți că fiecare experiență, fiecare senzație are calitățile ei.

Vess se întoarse la masă cu tubul de aspirine. Îl așeză în fața Chynei și îi luă paharul de apă.

— Nu, mulțumesc.

— Gustul amar își are și el locul lui.

Ea ignoră tubul cu medicamente.

— Servește-te, spuse Vess, strângând farfuriile de pe masă.

Deși Chyna avea nevoie să-și înlăture diversele dureri, refuză să se atingă de aspirină. Poate că, într-un fel irațional –, dar nu mai puțin ferm –, simți că, dacă mestecă niște tablete din tub, chiar numai în scop medical, are să intre în straniile încăperi ale nebuniei lui Edgler Vess. Și acesta era un prag pe care nu voia să-l treacă pentru nimic în lume, chiar dacă și-ar fi păstrat un picior puternic ancorat în realitate.

El spălă farfuriile, castroanele, tigăile și toate celelalte ustensile folosite la micul dejun. Era eficient și darnic. Lucra cu apă fierbinte din belșug și cu o grămadă de detergent pentru vase cu aromă de lămâie.

Chyna mai avea o întrebare pe care nu putea s-o evite și, în cele din urmă, zise:

— De ce familia Templeton? De ce i-ai ales pe ei din toată lumea? N-ai făcut-o la întâmplare, așa-i? N-a fost un loc în care pur și simplu te-ai oprit în noapte.

— N-a fost chiar la întâmplare, admise el, curățând tigaia de omletă cu un burete din plastic. Cu câteva săptămâni în urmă, Paul Templeton a venit pe-aici cu afaceri și când...

— Îl cunoșteai?

— Nu tocmai. A venit în oraș cu afaceri, cum ți-am spus, și când a scos ceva din portvizit să-mi arate, a căzut un fel de plic mic din plastic, știi, din acelea în care se țin fotografiile, și eu l-am ridicat de jos să i-l dau. Într-una dintre fotografii era soția lui, în alta Laura... Era atât de proaspătă, de neprihănită... Am zis ceva de genul: „Ce fată drăguță!" și Paul a început să turuie ca un tată mândru ce se afla. Mi-a spus că în curând fata își va lua titlul de doctor în psihologie, că învață bine și așa mai departe. Mi-a spus că îi e dor de ea când e plecată la facultate, chiar și după șase ani, și că de-abia așteaptă sfârșitul lunii pentru că Laura urmează să vină acasă trei zile. Dar nu mi-a spus că vine și cu o prietenă.

Un accident, fotografii care au căzut pe jos, un schimb de cuvinte întâmplător, poate chiar o conversație plicticoasă. Arbitrarul acestei întâmplări îți tăia respirația și era mai mult decât putea să suporte Chyna. Apoi, urmărindu-l pe Vess cum ștergea atent mesele, cum clătea tigaia și freca chiuveta, Chyna începu să simtă că ceea ce i se întâmplase familiei Templeton era mai rău decât un simplu act arbitrar. Toată această moarte violentă păru deodată prescrisă de soartă, începu să semene cu o spirală inexorabilă care se desfăcea într-un întuneric necontenit, ca și cum ei toți se născuseră și trăiseră numai pentru Edgler Vess. Ca și cum și ea se născuse și luptase până în acest moment numai ca să ofere o clipă de satisfacție bolnavă acestui vânător fără inimă. Cel mai mare act de oroare pe care-l putea produce nebunia lui nu-l constituiau nici durerea, nici spaima pe care o inocula victimelor, nici sângele, nici cadavrele mutilate. În comparație cu durerea obișnuită și cu teama ce

domina viața în general, durerea și spaima produse de el dureau foarte puțin. Sângele și cadavrele erau doar niște neînsemnate consecințe neplăcute. Cel mai cumplit act de oroare era acela că el fura sensul vieților neterminate ale celor pe care-i ucidea, că se afirma *el însuși* ca scop fundamental al existenței lor, că îi jefuia nu de timpul pe care-l mai aveau de trăit, ci de o viață împlinită.

Păcatele lui capitale erau invidia – era invidios pe frumusețe, pe fericire – și mândria, astfel că deforma întreaga lume după propria lui viziune asupra Creației, și acestea două constituiau cu adevărat cele mai mari păcate, pentru că erau mutațiile prin care Diavolul însuși, cândva înger de lumină, se împiedicase și căzuse la vale, departe de Rai. Așa cum ștergea farfuriile, tigăile și desfunda chiuveta, cum așeza fiecare obiect la locul lui pe raft său în sertar, Edgler Vess arăta proaspăt și rozaliu, ca un prunc abia îmbăiat, la fel de nevinovat ca un copil născut mort. Mirosea a săpun, a after shave de bună calitate și a detergent de vase cu aromă de lămâie. Dar, în ciuda acestor aparențe, Chyna aștepta, superstițioasă, să simtă mirosul de pucioasă.

Fiecare viață ducea spre o serie de epifanii tăcute – sau cel puțin crea ocazii pentru epifanii –, și un nou val de tristețe sfâșietoare spăla sufletul Chynei atunci când se gândi la călătoriile întrerupte ale familiei Templeton, la actele de generozitate pe care ei le-ar mai fi putut face pentru ceilalți, la dragostea pe care ar fi avut-o de oferit, la lucrurile pe care sufletele lor ar mai fi urmat să le înțeleagă.

Vess termină curățenia și se întoarse la masă.

— Mai am puțină treabă sus și pe-afară, și apoi trebuie să dorm vreo patru-cinci ore, dacă pot. Diseară mă duc la serviciu – trebuie să mă odihnesc.

Ea se întrebă ce-ar fi putut munci Vess, dar nu spuse nimic. Poate că vorbea într-adevăr despre o slujbă sau despre asaltul sălbatic asupra minții lui Ariel. Dacă ăsta era sensul, Chyna nu voia să afle urmarea.

— Când te miști pe scaun, s-o faci încet. Dacă nu ești atentă, lanțurile o să zgârie lemnul.

— Mi-ar părea foarte rău să stric mobila, spuse ea.

El o privi îndelung, preț de-o jumătate de minut, și zise:

— Dacă ești atât de proastă încât să crezi că te poți elibera, voi auzi zornăitul lanțurilor, și atunci voi fi nevoit să mă întorc și să te liniștesc. Dacă va fi nevoie de așa ceva, te asigur că n-o să-ți placă ce-o să-ți fac.

Chyna tăcu. N-avea nicio speranță să scape din lanțurile în care se găsea priponită.

— Dacă totuși scapi cumva, nu te poți mișca destul de repede și câinii dresați patrulează prin împrejurimi.

— I-am văzut, îl asigură Chyna.

— Chiar dacă n-ai fi în lanțuri, oricum te-ar târî și te-ar omorî înainte să faci zece pași de la ușă.

Îl credea, dar nu înțelegea de ce simțea el nevoia să pună punctul pe „i" atât de dur.

— Odată, i-am dat drumul unui tânăr prin curte, povesti Vess. A plecat în goană către cel mai apropiat copac, s-a urcat în el, scăpând doar c-o mușcătură zdravănă în pulpa dreaptă și cu una mai ușoară în glezna stângă. S-a agățat de crengi și s-a gândit că o vreme va fi în siguranță, deși câinii stăteau la poalele copacului și îl priveau, dar eu am luat o pușcă, am ieșit pe veranda din spate și de-acolo l-am împușcat în picior. A căzut din copac și apoi totul s-a sfârșit cam într-un minut.

Chyna nu comentă. Erau momente în care comunicarea cu acest gunoi uman părea la fel de posibilă ca discuția pe care ai purta-o cu un rechin despre muzica lui Mozart. Trăia unul dintre aceste momente.

— Noaptea trecută nu te-am văzut. Ai fost invizibilă, spuse el.

Ea aștepta.

Privirea lui pierdută călători peste tot trupul ei, căutând parcă o legătură mai slabă a lanțurilor sau o cătușă descuiată pe care eventual n-o observase până atunci.

— Ai fost ca un spirit.

Chyna nu-și dădea seama dacă era cu adevărat posibil să priceapă ce gândea căzătura aceasta, dar deocamdată părea vădit stânjenit de faptul că trebuie s-o lase singură. În ruptul capului nu-și putea imagina de ce.

— Stai aici cuminte? întrebă Vess.

Chyna aprobă din cap.

— Eşti o fată bună.

El se duse către uşa care dădea din bucătărie în salon.

Convinsă că mai aveau ceva de discutat, Chyna întrebă:

— Înainte să pleci... poţi să mă duci la baie?

Vess se întoarse s-o privească.

— E prea mare osteneala să desfac lanţurile chiar acum. Fă în pantaloni dacă eşti nevoită. Oricum am să te curăţ mai târziu şi pot să cumpăr şi perne noi pentru scaun.

Deschise uşa şi intră în salon.

Chyna era hotărâtă să nu îndure umilinţa de-a sta în propria ei murdărie. Simţi o vagă nevoie să facă pipi, dar nu era stresantă. Mai târziu avea să fie mai rău.

Ce ciudat! Se putea gândi încă să evite umilinţa şi se mai putea gândi încă la viitor.

Domnul Vess traversează jumătate din salon şi apoi se opreşte să asculte ce face femeia din bucătărie. Nu aude niciun zgomot de lanţuri. Aşteaptă. Iar niciun zgomot. Tăcerea îl încurcă.

Nu e sigur ce planuri are cu ea. Acum ştie atât de multe despre ea, şi totuşi femeia e un vas cu mistere. Înlănţuită, aflată total sub controlul lui, n-are cum să fie cauciucul explodat al domnului Vess. Femeia miroase a disperare şi înfrângere. În tonul învins al vocii acesteia, el vede cenuşa şi pipăie căptuşeala moale a sicriului. E ca şi moartă şi îşi acceptă condiţia cu resemnare. Totuşi... Din bucătărie se aude clinchetul lanţurilor. E un sunet potolit, determinat de schimbarea poziţiei – poate că-şi strânge coapsele pentru a-şi reprima nevoia de-a urina. Domnul Vess zâmbeşte.

Urcă scările către dormitor. De pe raftul de deasupra al dulapului fixat în perete, ia un telefon. Intră în dormitor, îl băgă în priză şi efectuează două convorbiri prin care anunţă că tocmai s-a întors din scurta vacanţă de trei zile. Şi că diseară va fi la datorie.

Deşi are încredere că în lipsa lui dobermanii nu vor permite

nimănui să intre în casă, Vess posedă doar două aparate telefonice şi le ţine încuiate în dulapuri când e plecat. În eventualitatea, puţin probabilă, că un intrus ar reuşi să fugă printre câinii dezlănţuiţi şi ar pătrunde în casă viu, n-ar avea cum să dea niciun telefon după ajutor. Pericolul pe care-l reprezintă telefoanele celulare i-a tot muncit mintea în ultimele zile. E dificil să-ţi imaginezi un presupus hoţ care are asupra lui un telefon portabil, sau care îl foloseşte ca să sune la poliţie după ajutor, într-o casă în care a intrat fugărit de câinii de pază, dar, în ultimul timp, s-au tot întâmplat lucruri ciudate. Dacă Chyna Shepherd ar fi găsit un telefon celular în Honda pe care o folosise noaptea trecută, acum n-ar mai zăcea în lanţuri. Revoluţia tehnologică de la acest sfârşit de mileniu oferă numeroase avantaje şi ocazii, dar conţine, de asemenea, şi aspecte periculoase. Mulţumită experienţei pe care o are în domeniul computerelor, Vess a reuşit să-şi modifice amprentele digitale cu şiretenie şi acum poate să lucreze fără mănuşi în diverse locuri, precum a făcut-o în casa Templeton, bucurându-se din plin, fără teamă, cu senzualitate, de experienţa trăită. Însă un telefon celular care ar cădea în mana cui nu trebuie, într-un moment nepotrivit, i-ar putea aduce lui Vess cea mai intensă experienţă a vieţii sale, cea finală. Uneori, are nostalgii după epocile mai simple în care au trăit Jack Spintecătorul sau splendidul Ed Gein, sursa de inspiraţie pentru *Psycho,* sau Richard Speck. Adesea e nostalgic şi visează la lumea mai puţin complicată din trecut, la câmpurile de bătălii mai puţin călcate de indivizi asemenea lui.

Acordând o importanţă deosebită actelor criminale, făcând publicitate exagerată poveştilor sângeroase, transformând criminalii în celebrităţi şi gudurându-se apoi pe lângă ei, noile mijloace electronice de comunicare au inspirat de bunăvoie un asemenea tip uman criminal, care gândeşte totul la rece. Dar, în acelaşi timp, au alarmat şi oiţele. Prea multă lume face ochii mari şi aleargă să anunţe poliţia la primele semne de pericol.

Totuşi, el reuşeşte să se distreze.

După ce dă telefoane, domnul Vess iese în curte şi se îndreaptă spre rulotă. Numerele de înmatriculare, şuruburile şi

toate celelalte se află într-un sertar în chicineta rulotei.

Prin diverse mijloace, de obicei cu două sau trei săptămâni înaintea unei expediții, domnul Vess își selecționează cu atenție țintele primare, cum ar fi, bunăoară, familia Templeton, și, cu toate că uneori aduce câte un trofeu viu pe care-l depune în camera din pivniță, cel mai adesea călătorește departe de granițele statului Oregon, pentru a reduce cât mai mult cu putință șansele de întâlnire într-un moment neprielnic a celor două vieți pe care le trăiește – cea de bun cetățean și cea de aventurier omucid. Deși n-a folosit această metodă ca să ajungă la Laura Templeton, a descoperit că frunzăritul la întâmplare, clandestin, prin documentele departamentului Circulație din statul învecinat, California, constituie o metodă excelentă pentru a localiza femei atrăgătoare. Fotografiile de pe permisele de conducere – numai portret – se află acum în documentele computerizate ale acestui departament. Alături de fiecare fotografie se găsesc date privind vârsta femeii, înălțimea, greutatea – date ce îl ajută pe Vess să identifice candidatele care nu-i convin, astfel încât poate evita bunicuțe fotogenice și grăsane cu fețe prelungi. Deși majoritatea oferă ca adresă doar căsuța poștală, multe își dau adresa întreagă; de-aici încolo, domnul Vess mai are nevoie doar de niște hărți bune. Când se apropie de țintă, la cincizeci de mile de reședința victimei, scoate plăcuțele de înmatriculare ale rulotei. Mai târziu, pentru că ține neapărat să se îndepărteze de scena jocurilor sale, se poate ca cineva să-l urmărească, și văzând rulota, să țină minte numerele de înmatriculare – iarăși nenorocitul acela de cauciuc explodat! Așa că, până ajunge înapoi în Dregon, își lasă vehiculul fără plăcuțe de înmatriculare. Dacă l-ar opri vreun polițist pentru depășirea vitezei legale sau pentru vreo altă contravenție, s-ar arăta cât se poate de mirat când acesta l-ar întreba despre plăcuțele lipsă și ar spune că, Dumnezeu știe de ce, i le-a furat cineva. E un bun actor, știe să-și vândă iluziile. Dacă s-ar întâmpla să intre cu adevărat în încurcătură, atunci l-ar ucide pe polițist. Și dacă nu s-ar ivi nicio astfel de ocazie, ar găsi o rezolvare apelând la bunăvoința profesională.

Acum se lasă pe vine și montează plăcuța de înmatriculare

din faţă în lăcaşul metalic.

Unul dintre câini vine la el, adulmecându-i mâinile şi hainele, dezamăgit să descopere doar miresmele de after shave şi detergent pentru vase. Câinii tânjesc după atenţia stăpânului, dar se află la datorie. Niciunul dintre ei nu zăboveşte prea mult, fiecare se întoarce la locul lui, după ce a primit o scurtă mângâiere pe cap, după ce a fost scărpinat între urechi şi i s-au adresat câteva vorbe duioase.

— Eşti un căţel bun, spune domnul Vess. Eşti un căţel bun.

Când termină de montat plăcuţa, se ridică, se întinde şi cască, în timp ce-şi supraveghează cu un ochi vulturesc domeniul.

Oricum, la sol, vântul nu mai bate, aerul e nemişcat şi umed. Miroase a iarbă udă, a pământ, a frunze moarte şi a pădure de pini.

O dată cu încetarea ploii, ceaţa se ridică de pe dealuri şi de pe coastele munţilor din spatele casei. Deocamdată, nu se văd vârfurile lanţului muntos dinspre apus şi nici haina de zăpadă care mai adastă încă prin văile înalte. Însă spre răsărit, chiar deasupra, acolo unde ceaţa nu şi-a vârât nasul, norii sunt mai mult cenuşii decât negri, au o culoare plăcută, şorecie, şi se mişcă rapid spre Sud-Est, mânaţi de vântul care suflă din înalturi. Pe la miezul nopţii, aşa cum i-a promis lui Ariel, o să apară stelele şi chiar luna, să lumineze iarba înaltă de pe pajişte şi să sclipească în ochii lăptoşi ai Laurei celei moarte.

Domnul Vess se duce în spatele rulotei ca să prindă şi cea de-a doua plăcuţă de înmatriculare şi descoperă urme ciudate pe alee. Cum stă în picioare şi se uită la ele, o cută de nemulţumire i se adânceşte pe faţă.

Aleea e pietruită, dar când plouă zdravăn, noroiul din curte năvăleşte peste piatră. Din loc în loc, acesta formează o membrană subţire deasupra pietrei – nu una apoasă, ci densă şi întunecată.

Pe această membrană de noroi sunt urme de copite, probabil copite de căprioară. O căprioară impunătoare. A traversat aleea de mai multe ori.

Descoperă locul în care animalul s-a oprit puţin şi a bătătorit

pământul cu copitele.

Nicio urmă de cauciuc nu pângărește noroiul pentru că a fost ștearsă de ploaia care a tot căzut după venirea lui acasă. Evident, urmele căprioarei sunt posterioare furtunii.

Se lasă pe vine lângă urme și pipăie noroiul rece. Simte duritatea și delicatețea copitelor care s-au imprimat acolo.

Mai multe specii de căprioare trăiesc nestingherite prin munții din împrejurimi. Foarte rar, se aventurează pe domeniul domnului Vess pentru că se tem de câini.

Acesta este cel mai ciudat lucru pe care-l observă la urmele de căprioară: printre ele, nu se văd urme de câini.

Dobermanii au fost antrenați să se concentreze asupra intrușilor din specia umană și să ignore sălbăticiunile pe cât posibil. Altfel, atenția le-ar putea fi distrasă într-un moment crucial pentru siguranța stăpânului. Câinii nu atacă niciodată iepuri, veverițe sau oposumi și nici căprioare, dacă nu-i împinge foamea. Nu se reped la animale, nici măcar în joacă.

Totuși, câinii observă orice alt animal care le iese în cale și se lasă în voia curiozității numai în limitele educației pe care au primit-o.

Cu siguranță, s-au apropiat de căprioara care a intrat în curte și au încercuit-o, făcând-o să înțepenească de groază sau fugărind-o, și, după ce a dispărut, cu siguranță că ei au patrulat pe alee, mirosindu-i urmele.

Dar nu se vede nicio urmă de câine printre urmele căprioarei.

Frecându-și degetele murdare de noroi, domnul Vess se ridică, se răsucește și studiază terenul înconjurător. Spre Nord se află pajiștile, iar dincolo de ele îndepărtatele păduri de pini. Spre Est, drumul duce către un șleau golaș. Spre Sud, curtea se termină într-o pajiște, și dincolo de ea se întind păduri. Curtea din spate se oprește dincolo de hambar, la poalele dealului. Căprioara – dacă a existat vreo căprioară – a avut unde să dispară.

Domnul Vess stă în picioare nemișcat. Ascultă. Gândește. Respiră adânc, adulmecând mirosurile. Apoi inhalează aerul cu gura deschisă, ca să prindă pe limbă toate senzațiile posibile. Simte aerul umed care i se lipește de față ca o piele cadaverică.

Are toate simțurile deschise la maximum, frânte în mii de culori, și lumea proaspăt spălată de ploaie îi curge ca o apă prin trup.

În cele din urmă, constată că nu-l pândește nicio amenințare. În timp ce Vess montează plăcuța de înmatriculare în spatele rulotei, Tilsiter vine spre el. Câinele amușinează gâtul stăpânului.

Vess îi permite câinelui să stea alături. Când termină cu plăcuța de înmatriculare, îi arată lui Tilsiter urma de căprioară.

Câinele pare că nu vede nicio urmă sau, dacă vede, nu-l interesează. Vess îl duce pană în dreptul urmelor și i le mai arată o dată. Pentru că Tilsiter pare încurcat, Vess îl apasă pe ceafa și îl vară cu nasul în una dintre urmele de copită.

Dobermanul prinde în sfârșit un miros, adulmecă plin de interes, scheaună de plăcere și apoi decide că nu-i place ceea ce miroase. Se zvârcolește să scape de sub mana stăpânului și se trage înapoi, privind blând ca o oaie.

— Ce e? întreabă Vess.

Câinele își linge labele. Ocolește privirea lui Vess, cercetează cu ochii pajiștile, aleea, curtea, îi aruncă iar o ocheadă lui Vess și apoi se îndreaptă cu pași mici spre Sud, pornind în patrulare.

Apa mai picură încă din ramurile copacilor, ceața se ridică și norii aleargă spre Sud-Est goniți de vânt. Domnul Vess se hotărăște s-o ucidă pe Chyna Shepherd numaidecât. O va târî în curte, o va trânti cu fața în jos pe iarbă și îi va trage două gloanțe în ceafa. Diseară trebuie să se ducă la lucru și înainte de asta trebuie să doarmă puțin, astfel încât n-are vreme să se bucure de omor în tihnă.

Mai târziu, când are să se întoarcă acasă, are s-o îngroape pe pajiște, vegheat de cei patru câini, în zumzăitul insectelor din iarba măruntă, și are s-o oblige pe Ariel să sărute fiecare cadavru înainte de-a fi îngropat – toate astea la lumina lunii, dacă o să apară luna.

Acum, rapid, să termine cu ea și să se culce.

În timp ce se îndreaptă grăbit spre casă, își dă seama că ține în mână șurubelnița și că ar fi mai interesant, să se folosească de ea decât de pistol, căci ar lucra la fel de iute. Urcă scările de la

verandă, acolo unde degetul procuroarei din Seattle atârnă tăcut lângă aranjamentul de scoici, în aerul răcoros și nemișcat. Nu se deranjează să se șteargă pe picioare, ceea ce este o violare a autodisciplinei, pe care o comite rar. Când deschide ușa, scârțâitul balamalei este dublat de respirația lui precipitată. Când închide ușa, e surprins să-și audă bătăile inimii.

Nu se teme niciodată. Niciodată. Totuși, în fața femeii acesteia s-a simțit tulburat de câteva ori. Face câțiva pași prin cameră și se oprește să-și adune gândurile. Acum, că a intrat în casă, nu înțelege de ce uciderea ei i s-a părut o asemenea prioritate.

Intuiție.

Niciodată până acum intuiția nu i-a trimis cu atâta insistență un mesaj care să-l lase încurcat. Femeia aceasta e deosebită și Vess vrea cu disperare s-o folosească într-un fel deosebit. Dacă-i trage pur și simplu două gloanțe în ceafă sau vâră șurubelnița în ea de câteva ori, înseamnă să irosească potențialul ei nebănuit.

El nu se teme niciodată. Niciodată. Chiar și atunci când se simte tulburat, așa cum se simte acum, starea aceasta este o provocare pentru imaginea cea mai frumoasă pe care o are despre sine însuși. Poeta Sylvia Plath, a cărei operă îi creează domnului Vess o stare nefirească de ambiguitate, a scris odată că lumea e dominată de panică, „panica aceea cu față de câine, de diavol, de vrăjitoare, cu chip de târfă, panica fără chip, dar scrisă cu litere mari, este același Johnny Panică treaz sau adormit". Dar nu Johnny Panică îi conduce viața domnului Vess și nici n-are să i-o conducă vreodată, pentru că domnul Vess nu-și face iluzii în legătură cu natura existenței, n-are îndoieli cu privire la scopul vieții lui și nu i s-a întâmplat să treacă prin momente care au nevoie de reinterpretare atunci când stă și cugetă în liniște.

Senzație.

Intensitate.

Dacă se teme, nu poate trăi cu intensitate pentru că domnul Johnny Panică inhibă spontaneitatea și simțul experimentului. Așadar, nu-i va îngădui acestei femei misterioase să-l bântuie. În timp ce respirația accelerată și bătăile inimii i se potolesc, el

răsucește mânerul șurubelniței iarăși și iarăși, privind în gol către vârful bont de la capătul barei subțiri de metal.

În momentul în care Vess intră în bucătărie, chiar înainte de-a articula vreun cuvânt, Chyna simți că omul nu mai este cel pe care îl cunoscuse. Se afla pradă unei stări total diferite de cele care îl dominaseră până atunci, deși diferența era atât de subtilă, încât ea n-o putea defini.

Se apropie de masă, ca și cum ar fi vrut să se așeze, dar apoi se opri chiar lângă scaun. Încruntat și tăcut, se uita fix la ea. În mâna dreaptă ținea șurubelnița. Învârtea fără încetare mânerul între degete, ca și cum ar fi strâns un șurub imaginar.

În spatele lui, pe podea, rămăseseră bucăți de noroi. Intrase în casă cu pantofii murdari. Chyna își dădu seama că nu trebuie să vorbească ea prima. Se aflau într-un punct straniu, în care cuvintele puteau să-și fi schimbat sensul, în care cea mai nevinovată afirmație putea fi o incitare la violență.

Cu puțin timp în urmă, Chyna aproape că preferase să fie omorâtă repede și încercase chiar să declanșeze unul dintre impulsurile lui criminale. Se gândise, totodată, deși era în lanțuri, la modurile în care s-ar fi putut sinucide. Acum își ținea gura, ca nu cumva să-l înfurie din senin.

Evident, chiar cuprinsă de dezolare, continua să nutrească o slabă speranță, camuflată de tristețea ce pusese stăpânire pe ea. Un refuz stupid. O dorință patetică de-a i se mai oferi o șansă. Speranța, care i se păruse ceva nobil totdeauna, îi părea acum aidoma lăcomiei, ce dezumanizează, îi părea la fel de mizerabilă precum pofta trupească, era o nevoie animalică de-a supraviețui cu orice preț.

Se afla cufundată într-un loc adânc, întunecat.

În cele din urmă, Vess spuse:

— Noaptea trecută...

Ea aștepta.

— În pădurea de sequoia...

— Da, ce anume?

— Ai văzut ceva? întrebă Vess.

— Ce să văd?

— Ceva ciudat?

— Nu.

— Sigur ai văzut.

Chyna dădu din cap.

— Elanii, zise Vess.

— A, da, elanii.

— O turmă.

— Da.

— Nu ți s-au părut stranii?

— Sunt elani dintre cei care trăiesc pe țărm. Se simt la târgul lor acolo.

— Aceștia păreau aproape dresați.

— Poate pentru că turiștii trec prin zonă tot timpul.

Răsucind încet, fără să se oprească, șurubelnița, el se gândi la explicația fetei.

— Poate.

Chyna observă că avea degetele de la mana dreaptă acoperite cu o peliculă de noroi slab.

— Acum pot să le simt mirosul de mosc, spuse Vess, simt consistența ochilor lor, aud verdeața ferigilor care se unduiesc pe lângă ei și în sângele meu lunecă uleios ceva rece și întunecat.

Un astfel de discurs nu cerea o replică și ea nici nu încercă să dea vreuna.

Vess coborî privirea de pe figura Chynei pe mânerul șurubelniței și apoi spre proprii lui pantofi. Se uită înapoi peste umărul stâng și văzu noroiul de pe jos.

— Așa ceva nu se face, zise el.

Așeză șurubelnița pe o măsuță, își scoase pantofii și îi duse în spălătorie, ca să-i curețe mai târziu. Se întoarse cu picioarele goale și, cu ajutorul unor șervețele de hârtie și a detergentului de spălat geamuri, îndepărtă fiecare grăunte de noroi. În salon folosi aspiratorul.

Aceste activități domestice îi luară aproape cincisprezece minute și, când termină, ieși din starea care-l dominase la intrarea în bucătărie. Activitățile gospodărești îi scuturau totdeauna melancolia.

— Acum mă duc sus să mă culc, spuse Vess. Să fii cuminte și să nu-ți zdrăngăni lanțurile prea mult.

Ea tăcu.

— Să stai liniștită, că, dacă nu, cobor și-ți vâr un metru jumătate de lanț în fund.

Chyna înclină din cap aprobator.

— Ești o fată bună.

Vess ieși din cameră. Diferența dintre purtarea lui obișnuită și starea lui anterioară nu mai necesita nicio explicație din partea Chynei. Câteva minute, Vess își pierduse încrederea în sine. Acum și-o recăpătase.

Domnul Vess doarme întotdeauna gol, ca să viseze mai ușor.

În lumea somnului, toți cei pe care-i întâlnește sunt goi, fie că rămân în spatele lui, sfâșiați și uzi, fie că fug în haită, alături de el, prin locuri întunecoase și apoi pășesc în lumina lunii. În visele lui e o arșiță atât de mare, încât hainele par inutile și, mai mult, arșița aceasta pârjolește chiar conceptul de îmbrăcăminte, astfel încât i se pare mai natural să umble gol în lumea viselor decât în cea obișnuită.

Nu are niciodată coșmaruri. Asta pentru că în viața de zi cu zi se confruntă cu sursele care i-ar putea pricinui tensiuni interioare și o scoate la capăt de fiecare dată. Nu se lasă purtat de vreun sentiment de vinovăție, nu-i judecă pe ceilalți și nu-i pasă de ceea ce cred ei despre el. Știe că, dacă simte că e bine ceea ce face, atunci e cu adevărat bine. Întotdeauna caută să fie numărul unu, pentru că o ființă omenească plină de succes trebuie să fie mulțumită de sine. În consecință, când se duce la culcare, are o minte clară și o inimă ușoară. Acum, la câteva secunde după ce și-a așezat capul pe pernă, domnul Vess a adormit. Din când în când, dă din picioare pe sub pătură, ca și cum ar alerga după cineva. Prin somn, spune o dată: „Tată”, pe un ton aproape respectuos, și cuvântul acesta plutește în aer ca o bulă – ceea ce e straniu, pentru că la vârsta de nouă ani, Edgler Vess și-a ucis tatăl dându-i foc.

Cu lanțurile zornăind după ea, Chyna se aplecă și ridică

perna care căzuse pe jos. O așeză pe masă, se trânti înainte și își puse capul pe pernă.

După cum arăta ceasul din bucătărie, era douăsprezece fără un sfert. Chyna nu dormise mai bine de douăzeci și patru de ore, cu excepția momentelor în care ațipise în rulotă și a celor în care zăcuse inconștientă după ce o ciomăgise Vess. Deși era epuizată și aproape indiferentă de disperare, nu se aștepta să poată adormi. Spera însă că, ținând ochii închiși și lăsându-și gândurile să călătorească în voie spre momente mai plăcute, putea să ignore nevoia de-a urina, ce devenea tot mai stringentă, și durerea de la ceafă și din degetul pe care-l ținuse pe trăgaci.

S-a plimbat printr-un vârtej în care dansau boboci roșii de floare, smulși de vânt, fără să se teamă de întuneric și de fulgerul ce spinteca în răstimpuri noaptea. Se trezi brusc nu într-un zgomot de tunet, ci într-un sunet de foarfece care tăiau hârtie.

Ridică fruntea de pe pernă și se îndreptă. Lumina fluorescentă îi înțepa ochii. Edgler Vess stătea în picioare, în fața chiuvetei, și tăia o pungă mare de cartofi prăjiți.

— Ah, te-ai trezit, somnoroaso! spuse el.

Chyna se uită la ceas: era cinci fără douăzeci.

— Credeam că trebuie să te trezesc cu surle și tobe.

Dormise aproape cinci ore. Parcă avea nisip în ochi. Gura îi era amară. Își simțea mirosul propriului trup și avea senzația că e unsuroasă.

Nu făcuse pe ea în somn și se simți brusc însuflețită de triumful acela absurd, văzând că nu fusese redusă la un asemenea josnic nivel de umilință. Pe urmă, își dădu seama cât e de patetică mândrindu-se cu așa ceva, și cenușiul din suflet i se mai închise cu o nuanță-două.

Vess purta bocanci negri, pantaloni kaki, o centură neagră și un tricou alb. Avea brațele musculoase, enorme. Ea nu s-ar putea lupta niciodată cu aceste brațe.

Acesta aduse o farfurie la masă. Îi făcuse un sandviș.

— Șuncă și brânză, cu muștar, o anunță el.

La marginile feliei de pâine se vedea o foaie de salată. Lângă sandviș așezase două fire de mărar murat. Când Vess așeză

punga de cartofi prăjiți pe masă, Chyna refuză:

— Nu vreau.

— Trebuie să mănânci.

Ea privi pe fereastră curtea întinsă, care se zărea în lumina târzie de după-amiază.

— Dacă nu mănânci, spuse el, până la urmă am să te hrănesc cu forța. Luă de pe masă tubul de aspirină și îl scutură ca să-i atragă atenția. E gustoasă?

— N-am folosit niciuna, zise Chyna.

— Aha, înseamnă că înveți să-ți savurezi durerea!

Oricum, tot el era învingătorul.

Luă tubul de aspirine și se întoarse cu un pahar de apă.

— Trebuie să-ți menții rinichii în funcțiune, că altfel se atrofiază.

În timp ce Vess curăța măsuța pe care pregătise sandvișul, Chyna îl întrebă:

— Ai fost violat în copilărie?

Apoi, se dispreţui pentru că-i pusese o asemenea întrebare, pentru că încă mai încerca să-l înțeleagă.

Vess râse și clătină din cap.

— Chyna, ăsta nu este un manual. Asta e viață adevărată.

— Ai fost violat?

— Nu. Tata era contabil la Chicago. Mama vindea articole de damă într-un magazin. Mă iubeau. Îmi cumpărau prea multe jucării, mai multe decât puteam folosi, mai ales de când preferam să mă joc cu... alte lucruri.

— Animale, spuse ea.

— Exact.

— Și înainte de animale – insecte, sau făpturi foarte mici, ca de pildă peștișori aurii și broaște țestoase.

— Scrie așa ceva în manualele tale?

— Este primul și cel mai grav semn. Torturarea animalelor.

Vess ridică din umeri.

— Era distractiv... Să vezi cum făptura aceea prostănacă se târăște în carapace cuprinsă de flăcări. Zău, Chyna, trebuie să pătrunzi viața dincolo de aceste meschine judecăți de valoare.

Ea închise ochii, sperând că Vess o să plece la lucru.

— Oricum, ai mei m-au iubit, s-au lăsat purtați de iluzia asta. La nouă ani am pus primul foc. Am turnat gaz de brichetă în patul lor când dormeau și pe urmă am aruncat o țigară.

— Doamne!

— Iar începi.

— De ce?

— De ce nu? răspunse el

— Isuse!

— Vrei și un al doilea răspuns?

— Da, spuse ea.

— Atunci privește-mă când îți vorbesc.

Chyna deschise ochii. Privirea lui fixă o sfâșie.

— Le-am dat foc pentru că am crezut că începuseră să se prindă.

— De ce?

— De faptul că sunt un tip deosebit.

— Te-au prins cu broasca țestoasă, presupuse Chyna.

— Nu, cu pisoiul unui vecin. Locuiam într-un cartier frumos. Erau foarte multe animale de casă primprejur. Oricum, când m-au prins, a fost vorba de dus la doctor. Chiar la vârsta de nouă ani mi-am dat seama că nu puteam să permit așa ceva. Doctorii puteau să mă prostească. Așa că am făcut un foc mititel.

— Și n-ai pățit nimic?

Termină de făcut curat și se așeză la masă.

— N-a bănuit nimeni. Tata a fumat în pat, au zis pompierii. Tot timpul se întâmplă lucruri din astea. A ars toată casa. Abia dacă am scăpat cu viață, și mama țipa și eu n-am putut să ajung până la ea, n-am putut să ajung la mămica și am fost atât de speriat. Îi făcu Chynei cu ochiul. După asta, am mers să locuiesc cu bunica. Era o babă fandosită și plictisitoare, plină de reguli, regulamente, standarde, maniere și tipuri de conduită pe care trebuia să le înveți. Însă nu era în stare să-și țină casa curată. Avea o baie pur și simplu dezgustătoare. Ea m-a împins cu bună-știință către cea de-a doua și ultima greșeală. Am omorât-o în timp ce stătea în picioare în bucătărie, cum am stat și eu adineauri, și servea cina. A fost un gest impulsiv, i-am înfipt cuțitul de cate două ori în fiecare rinichi.

— Asta a fost la cați ani?

Șiret, în joacă, o întrebă:

— Cine, bunica sau eu?

— Tu.

— Unsprezece. Eram prea mic să mi se deschidă proces. Prea mic, pentru ca cineva să poată crede cu adevărat că am fost conștient când am omorât-o.

— Totuși, ceva a trebuit să ți se facă.

— Am petrecut un an și două luni într-un sanatoriu. Mi s-au aplicat o grămadă de tratamente, am primit o sumedenie de sfaturi, nenumărate dovezi de atenție și îmbrățișări. Pentru că, înțelegi tu, cu siguranță, am omorât-o pe biata bunică întrucât nu mi-am putut exprima durerea cauzată de moartea accidentală a părinților mei în acel incendiu îngrozitor. Într-una din zile, mi-am dat seama de sensul celor ce mi se spuneau și, pur și simplu, am cedat și am plâns fără oprire. O, Chyna, cât am mai plâns atunci, cât am mai jelit, cuprins de remușcare pentru biata bunica. Toți doctorii și educatorii au apreciat cum se cuvine jelania mea.

— Unde te-ai dus de la sanatoriu?

— Am fost adoptat.

Rămasă fără grai, îl fixă cu privirea.

— Știu la ce te gândești, spuse el. Foarte puțini orfani de doisprezece ani sunt adoptați. Oamenii caută de obicei bebeluși, ca să-i modeleze după imaginea lor. Dar am fost un băiat atât de frumos, Chyna, un băiat frumos, cu o înfățișare angelică! Poți să crezi?

— Da.

— Oamenii vor copii frumoși. Copii frumoși, care zâmbesc frumos. Eram cuminte și drăgălaș. Și, între timp, învățasem cum să mă ascund printre voi, ipocriții. Nu mă mai prindea pe mine nimeni, în veci, cu un nenorocit de pisoi sau cu vreo bunică moartă.

— Dar cine... cine ar mai fi vrut să te adopte după ceea ce făcuseși?

— Ceea ce făcusem a fost radiat din dosarul meu, de bună seamă. La urma urmei, eram un băiețel. Chyna, doar nu te-ai fi

aşteptat să-mi ruinez toată viaţa din cauza unei greşeli! Psihiatrii şi educatorii au fost lubrifiantul meu, şi toată viaţa le voi fi îndatorat pentru dorinţa lor sinceră, plăcută de-a avea încredere în oameni.

— Părinţii tăi adoptivi n-au ştiut?

— Au aflat că fusesem traumatizat de moartea părinţilor mei şi că din cauza acestei traume ajunsesem la sanatoriu, şi că trebuia să fiu supravegheat, pentru că aveam momente de depresie. Şi ei doreau din tot sufletul să-mi ofere o viaţă mai bună, să mă păzească pentru totdeauna de depresii.

— Ce s-a întâmplat cu ei?

— Am locuit doi ani la Chicago şi pe urmă ne-am mutat aici, în Oregon. I-am mai lăsat în viaţă un timp şi le-am permis să simuleze că mă iubesc. De ce nu? Se bucurau nespus de propriile lor iluzii, dar apoi, după ce-am absolvit colegiul, la douăzeci de ani, aveam nevoie de mai mulţi bani decât primeam, aşa că a trebuit sa se întâmple un alt accident îngrozitor, un alt incendiu într-o noapte. Însă trecuseră unsprezece ani de la incendiul în care pieriseră părinţii mei naturali şi ne aflam la o distanţă de jumătate de continent. Niciun educator nu mă văzuse ani de-a rândul şi nu existau dosare care să ateste oribila greşeală pe care o comisesem cu bunica, aşa că nimeni n-a făcut vreo legătură cu toate astea.

Stăteau la masă în tăcere. După un moment, Vess îi împinse farfuria în faţă.

— Mănâncă! Mănâncă! o ademeni el, dulce. Eu am să mănânc în oraş. Îmi pare rău că nu pot să-ţi ţin companie.

— Te cred.

— Ce anume?

— Că n-ai fost niciodată violat.

— Deşi povestea asta contrazice tot ce-ai învăţat tu până acum. Eşti o fată bună, Chyna. Recunoşti adevărul atunci când îl auzi. Poate că pentru tine mai există vreo speranţă.

— În ceea ce te priveşte nu există înţelegere, spuse ea, mai mult ca pentru sine.

— Ba cred că da. Pur şi simplu menţin legătura cu natura mea reptiliană, Chyna. Natura aceasta sălăşluieşte în noi toţi. Cu

toţii am evoluat din peştii aceia lunecoşi cu patru picioare, care s-au târât prima dată afară din apa oceanului. Conştiinţa reptiliană... mai e încă prezentă în toţi oamenii, dar voi, ceilalţi, vă luptaţi din răsputeri s-o ascundeţi, să vă convingeţi pe voi înşivă că sunteţi ceva mai curaţi şi mai buni decât în realitate. Ironia este că, dacă ajungi să-ţi dai seama o singură dată că ai această conştiinţă reptiliană, vei descoperi libertatea şi fericirea pe care le râvneşti cu atâta nesaţ şi nu le poţi dobândi. Lovi cu degetul în farfurie, ritmic, pe urmă în paharul de apă. Se ridică de la masă şi împinse scaunul corect dedesubt. Nu prea te-ai aşteptat la o astfel de discuţie, nu-i aşa, Chyna?

— Nu.

— Te-ai aşteptat să dau din colţ în colţ, să mă miorlăi că am fost o victimă, să mă dedau la nişte explicaţii foarte elaborate şi autoamăgitoare, să scot din mine o poveste despre vreun incest care mi-a distrus viaţa. Ai vrut să crezi că provocarea ta iscusită va putea revela vreun fanatism religios secret, îţi va putea dovedi că cine ştie ce voci divine îmi umblă prin cap. Nu te-ai aşteptat ca totul să fie atât de la obiect, atât de sincer. Se duse la uşa care despărţea bucătăria de salon, pe urmă se întoarse şi o privi. Nu sunt unicat, Chyna. Lumea e plină de indivizi ca mine, deşi majoritatea sunt mai puţin liberi. Ştii unde cred eu că se învârtesc foarte mulţi dintre cei asemenea mie?

Chyna se trezi întrebând:

— Unde?

— În politică. Imaginează-ţi că oamenii aceştia au puterea de a porni războaie. Cât de mulţumitor ar fi! Sigur că, în general, în viaţa publică trebuie să te stăpâneşti, să-ţi reprimi plăcerea de a-ţi vârî mâinile în sânge, de-a te murdări cu toate fluidele acelea minunate. Trebuie să te declari satisfăcut numai cu fiorul că ai trimis mii de oameni la moarte, că ai controlat de la distanţă distrugerea. Cred că eu m-aş putea adapta la aşa ceva. Şi, mai mult, există totdeauna imagini de pe câmpul de luptă, reportaje, diverse reprezentări grafice. *Şi niciodată pericolul spaimei.* Şi mai uimitor e faptul că îţi ridică şi statui. Poţi să bombardezi o ţărişoară neînsemnată, astfel încât să nu-i mai ştie nimeni nici măcar numele, căci în onoarea ta se organizează mese festive.

Poți să ucizi treizeci și patru de copii care fac parte dintr-o comunitate religioasă, să-i strivești cu tancurile, să-i arzi de vii, să pretinzi că sunt sectanți periculoși și pe urmă să aștepți aplauze. E atâta putere. Intensitate.

Se uită lung spre ceas. Era cinci și cinci.

— Mă duc să mă îmbrac și pe urmă plec, spuse el. Mă întorc cât de repede pot după miezul nopții. Apoi, se uită la ea și clătină din cap brusc întristat. Vie și neatinsă. Ce fel de existență e asta, Chyna? Lipsită de sens. Mai bine menține legătura cu conștiința reptiliană. Îmbrățișează întunericul și frigul. *Aceasta este esența noastră.*

O lăsă acolo, în lanțuri. Lumina pălea și întunericul își făcea intrarea în lume.

Capitolul 8

Domnul Vess iese pe verandă, încuie ușa din față și apoi fluieră câinii. Pe măsură ce scade ziua, aerul se răcește și devine mușcător. Domnul Vess își încheie jacheta. Din diverse puncte cardinale, cei patru dobermani țâșnesc prin lumina amurgului și vin în goană către verandă. Se bulucesc spre Vess și se împing unul în altul, ca să fie cât mai aproape de stăpân, dansând cu mișcări largi și stângace. El îngenunchează între ei, arătându-le încă odată că-i iubește. În mod ciudat, asemenea oamenilor, dobermanii nu par să detecteze lipsa de sinceritate a sentimentelor domnului Vess. Pentru el, aceștia sunt niște simple unelte, nu niște animale pe care le iubește, și le acordă aceeași atenție ca și uleiului de motor, ferăstrăului sau mașinii de șlefuit. În filme, există totdeauna un câine care simte natura licantropică a omului, pe care-l întâmpină cu un mârâit, există întotdeauna un câine ce se teme de personajul care are într-însul un grăunte paranormal. Dar filmele sunt filme.

Fără îndoială, câinii aceștia îl înșeală, așa cum îi înșeală și el pe ei. Dragostea pe care i-o arată nu e altceva decât respect sau spaimă sublimată. Se ridică în picioare, și câinii privesc în sus, așteptând. Mai devreme, îi chemase din cușcă cu soneria. Așadar, acum se află în poziție de așteptare.

— *Nietzsche,* spune el.

Toți ca unul, cei patru dobermani se încordează și apoi încremenesc. Ciulesc urechile când aud comanda și se lasă pe spate. Ochii lor negri scânteiază în lumina crepusculară.

Cu o mișcare bruscă, câinii se îndepărtează de verandă și se împrăștie prin curte pentru că au fost programați pentru starea de atac.

Domnul Vess își pune pălăria și se îndreaptă spre hambar, unde își ține mașina. Lasă rulota parcată lângă casă. Mai târziu, ca să micșoreze distanța pe care va trebui s-o străbată cu cele două cadavre, va trage rulota cu spatele, spre alee, mai aproape de pajiștea care adăpostește atâtea morminte anonime. Domnul Vess merge și respiră adânc, își limpezește mintea, pregătindu-

se să reintre în lumea cotidiană.

Îi place gluma aceasta, viața lui secundară. Îi place să treacă drept unul dintre cei înșelați și oprimați, care, în mii de ipostaze, conduc pământul, conduc lumea cu minciuni, care-și petrec viața în înțelepciune, teamă, ipocrizie. Se simte ca o vulpe într-un coteț cu pui handicapați mintal, nefiind în stare să distingă între vânător și unul de-al lor, și jocul acesta este extrem de plăcut pentru un vulpoi cu simțul umorului.

În fiecare zi, cat e ziua de lungă, Vess nu face altceva decât să-i cântărească pe ceilalți din ochi, să-i testeze pe furiș, prietenește, să vadă cât sunt de tari, să le adulmece cărnița ispititoare, să-i aleagă, așa cum alegi carnea de pui preambalată la magazin. Foarte rar îi ucide pe cei cu care are relații oficiale – nu o face decât dacă este absolut sigur că poate să iasă basma curată și dacă respectivul puișor promite să fie gustos.

Dacă Chyna Shepherd nu i-ar fi tulburat programul obișnuit, Vess ar fi petrecut mai mult timp ca să reintre în rolul de om obișnuit. Poate că și-ar fi pus un joc TV, ar fi citit câteva capitole, dintr-un roman ușor de Robert James Waller și ar fi frunzărit un număr din *People* ca să-și reamintească de lucrurile pe care gloata disperată le folosește ca anestezic împotriva iminenței morții și a conștiinței naturii animale a omului. Poate că ar fi petrecut câteva clipe în fața oglinzii, exersându-și zâmbetul, studiindu-și ochii. În orice caz, în momentul în care ajunge la hambarul de lemn, este convins că va luneca foarte ușor în viața lui secundară, fără să facă măcar o cută pe suprafața apei, și că toți cei care se vor privi în această apă vor încerca o stare de mulțumire, văzându-și figurile reflectate. Majoritatea oamenilor au irosit atât efort și timp încercând să nege natura sălbatică, vânătoarea omului, încât atunci când ea există în alții, n-o mai pot recunoaște cu ușurință. Deschide ușa hambarului înaltă cat un stat de om, se oprește și privește spre spatele casei. A lăsat-o pe femeie în întuneric, așa că nu poate să-i distingă silueta prin fereastra îndepărtată. Amurgul sumbru, neluminat de soare, mai păstrează destulă strălucire, ca domnișoara Shepherd, eminent psiholog, să-l fi zărit pe el în timp ce se îndrepta spre hambar. Acum trebuie că stă la pândă.

Domnul Vess se întreabă ce gândește ea când îl vede deghizat așa, în chip surprinzător. Cu siguranță, a șocat-o. I-a mai spulberat câteva iluzii. Văzându-l cum se îndreaptă spre cea de-a doua lui viață, dându-și seama că el trece cu adevărat drept un cetățean de bună condiție, domnișoara Shepherd e cuprinsă, de bună-seamă, de o disperare mai profundă ca oricând. Ah, cum mai joacă el femeile pe degete!

După ce Vess a stins lumina și a ieșit din bucătărie, Chyna s-a rezemat de spătarul scaunului de lemn, cât mai departe de masă, pentru că mirosul sandvișului cu șuncă îi făcea greață. Nu era alterată și mirosea așa cum trebuie să miroasă șunca. Însă numai ideea de mâncare o făcea să verse.

Trecuseră aproape douăzeci și una de ore de când luase o masă adevărată – cina de la familia Templeton. Cele câteva înghițituri de omletă cu brânză mâncate în chip de mic dejun nu erau suficiente, mai ales dacă lua în considerare efortul fizic pe care-l depusese toată noaptea; ar fi trebuit să fie epuizată de foame.

Totuși, dacă se hrănea, însemna să admită că mai există o speranță, iar ea nu mai voia să spere. Își petrecuse toată viața sperând, fusese o proastă care se intoxicase singură cu speranțe optimiste. Însă fiecare speranță se dovedise la fel de efemeră ca un balon de săpun. Fiecare vis era doar o sticlă care aștepta să fie spartă.

Pană noaptea trecută fusese convinsă că a reușit să se ridice din nefericirea copilăriei, să se ridice greu, ca pe o scară dată cu unsoare, către înălțimile palpabile ale cunoașterii, și fusese, în adâncul sufletului, mandră de ea și de ceea ce realizase. Acum, i se părea că de fapt nu urcase deloc, că ascensiunea aceasta fusese o iluzie și că ani de-a rândul tălpile îi alunecaseră pe aceleași două trepte bine unse, așa cum văzuse ea la un aparat pentru exerciții fizice; făcuse asta cu un consum uriaș de energie, dar la capăt nu progresase nici măcar cu un centimetru. Anii dificili pe care-i petrecuse lucrând în restaurant, picioarele care o chinuiau, durerea continuă de la ceafă pe care o căpătase stând în picioare ore întregi, frecventarea celor mai grele cursuri

de la universitate, la alegerea ei, studiul târziu în noapte, după ce se întorcea de la muncă, nenumăratele sacrificii, singurătatea, lupta îndârjită și fără repaus toate acestea o aduseseră aici, în locul acesta jalnic, în lanțuri, în acest amurg ce se adâncea din ce în ce mai mult.

Sperase ca într-o zi să o înțeleagă pe mama ei și să găsească un motiv destul de convingător ca s-o poată ierta. Dumnezeu îi era martor că sperase în secret ca ele două să poată încheia un armistițiu. Nu era cu putință să întrețină o relație normală mamă-fiică și nu puteau fi niciodată prietene, dar, cel puțin, la un moment dat, păruse posibil ca ea și Ann să ia prânzul cândva într-un bistrou cu vedere la mare, pe terasă, sub o umbrelă uriașă; acolo, n-ar fi vorbit niciodată despre trecut, ci ar fi pălăvrăgit despre filme, despre vreme, despre felul în care pescărușii navigau pe cerul albastru ca safirul; poate că n-ar fi fost afectuoase una față de cealaltă, dar nici nu s-ar mai fi urât. Acum știa că, și dacă, printr-un miracol, scăpa din această închisoare vie și neatinsă, n-avea să mai ajungă niciodată la înțelegerea față de ceilalți, pe care o visase ani de-a rândul. Apropierea dintre ea și mamă era ceva de nerealizat.

Cruzimea omenească și trădarea mergeau dincolo de orice înțelegere. Nu existau răspunsuri. Existau numai scuze. Chyna se simțea pierdută. Se afla într-un loc mai ciudat decât bucătăria lui Edgler Vess, cufundată într-un întuneric și mai paralizant. Niciodată până atunci nu se simțise cu adevărat pierdută. Înspăimântată, da. Uneori, confuză și tristă. Întotdeauna însă, în mintea ei se desenase o hartă cu un drum precis, oricât de vag ar fi fost marcat, și crezuse din răsputeri că în sufletul ei se află o busolă care nu dă greș niciodată. De multe ori, nu alesese bine locurile în care se afla, dar mereu fusese încredințată că exista o cale de ieșire, așa cum într-un joc de oglinzi există de fiecare dată o cărare reală printre infinitele imagini ale propriei ființe, printre reflectările acelea și mai înspăimântătoare decât imaginile în sine, printre toate umbrele argintii, enigmatice.

De data aceasta, nu exista nicio hartă.

Nicio busolă.

Viața însăși era ultimul joc de oglinzi, iar ea se simțea

pierdută în cochilia aceea întortocheată, fără să aibă pe nimeni care s-o mângâie, fără să-i întindă nimeni o mână de ajutor.

În cele din urmă, admise că fusese de fapt orfană de mamă de la naștere și că toată viața avea să rămână astfel; acum, când prietena ei cea mai bună zăcea moartă în rulota lui Edgler Vess, Chyna își dori să știe numele tatălui ei, își dori să-l fi văzut măcar o dată. Numele de fată al mamei era Shepherd; nu fusese niciodată căsătorită. „Să fii fericită că ești copil nelegitim, puiule, îi spusese Ann –, pentru că asta înseamnă că ești *liberă*. Micuții bastarzi n-au atâtea rude precum ceilalți, care să se agațe de ei ca niște lipitori mentale și să le sugă sufletele". Mai târziu, când Chyna o întrebase câte ceva despre tatăl ei, Ann îi spusese numai că acesta e mort și reușise să articuleze cuvintele respective fără să-i dea o lacrimă, c-o inimă ușoară. N-a vrut să-i spună cum arăta, ce meserie avea, unde locuia, sau să admită măcar că omul acela avusese un nume. „Când eram însărcinată cu tine – i-a zis Ann odată – deja nu mă mai vedeam cu el. Era de domeniul trecutului. Nu i-am pomenit niciodată de tine. N-a știut că are o fiică."

Uneori, Chynei îi făcea plăcere să viseze cu ochii deschiși și să și-l imagineze pe tatăl ei: își închipuia că mama o minținse ca de obicei, și că acesta trăia. Trebuia să semene cu Gregory Peck în filmul *Să ucizi o pasăre cântătoare,* să fie un bărbat voinic, cu privire blândă, cu voce caldă, generos, dotat cu umor cald și cu un ascuțit simț al dreptății, sigur pe el și pe ceea ce credea. Trebuia să fie un bărbat admirat și respectat de ceilalți, dar care nu se considera cu nimic mai deosebit decât alții. Cu siguranță, ar fi iubit-o.

Dacă i-ar fi știut numele, indiferent dacă era numele de familie sau cel de botez, acum l-ar fi rostit cu voce tare. La auzul numelui tatălui ei, s-ar fi simțit alinată.

Plângea. De-a lungul numeroaselor ceasuri de când îi căzuse roabă lui Vess, simțise de mai multe ori că-i dau lacrimile, dar și le înăbușise. Acum nu mai putea zăgăzui șuvoiul fierbinte de lacrimi. Câteva clipe se disprețui pentru că plângea. Lacrimile amare erau o binevenită recunoaștere a faptului că pentru ea nu exista nicio speranță. Lacrimile acestea au spălat-o de speranțe,

și chiar asta a și vrut, pentru că speranța nu duce decât la dezamăgire și durere. Pe tot parcursul vieții ei chinuite, sau cel puțin de la cea de-a opta aniversare, refuzase să plângă, să dea drumul lacrimilor să curgă în voie. Dacă era dură și nu-i dădea nicio lacrimă, putea să obțină respectul celorlalți, putea să observe slăbiciunile lor, să le vadă luminița aceea care le băltea în ochi ca o apă stătută, putea să-i vadă cum se apropie ca șacalii de-o antilopă rănită. Însă acum, dacă se stăpânea și nu plângea, n-avea cum să rănească șacalul care promisese să se întoarcă după miezul nopții, și lacrimile neplânse o viață întreagă izbucniră într-un hohot tânguitor și dureros. Suspine adânci o scuturau pe Chyna atât de puternic, încât pieptul începu s-o doară mai rău decât ceafa sau degetul scrântit. În curând, simți că o doare gâtul. Trupul i se îndoia sub greutatea lanțurilor zornăitoare pe scaunul acela care o ținea prizonieră, maxilarele i se încleștau și fața îi ardea; un val de gheață îi cuprinse stomacul, care i se contractă brusc; simți gustul sărat al lacrimilor pe limbă, se înecă, gemu de disperare, se înăbuși când își dădu seama de singurătatea îngrozitoare în care se afla. Nu-și putea stăpâni tremuratul; palmele i se închideau și i se deschideau spasmodic, începu să bâjbâie prin aer cu mâinile, ca și cum teama ar fi fost o glugă pe care o putea da jos de pe cap și așeza alături. Cufundată adânc în singurătate, neiubită, pierdută, coborî în melcul jocului de oglinzi al propriei ei minți, fără măcar să se aline cu numele tatălui.

După un timp, se auzi un huruit de motor. Auzi sunetul metalic al unui claxon, două semnale scurte și pe urmă încă două.

Chyna ridică fruntea, privi prin fereastra cea mai apropiată și zări farurile unei mașini care părăsea hambarul. Avea ochii înnegurați de lacrimi. N-avea cum să vadă mașina propriu-zisă când aceasta trecu în viteză pe lângă casă, în amurgul târziu, dar era convinsă că la volan se afla Vess. După aceea, mașina dispăru.

Sunetul strengar al claxonului își bătea joc de ea, dar această ironie nu era suficientă ca să-i stârnească din nou furia.

Privi pe fereastră îndelung la pâlpâirea slabă, de lumină, fără

să-i pese că acesta putea fi ultimul apus de soare pe care-l mai vedea. O îngrijora doar faptul că petrecuse prea mult din cei douăzeci și șase de ani ai ei în singurătate, fără să aibă alături pe cineva cu care să împartă priveliștea apusurilor de soare, cerul înstelat, tulburătoarea frumusețe a norilor pe timp de furtună. Își dorea să fi fost mai comunicativă, în loc să se fi închis în ea, își dorea să nu-și fi transformat inima într-o ascunzătoare. Acum, când nimic nu mai conta, când autoanaliza n-o mai ajuta nici cât o ceapă degerată, își dădu seama că, de fapt, existau mai puține șanse de supraviețuire în singurătate, decât în compania celorlalți. Avusese conștiința acută a faptului că teroarea, trădarea, cruzimea erau omenești, dar nu apreciase la fel de mult celelalte calități umane: curajul, bunătatea, iubirea. Speranța nu era un fel de industrie manufacturieră, niciun produs pe care ea îl putea confecționa, și nicio substanță pe care ființa sa putea s-o secrete în singurătatea ei stridentă, așa cum arțarul produce esență de sirop. Speranța era de găsit la ceilalți, trebuia căutată asumându-ți riscurile, deschizând fortăreața inimii. Această idee părea atât de evidentă. Era cea mai elementară dovadă de înțelepciune și, totuși, Chyna nu o descoperise decât *in extremis*.

Ocaziile trecuseră pe lângă ea de mult. Cu siguranță, avea să moară așa cum trăise – în singurătate. Dându-și seama de asta, ar fi trebuit să verse șuvoaie de lacrimi; dimpotrivă, se cufundă într-un tărâm și mai mohorât, coborî într-o grădină interioară făcută din pietre și cenușă.

Pe urmă, cum se uita așa, fără țintă, pe geam, văzu o siluetă mișcându-se prin ultimele pâlpâituri de lumină ale amurgului. Deși avea ochii încețoșați de lacrimi, reuși să vadă că silueta era prea mare ca să fie unul dintre câini.

Dar din moment ce Vess plecase, cum putea să fie o siluetă omenească?

Chyna își șterse ochii de mâneca bluzei și clipi până ce silueta misterioasă se contură printre lacrimi și umbrele inserării. Era un elan. O femelă, fără coarne.

Animalul traversă agale curtea din spate, dinspre dealurile împădurite, se îndreptă spre apus, oprindu-se de două ori să

smulgă cate o gură din iarba grasă. Din experienţa ei de două luni la ferma din Mendocino County, Chyna ştia că animalele acestea erau extrem de sociabile şi umblau întotdeauna în turmă; cel de faţă părea însă singuratic.

Câinii ar fi trebuit să se ia după intrus, să latre, să mârâie, excitaţi de perspectiva sângelui. Fără îndoială, erau în stare să miroasă animalul chiar din cel mai îndepărtat colţ al curţii. Şi totuşi, nu se vedea niciun câine.

La rândul lui, elanul ar fi trebuit să simtă mirosul câinilor şi să plece în galop speriat, pufnind pe nări, cu o privire disperată. Natura făcuse ca specia aceasta să cadă pradă pumelor, lupilor şi haitelor de coioţi; întrucât constituiau o adevărată cină umblătoare pentru atâţia vânători sângeroşi, elanii erau totdeauna atenţi şi prudenţi.

Însă exemplarului acestuia părea să nu-i pese de câinii din apropiere. Cu excepţia celor două scurte pauze de păscut, se îndreptă fără şovăială către veranda din spate.

Deşi Chyna nu era expertă în zoologie, i se păru că elanul din curte face parte din specia pe care o întâlnise în pădurea de sequoia. Avea blana cafenie ca pământul şi aceleaşi pete albe şi negre pe trup şi pe cap.

Cu toate acestea, locul în care se afla animalul era prea departe de ocean ca să constituie un habitat potrivit pentru elanul de coastă sau să-i asigure hrana obişnuită. Când coborâse din rulotă avusese impresia că locul e înconjurat de munţi. Acum, ploaia se oprise şi se ridicase şi ceaţa. Spre asfinţit, pe unde se retrăgeau cu repeziciune ultimele urme ale zilei, siluetele întunecate ale vârfurilor înalte, golaşe, împungeau norii zdrenţuiţi şi cerul de-un purpuriu electric. Cu asemenea barieră de munţi între Oceanul Pacific şi locul acesta, elanii de coastă n-aveau cum să-şi găsească drumul, pentru că erau o specie obişnuită cu relieful jos, cu câmpii şi dealuri molcome. Trebuia să fie o altă specie de elan, deşi semăna izbitor cu cei pe care-i văzuse noaptea trecută.

Impunătoarea făptură stătea lângă balustrada de lemn a verandei, la vreo două sute cincizeci de metri de fereastra pe care o fixa insistent. Se uita la Chyna.

Fetei îi veni greu să creadă că elanul o vede. Cu lumina stinsă, bucătăria era mai întunecată decât amurgul în care se afla animalul. De-afară, interiorul casei părea cufundat într-o întunecime de nepătruns.

Totuși, nu putu să nu recunoască faptul că ochii ei și cei ai elanului se întâlniră. Ochi mari, întunecați, în care juca o luminiță blândă.

Își aminti cum, de dimineață, Vess se întorsese brusc în bucătărie, cuprins de-o stânjeneală inexplicabilă, răsucind fără încetare în mână șurubelnița, cu o luminiță ciudată în ochi. Îi pusese o grămadă de întrebări despre elanii din pădurea de sequoia.

Chyna nu știa de ce elanii aveau pentru Vess o importanță atât de mare, de ce exemplarul acesta stătea acum la fereastră liniștit și o studia cu atenție, de ce câinii nu-l lătrau. Nu se mai chinui să dezlege misterul. Accepta orice, experimenta orice, recunoștea că nu totul se poate înțelege.

Pe măsură ce culoarea cerului se topi din purpuriu în indigo, trecând apoi într-un albastru de cerneală, ochii elanului se luminară tot mai mult. Nu erau roșii ca ochii altor animale mari, ci aurii.

Aburi palizi ieșeau ritmic din nările lui negre și umede.

Fără să-și dezlipească ochii de pe făptura de la fereastră, Chyna își strânse mâinile, apropiindu-le una de alta, atât cat îi permiteau cătușele. Lanțurile de oțel zdrăngăniră. Cele care o legau de masă, de scaun, de trecutul ei.

Își aminti de legământul solemn pe care-l făcuse mai devreme, hotărând mai degrabă să se sinucidă decât să asiste la distrugerea mentală irevocabilă a fetei din pivniță. Fusese convinsă că o să găsească curajul de a-și mușca venele. Durerea avea să fie chinuitoare, dar relativ scurtă... și pe urmă, ființa ei se topea somnoroasă din întunericul în care zăcea acum în altul, de data aceasta etern.

Nu mai plângea. Avea ochii uscați.

Inima îi bătea surprinzător de încet, ca într-un somn profund, indus de-un sedativ puternic.

Ridică mâinile pană în dreptul feței, își acoperi apoi fața și

ținu degetele desfăcute ca să mai poată vedea ochii elanului.

Își apropie gura de încheietura mâinii stângi, în locul în care ar trebui să-și muște venele. Simți propria-i respirație caldă pe pielea rece.

Lumina se retrăsese cu totul. Munții și cerul erau totuna, călătorind pe marea nopții ca o imensă cocoașă de balenă, amenințătoare. Fața elanului, în formă de inimă, abia dacă se zărea prin întuneric. Doar ochii îi luceau.

Chyna își lipi buzele de încheietura mâinii stângi. Sărutul acesta o făcu să-și simtă pulsul care păstra un ritm periculos.

Prin întunericul adânc, ea și elanul-santinelă se urmăreau unul pe celălalt și nu-și dădea seama dacă făptura aceea o vrăjise pe ea sau ea vrăjise animalul de la fereastră.

Apoi, își lipi buzele de încheietura mâinii drepte. Aceeași răceală a pielii, același puls accelerat.

Își dezlipi buzele și apucă între dinți o bucată zdravănă de piele. Părea destul ca mușcătura să-i producă o rană mortală. Cu siguranță, rezultatul avea să fie cel scontat dacă mușca și a doua oară, și a treia oară.

Pregătindu-se să muște încă o dată, înțelese că actul acesta nu necesita curaj, dimpotrivă. Renunțarea la un asemenea gest avea valoare.

Însă ei nu-i păsa de valoare, așa cum nu dădea nicio ceapă degerată pe curaj. Sau pe orice altceva. Nu-i păsa decât să pună capăt singurătății, durerii, sentimentului sfâșietor, pustiitor de inutilitate.

Și fata aceea, Ariel. Era acolo, jos, în întunericul îngrozitor. O clipă, se gândi dacă să mai comită sau nu gestul fatal.

Între bătăi măsurate, solemne, o apă adâncă, nemișcată îi umplea inima. Apoi, fără să-și dea seama, Chyna își lipi buzele de încheietura pe care n-o mușcase. Simți pulsul cald în acest sărut de început de viață.

Elanul dispăruse.

Dispăruse.

Chyna rămase surprinsă, văzând că în locul făpturii rămăsese doar întunericul. Știa că nici nu închisese ochii și nici nu clipise. Totuși, trebuie că suferise un moment de orbire, deoarece

silueta impunătoare a elanului se topise în noapte, la fel de misterios cum, pe scenă, asistentul magicianului se evaporă în spatele unei draperii iscusit aranjate.

Brusc, inima începu să-i bată cu putere.

„Nu", șopti ea în întuneric, și cuvântul acesta era atât o promisiune, cat și o rugăciune.

Simți roata inimii mișcându-se – se răsucea, se învârtea cu putere, o scotea, în sfârșit, din mlaștina disperării, o aducea la lumină.

„Nu", de data aceasta vocea îi răsună sfidătoare și renunță la șoapte.

„Nu!"

Își scutură lanțurile ca un cal nărăvaș.

„Nu, nu, nu! La dracu', nu!" Protesta destul de tare, astfel că vocea i se lovi de ușa frigiderului, de geamul de la cuptor, de măsuțele de ceramică și se întoarse înapoi în ecou.

Încercă să se smucească de la masă și să se ridice în picioare, însă lanțul făcea o buclă pe după scaun și piciorul mesei, limitându-i mișcările.

Dacă și-ar fi înfipt bine călcâiele în pardoseala acoperită cu linoleum, și-ar fi încercat să se smucească înapoi, probabil că și-ar fi blocat orice mișcare. În cel mai bun caz, ar fi reușit să târască după ea, pe o distanță de câțiva centimetri, masa cea grea. Și cu niciun preț n-ar fi avut destulă putere încât să rupă lanțurile.

Totuși, hotărârea de-a nu se lăsa învinsă era tăioasă ca un cristal. „Nu, la naiba; cu niciun chip, nu!" – cuvintele îi ieșeau înghesuite printre dinții încleștați.

Se întinse înainte și înșfăcă lanțul, care îi lega mâinile pe la spate. Acesta era trecut pe după spătarul cu zăbrele al scaunului, apoi, pe sub pernă. Trase cu putere, sperând să audă lemnul uscat crăpând, trase mai mult, mai adânc, și o durere ascuțită îi țesu o rețea fierbinte după ceafă; acum se simți, urmarea bătăii, o simți și în obrazul drept, dar în ruptul capului nu voia să lase durerea s-o oprească. Trase mai puternic ca oricând, zgâriind mobila, și apoi din nou – *hai, trage, trage*! –, ținând scaunul apăsat cu trupul, în timp ce se împingea cu

putere în spătar, până ce mușchii brațelor începură să-i tremure. *Hai, trage*! Gemu de efort și disperare, și durerea îi înfipse mii de ace în ceafă, în umeri și în brațe. *Hai, trage*! Cu tot efortul de care era în stare, se încordă mai mult, își încleștă dinții, încât simți că maxilarele i se mișcă involuntar, apoi mai trase o dată, până când își simți arterele pulsând în tâmplă și în fața ochilor i se rostogoliră cerculețe de lumină roșie și argintie. Însă efortul acesta nu primi nicio răsplată. Scaunul era solid, lemnul zdravăn și fiecare încheietură lustruită cu grijă.

Simți că-i bubuie inima, atât din cauza efortului, dar și mai mult pentru că se apropia de-o teribilă senzație de eliberare. Ceea ce era o nebunie, era o nebunie din partea ei, fiindcă se găsea încă în lanțuri, la fel de departe de putința de-a se elibera, cum fusese în tot timpul petrecut pe acest scaun. Totuși, se simțea deja eliberată și aștepta numai ca realitatea faptelor să ajungă din urmă libertatea pe care și-o acordase prin propria ei voință.

Gâfâi gânditoare.

Broboane de transpirație îi apărură pe frunte.

Acum trebuia să uite scaunul. Ca să se elibereze de scaun, ar fi trebuit să reușească să stea în picioare și să se miște. Nu putea să scape de scaun până când nu se elibera de masă.

N-avea cum să se aplece atât de mult, ca să deșurubeze carabina care lega lanțul mai scurt dintre glezne de lanțul mai lung ce înconjura scaunul și masa. Astfel, și-ar fi eliberat foarte ușor picioarele și de scaun, și de masă. Dacă ar putea întoarce masa cu picioarele în sus, lanțul care ocolea pe după unicul picior al mesei și făcea legătura cu fiarele care-i legau picioarele ar fi alunecat pe podea. Nu-i așa? Pe întuneric, nu putea să vadă cum stau lucrurile, dar se gândi că ideea cu întorsul mesei are să funcționeze.

Din păcate, scaunul pe care stătuse Vess și pe care el îl vârâse cu grijă sub masă constituia un obstacol, și cu siguranță avea să oprească masa să se răstoarne. Încercă să scape de el, să facă loc. Așa cum se afla în lanțuri, și din cauza piedestalului zdravăn al mesei, nu-și putea întinde picioarele ca să răstoarne celălalt scaun. Bătută și epuizată, nici n-avea puterea să se ridice în

picioare, să se întindă peste masa rotundă și, pur și simplu, să împingă obstacolul la o parte.

În cele din urmă, încercă să se tragă pe spate cu scaunul, căutând să tragă și masa după ea, s-o îndepărteze de scaunul lui Vess. Lanțul din jurul piedestalului se întinse. Continuând această manevră, cu picioarele înfipte în dușumea, simți că masa e prea grea și se întrebă dacă nu cumva piedestalul era umplut cu nisip, ca să împiedice dezechilibrarea mesei. Apoi însă lemnul scârțâi și se deplasă câțiva centimetri pe linoleum, făcând ca paharul cu apă și farfuria de pe masă să zdrăngăne.

Era o treabă mai grea decât își închipuise. Se simți ca într-una dintre emisiunile acelea televizate despre cascadorii și probe de rezistență stupide, se simți ca un ins care trebuie să tragă un tramvai după el. Și încă unul încărcat. Cu toate acestea, masa se mișca, icnind. În câteva minute, după ce se oprise de două ori să-și tragă sufletul, puse capăt acestei acțiuni, gândindu-se, să nu rămână prinsă între masă și peretele care despărțea bucătăria de spălătorie; trebuia să-și lase ceva joc de manevră. Deși era dificil să aprecieze distanța pe întuneric, consideră că trăsese masa cam un metru, destul de mult ca să nu se mai împiedice de scaunul lui Vess.

Încercând să-și protejeze degetul scrântit, își plasă mâinile încătușate sub masă și ridică. Masa era mai grea decât ea – o placă de lemn groasă de vreo cinci centimetri, cu butoiașul care ținea loc de piedestal făcut din doage groase, înconjurate de cercuri zdravene de fier. Probabil că înăuntru conținea un sac cu nisip, și Chyna nu putea găsi un punct de sprijin potrivit atât timp cat era forțată să stea pe scaun. Fundul butoiașului se mișcă vreo câțiva centimetri. Paharul cu apă se zgudui, se vărsă, se rostogoli pe masă și se sparse pe podea. Zgomotul acesta părea o confirmare a reușitei și ea șuieră: „Da!" – pentru ca apoi să-și dea seama că subestimase greutatea mesei și efortul necesar; trebui să se oprească, și butoiașul se așeză din nou cu zgomot pe dușumea.

Chyna făcu câteva mișcări de flexiune a mușchilor, respiră adânc și își reluă imediat activitatea. De data aceasta, desfăcu picioarele atât cât îi permiteau lanțurile. Își sprijini palmele

deschise pe partea interioară a mesei. Își încordă picioarele și brațele în același timp și, când împinse cu palmele în masă, se sprijini cu putere de podea, câștigând centimetru cu centimetru, încercând să ridice masa. Lanțurile erau destul de strânse și nu-i permiteau să se ridice nici măcar pe jumătate în picioare, așa că stătea cocoșată, înțepenită, apăsată de greutatea mesei. Își concentră tot efortul în genunchi și în coapse, pufnind și tremurând de încordare; persevera totuși, pentru că fiecare centimetru prețios pe care-l câștiga îi croia drum către punctul de sprijin cu ajutorul căruia avea să ridice masa. Farfuria și punga cu cartofi prăjiți alunecară de pe masă. Chyna cedă și cartofii prăjiți se împrăștiară pe podea cu un sunet sâcâitor, ca un ronțăit de șoarece. Durerea din ceafa era insuportabilă și i se părea că cineva îi răsucește un tirbușon în clavicula dreaptă. Însă durerea n-o putea opri. Dimpotrivă, o motiva. Cu cât o durea mai tare, cu atât mai mult se simțea asemenea Laurei și întregii familii Templeton, se simțea de același sânge cu tânărul care spânzura în dulapul din rulotă, cu vânzătorii de la stația de benzină și cu toți cei care zăceau îngropați pe pajiște; prin urmare, dorea din ce în ce mai intens ca Edgler Vess să trăiască într-un univers de suferință. Se simțea mai aproape de spiritul Vechiului Testament. În momentul acesta nu și-ar fi întors de bunăvoie și obrazul celălalt. Îl voia pe Vess tras pe roată, voia să-l audă urlând, să vadă cum încheieturile i se desfac și tendoanele îi plesnesc. Nu voia să-l vadă internat într-un spital pentru nebuni periculoși, unde avea să fie psihanalizat, sfătuit, instruit, ca să-și recapete încrederea în sine, tratat cu toată gama de medicamente antimaniacale, unde avea să beneficieze de o cameră cu televizor, să joace cărți cu ceilalți pacienți și să fie servit de Crăciun cu friptură de curcan. În loc să-l fi lăsat la mila psihiatrilor și a asistenților sociali, Chyna voia să-l încredințeze unui călău îndemânatic și plin de imaginație și *să vadă* atunci dacă nenorocitul și nemernicul și ticălosul își mai păstra filosofia despre experiențele cu valoare neutră, despre senzațiile echivalente între ele. Această dorință arzătoare, distilată din durerea ei adâncă, nu era câtuși de puțin nobilă în sine, dar era cel puțin pură, ca o benzină de 98, care ardea cu flacără

puternică și care îi ținea motorul aprins.

În partea dinspre Chyna, butoiașul se ridicase de la podea cu vreo șase centimetri – așa credea fata –, aproape până la înălțimea la care îl adusese și mai-nainte. Își îndoi trupul într-un „Z" ciudat, semănând cu un pitic blestemat, și încercă să împingă masa prin încordarea mușchilor; genunchii o dureau, coapsele îi tremurau, fundul i se înfipse în scaun. Se încurajă, vorbind cu masa, ca și cum aceasta ar fi auzit-o: „Hai, hai, hai, mișcă-te! Dracu' să te ia! Hai, mișcă-te! Mișcă-te, nenorocito! Hai, mai sus! Hai, lua-te-ar dracu', mișcă-te!" Se gândi cum trebuie să arate în această ipostază și îi trecu brusc prin minte o imagine comică: probabil că semăna cu un personaj dintr-un western, în care cowboyul decepționat se pune în slujba adevărului și răstoarnă masa de pocher peste cartoforul vagabond și necinstit, cu excepția faptului că ea își juca rolul cu încetinitorul, ca într-un western subacvatic.

La început, scaunul rămase exact în locul în care fusese inițial, dar, pe măsură ce fata ridică brațele și se împinse înainte, scaunul se ridică din cauza lanțului ce făcea legătura între spătar și cătușele de la mâini. Acum, Chyna ridica masa cu palmele și scaunul cu spinarea. Lemnul gros o lovea peste coapse, iar șipcile spătarului o apăsau dureros sub omoplați; scaunul începu să acționeze ca un cric, împiedicând-o să ridice masa mai mult.

Totuși, Chyna se lipi de masă, și încercă să se separe de scaun, ca să câștige centimetru cu centimetru. Ajunse la limita puterii, a răbdării, începând să geamă tare, sacadat: „Ah, ah!" O poleială fină de transpirație i se așternu pe față, o înțepă în ochi, dar pentru că în bucătărie era oricum întuneric, n-avea niciun motiv să-și folosească văzul ca să ducă la bun sfârșit ceea ce-și propusese. Ochii care o ardeau n-o deranjau, fiindcă era o durere trecătoare, însă simțea că e pe punctul de a-și sfâșia o arteră ca să scape de încordarea aceea.

Pentru prima dată după atâtea ore, o cuprinse iarăși frica, întrucât nu putea să nu se gândească la ce i-ar face Edgler Vess, dacă se întorcea acasă și o găsea pe jos, ametită și inconștientă în urma unei lovituri oarecare. Cu mintea încețoșată, n-avea

cum să mai fie jucăria sofisticată de mai înainte. Avea să fie destul de docilă, ca să-i ofere lui toate senzațiile pe care și le dorea. Poate că Vess avea să revină la jocul crunt cu broaștele țestoase din copilărie. Poate că avea să o târască în curtea din spate și să-i dea foc pentru simpla plăcere de-a o vedea târându-se în cerc, cu mâinile și picioarele cuprinse de flăcări.

Masa alunecă într-o parte, cu destulă putere ca să zguduie vasele din dulapuri și să facă să zdrăngăne un geam. Deși urmărise chiar acest rezultat, Chyna nu se arătă surprinsă de succesul ei brusc și nici nu țipă de bucurie. Se rezemă de masa răsturnată și respiră adânc.

După vreo treizeci de secunde, când încercă să se smucească, descoperi că lanțul era încă strâns înfășurat în jurul piedestalului.

Încercă să-l desfacă. Niciun rezultat.

Lăsându-se pe palme și pe genunchi, cu scaunul în spinare, se așeză sub masa aplecată într-o parte, ca și cum ar fi fost la plajă și s-ar fi adăpostit sub o umbrelă uriașă. Pe întuneric, pipăi fundul butoiașului de jur-împrejur și descoperi că era neterminat.

Masa stătea într-o parte ca o ciupercă uriașă. Dată fiind poziția din care acționase, nu fusese în stare să dea masa peste cap, astfel încât fundul butoiașului, complet desfăcut, să vină deasupra; oricum, lanțul rămăsese prins în unghiul dintre latura butoiașului și dușumea.

Ridicând și scaunul o dată cu ea, Chyna se chinui să se scoale în picioare, dar reuși doar să stea cocoșată. Își trase mâinile în jos, își încleștă degetele în jurul cercului de la bază, se opri să-și tragă răsuflarea și ridică.

Deși căuta să-și ferească degetul lovit, mâinile ude de transpirație îi alunecară pe cercul de metal vopsit. Degetele mâinii drepte loviră cu putere fundul dur al butoiului și, prin arătătorul umflat, o străfulgeră o durere vie care o făcu să urle.

Câteva clipe stătu ghem, ținându-și degetul lovit la piept, așteptând să i se potolească durerea care, în cele din urmă, cedă. După ce-și șterse mâinile de pantaloni, își mai încleștă o dată degetele în jurul cercului metalic. Ezită, trase iar în jos, și

piedestalul se ridică cu câțiva centimetri. Împinse lanțul cu piciorul stâng până când crezu că l-a scos de sub butoi, după care lăsă piedestalul să cadă pe dușumea din nou.

Se dădu pe spate, în scaun, fără niciun impediment. Lanțul lung zdrăngănea pe dușumea, eliberând-o de masă. Scaunul se lovi cu o zvâcnitură de peretele ce separa bucătăria de spălătorie. Se înclină într-o parte, înspre dreptunghiul cenușiu al ferestrei, care despărțea bucătăria întunecată de noaptea de-afară.

Deși Chyna mai avea mult până să fie liberă, ba chiar mai mult, până să se afle în siguranță, era bucuroasă pentru că cel puțin făcuse ceva. Durerea de cap îi lovea tâmplele ca un val continuu și simți în tâmpla dreaptă reflexul durerii sălbatice din ceafa. Arătătorul umflat era ca vai de mama lui. Deși purta șosete groase, își simțea gleznele jupuite, iar la încheietura stângă avea o zgârietură de când încercase să scoată șipcile din spătarul scaunului. Încheieturile o dureau și mușchii îi ardeau din cauza efortului, în partea stângă o ardea ceva ca un ac înroșit, și totuși zâmbi scurt, bucuroasă.

Când ajunse lângă fereastră, lăsă ca scaunul să atingă podeaua și apoi se așeză. Bătăile inimii începură să i se potolească și Chyna se rezemă pe spate, de pernă, surprinsă de propriul ei râs. Un râs muzical, ștrengar, de fetiță, un chicotit de încântare și de descărcare nervoasă.

Își șterse transpirația care îi picura în ochi cu mânecile bluzei. Cu mâinile încătușate, își dădu părul scurt pe spate, fiindcă îi căzuse pe frunte în șuvițe umede.

Râse din nou, ceva mai potolit, și sesiză cu colțul ochiului drept o mișcare la fereastră. Se gândi bucuroasă – „Elanul!”

Unul dintre câini se uita fix la ea.

Printre norii zdrențuiți se zăreau foarte puține stele și luna încă nu răsărise; câinele părea negru ca păcura. Totuși, se vedea foarte bine, căci capul lui ascuțit se afla doar la câțiva centimetri de ea, dincolo de fereastră. Ochii negri priveau răutăcioși. Aveau încremenirea ochilor de rechin. Curios, câinele își lipi nasul umed de geam.

Scheună subțire: nu de teamă, nici pentru că voia să i se

acorde atenţie, ci dând glas patimii ucigaşe care i se citea în ochi.

Chyna se opri din râs.

Câinele se lăsă jos de la fereastră şi dispăru. Îl auzi cum ţopăie pe verandă încoace şi-ncolo. Printre scheunături, mârâia ostil. Pe urmă, apăru iar la vedere, sprijinit cu labele din faţă pe pervazul ferestrei, ochi în ochi cu Chyna. Agitat, îşi dezveli dinţii ameninţător, dar nu lătră şi nici nu mârâi.

Probabil că zgomotul paharului de apă spart sau al farfuriei se auziseră până în curtea din spate, şi câinele acesta se afla destul de aproape ca să simtă. Probabil că stătuse câtva timp la fereastră, ascultând-o pe Chyna cum îşi înjura lanţurile şi se încuraja cu voce tare, când încercase să se elibereze de masă, şi, cu siguranţă, o auzise râzând. Câinii văd prost, în general, iar acesta nu era nici el în stare să vadă mai mult decât faţa fetei. În schimb, posedă un extraordinar simţ al mirosului şi probabil că fiara detectase mireasma bucuriei ei, cu toată bariera de sticlă, iar lucrul acesta îl alarmase. Fereastra cu două canaturi avea dimensiunile 1,20 cu 1,80. Evident, nu făcuse parte din arhitectura iniţială a clădirii, ci fusese instalată în urma unei renovări recente. Dacă ar fi existat mai multe ochiuri de geam, separate de cercevele de lemn gros, Chyna ar fi stat mai liniştită. Însă ambele canaturi ale ferestrei erau destul de mari şi câinele încăpea, dacă ar fi vrut să se repeadă la ea. Însă aşa ceva n-avea cum să se întâmple. Câinii fuseseră dresaţi să patruleze în jurul casei, şi nu să se năpustească înăuntru. Dinţii câinelui dezveliţi într-un zâmbet larg, dar acru, luceau sidefii, alb-argintii.

Evitând să facă vreo mişcare bruscă, Chyna aşteptă până când dobermanul dispăru de la fereastră. Ridică lanţul prea lung ca să nu se împiedice de el. Ascultând în continuare cu atenţie câinele care patrula încoace şi-ncolo pe verandă, începu să se deplaseze în pasul piticului, aşa cum îi îngăduia scaunul. Merse pe lângă perete, pe lângă dulapuri, pipăind locul cum putea mai bine, ţinând într-o mană lanţul prelung. Mergea cu picioarele foarte apropiate, sperând că poate să împingă cioburile paharului şi să nu calce pe ele.

Când ajunse la uşa care despărţea bucătăria de camera din

față, descoperi întrerupătoarele, dar ezită să aprindă lumina. Aruncând o privire înapoi și văzând câinele la fereastră, preferă să umble pe întuneric.

Totuși, trebuia să găsească sertarele, așa că aprinse lumina de sus. La fereastră, câinele se încordă, dădu urechile pe spate, le ciuli brusc, o căută cu privirea și își fixă ochii asupra ei.

Fără să-l mai bage în seamă, Chyna se aplecă în față, atât cât îi permitea scaunul pe care-l căra în spate. Se căznea să ajungă la carabina care lega lanțul mai scurt ce unea cătușele de la picioare cu lanțul mai lung care fusese petrecut pe după piedestalul mesei și care se mai afla încă înfășurat pe după șipcile spătarului. Dar, deși scăpase de masă, era atât de bine împiedicată de celelalte legături, încât nu reuși să atingă carabina.

O luă iar pe lângă dulapuri. Deschise sertarele unul după altul, studiindu-le conținutul.

Când descoperi priza de telefon în perete, se opri să se uite la ea, nedumerită. Dacă Edgler Vess mai avea o viață diferită de aceea de „aventurier omucid", dacă avea o slujbă și întreținea o oarecare relație socială ca să-și mascheze adevărata ocupație, atunci trebuia să posede un telefon. Priza aceasta nu era o priză scoasă din uz, rămasă de la foștii proprietari ai casei. Telefonul trebuia să fie ascuns pe undeva.

Pentru un ucigaș paranoic, care-și ieșea din sărite, Vess era destul de grijuliu și metodic când trebuia să-și acopere spatele. El, agentul nenorocirii, care făcea praf și pulbere viețile celorlalți, își ținea propriile afaceri în ordine și evita greșelile.

Chyna deschise câteva dintre ușile dulapului și se uită cu atenție pe rafturi, însă descoperi numai oale, tigăi, farfurii și pahare. Curând, renunță să caute telefonul, pentru că-și dădu seama că Vess, dacă se străduise atât să-l scoată din priză și să-l ascundă, precis îl ascunsese undeva în afara bucătăriei, într-un loc în care era puțin probabil să-l găsească, chiar după ore întregi de căutări.

Continuă să deschidă sertarele. În cel de-al patrulea, descoperi o tavă de plastic compartimentată, care conținea o colecție de ustensile de bucătărie de dimensiuni mici.

Își parcă scaunul lângă sertarul deschis și se așeză.

Afară, câinele gonea încoace și-ncolo pe verandă, scheunând. Chyna nu putea să înțeleagă de ce animalul era totuși atât de agitat, fiindcă ea nu mai spărgea farfurii și nici nu mai răsturna mobilele. Se uita liniștită prin sertare, zăngănindu-și lanțurile cât mai puțin, fără să facă nimic care să alarmeze câinele. Acesta părea să-și fi dat seama că ea scăpa din prizonierat, dar așa ceva era imposibil; un biet animal n-avea cum să înțeleagă complexitatea situației ei. Totuși, alerga îngrijorat pe verandă, sări iar la fereastră să se uite în bucătărie, o fixă cu ochii lui negri înspăimântători, părând să-i spună: „Pleacă de la sertar, nenorocito!"

Culese din sertar un tirbușon cu mâner de lemn, studie spirala de metal și apoi îl aruncă înăuntru. Un deschizător de sticle. Nu! Un cuțit pentru curățat cartofi. O răzătoare pentru lămâie. Nu! Descoperi un clește lung de vreo douăzeci de centimetri, cu ajutorul căruia probabil că Vess scotea măslinele și murăturile din borcane. Lamele cleștelui erau prea late ca să încapă în încuietorile strâmte ale cătușelor, așa că-l aruncă și pe acesta.

Pe urmă, descoperi instrumentul ideal. O bară subțire de oțel lungă de vreo doisprezece centimetri, un fel de țepușă pentru rotisor. Vreo douăsprezece asemenea țepușe erau strânse cu un elastic de cauciuc, și ea trase una din pachet. Țepușa era rigidă, de numai câțiva milimetri diametru, cu un capăt ascuțit și cu celălalt terminat într-o buclă. Țepușele mai mici se foloseau la friptul puilor, însă aceasta, mai mare, servea pentru friptul curcanilor. Gândindu-se la carnea de curcan rumenită, Chyna simți mirosul fripturii. Îi lăsă gura apă, stomacul îi ghiorțăi și se gândi că ar fi făcut bine dacă ar fi mâncat puțin din sandvișul cu șuncă și brânză pe care i-l oferise Vess. Apucă țepușa între degetul mare și mijlociul mâinii drepte, ferindu-și arătătorul umflat, și vârî vârful ascuțit în încuietoarea cătușii de la mana stângă. Tot încercând, produse tot felul de scârțâituri și zgrepțănituri.

Își aminti de un film în care un ucigaș paranoic, care trecea drept geniul criminal al epocii sale, confecționase o cheie pentru

cătușe dintr-o rezervă de pix metalică și o bucățică de hârtie. Deschisese o cătușă și apoi pe cealaltă în aproximativ cincisprezece secunde, poate chiar zece, după care se năpustise asupra paznicilor și îi omorâse, apoi îi jupuise unuia dintre ei pielea de pe față ca să o poarte drept mască, deși, pentru această operație chirurgicală folosise un stilou, și nu cheia artizanală pentru cătușe. De-a lungul timpului, vizionase multe alte filme în care prizonierii reușeau să-și deschidă cătușele de la mâini și de la picioare fără să fie mai avizați decât ea în această privință.

După zece minute, constatând că n-a fost în stare să deschidă cătușa de la mana stângă, Chyna își spuse: „Numai tâmpenii și-n filmele astea!"

Se simțea atât de neputincioasă, încot mâna îi tremura, și nu reuși să păstreze controlul asupra țepușei care clănțănea fără rost în încuietoare.

Pe verandă, câinele nu se mai fâțâia atât de repede ca înainte, deși era încă agitat. Râcâi de două ori cu ghearele la ușa din spate, o dată cu atâta insistență, de parcă ar fi vrut să-și croiască drum prin lemnul gros.

Chyna mută țepușa în mana stângă și se ocupă de cătușa dreaptă. Scârțâituri, clinc-clinc, zgârieturi. Se concentra atât de tare să nimerească încuietoarea minusculă, încât începu să transpire la fel de mult ca atunci când se luptase să răstoarne masa.

În cele din urmă, aruncă țepușa pe jos, și aceasta sări cu zgomot metalic peste un ciob de farfurie, iar apoi peste unul de pahar.

Poate că ar fi reușit să se elibereze cât ai zice pește, dacă ea însăși ar fi fost geniul criminal al epocii sale. Dar ea era o biată chelneriță, studentă la psihologie. Deși sănătatea mentală și corectitudinea constituiau niște inconveniente în situația dată, probabil că ar fi reușit să-și smulgă cătușele de la mâini și de la picioare, dacă ar fi folosit un instrument mai potrivit, însă operația aceasta i-ar fi luat câteva ore bune. Nu putea să piardă câteva ore ca să se elibereze de cătușe și de scaun, pentru că, o dată scăpată din lanțuri, mai rămâneau atâtea de făcut pană la întoarcerea lui Vess.

Trânti sertarul cu putere. Ținând lanțul departe, ca să nu se împiedice, și târând scaunul după ea, se ridică în picioare.

Acompaniată de zăngănitul înfiorător al lanțului, Chyna se duse spre ușa care despărțea bucătăria de salon.

În spatele ei, la fereastră, se auzi un zgrepțănit straniu. Se uită înapoi și văzu că dobermanul, cuprins de frenezie, zgârie sticla cu amândouă labele din față. Ghearele lui scârțâiau pe sticlă la fel ca o unghie care zgârie tabla de scris din greșeală.

Intenționase să se orienteze în salonul întunecat după dâra de lumină care pătrundea prin ușa deschisă a bucătăriei. Însă câinele o urmărea ca un spiriduș. Cât timp meșterise ea la cătușe, animalul se potolise, dar acum era mai agitat ca oricând. Sperând să-l calmeze înainte ca acesta să se hotărască să năvălească prin fereastră, Chyna stinse lumina din bucătărie.

Scârț, scârț, scârț.

Gheare, sticlă.

Scârț, scârț.

Trecu ușor peste prag, ieșind din bucătărie, și închise ușa în urma ei ca să blocheze scârțâitul acela obsedant și, totodată, pe blestematul de câine, în cazul în care s-ar fi dovedit destul de nebun, încât să dea buzna prin geamul bucătăriei. Pipăi peretele. Evident, singurele întrerupătoare se aflau în partea cealaltă a camerei, lângă ușa din față.

Salonul părea mai întunecat decât bucătăria. Vess trăsese draperiile la una dintre cele două ferestre largi, care dădeau spre veranda din fața casei. Cealaltă fereastră se contura slab, ca un dreptunghi cenușiu care nu lăsa să treacă mai multă lumină decât fereastra de la bucătărie. Chyna stătea nemișcată, orientându-se încet, fără grabă, încercând să-și amintească aranjamentul mobilei. Se mai aflase în această încăpere numai o dată, cu câteva timp în urmă, și atunci locul părea cufundat în umbră. Când intrase de dimineață pe ușa din față, ușă de la bucătărie apăruse cumva în stânga, pe peretele din fund. Canapeaua îngrijită, cu picioare rotunde, acoperită de un pled cu desen scoțian, se afla în dreapta. Care vasăzică, acum trebuia să vină pe undeva prin stânga. Canapeaua era străjuită de un fel de noptiere rustice din lemn de stejar, pe fiecare aflându-se cate

o veioză.

Încercând să păstreze în minte imaginea clară a camerei, bâjbâi cu grijă prin întuneric, de teamă să nu se împiedice de vreun scaun, de vreun scăunel mai scund sau de vreo etajeră. Înlănțuită cum era și cocoșată de greutatea scaunului, n-avea cum să-și controleze căderea, astfel încât și-ar fi putut rupe vreun picior.

După care, Edgler Vess avea să vină acasă, uimit de dezordine și dezamăgit de faptul că se rănise singură înainte ca el să fi avut ocazia să se joace puțin cu ea. Pe urmă, ori aveau să se joace de-a broasca țestoasă, ori avea să facă ceva experiențe cu piciorul ei fracturat, ca s-o învețe să-și savureze plăcerea.

Se lovi prima dată de canapea, dar nu căzu. Pipăi de-a lungul spătarului tapițat și se deplasă spre stânga, până când ajunse la noptieră. Pipăi, găsi abajurul și sub el descoperi scheletul metalic pe care stătea pânza.

Bâjbâi la baza lămpii. Când, în cele din urmă, degetele ei atinseră întrerupătorul, avu brusc convingerea că o mană puternică o să se întindă din întuneric și o să-i acopere mâna, că Vess se strecurase pe furiș în casă și că acum ședea pe canapea doar la câțiva centimetri de ea. I se păru că a zăbovit acolo și a ascultat amuzat cum se chinuia Chyna să umble prin casă ca un păianjen gras, răbdător în Panza lui cu model scoțian, așteptând clipa de plăcere, când avea să-i zdrobească speranțele după care bâjbâise atât. Lumina avea să se aprindă, iar Vess urma să-i zâmbească, să-i facă cu ochiul și să-i spună: „Intens!”

Butonul întrerupătorului era ca o bucățică de gheață. O înfiora pană în măduva oaselor.

Inima îi bătea cu putere, sacadat, ca o pasăre care se zbate să scape din colivie, astfel încât nu mai putea să respire. Chyna își învinse starea de paralizie și răsuci butonul. O lumină caldă îmbăie încăperea. Edgler Vess nu se afla pe canapea, nici pe fotoliu. Nici altundeva în cameră. Chyna răsuflă lung, cuprinsă de-un tremur care făcu lanțurile să zdrăngăne, și se rezemă de sofa; bătăile inimii se linișteau încet-încet. După orele acelea întunecate, de depresie adâncă, se simți revigorată de această perspectivă a terorii. Dacă în viața ei avea să sufere vreun stop

cardiac, numai să se fi gândit la Vess, și ar fi revenit la viață fără ajutorul defibrilatorului. Teama îi dovedi că se întorsese la viață și că redescoperise speranța. Ajunse pe bâjbâite la șemineul cenușiu din piatră de râu ce acoperea tot peretele nordic al încăperii. Vatra era închisă, fapt care îi ușura activitatea.

Se gândise să coboare în pivniță, unde zărise mai devreme un banc de lucru, și să studieze ferăstraiele aflate cu siguranță în colecția uneltelor de muncă a lui Vess. Însă renunță tot așa de rapid la această soluție.

Coborâtul scărilor de la pivniță cu scaunul în spate, înlănțuită cum era, ar fi constituit o cascadă echivalentă aproximativ cu saltul peste un râu, călare pe-o motocicletă. Avea o oarecare încredere că ar putea reuși să ajungă în pivniță fără să se rostogolească pe scări la vale și să-și crape capul de ciment, ori fără să-și rupă vreun picior – însă încrederea aceasta nu era deplină. Nu se simțea sigură pe puterile ei pentru că, în ultimele douăzeci și patru de ore, nu mâncase mai nimic și pentru că trecuse printr-un calvar care o epuizase. Mai mult, durerile care îi chinuiau trupul în diverse puncte o făceau să tremure. O expediție în pivniță părea de altminteri destul de simplă, însă în condițiile date era similară cu gestul unui acrobat care se încumetă să meargă pe sârmă după ce a dat de dușcă patru pahare cu Martini.

În plus, chiar dacă ar fi reușit să găsească vreun bomfaier destul de mic ca să poată fi mânuit, lanțurile nu i-ar fi permis să acționeze dintr-un unghi din care putea să taie cu forță. Ca să scoată lanțul prins în partea de jos a scaunului, trebuia să-i taie toate barele orizontale ce uneau cele patru picioare în jurul cărora era răsucit lanțul. Ca să realizeze lucrul acesta, ar fi trebuit să stea așezată, să se aplece în față și să taie în spatele scaunului. Chiar dacă lanțul din partea de sus era destul de slab ca să-i permită să se aplece suficient, fapt de care se îndoia, nu ar fi reușit decât să zgârie ușor lemnul. Cu puțin noroc, ar fi tăiat ultima bară orizontală cândva, pe la începutul verii. Apoi, trebuia să se ocupe de cele cinci stinghii verticale din lemn gros, care alcătuiau spătarul scaunului, ca să desfacă lanțul din partea de sus, dar nici măcar un contorsionist bine antrenat n-ar fi

reușit să ajungă la ele cu un ferăstrău, din poziția în care se afla Chyna. Era imposibil să încerce să taie lanțurile. Totuși, putea să acționeze asupra lor dintr-o poziție mai bună decât aceea pe care o avea pentru barele orizontale. Era însă puțin probabil că Vess poseda ferăstraie pentru metal și, oricum, Chyna n-avea atâta putere.

Se resemnă, căutând o soluție mai primitivă decât ferăstrăul, și se simți îngrijorată gândindu-se la rănile pe care le-ar putea suferi și la cât de dureroasă ar putea deveni dobândirea libertății.

Pe consolă, cerbii de bronz stăteau încremeniți în saltul lor etern, coarne în coarne, străjuind cadranul alb al ceasului.

Era ora șapte și opt minute seara.

Mai avea aproape cinci ore până se întorcea Vess.

Sau poate că nu.

El spusese că se întoarce după miezul nopții, cât de repede poate, însă Chyna n-avea niciun motiv să-l creadă. Putea să se întoarcă la zece sau la opt. Sau peste zece minute.

Își târșâi picioarele pe vatra de piatră care se afla la nivelul podelei, apoi se duse înspre dreapta, trecu pe lângă suportul de metal pentru lemne, ce depășea consola. Tot peretele era făcut din piatră cenușie de râu – o suprafață potrivită pentru scopul său. Se așeză într-o parte, paralel cu peretele, își răsuci trupul înspre stânga la maximum, fără să-și miște picioarele, într-o poziție de discobol, și pe urmă se repezi cu putere înspre dreapta. Această manevră aruncă scaunul pe care îl purta în spinare în direcția opusă și îl făcu să se lovească cu putere de perete. Scaunul atinse piatra cu un bubuit, făcu lanțurile să zdrăngăne și ricoșa în trupul ei cu destulă putere, lovind-o peste umăr, peste coaste și peste șold.

Mai încercă o dată figura, cu mai multă însuflețire decât înainte, dar, după cea de-a doua operație, își dădu seama după zgomot că, cel mult, ar reuși să zgârie lacul și să ia niște așchii din lemnul gros. Câteva sute de asemenea lovituri prăpădite puteau distrage scaunul cu timpul, transformându-l în așchiuțe. Dar reculul fiecărei lovituri avea s-o transforme într-o masă de carne însângerată, cu toate oasele făcute așchii, cu toate

încheieturile împrăștiate ca mărgelele de pe o ață ruptă.

Și, răsucindu-se cu scaunul, ca un câine care dă din coadă, nu reușea să-și adune forța necesară. Se temuse de lucrul acesta. Pe cât își putea da seama, mai exista o singură cale de abordare a problemei care putea să dea rezultate, dar aceasta nu-i plăcea.

Chyna se uită la ceasul de pe consolă. Trecuseră doar două minute de când îl privise ultima dată.

Două minute nu însemnau nimic, dacă avea timp până la miezul nopții, dar constituiau o groaznică pierdere de timp, dacă în momentul acesta Vess se afla în drum spre casă. Poate că ticălosul mincinos cotea chiar în clipa aceasta pe aleea care ducea spre casă, după ce-o lăsase să înțeleagă că are să se întoarcă abia după miezul nopții.

Mintea ei cocea în clipele prezente pâinea hrănitoare albă și dospită a panicii și, dacă-și permitea să muște o singură bucățică din ea, apoi se năpustea cu totul. Nu-și putea permite să-și satisfacă pofta aceasta. Panica nu făcea altceva decât să irosească timp și energie.

Trebuia să rămână calmă.

Ca să se elibereze de scaun, trebuia să-și folosească cotul pe post de berbece pneumatic și avea de îndurat destulă suferință. Și așa, trupul îi era cuprins de dureri atroce, însă ce avea să urmeze era mai rău – chiar devastator – și o înspăimânta.

Cu siguranță, mai exista o cale. Își ascultă bătăile inimii și apoi ticăitul sec al ceasului de pe consolă.

Dacă mergea mai întâi la etaj, poate că reușea să descopere un telefon și să sune la poliție. Polițiștii știau cum s-o scoată la capăt cu dobermanii, aveau cu siguranță chei ca să-i deschidă cătușele și aveau s-o elibereze și pe Ariel. Această unică convorbire telefonică ar fi scăpat-o de toate grijile.

Însă inima îi spunea – iarăși bătrâna ei prietenă, intuiția – că n-avea cum să găsească niciun telefon la etaj. Edgler Vess lucra cu grijă, fără să dea greș. Funcționa vreun telefon prin casă, dar numai atât timp cât se găsea și el aici, în niciun caz când era plecat. Probabil că decupla aparatul și îl lua cu el de cate ori părăsea locuința.

Zdrobită cum era, dezechilibrată de greutatea scaunului și,

prin urmare, periculos de neîndemânatică, Chyna risca o căzătură care putea s-o lase invalidă, dacă încerca să urce scările. Și-ar fi înfruntat un risc și mai mare dacă, după ce ajungea sus și constata că nu există niciun telefon, ar fi trebuit să coboare. Astfel, ar fi pierdut timp prețios. Întorcându-se cu spatele la peretele de piatră, se târî la vreun metru și ceva de el, se opri, închise ochii și își luă inima în dinți. Era posibil ca una dintre stinghiile spătarului să se rupă și să fie împinsă înainte. Capătul aşchiat putea să sfâșie perna și, pe urmă, să se împlânte adânc în ea, chiar în măruntaie.

Era însă mai posibil să sufere o leziune spinală. Dacă toată forța impactului se dirija spre partea inferioară a scaunului, picioarele acestuia urmau să fie împinse în picioarele ei; partea de sus avea să se îndepărteze puțin de ea, apoi, datorită reculului, s-o pocnească cu putere peste umăr sau peste ceafă. Stinghiile verticale erau fixate în partea de sus cu o bucată de lemn tăiată în semicerc și aceasta îi putea produce o lovitură, dacă o pocnea cu destulă putere peste vertebra cervicală. Avea să cadă pe podea, răsucită sub lanțuri și sub greutatea scaunului, paralizată de la gât în jos.

Uneori, cumpănea prea mult asupra tuturor posibilităților și își construia în minte scenarii iraționale prin care își demonstra cum se poate înrăutăți o situație sau o relație. Atitudinea aceasta se datora faptului că-și petrecuse copilăria ascunsă pe sub paturile nepotrivite, așteptând să înceteze cearta sau petrecerea.

Când avea șapte ani, Chyna și mama ei locuiseră câtva timp cu un bărbat pe nume Zack și cu o femeie pe care o chema Memphis, într-o fermă părăginită, în apropiere de New Orleans; într-o noapte, doi bărbați care aduceau un răcitor portabil veniseră în vizită, și Memphis îi omorâse la mai puțin de cinci minute după sosire. Musafirii se aflau în bucătărie, așezați la masă. Unul dintre ei tocmai discuta cu Chyna, iar celălalt deschidea o sticlă de bere, când Memphis scosese o pușcă din frigider și îi împușcase pe amândoi în cap unul după altul, atât de repede, încât cel de-al doilea nici măcar nu avusese timp să se ferească înainte de-a fi primit un glonț în față. Chyna se

strecurase afară din bucătărie ca o șopârlă, convinsă că Memphis a înnebunit și avea de gând să-i omoare pe toți. S-a ascuns în fân, în hambar. Vreo oră, cât a durat până ce adulții au găsit-o, a tot avut în fața ochilor imaginea propriei sale figuri ce exploda la impactul cu glonțul, convinsă că fiecare fragment de imagine purtat în minte – chiar și frânturi din Pădurea Nebună, în care pe moment nu se putea ascunde – era colorat în diverse nuanțe de roșu, roșu viu, sângeriu.

Însă în noaptea aceea supraviețuise. Și supraviețuia de mult timp. De-o eternitate.

Și cu orice preț o să supraviețuiască și de data aceasta, sau o să moară la datorie.

Fără să deschidă ochii, Chyna se repezi cu putere înapoi, atât cât îi permiteau picioarele prinse în fiare și, în ciuda spaimei, își imagină ce comic trebuie să arate, pentru că era nevoită să se târșâie ca să capete viteză și să se repeadă să-și frângă coloana, cu pași mici de bebeluș. După aceea însă se lovi cu putere de peretele de piatră și nu i se mai păru nimic hazliu. Se aplecase să ridice picioarele scaunului și să se asigure că acestea vor suporta șocul inițial. Pentru că se lăsă cu toată greutatea pe spate, auzi un *poc,* care-i anunța așchii rupte, și apoi, picioarele de lemn se loviră dureros de picioarele ei. Chyna se împiedică și, precum se aștepta, spătarul scaunului o pocni peste ceafa, astfel că-și pierdu echilibrul. Căzu în genunchi pe vatra de piatră și se prăbuși apoi la pământ cu scaunul în spate; nici nu mai putea ține socoteala durerilor ce măcinau trupul.

Bâjbâind, nu reuși să se ridice în picioare; îi trebuia un punct de sprijin. Se târî în patru labe până la cel mai apropiat fotoliu și, ținându-se de el, se smuci brusc, gemând de efort și durere.

Nu-i *plăcea* durerea în felul în care pretindea Vess că o savurează, dar nici nu intenționa să se văicărească. Cel puțin, mai putea să se târască și să stea în picioare. Nu suferise nicio leziune spinală. Mai bine să simtă durerea, decât să nu simtă nimic. Picioarele scaunului și barele orizontale care le uneau păreau intacte. Dar, judecând după zgomotul impactului, reușise să le slăbească.

Așezându-se mai departe de perete, Chyna se târî înapoi cât

putu de repede, încercând să lovească picioarele scaunului de piatră, sub același unghi. Efortul îi fu răsplătit cu un sunet de lemn crăpat, deși semăna mai degrabă cu sunetul de os frânt. Un val de durere îi inundă corpul. Curenți reci o târau în adâncuri, însă rezistă cu încăpățânarea disperată a unui înotător care luptă să nu se înece.

De data aceasta, nu mai căzuse. Se târî înainte. Fără să se oprească să-și tragă sufletul, stătea cocoșată, ca să se asigure că picioarele scaunului vor prelua impactul; se repezi înapoi în peretele de piatră.

Când se trezi, Chyna constată că stă cu fața în jos, pe dușumea, în fața vetrei, și își dădu seama că trebuie să fi zăcut inconștientă vreo două minute. Covorul era rece și se ondula ca o apă. Ea luneca pe suprafața acestei ape și tot trupul i se transformase în raze arămii de lumină reflectată.

Cel mai tare o durea ceafa. Cu siguranță, se lovise de ceva.

Se simți mai bine când încetă să se gândească la durere sau la celelalte probleme pe care le avea, când se resemnă să fie doar umbra unui nor călător pe oglinda apei, la fel de imaterială ca formele schimbătoare ale valurilor, alunecând lichidă și răcoroasă departe, departe.

Ariel. În pivniță. Vegheată de păpuși.

Sunt paznicul surorii mele.

Sub pat, fără să știe cum, se ridică în genunchi, sprijinindu-se în palme.

Auzi dupăitul sec al labelor pe veranda din față.

Când reuși să se ridice în picioare, sprijinindu-se din nou de fotoliu, privi afară pe fereastra fără draperii. Doi dobermani stăteau cu labele din față sprijinite pe pervaz; o priveau fix și ochii lor radiau o lumină aurie, care prindea reflexele luminii portocalii a veiozei.

Jos, lângă peretele de piatră, zăcea unul dintre picioarele din spate ale scaunului. Era numai așchii în partea superioară, acolo unde fusese prins de scaun. Agățată într-o parte, într-un unghi de nouăzeci de grade, se vedea una dintre barele orizontale care legase acest suport de celălalt picior din spate.

Lanțul din partea de jos se desfăcuse pe jumătate.

Pe verandă, unul dintre câini patrula. Celălalt continua s-o privească pe Chyna.

Se căzni să treacă lanțul de sus printre stinghiile spătarului, lucrând cu mâna dreaptă pe la spate, ca să-și elibereze mâna stângă. Pe urmă, pipăi cu mâna în partea stângă, sub piciorul scaunului și apoi sub brațul scaunului. Piciorul din spate, cel din partea stângă, se rupsese și, evident, era cel care zăcea pe jos. De piciorul din partea stângă, din față, mai atârna un lanț care alunecă pe podea.

Cât meșteri la lanțul din partea de sus, descoperi că și celălalt picior din spate era destul de slăbit. Trase, împinse, răsuci, încercând să-l rupă. Însă n-avea un punct de sprijin potrivit, și piciorul se mai ținea destul de bine ca să cedeze sub eforturile ei. Între cele două picioare din față ale scaunului nu existase nicio bară orizontală. Acum, doar bara orizontală dintre cele două picioare de pe partea dreaptă mai împiedica lanțul să alunece cu totul pe podea.

Se mai repezi o dată cu putere înapoi în perete. Durerea îi explodă în tot corpul, o orbi și se simți zdrobită. Dar când piciorul drept din spate refuză să se rupă, ea își spuse: „La naiba, nu!" și nu acceptă să se lase pradă durerii, epuizării, nu acceptă să se predea nicicum, bâjbâi înainte, după care se repezi cu putere în spate încă o dată. Lemnul se rupse cu un zgomot sec, așchiile zgâriară piatra și, cu un zdrăngănit vesel, lanțul căzu pe podea.

Se aplecă în față, amețită; un vârtej de întuneric îi umplu ființa și o făcu să tremure din tot trupul; se sprijini cu ambele mâini de spătarul fotoliului îmbrăcat în piele.

Avea o vagă senzație de greață din cauza durerii, dar și pentru că se temea să nu-și fi produs vreo leziune majoră, se temea de vreo vertebră fracturată sau de vreo hemoragie internă.

Scârț, scârț, scârț.

Unul dintre câini râcâia la fereastră.

Scârț, scârț.

Chyna nu se dezlegase în întregime. Partea de sus a scaunului

se mai afla încă prinsă cu lanțuri de spatele ei.

Cele patru stinghii verticale care alcătuiau spătarul erau ceva mai subțiri decât barele orizontale ce legau picioarele scaunului, așa că trebuia să le rupă mai repede. Nu reușise să se ferească de loviturile nemiloase de ciocan ale picioarelor scaunului, care o pocniseră peste coapse și peste genunchi, dar, de data aceasta, pernița ce despărțea stinghiile spătarului de spinarea ei trebuia să-i asigure o oarecare protecție. Doi pilaștri de piatră înalți cât tot peretele, între care se sprijinea placa de arțar ce servea drept consolă, flancau căminul. Pilaștrii erau curbați și elementul acesta îi păru Chynei important, pentru că o ajuta să concentreze lovitura pe rând, rupând stinghiile două cate două, în loc să le rupă pe toate deodată.

Mută suportul greu de metal, împinse la o parte și celelalte instrumente care ajutau la făcutul focului, și toată această activitate o ameți, îi întoarse stomacul pe dos și o aruncă pradă unor dureri întețite.

Nu se mai gândea de mult la ceea ce făcea. Se mișca dincolo de plan, dincolo de orice calcul sau curaj, mânată de dorința oarbă, instinctivă de-a se elibera.

De data aceasta nu se mai aplecă; își încordă spatele cat putu și se repezi în pilastru.

Pernița îi asigură, într-adevăr, o ușoară, dar nu suficientă protecție. Suferise atâtea contuzii, atâtea întinderi musculare, avea atâtea oase zobite, încât hurducătura ar fi distrus-o chiar dacă ar fi avut o pernă de două ori mai groasă. Impactul semăna cu zdruncinătura constantă pe care o turbină dentară o produce atunci când lucrează la o obturație de canal pe un dinte cariat. În momentul acesta, fiecare părticică din corp era un dinte cariat. Nu se opri, pentru că se temea că, dacă toate durerile încep să pulseze concomitent, o să cadă frântă la pământ, o să se desfacă în bucăți și n-o să se mai ridice niciodată. Simți că puterea i se scurge din trup cu repeziciune și, cu privirea întunecată, constată că și timpul se scurgea la fel de repede. Deznădăjduită, se repezi înapoi și urlă când impactul îi zgudui vertebrele ca pe niște zaruri. Agoniza. Însă imediat după aceea se năpusti iarăși în pilastrul de piatră, zăngănind din lanțuri, și

apoi iarăși și iarăși, în sunetul sec de lemn frânt, țipă: *O, Doamne*! Nu reuși să-și înăbușe țipătul, se sperie de propria ei voce; la fereastră, câinii o supravegheau atent, își făceau datoria, și ea se repezi încă o dată, ciocănind piatra dură cu propriul său trup.

Se trezi din nou cu fața în jos, pe covor, fără a-și aminti cum ajunsese acolo, zguduită de spasme puternice la stomac, pentru că stomacul îi era gol și nu exista nimic care să poată fi azvârlit afară, sufocată de-un gust amar pe care îl simțea în fundul gurii; simplul gând al înfrângerii îi încleștă mâinile, făcând-o să se simtă mică, slabă, prăpădită, să tremure, să tremure.

Încet-încet se opri din tremurat, iar covorul începu să se unduiască; simți răcoarea lui plăcută și mângâietoare și călători din nou, ca umbra unui nor, pe ape mișcătoare. Umbra tivită de soare și apa nepătrunsă se mișcau în aceeași direcție, mereu în aceeași direcție, înainte și la infinit, cu șăgălnicia mătăsii; călătoreau spre marginea lumii și apoi urma liniștea, golul, un imens întuneric.

Capitolul 9

Cu gândul la câini, Chyna se trezi din visele ei roşii cu puşti răcorite la congelator şi capete care explodau, însă prin preajmă nu se afla niciun câine. Era singură în salon şi totul în jur părea liniştit. Dobermanii nu mai patrulau pe verandă şi, când în sfârşit reuşi să-şi ridice capul, nu-l mai văzu pe niciunul dintre ei la fereastră.

Câinii stăteau afară, ceva mai calmi acum, pentru că îşi dădeau seama că vor intra în acţiune mai târziu. Supravegheau uşa şi ferestrele, aşteptau să vadă figura fetei, pândeau să audă *clic-clac*-ul încuietorii sau sunetul vreunei balamale neunse.

Corpul o durea atât de tare, încât se miră că şi-a recăpătat cunoştinţa. O surprinse şi mai mult faptul că are mintea limpede.

Simţi o durere distinctă şi mai acută decât toate celelalte suferinţe. Spre deosebire de chinurile oaselor zdrobite, această presiune dureroasă putea fi înlăturată imediat, fără măcar să treacă prin calvarul de-a se ridica din locul în care zăcea.

„La naiba, nu!" bodogăni ea şi, cu mişcări încete, începu să se ridice.

Această operaţie deşteptă alte dureri adânci care dormiseră liniştite în trupul zobit, atât timp cât Chyna zăcuse întinsă pe podea: simţea că oasele îi sunt măcinate şi prin muşchi îi trec săgeţi fierbinţi. La început câteva dintre aceste dureri o înghemţară şi o făcură să respire adânc, însă imediat îşi dădu seama că niciuna dintre ele nu este atât de puternică, încât s-o împiedice să se mişte. Şi, pe măsură ce povara chinurilor fizice avea să cedeze, putea să-şi suporte durerea.

Nu mai era nevoită să care în spinare scaunul greu. Acesta zăcea pe podea făcut aşchii şi niciun lanţ nu o mai lega de scaun.

Ceasul de pe consolă arăta opt şi trei minute, fapt care o tulbură. Ultima dată când se uitase la ceas era şapte şi zece. Nu ştia cât timp i-a trebuit ca să se elibereze de scaun, însă credea că zăcuse fără cunoştinţă o jumătate de oră, poate chiar mai

mult. Transpirația îi înghețase pe corp și își simțea părul umed la vârfuri, astfel încât, probabil că trecuse într-adevăr numai o jumătate de oră. Când își dădu seama de asta, se simți din nou nesigură și neputincioasă.

Dacă unul ca Vess putea fi demn de încredere, mai rămâneau încă patru ore pană la întoarcerea lui. Însă avea foarte multe de făcut și era posibil ca patru ore să nu-i ajungă.

Chyna se așeză pe marginea canapelei. Eliberată de povara scaunului, putea cel puțin să ajungă la manșonul de oțel al carabinei, care lega lanțul mai lung, ce fusese trecut pe după scaun și piedestalul mesei, de cel mai scurt, printre cătușele de la glezne. După ce deșurubă manșonul metalic, așa încât portița carabinei rămase descoperită, reuși să se elibereze de lanțul mai lung.

Totuși, rămânea cu gleznele încătușate și trebuia să facă anevoie drumul pană sus, la etaj. Aprinse lumina pe scară și se căzni să urce, punând mai întâi piciorul stâng și pe urmă cel drept. Din cauza lanțului care o împiedica, n-avea cum să urce treaptă după treaptă, astfel că înainta încet.

Se ținea cu ambele mâini de balustradă. Deși, fără scaun, nu se mai simțea dezechilibrată, păși cu grijă, ca să nu se împiedice în lanțuri. Străbătu jumătate din drumul pană la etaj, se opri pe platformă și toate durerile din trup, sentimentul de prăbușire și presiunea fierbinte din vezică se combinară brusc, ca să-i dubleze suferința cu niște crampe crunte. Se sprijini de perete, cu mâinile încleștate pe balustradă, învăluită într-o transpirație acră, gemând a deznădejde. Era sigură că are să leșine, să se rostogolească pe spate și să-și rupă gâtul.

Însă crampele trecură și continuă să urce. În curând ajunse la etaj. Aprinse lumina pe hol și descoperi trei uși. Două dintre ele erau închise, însă cea din fundul holului, deschisă, lăsa să se vadă baia.

Ajunsă aici, deși avea mâinile prinse în cătușe și tremura, reuși să-și desfacă cureaua, să-și descheie jeanșii și să și-i lase în jos o dată cu chiloții. Se așeză și se trezi lovită de alte valuri de crampe, mult mai serioase decât cele pe care le suportase pe scări. Refuzase să facă pe ea în timp ce se afla la masa din

bucătărie, așa cum dorise Vess, refuzase să se lase redusă la un asemenea hal de neputință. Acum nu putea să urineze, deși dorea cu disperare lucrul acesta – *trebuia* s-o facă, pentru a-și potoli crampele – și se întrebă dacă nu cumva faptul că se abținuse atât de mult îi provocase un spasm al vezicii. Era posibil și, dintr-o dată, crampele se întețiră, confirmându-i parcă diagnosticul. Își simți măruntaiele strânse ca în menghină – dar, apoi, crampele trecură și ușurarea sosi.

O dată cu șuvoiul acela care izbucnise pe neașteptate, se trezi surprinsă de propria ei voce care spunea: „Chyna Shepherd, vie și neatinsă și capabilă să urineze." Pe urmă, izbucni într-un râs amestecat cu plâns, nu de ușurare, ci cuprinsă de-o stranie senzație de triumf.

Faptul că se eliberase de la masă, că zdrobise scaunul și că nu făcuse în pantaloni, echivala, prin curaj și rezistență, cu primul pas pe lună, cu călătoria anevoioasă pană la Pol a amiralului Peary sau cu agitația de pe plajele din Normandia împotriva puterii germane. Râse de propriile ei gânduri până când îi dădură lacrimile. Cu toate acestea, simțea încă triumful. Știa cât de neînsemnat – chiar patetic – era triumful ei, însă pentru ea era foarte important.

„Să putrezești în fundul Iadului", se adresă ea lui Edgler Vess și speră că odată va avea ocazia să-i arunce aceste cuvinte în față, înainte ca degetul ei să apese pe trăgaci și să-i zboare creierii nenorociți.

Spatele o durea atât de rău, mai ales în zona rinichilor, încât, când termină, cercetă în vasul toaletei, așteptându-se să vadă sânge. Se simți ușurată constatând că urina e limpede.

Rămase șocată, totuși, când se uită în oglinda de deasupra chiuvetei. Părul tuns scurt îi atârna în lațe, năclăit de transpirație. Tot obrazul drept era purpuriu-vânăt ca și cum cineva ar fi aruncat o sticlă de cerneală pe ea și, atingând locul, descoperi că lovitura se întinde pană jos, pe gat. În locurile în care nu era lovită sau murdară, avea pielea cenușie și iritată de parcă ar fi zăcut îndelung. Sclerotica ochiului drept nu se mai vedea. Se vedeau doar irisul întunecat și pupila neagră, care pluteau într-o baie năclăită de sânge. Se privea în oglindă și,

văzându-se astfel, o biată ființă hăituită, cu un ochi însângerat și unul zdravăn, întoarse capul înspăimântată și confuză. Figura din oglindă era a unei femei care tocmai pierduse o bătălie. Nu semăna câtuși de puțin a figură de învingător.

Chyna încercă să-și alunge aceste gânduri negre din minte. Figura din oglindă aparținea unei luptătoare – nu era a unei simple supraviețuitoare, ci a unei luptătoare. Și toți luptătorii sufereau diverse lovituri, fie ele fizice sau afective. Fără chinuri și teamă, nu exista speranța victoriei.

Se târî din baie până la ușa care se făcea în dreapta holului și care dădea în dormitorul lui Vess. Mobilă simplă, numai strictul necesar. Patul strâns cu grijă, acoperit cu o cuvertură bej de catifea. Niciun tablou. Niciun bibelou sau alte accesorii decorative. Nu cărți, nu reviste, niciun ziar împăturit la pagina cu cuvinte încrucișate. Încăperea aceasta servea exclusiv pentru dormit, nu era o cameră în care proprietarul ei își permitea să mai stea sau să locuiască cu adevărat.

El nu locuia decât în suferința celorlalți, într-o furtună a morții, în ochiul uraganului, unde totul era calm, deși împrejur urla vântul.

Chyna căută prin sertarele noptierei, sperând să găsească o armă. În zadar. Nu găsi nici telefonul.

Debaraua largă era aproape la fel de mare ca și dormitorul, și probabil că la origine fusese o cameră obișnuită. La prima vedere, constată că nimic din conținutul încăperii nu e de folos. Era sigură că avea să descopere ceva folositor, poate chiar o armă bine ascunsă. Însă nu găsi decât dulapuri construite în perete, pline de rafturi cu sertare, în care zăceau cutii peste cutii; i-ar fi trebuit ore întregi să scotocească peste tot. Alte probleme mai urgente își așteptau rezolvarea.

Goli câteva sertare pe covor, dar nu găsi decât șosete, lenjerie de corp, bluze, cămăși și câteva centuri răsucite cu grijă. Nici urmă de armă. Vizavi de dormitor se afla un birou destul de spartan. Pereții goi. Ferestrele fără perdele erau închise ermetic cu storuri. Pe două mese lungi stăteau două computere, fiecare dotat cu câte o imprimantă laser. Chyna reuși să identifice câteva dintre piesele din încăpere, însă altora nu le cunoștea

destinația. Între cele două mese se afla un scaun rotativ. Nu exista covor în încăpere, pentru ca Vess să se deplaseze mai ușor cu scaunul de la un computer la altul.

Încăperea aceasta monotonă, strict funcțională, o intrigă. Simți că aici se afla ceva important. Timpul era prețios, însă merita să se oprească puțin și să studieze locul.

Se așeză pe scaun și privi în jur, uimită. Știa că lumea era conectată prin fire, că se comunica electronic, chiar în orașele cele mai mici, însă i se părea ciudat să descopere tot acest echipament de ultimă oră într-o casă atât de izolată și de rustică. Bănui că Vess se pregătea să intre pe INTERNET, însă prin preajmă nu văzu niciun telefon sau vreun modem. Ochi două prize telefonice neutilizate. Procedeele de securitate destul de meticuloase pe care le folosea îl serviseră destul de bine. Rămase blocată.

Ce Dumnezeu făcea el în încăperea aceasta? Pe una dintre mese văzu aranjate ordonat vreo șase sau opt agende cu coperte colorate și o deschise pe prima. Carnețelul era împărțit în cinci secțiuni, fiecare conținând numele câte unei agenții federale. Pe primul loc se afla Serviciul de Securitate Socială. Vess umpluse paginile cu notițe privitoare la metoda pe care o folosise ca să pătrundă în documentele serviciului respectiv și la modul în care învățase să manipuleze aceste documente. Cea de-a doua secțiune, intitulată Departamentul de Stat al SUA (Serviciul Pașapoarte), demonstra, după notițele lui Vess, că acesta se angajase să experimenteze dacă n-ar putea intra pe o cale ocolită în documentele computerizate ale Serviciului Pașapoarte fără să fie prins.

O parte a acestei activități constituia pregătirea pentru momentul în care se lansa în aventura omicidă și avea nevoie de identități noi. Cu toate acestea, Chyna nu credea că singurul scop al lui Vess era să șteargă orice urmă a activităților sale din documente sau să obțină cărți de identitate false. Avea senzația destul de confuză că încăperea aceasta conținea niște informații despre Vess care puteau fi de-o însemnătate vitală pentru supraviețuirea ei, dacă știa unde să le caute.

Puse agenda pe masă și se răsuci în scaun ca să se uite la cel

de-al doilea computer. Sub masa pe care se afla acesta se găsea un dulap cu dosare. Deschise sertarul de sus și descoperi niște dosare din plastic cu niște semne. Pe fiecare semn era înscris numele câte unei persoane, începând cu numele de familie. În fiecare mapă găsi un dosar de două file cu date privitoare la diverşi ofiţeri şi, după câteva minute de investigare, Chyna hotărî că respectivul lucra la poliția locală. Dosarele ofereau toate datele statistice cu privire la activitatea ofiţerilor, plus informaţii despre familia lor sau viața lor personală. La fiecare dosar se mai afla atașată o copie xerox a fotografiei din cartea de identitate a fiecăruia.

Oare nebunia lui descoperise vreun avantaj în adunarea informaţiilor despre toți polițiștii locali, sau considera că datele acestea au să-i folosească în ziua în care s-ar putea confrunta cu ei? Tot acest efort părea excesiv, chiar pentru unul așa meticulos ca Edgler Vess; pe de altă parte, excesul constituia filosofia lui de viaţă.

Sertarul de jos conţinea dosare de carton de culoare cafenie, însemnate și ele cu bucăţele de hârtie, pe care se aflau scrise doar numele de familie.

În primul dosar, intitulat ALMES, Chyna descoperi un permis de conducere copiat și mărit pe toată pagina. Permisul aparţinea unei tinere blonde și atrăgătoare, care se numea MIA LORINDA ALMES. Judecând după claritatea excepţională a documentului, acesta nu era o simplă copie xerox a permisului original, ci fusese transmis prin computer și reprodus pe o imprimantă laser de foarte bună calitate.

În dosar se mai aflau șase fotografii polaroid care o înfățișau pe Mia Lorinda Almes. Primele două fuseseră luate de la distanță foarte mică, din unghiuri diferite. Se vedea că e frumoasă. Și înspăimântată.

Dosarele acestea constituiau albumul cu tăieturi din ziare al lui Edgler Vess.

Văzu încă patru fotografii ale femeii.

Nu te uita!

Două dintre ele o înfățișau pe de-a-ntregul. În ambele, tânăra era goală și legată cu lanțuri. Chyna închise ochii, dar îi deschise

imediat. Trebuia să se uite pentru că se hotărâse să nu se mai ascundă de nimic, niciodată. Fotografiile numărul cinci și șase o înfățișau pe tânără moartă; în ultima poză, frumusețea îi pierise brusc, ca și cum cineva i-ar fi suflat peste față sau i-ar fi tăinuit această calitate.

Chyna scăpă dosarul cu fotografii din mână. Acestea căzură pe dușumea și se împrăștiară. Apoi nu se mai auzi nimic. Își acoperi fața cu palmele.

Nu încerca să-și șteargă din minte imaginile îngrozitoare din fotografii, ci se străduia din răsputeri să alunge o amintire care o bântuia de nouăsprezece ani, amintirea de la ferma de lângă New Orleans cu cei doi musafiri care veniseră cu un răcitor de plastic, imaginea armei scoase din frigider și precizia de gheață cu care o femeie pe nume Memphis trăsese două focuri.

Oricum, amintirea își urmează calea ei, n-ai ce-i face!

Musafirii care, înainte de această întâmplare, făcuseră afaceri cu Zack și Memphis, veniseră la fermă să ia niște droguri. Răcitorul din plastic era plin cu pachete de-o sută de dolari. Poate că Zack n-a avut în momentul acela marfa pe care o promisese sau poate că el și Memphis au avut nevoie pur și simplu de toți banii; oricare ar fi fost motivul, se hotărâseră brusc să-i termine pe cei doi.

După focurile de armă, Chyna se ascunsese în fan, sigură că Memphis intenționa să-i omoare pe toți. Când Ann și Memphis au descoperit-o, s-a luptat cu ele amarnic să n-o ia de-acolo. Însă era doar un copil de șapte ani și n-a avut șanse de reușită. Stârnite de agitație, bufnițele au început să zboare disperate prin hambar și cele două femei au târât-o pe Chyna afară din fânul infestat de șoareci și au dus-o în casă. Până când au ajuns ele în casă, Zack dispăruse, ocupat să ascundă cadavrele undeva, și mai apoi, Memphis a curățat tot sângele din bucătărie, iar Ann a obligat-o pe Chyna să bea un gât de whisky. Chyna n-a vrut să bea și a strâns buzele, însă Ann i-a spus: „Ești o prăpădită! Pentru Dumnezeu, nu vezi că nu te poți opri din smiorcăială? Și doar o înghițitură n-o să te omoare! Bea, puiule, ai încredere în mama. Băutura asta e tocmai ceea ce-ți trebuie. Știi că o înghițitură de whisky bun alungă febra, și tu ai acum un

fel de febră. Hai, păsărică, doar nu e otravă! Doamne, Dumnezeule, ce rahat cu ochi păcătos poți să fii uneori! Ori bei numaidecât ori te înhață și te strâng de nas, și când deschizi gura ca să respiri, Memphis o să-ți toarne whisky pe gat. Îți convine?" Așa că Chyna a băut whiskyul și pe urmă a mai luat o înghițitură combinată cu câteva degete de lapte, atunci când mama ei a hotărât că e necesar. Băutura a amețit-o, i-a dat o stare ciudată, însă n-a calmat-o.

Amândurora li se păruse că fata s-a calmat, fiindcă ea era un i mic pescar iscusit ce știa să-și prindă teama și s-o vare adânc înăuntru, acolo unde ceilalți nu puteau să ajungă. Chiar atunci, la vârsta de șapte ani, începuse să înțeleagă cat era de periculos să-ți arăți frica, pentru că ceilalți o luau drept slăbiciune, iar pe lumea aceasta nu era loc pentru cei slabi.

Mai târziu, venise și Zack, duhnind a whisky. Era exuberant și își exprima fericirea într-un discurs pompos și gâjâit. S-a dus drept la Chyna și a strâns-o în brațe, a sărutat-o pe obraz, a luat-o de mâini și a încercat s-o facă să danseze cu el. „Nenorocitul ăla de Bobby, când a fost aici ultima dată, mi-am dat eu seama, după felul în care n-a putut să-și dezlipească ochii de la Chyna, că e d'ăla de s-aprinde după fetișcane, un nebun sadea, și în seara asta a venit iar, cu limba scoasă pană la genunchi, când a văzut-o. Memphis, cred că ai fi putut să tragi în el de șase ori până să-și dea seama că l-ai omorât." Bobby fusese bărbatul care, așezat la masa din bucătărie, discutase cu Chyna, fixând-o cu ochii lui frumoși, cenușii; vorbise deschis cu ea, într-un mod în care adulții vorbesc arareori cu cei mici, întrebând-o dacă-i plac pisoii sau cățelușii și dacă atunci când o să fie mare vrea să se facă actriță sau medic, sau asistentă, când, brusc, Memphis l-a împușcat în cap. „Felul în care e îmbrăcată fetița noastră – s-a pornit Zack – l-a făcut pe Bobby să uite de tot că ne aflăm și noi în preajmă". Noaptea aceea era fierbinte și umedă. Înainte de sosirea musafirilor, Ann o obligase pe Chyna să-și scoată pantalonii scurți și tricoul și să se îmbrace cu un costum de baie galben, din două piese: „Dar pune-ți numai slipul, puiule, fiindcă altfel ai să mori de cald." Cu toate că avea doar șapte ani, Chyna era destul de mare ca să se simtă jenată să umble cu

bustul dezgolit, deși nu-și putuse explica această senzație. Umblase numai în slip când era mai mică, chiar cu o vară în urmă, când cu adevărat era o căldură înăbușitoare, lipicioasă. În momentul în care Zack a spus că vestimentația ei avusese o oarecare legătură cu faptul că Bobby nu i-a mai băgat în seamă pe ceilalți, Chyna n-a înțeles la ce s-a referit. Peste ani, când și-a dat seama, i-a amintit scena mamei ei. Ann a râs și i-a spus: „Hai, fetiță, nu mai face pe niznaiul cu mine. Cu toții folosim ceea ce avem, iar noi, fetele, avem spre folosință trupul. Ai fost distracția perfectă atunci. Oricum, prostălăul ăla de Bobby nici nu te-a atins măcar, nu-i așa? S-a zgâit nițel la tine, în timp ce Memphis s-a dus să ia pușca. Nu uita, iubito, pentru asta am fost făcute și putem trăi foarte bine așa." Chyna voise să-i spună atunci: *Dar voi m-ați folosit, m-ați așezat acolo în fața lui ca să văd cum îi zboară creierii, și aveam doar șapte ani.*

Aici, în biroul lui Vess, peste ani, auzi împușcătura și văzu cum fața lui Bobby explodează. Amintirea era mai vie ca oricând. Nu știa cu ce armă trăsese Memphis, dar probabil că muniția fusese una serioasă, pentru că glonțul făcuse prăpăd în jur.

Chyna se uită la dulapul care conținea dosare. Vess folosise dosare de trei dimensiuni, etichetate, astfel încât se puteau citi ușor toate numele, dacă aruncai o privire de-a lungul sertarului. În spatele dosarului ALMES observă unul etichetat TEMPLETON.

Închise sertarul cu piciorul.

Descoperise prea multe în biroul acesta – și totuși nimic care să-i fie de folos.

Înainte de-a părăsi etajul, stinse toate luminile. Dacă Vess venea acasă mai devreme și Chyna nu apuca s-o șteargă cu Ariel, luminile aprinse însemnau un fel de avertizare. Întunericul îi adormea orice temere, și ea ar mai fi putut avea o ultimă șansă să-l omoare când Vess păși peste prag.

Speră să nu fie cazul. În ciuda scenelor pe care și le imaginase, cum o să-l împuște ea pe Vess, Chyna nu voia să se confrunte cu el, chiar dacă descoperea o armă pe care o încărca singură și pe care o încerca înainte de sosirea lui. Ea era o

supraviețuitoare, o luptătoare, dar Vess era mai mult de-atât: era intangibil ca stelele, era un ceva anume care cobora dintr-un întuneric înalt. Nu se putea pune cu el și nici nu mai voia să încerce.

Pășind încet, sprijinită de balustradă, Chyna coborî în salon. La fereastră nu se vedea niciun câine. Ceasul de pe consolă arăta opt și douăzeci și două și, deodată, noaptea începu să lunece din ce în ce mai repede, ca o sanie pe gheață. Stinse veioza și își târșâi picioarele pe întuneric până la bucătărie. Aici aprinse lămpile fluorescente, ca să nu se împiedice și să nu cadă pe cioburile împrăștiate pe jos. Nici pe veranda din spate nu se vedea niciun câine. Dincolo de fereastră aștepta doar noaptea.

Intrând în spălătorie, stinse luminile de la bucătărie și trase ușa după ea.

Așadar, cu toată forța, jos, în pivniță, către bancul de lucru și dulapurile pe care la văzuse mai devreme! În fișetele înalte de metal descoperi cutii de vopsea și de lac, pensule și cârpe împăturite cu grijă, ca niște cearșafuri. Unul dintre fișete era plin cu pernițe groase, de care atârnau fâșii de piele neagră, cu catarame de aramă; nu-și dăduse seama la ce folosesc, așa că nu se atinse de ele. În ultimul fișet, Vess înghesuise câteva scule, printre care și un burghiu electric. Într-unul dintre sertarele bancului de lucru, descoperi o colecție numeroasă de burghie, rânduite în trei cutii de plastic transparente. Mai zări o pereche de ochelari de protecție din plexiglas. În spatele bancului de lucru, fixate pe perete, se aflau opt prize conectate la aceeași sursă de curent electric; mai jos, chiar lângă ea, văzu un ștecher dublu. Această a doua sursă de energie era necesară, pentru că îi permitea să stea jos pe podea. Deși burghiele erau așezate după mărime, Chyna își imagină că se foloseau pentru lemn și că n-ar fi pătruns cu ușurință prin metal. Oricum, nu voia să străpungă metalul. Voia să mestereasc puțin încuietorile cătușelor de la picioare, doar atât cât să le deschidă.

Alese un cap metalic, cam de mărimea încuietorii de la cătușe, îl potrivi în burghiu și-l strânse. Când apucă burghiul cu amândouă mâinile și apăsă pe buton, acesta scoase un sunet ascuțit. Capătul spiralat se învârtea atât de repede, încât la un

moment dat păru neted.

Chyna opri butonul, așeză burghiul lângă ea și își puse ochelarii de protecție. Era dezamăgită la gândul că Vess purtase și el acești ochelari. În chip ciudat, se aștepta să vadă prin ei o lume deformată, ca și cum moleculele care alcătuiau lentilele de plexiglas s-ar fi transformat sub acțiunea puterii magice cu care Vess aduna imagini în priviri.

Însă văzu la fel ca și înainte cu ochelarii, deși constată că i s-a micșorat unghiul vizual din cauza ramelor.

Luă iar burghiul și-i vâri capătul în încuietoarea cătușei de la glezna stângă. Când apăsă pe buton, metalul burghiului scârțâi diabolic pe oțelul cătușei. Capul burghiului se zgudui violent, sări din încuietoare și alunecă pe banda de metal, scoțând scântei. Dacă n-ar fi avut reflexe destul de bune, capătul metalic i-ar fi străpuns piciorul, însă ea opri chiar la timp, pentru a evita dezastrul.

Poate că încuietoarea se slăbise. N-avea cum să-și dea seama, însă avea picioarele tot legate, iar cătușa părea destul de solidă.

Vârî din nou capătul metalic în încuietoare. Înșfacă aparatul cu mai multă putere decât înainte și apăsă mai bine, ca să evite vreun accident. Oțelul scârțâia, scârțâia, și un fum albăstrui rău-mirositor se ridică în scurt timp; cătușa care vibra o apăsa dureros pe gleznă, în ciuda șosetei groase cu care era încălțată. Burghiul prinse să-i tremure în mâini, care-i transpiraseră imediat de la efort. Din încuietoarea cătușei sări o ploaie de așchii metalice foarte fine, care o lovi peste față. Capul metalic al burghiului pocni și îi trecu cu un zăngănit pe lângă urechi, se lovi de peretele de ciment, din care smulse o bucățică, și ricoșă apoi pe podea.

Simți o înțepătură în obrazul stâng și descoperi o așchie de oțel înfiptă în piele. N-avea niciun centimetru lungime și semăna cu un ciob de sticlă. Reuși s-o apuce cu unghiile și s-o smulgă. Locul înțepăturii sângera; Chyna văzu că are sânge pe degete și simți un pârâiaș cald care își croia drum la vale, spre colțul gurii.

Scoase capătul metalic din burghiu și îl aruncă deoparte. Alese unul puțin mai gros și îl montă în locul celuilalt. Acționă

din nou asupra încuietorii. Cătușa care-i înconjura glezna stângă se deschise cu un pocnet. Peste niciun minut, cedă și cea de la glezna dreaptă. Chyna așeză burghiul jos și se ridică nesigură în picioare; tremura din toți mușchii. Tremura nu din cauza multiplelor dureri, nici din cauza foamei și a epuizării, ci tremura pentru că reușise să se elibereze din cătușe, după ce numai cu câteva ore în urmă se lăsase cuprinsă de-o disperare adâncă. Se eliberase *singură*.

Oricum, mai rămăseseră cătușele de la mâini, și n-avea cum să țină burghiul cu o mană ca să-și scoată cătușa de la cealaltă. Însă îi încolțise în minte o idee și se gândi că s-ar putea să meargă.

Deși, pe lângă cătușele de la mâini, mai avea de trecut prin multe alte încercări, deși nu era sigură că o să scape, Chyna urcă scările de la pivniță, umflându-se în pene de bucurie. Pășea liberă, țopăia pe scări, cu toată epuizarea, cu tot tremurul mâinii, fără să se țină măcar de balustradă; ajunse pe platformă, apoi intră în spălătorie, trecu de mașina de spălat și de uscătorul de rufe. Cu mâinile încleștate pe clanța de la bucătărie, se opri brusc, amintindu-și cum dăduse fuga acolo de dimineață, încredințată de semnalul benefic al țevii de la duș, ca să-l întâlnească pe Vess, care avea s-o pocnească.

Rămase în prag, pană când își recăpătă respirația; nu putea însă să-și potolească bătăile inimii, care bubuia de efort, dar și de teamă că l-ar putea întâlni pe Edgler Vess. Ascultă puțin la ușă, însă nu auzi altceva decât bătăile propriei sale inimi, și apăsă pe clanță cât putu de discret. Balamalele se desfăcură ușor, fără zgomot, ușa se deschise înspre bucătăria pe care o descoperi la fel de întunecată cum o lăsase. Găsi întrerupătorul, ezită un moment, apoi apăsă și... Vess n-o aștepta.

Oare ar mai fi în stare cât va trăi să deschidă o ușă fără să tresară?

Chyna văzuse mai devreme un set de cuțite într-un sertar. Extrase de-acolo un cuțit mare de măcelărie cu mâner din lemn lustruit. Îl așeză pe măsuța de lângă chiuvetă.

Dintr-un alt dulap scoase un pahar. Îl umplu cu apă rece de la robinet, pe care o bău cu înghițituri mari. În viața ei nu mai

băuse ceva mai gustos ca acest pahar cu apă. În frigider, descoperi un pachet în care se afla o prăjitură cu alune și glazură albă cu scorțișoară. Sfâșie pachetul și înșfacă o bucățică de prăjitură, pe care o devoră apoi deasupra chiuvetei, îndopându-se cu bucăți mari, până când obrajii i se umflară; adună lacomă toate firimiturile și toate bucățelele de alune ce căzuseră în chiuvetă. Cât mâncă, se lăsă pradă unei stări ciudate: aci mormăia de plăcere, aci chicotea, apoi dădea să plângă, pe urmă să râdă din nou. Se lăsă prinsă într-un uragan de emoții. Însă totul era în regulă. Mai devreme sau mai târziu, uraganele treceau și cerul se înseninа.

O scosese la capăt până aici. Totuși, mai avea încă pe-atât. Cam așa stăteau lucrurile. Luă tubul cu aspirină din dulapul cu mirodenii. Scoase două tablete, însă nu le mestecă. Își mai puse un pahar cu apă și înghiți pastilele, apoi mai înghiți două.

Începu să cânte *Am făcut-o-n felul meu,* cântecul lui Sinatra, și pe urmă adăugă: „Am înghițit nenorocita de aspirină în felul meu." Izbucni în râs, mai mâncă din prăjitură și, pentru o clipă, se simți nebună de fericire.

Acolo, afară, așteaptă câinii, își reaminti ea. *Dobermanii stau pe întuneric. Nenorociții și naziștii ăia de câini cu dinți mari și ochi de rechin*!

Într-un rastel pentru chei, lângă dulapul cu mirodenii, atârnau cheile de la rulotă. Cu siguranță, Vess dovedea mare grijă cu cheile de la închisoarea lui subterană și nu le-ar fi lăsat în ruptul capului pe undeva.

Luă cuțitul de măcelărie și jumătatea de prăjitură rămasă și coborî în pivniță, stingând luminile din bucătărie în urma ei.

Osie și balama.

Chyna cunoștea aceste două cuvinte exotice, după cum știa și multe altele, pentru că în copilărie le întâlnise în cărțile scrise de C. S. Lewis, Madeleine, L'Engle și Robert Louis Stevenson și Kenneth Grahame. De fiecare dată când dădea peste un cuvânt necunoscut, se uita într-un dicționar jerpelit, pe care-l căra după ea ca pe o comoară peste tot pe unde bântuia cu mama ei, până când bietul dicționar, lipit de atâtea ori, abia dacă se mai

deschidea, iar unele definiții deveniseră cu timpul aproape inaccesibile.

Osia era partea fixă care pivota de câte ori ușa se deschidea sau se închidea. Balamaua. Aceasta era cămașa sau butoiașul în care se mișca osia.

Ușa interioară de la vestibulul izolat fonic era echipată cu trei balamale. Osiile posedau un cap ușor alungit, care depășea marginile cămășii metalice cu câțiva centimetri. Chyna alese un ciocan și o șurubelniță din colecția de unelte.

Cu ajutorul unui scăunel și al unei bucăți de lemn, propti ușa exterioară, ca să stea deschisă. Apoi, așeză cuțitul mare pe pardoseala acoperită cu cauciuc, ca să-l aibă la indemnă. Dădu la o parte ușița vizetei și văzu armata de păpuși cufundată într-o lumină trandafirie. Unele aveau ochi sticloși, ca șopârlele, altele aveau ochi întunecați, ca dobermanii. Ariel stătea cu picioarele strânse sub ea, în fotoliul enorm; ținea capul aplecat și fața îi era ascunsă în dosul unei șuvițe de păr. Poate că adormise, numai că ținea mâinile adunate în poală. Dacă deschidea ochii, ai fi zis că-și studiază mâinile.

— Eu sunt, spuse Chyna.

Fata nu reacționă.

— Să nu-ți fie frică!

Ariel stătea atât de nemișcată, încât nici șuvița de păr nu i se clinti.

— Eu sunt.

De data aceasta, profund umilită, Chyna nu mai pretinse că este îngerul păzitor sau salvatorul nimănui. Începu cu balamaua de jos. Lanțul care unea cătușele de la mâini era destul de lung ca să-i permită să folosească unealta. Apucă șurubelnița cu mana stângă și-i așeză vârful sub capul osiei. Pentru că n-avea cum să se miște mai mult, înșfacă ciocanul de cap și lovi cu coada lui în mânerul șurubelniței, cu toată puterea, având în vedere spațiul extrem de limitat de mișcare. Din fericire, balamaua era bine unsă și fiecare lovitură ridica osia tot mai mult. După cinci minute, terminase cu toate cele trei balamale.

Balamaua propriu-zisă, cămașa metalică, era formată din două părți, sprijinite pe tocul ușii și pe ușă. Aceste părți

componente se desprinseră ușor una de alta, pentru că nu mai existau osii care să le țină.

Acum, doar încuietorile din partea dreaptă mai țineau ușa să nu cadă; însă acestea n-aveau cum să se rotească, precum balamalele. Chyna trase de ușa capitonată. La început, se desprinse foarte greu, numai în stânga. Își încleștă degetele de marginea ușii, trase cu putere și văzu roșu înaintea ochilor pentru că se lovise la degetul scrântit. Efortul ei fu însă curând răsplătit de scârțâitul metalic al încuietorii, urmat rapid de un zgomot slab de lemn crăpat. Înteţindu-și eforturile, trase în continuare de ușă, deschizând-o centimetru cu centimetru, pană când începu să gâfâie, astfel că nici nu mai găsi forța necesară să înjure.

Greutatea ușii și poziția celor două încuietori țineau cu ea. Încuietorile se aflau plasate una peste alta, nu distanțate ca balamalele. Pentru că cele două încuietori erau plasate ceva mai jos de jumătatea ușii, partea de sus începu să se lase sub efectul gravitației. Chyna profită de această acțiune a forțelor, smuci mai tare și gemu satisfăcută atunci când auzi sunetul de lemn crăpat. Lemnul gros, capitonat, sări din cadrul lui în partea în care fusese prins în balamale. Fără niciun obstacol în cale, trase ușa spre stânga, și în partea dreaptă încuietorile se desfăcură singure. Deodată, ușa nesusținută în niciun punct, veni cu putere spre ea. Chyna se trase înapoi rapid, lăsând lemnul greu să cadă cu un bufnet surd pe podeaua vestibulului. Chyna aștepta. Asculta vreun sunet care i-ar fi putut indica reîntoarcerea lui Vess. În cele din urmă, intră din nou în vestibul. Trecu peste ușa căzută ca peste un pod și pătrunse în celulă. Păpușile vegheau nemișcate și șirete.

Ariel stătea în fotoliu, exact în aceeași poziție în care o lăsase. Dacă auzise ciocăniturile și zgomotele ulterioare, cu siguranță acestea n-o deranjaseră.

— Ariel, făcu Chyna.

Fata nu răspunse și nici nu înălță capul.

Chyna se așeză pe scăunelul din fața fotoliului.

— Iubito, e timpul să mergem.

Pentru că nici de data aceasta nu văzu vreo reacție, Chyna se

aplecă și se uită cu atenție la figura fetei. Ariel ținea ochii deschiși și privea fix către mâinile adunate în poală. Fără să scoată un sunet, mișca din buze ca și cum ar fi vrut să-și arate încrederea.

Cu mâinile încătușate, așezate sub bărbia fetei, Chyna încercă să-i ridice capul. Fata nu protestă, nu clipi și figura i se zări când șuvița de păr îi alunecă de pe față. Deși se priveau ochi în ochi, Ariel se uita undeva dincolo de Chyna, de parcă toată lumea aceasta era transparentă; privirea i se înnegură, privind parcă într-o altă lume un peisaj mort, înspăimântător.

— Trebuie să plecăm. Înainte de venirea lui.

Păpușile cu ochi vioi păreau să asculte atente. Ariel nu dădea niciun semn că ar fi auzit-o.

Chyna apucă o mană de-a fetei cu ambele ei mâini încătușate. Simți oasele prin pielea fină și rece, îi simți pumnul strâns, de parcă Ariel s-ar fi agățat cu disperare de-o stâncă să nu cadă în prăpastie.

Chyna încercă să-i descleștеze degetele și se gândi că niște degete de statuie ar fi opus mai puțină rezistență.

În cele din urmă, Chyna ridică mâna fetei și o sărută, cu toată tandrețea de care era în stare, cu mai multă tandrețe decât fusese ea însăși sărutată, și spuse cu blândețe:

— Vreau să te ajut. Am nevoie să fac asta. Dacă nu plec de-aici cu tine, n-are rost să mai plec.

Ariel nu reacționă.

— Te rog, lasă-mă să te ajut. Și apoi, cu mai multă blândețe: *Te rog.*

Chyna mai sărută o dată mâna fetei și, în sfârșit, degetele se mișcară. Ariel le desfăcu puțin, țepene și înghețate, fără să le întindă total; erau degetele unui schelet care a încremenit cu mâinile încleștate.

Dorința fetei de a primi ajutor, potolită de frica aceea paralizantă de a se lega de cineva, era o senzație dureros de familiară pentru Chyna. O lovi brusc, simți o milă profundă pentru fata aceasta, pentru toate fetele pierdute, și i se puse un nod în gât care îi tăie respirația. Pe urmă, o apucă de mână pe Ariel, se ridică de pe scăunel și zise:

— Hai, fetițo, hai cu mine. Hai să ieșim de-aici.

Deși figura lui Ariel era impenetrabilă ca un zid, deși continua să privească prin Chyna, cu o detașare nelumească, cu aerul unui novice vizitat de-o vedenie sfântă, deși prin mintea fetei roiau fel de fel de imagini, se sculă din fotoliu. Totuși, după ce făcu doi pași către ușă, se opri și refuză să meargă mai departe, în ciuda tuturor rugăminților Chynei. Probabil că fata putea să-și imagineze o lume a ei în care găsea o oarecare pace, o Pădure Nebună care-i aparținea numai ei, dar probabil că nu mai putea să meargă cu imaginația și mai departe, nu putea să creadă că această lume se întindea dincolo de zidurile celulei; pentru că nu vedea, nu putea să pășească peste prag.

Chyna o lăsă pe fată în pace. Alese o păpușă, una de porțelan alb, cu bucle aurii și ochii verzi pictați, care purta un șorțuleț alb peste o rochiță albastră. Puse păpușa în brațele lui Ariel și o încurajă să o îmbrățișeze. Nu știa sigur ce caută păpușile în pivniță, dar probabil că lui Ariel îi plăceau, caz în care putea s-o atragă mai ușor.

La început, Ariel nu reacționă. Ținea o mană strânsă pumn pe lângă ea și cealaltă pe jumătate deschisă, ca un clește de rac. Apoi, fără să clipească, apucă păpușa cu ambele mâini, ținând-o strâns de picioare. O umbră trecu în zbor peste ea ca o pasăre, și câteva clipe căpătă o expresie cruntă. Se întoarse, răsuci păpușa, o prinse ca pe un ciocan și-i pocni capul de masă, până ce acesta se făcu cioburi.

— Nu, iubito! spuse Chyna, surprinsă, și o apucă strâns pe după umeri.

Ariel se smuci și lovi păpușa de masă cu mai multă putere, iar Chyna făcu un pas înapoi, nu de spaimă, ci pentru că respecta furia fetei. Pentru că aceasta era o mânie dezlănțuită, nu un spasm autist, deși figura lui Ariel nu căpătase nici cea mai mică expresie.

Lovi în continuare păpușa de masă, până când o făcu praf, până când cioburile umplură camera. Pe urmă o aruncă și începu să tremure. Mâinile îi atârnau pe lângă corp. Privea pierdută înspre acel Altundeva, departe de Chyna.

De pe rafturi, din dulapuri, din colțurile umbrite ale camerei,

păpușile se uitau fix, înfiorate de izbucnirea lui Ariel; în chip ciudat, ele păreau să se hrănească din această răbufnire a fetei, așa cum ar fi făcut-o Vess dacă ar fi fost prezent.

Chyna voia s-o îmbrățișeze pe fată, dar nu putea din cauza cătușelor.

Se mulțumi s-o mângâie pe obraz și s-o sărute pe frunte.

— Ariel, vie și neatinsă.

Țeapănă, tremurând, Ariel nici nu se smuci, dar nici nu se aplecă înspre Chyna. Încet-încet, tremurul i se potoli.

— Am nevoie de ajutorul tău, se rugă Chyna. Am nevoie de tine.

De data aceasta, ca în somn, Ariel se lăsă scoasă din celulă.

Traversară peste ușa căzută și pătrunseră în vestibul. Ajunsă în pivniță, Chyna luă burghiul de pe jos, îl puse în priză și-l așeză pe bancul de lucru.

Nu avea ceas, însă era sigură că se făcuse deja nouă sau poate chiar mai mult. Afară, în noapte, așteptau câinii, iar Edgler Vess era pe undeva pe la serviciu și visa cu ochii deschiși la cele două prizoniere care îl așteptau acasă.

Încercând fără succes să o facă pe Ariel să se uite la ea, Chyna îi explică ce avea de făcut. Trebuia să conducă rulota și, cu mâinile încătușate, n-avea cum să răsucească volanul. De asemenea, îi venea greu să scape de câini cu mâinile prinse în cătușe. Dacă nu cumva i-ar fi fost imposibil. Dacă urmau să evadeze amândouă, până la întoarcerea lui Vess, atunci Ariel trebuia să-i deschidă cătușele cu ajutorul burghiului. Fata nu dădea semne că ar fi auzit vreun cuvânt din ceea ce-i spunea Chyna. De fapt, înainte ca aceasta să-și termine discursul, Ariel mișcă din buze iarăși, de parcă vorbea cu o fantomă; nu „vorbea” fără încetare, ci se oprea din când în când să primească vreun mesaj de la un prieten imaginar.

Cu toate acestea, Chyna îi arătă cum să țină burghiul, cum să apese pe buton. Fata nici nu clipi când auzi sunetul ascuțit al burghiului.

— Acum, ține-l tu, zise Chyna.

Căzută în uitare, Ariel stătea nemișcată, cu brațele pe lângă corp, cu degetele încovoiate, așa cum rămăseseră când aruncase

păpușa.

— Iubito, n-avem prea mult timp.

Pe acel tărâm de Altundeva, suspendat, timpul nu avea nicio semnificație pentru Ariel. Chyna puse burghiul pe bancul de lucru. O trase pe fată în fața lui și-i așeză mâinile pe el.

Ariel nu-și retrase mâinile, dar nici nu ridică obiectul.

Chyna *știa* că Ariel a auzit-o, că a înțeles situația și că într-un oarecare fel voia din tot sufletul s-o ajute.

— Speranța e în mâinile noastre, draga mea. Știu că poți s-o faci.

Trase scăunelul cu care sprijinise ușa și se așeză pe el. Își puse mâinile pe bancul de lucru, cu palmele în sus, astfel ca mica închizătoare să fie la vedere. Cu ochii lipiți de peretele de ciment, privind prin perete, conversând fără voce cu un prieten imaginar, pe care-l auzea prin toate zidurile, Ariel nu părea să bage de seamă burghiul. Sau poate că, pentru ea, acesta nu era un burghiu, ci un obiect pur și simplu, care umplea de speranță sau de teamă, un obiect despre care vorbea cu prietenul ei imaginar. Chiar dacă fata punea mâna pe burghiu și își concentra privirea asupra cătușelor, erau puține șanse de-a reuși să-și ducă la bun sfârșit sarcina. Era mai probabil să-i găurească Chynei palma sau încheietura.

Pe de altă parte, deși posibilitatea de a scăpa de încurcături sau de dușmani era, în general, mică în lume, Chyna supraviețuise nenumăratelor nopți de furie sângeroasă și de orgie dezlănțuită. Sigur că supraviețuirea era altceva decât salvarea, dar, oricum, constituia o condiție necesară.

Și acum era pregătită să facă ceea ce nu fusese în stare niciodată, nici chiar cu Laura Templeton: *să aibă încredere.* Să aibă încredere până la capăt. Iar dacă fata încerca și dădea greș, dacă o rănea, Chyna nu intenționa s-o învinuiască pentru eșecul ei. Uneori, și simpla încercare era o victorie. Iar ea știa că Ariel voia să încerce.

Știa.

Timp de un minut sau mai mult, Chyna a încurajat-o pe fată să pună mâna pe burghiu. Când a constatat că n-are succes, a încercat să aștepte în tăcere. Însă tăcerea o făcea să se gândească

la cei doi șerpi de bronz de la ceasul de pe consolă și, în mintea ei, cadranul ceasului luă chipul tânărului care era spânzurat în dulapul din rulotă, cu pleoapele și buzele cusute strâns, într-o liniște mai adâncă decât aceea din pivniță.

Fără să se gândească prea mult, surprinsă ea însăși, dar bazându-se exclusiv pe instinct, Chyna începu să-i povestească lui Ariel ce i se întâmplase demult, într-o noapte în care împlinise opt ani: îi vorbi despre cabana de la Key West, despre furtună, despre Jim Woltz și cărăbușul care era zăpăcit pe sub patul de fier.

Amețit de Dos Equis și cu capsa pusă de la pilulele pe care le înghițise o dată cu prima sticlă de bere, Woltz o necăjise pe Chyna pentru că nu reușise să stingă de prima dată cele opt lumânări de pe tort – una rămăsese aprinsă. „Ăsta-i ghinion, puiule. Ah, asta o să ne aducă o grămadă de nenorociri pe cap! Dacă nu stingi toate lumânările dintr-o suflare, o să se ia după tine fel de fel de spiriduși și de drăcușori, tot felul de urâțenii." Imediat după aceea, cerul se zguduise, invadat de-o lumină albă, și umbrele palmierilor făcuseră un salt uriaș peste ferestrele bucătăriei. Cabana s-a zguduit ca la bombardament și, în scurt timp, a izbucnit furtuna. „Vezi?", a zis Woltz. „Dacă nu punem lucrurile la punct imediat, atunci câțiva dintre tipii ăștia răi o să ne înhațe, o să ne facă ciopârțeli și o să ne pună la saramură, și noaptea o să iasă la pescuit și o să ne dea ca momeală pentru rechini. Vrei să fii momeală pentru rechini, puișor?" Discursul acesta a înspăimântat-o pe Chyna, însă mama ei l-a considerat amuzant. Ann băuse întreaga după-amiază, fără oprire, votcă cu suc de lămâie.

Woltz a aprins lumânările din nou și a insistat că Chyna să mai încerce o dată. Pentru că nici a doua oară n-a reușit să stingă mai mult decât șapte, Woltz a înșfăcat-o de mână, i-a lins degetul arătător și degetul mare într-un fel care a dezgustat-o, și pe urmă a obligat-o să stingă lumânarea rămasă cu mâna, simțind o mică arsură pe piele, fără să se fi ars; îi rămăseseră urme negre de funingine pe degete și, văzându-le, se înspăimântase.

Când Chyna începuse să plângă, Woltz a înșfăcat-o de-un

braț, a forțat-o să stea pe scaun, în timp ce Ann a mai aprins o dată lumânările, obligând-o să sufle. A treia oară, Chyna a reușit să stingă doar șase lumânări dintr-o răsuflare. Atunci când Woltz a încercat să-i ia mâna și s-o facă să le stingă cu degetul pe cele două rămase, ea s-a smucit și a fugit din bucătărie, intenționând să se ducă pe plajă; dar fulgerul se spărsese în mii de oglinzi în jurul cabanei, noaptea scânteia în lame argintii și tunetul bubuia dinspre Golful Mexic, așa că se strecurase în camera mică în care dormea, se târâse sub patul dărăpănat, în umbrele secrete, unde aștepta gândacul.

— Nenorocitul și împuțitul ăla de Woltz m-a fugărit prin toată casa, îi povesti Chyna lui Ariel, a strigat după mine, a izbit cu pumnii în mobilă, a trântit ușile, a zis că are să mă facă ciopârțeli și să mă arunce la pești. Pe urmă, mi-am dat seama că juca teatru, încercase să mă sperie de moarte. Totdeauna i-a plăcut să mă sperie, să mă facă să plâng, fiindcă n-am plâns cu una cu două... N-am plâns din nimic...

Chyna se opri, incapabilă să continue povestea.

Ariel nu se mai uita fix spre perete, ca înainte, ci privea burghiul. Dacă-l vedea sau nu, asta era cu totul altceva; părea că are încă privirea dusă departe.

Poate că fata nu asculta, dar Chyna se simțea obligată să-i spună și restul poveștii.

Era prima dată când istorisea altcuiva decât Laurei întâmplări din copilărie. Rușinea o amuțise întotdeauna, fapt destul de inexplicabil, pentru că niciuna dintre umilințele pe care le suportase nu se întâmplaseră din vina ei. Fusese o mică victimă lipsită de apărare. Totuși, se pleca sub povara grea a rușinii de a fi constatat că toți cei care au chinuit-o, inclusiv mama ei, n-au avut sentimente.

Nu mărturisise detaliile cele mai neplăcute din copilărie nici măcar Laurei Templeton, singura ei prietenă bună. Adesea, când se pregătea să se confeseze Laurei, se închidea în ea și nu mai povestea întâmplările prin care trecuse, nu mai povestea nici despre cei care o chinuiseră, ci despre locurile pe unde trecuse – Key West, Mendocino County, New Orleans, San Francisco, Wyoming. Când venea vorba de munți, câmpii, golfuri sau valuri

luminate de lună, cădea într-o pasă lirică, însă simțea cum mânia îi încremenea trăsăturile și cum rușinea îi împurpura obrajii atunci când povestea adevărurile ceva mai dure despre prietenii lui Ann, care îi populaseră copilăria. Acum, își simțea inima grea ca un pietroi, împovărată de trecut.

Bolnavă de rușine și furie, avu totuși senzația că trebuie să-i povestească lui Ariel până la capăt ce se petrecuse în noaptea aceea cu stinsul lumânărilor. Dezvăluirea secretelor poate fi o cale de scăpare.

— O, Doamne, cât îl uram pe ticălosul ăla slinos, care puțea a bere și a transpirație, care zdrobea totul prin cameră urlând, care voia să mă facă bucățele și să mă pună la saramură. Și Ann, care râdea dincolo, în sufragerie, a venit pe urmă și ea în ușă, i-am auzit râsul de beție, gâlgâitor și ascuțit – credea că totul e atât de amuzant. O, Doamne, și de fapt era aniversarea mea, era o zi pentru mine, *era ziua mea*.

Poate că dacă n-ar fi învățat o viață întreagă să-și înăbușe plânsul, acum lacrimile ar fi năpădit-o.

— Și gândacul ăla care mergea pe mine, zăpăcit, încoace și încolo, pe spinare, prin păr...

În căldura aceea lipicioasă, sufocantă, tunetul bubuise în ferestre, iar arcurile patului îi răspunseseră cu un zdrăngănit; reflexele albăstrui ale fulgerului linseseră dușumeaua ca niște limbi de foc fantomatice. Chyna fusese gata să țipe când gândacul mare, tropical, aproape cât palma ei, i s-a încurcat în părul lung, însă teama de Woltz a făcut-o să tacă. A suportat ca gândacul să-i umble pe umăr, de-a lungul brațului; insecta a coborât apoi pe dușumea, și ea a sperat că o să se ducă în altă cameră; n-a îndrăznit să-l îndepărteze cu palma, deoarece, cu tot tunetul de-afară, cu toate înjurăturile și amenințările, cu toate hohotele de râs ale mamei ei, Woltz ar fi putut să audă orice mișcare. Gândacul însă a luat-o la goană pe unul dintre picioarele ei goale, pe care a început să-l exploreze: talpa, glezna, pulpa și apoi coapsa. Apoi, s-a vârât în pantalonii ei scurți, a început să-i umble pe fund, mișcând din antene. Înțepenise de spaimă, nu voia decât ca tot chinul acesta să fi luat sfârșit, s-o lovească trăsnetul, s-o ia Dumnezeu la el și s-o

ducă într-o altă lume mai bună.

Râzând, Ann intrase în cameră. „Jimmy, tâmpitule, Chyna nu e aici. E pe undeva pe-afară, pe plajă, ca de obicei." Și Woltz a spus: „Ei, lasă, că dacă vine înapoi, am s-o dau ca momeală pentru pești. Să mor eu dacă nu fac așa!" Pe urmă a râs și a zis: „Mamăăă, i-ai văzut *ochii*? Dumnezeule! A făcut pe ea de frică." „Îhî!", a exclamat Ann. „E o prăpădită mică. O să stea ascunsă acolo pe plajă, ore întregi. Nu știu când dracu o să se maturizeze." Woltz a continuat: „Sigur nu seamănă cu mama ei. Tu te-ai născut deja mare, nu-i așa, iubito?" „Ia ascultă aicea, dobitocul", a zis Ann. „Lasă tâmpeniile astea cu mine, că eu n-am de gând să fug ca asta mică. Eu am să-ți trag una zdravănă undeva, încât ai să-ți schimbi numele în Nancy." Woltz a izbucnit în hohote de râs și, de sub pat, Chyna a văzut cum picioarele goale ale mamei ei s-au apropiat de picioarele lui Vess și pe urmă mama ei început să chicotească.

Gras, obscen și agitat, gândacul se târâse afară din pantaloni și mergea din nou pe spinarea fetei, iar ea simțise că nu putea să-l mai suporte dacă mai avea de gând să-i umble prin păr. Fără să ia aminte la consecințe, întinse mana în spate și înșfacă gândacul.

Insecta se răsuci, se mișcă în mâna ei, dar ea strânse și mai mult pumnul.

Cu capul întors într-o parte, uitându-se cu atenție de sub pat, Chyna privise îndelung la tălpile goale ale mamei. Când fulgerul lovi cămăruța, o piesă de îmbrăcăminte zburase pe dușumea, și o bucată de material galben înconjurase gleznele subțiri ale lui Ann. Bluza ei. Ann a chicotit amețită de băutură în clipa în care chiloții i-au alunecat în jos, pe picioarele bronzate, și când, apoi, a ieșit din ei. În pumnul strâns al fetiței, gândacul furios tot dăduse din picioare. Antenele îi tremurau, căutând neostenit înainte. Woltz și-a scos sandalele din picioare, le-a tras un șut, și una dintre ele s-a lovit de marginea patului, chiar în fața fetei; Chyna a auzit un fermoar. Chitinos, rece și unsuros, capul mic al gândacului s-a răsucit prins între două degete ale Chynei. Jeanșii jerpeliți ai lui Woltz au căzut morman și catarama de la curea a scos un clinchet ușor.

El și Ann se azvârliseră apoi pe patul îngust, și arcurile trosniseră. Sub greutatea celor două trupuri, patul dărăpănat se lăsase și mai mult pe umerii Chynei, țintuind-o la podea. Murmure, oftaturi, încurajări precipitate, gemete, respirații întretăiate și mugete animalice – Chyna le mai auzise și în alte nopți de când stăteau la Key West, le mai auzise și prin alte părți pe unde locuiseră, dar totdeauna pereții o despărțiseră de sunetele acestea. Nu știa prea bine ce semnificație au asemenea zgomote și nici nu voia să știe pentru că a simțit atunci că n-aveau să-i aducă decât nenorociri, cu care nu era pregătită să lupte. Indiferent ce făceau mama ei și Woltz în patul de deasupra, treaba aceasta era înspăimântătoare, căpăta un sens îngrozitor, o umplea de-o tristețe profundă, era la fel de ciudată și de puternică, precum tunetul care sfâșia cerul deasupra golfului și fulgerul pe care cerurile îl aruncau pe pământ.

Chyna închisese ochii să nu mai vadă fulgerul și hainele împrăștiate pe jos. S-a străduit să ignore mirosul de praf, de mucegai, de bere și de transpirație, s-a străduit să facă abstracție de mireasma săpunului de baie pe care-l folosea mama ei; și-a închipuit că are urechile pline de ceară și că astfel nu mai aude tunetul și ploaia ce bătea darabana pe acoperiș, și nici sunetele pe, care le scoteau Ann și Woltz. Cum stătea acolo, încordată, s-ar fi cuvenit să-și poată strecura trupul strivit de pat într-o altă stare, de răbdare, un pic nebunească, sau chiar să fi pășit printr-un portal vrăjit în Pădurea Nebună.

În realitate, nu avusese succes nici pe jumătate, pentru că Woltz zguduise cumplit patul, și Chyna de-abia reușea să respire în ritmul pe care-l impusese el. Când arcurile s-au lăsat sub greutatea lui Woltz, au strivit-o atât de tare, încât a simțit că o doare pieptul și că nu mai poate să respire. Putea să inspire numai când Woltz se ridica, iar când acesta se lăsa cu toată greutatea pe pat, o forța să expire. Totul a durat destul de mult și, când s-a isprăvit, Chyna a rămas acolo pe podea, transpirată leoarcă, tremurând, mută de spaimă, dornică să uite cât mai repede ceea ce auzise, mirată că Woltz nu i-a strivit plămânii și că inima încă nu i-a explodat. Ținea în mână resturile gândacului mare, pe care fără să-și dea seama îl strivise; printre

degete i se scurgea un lichid vâscos ce fusese probabil călduț la început, dar acum se răcise și, simțind consistența neobișnuită a acestuia, stomacul i s-a contractat de greață.

La câtva timp, după un val de murmure și râsete, Ann se ridicase din pat, își înșfăcase hainele și se dusese la baie.

După ce auzise ușa de la baie închizându-se, Woltz a aprins o veioză mică și s-a așezat cu capul la marginea patului. S-a uitat la Chyna, i-a zâmbit și i-a spus: „Ce face sărbătorita noastră?" Chyna n-a reușit nici să se miște, nici să articuleze vreun cuvânt și aproape a crezut că ceea ce ținea în mână era o bucățică însângerată de momeală pentru rechini. A fost convinsă că Woltz are s-o facă ciopârțeli, pentru că-l auzise, că are s-o pună la saramură și s-o arunce apoi la rechini. Însă el se ridicase din pat (pentru fetița de sub pat, Woltz nu era decât o pereche de picioare în plus), își trăsese pantalonii, se încălțase și ieșise din cameră.

La mii de kilometri depărtare de Key West, în pivnița lui Edgler Vess, Chyna a văzut deodată că Ariel se uita în sfârșit la burghiu, și nu prin el.

— Habar n-am cât am stat acolo sub pat, continuă ea. Câteva minute sau poate chiar o oră. Pe urmă, l-am auzit. Era cu mama în bucătărie, a mai desfăcut o sticlă de bere pentru el, i-a mai pregătit ei o altă votcă cu lămâie, au râs, au vorbit. Ceva în râsul ei – o notă oarecum obscenă... nu știu, ceva m-a făcut să cred că știuse tot timpul că m-am ascuns sub pat, știuse, dar și-a văzut de treabă înainte, cu Woltz, când el i-a descheiat bluza.

Se uita prelung la mâinile încătușate pe care le întinsese pe bancul de lucru.

Simțea și acum, viu, lichidul vâscos care i se scursese printre degete atunci când strivise gândacul; în clipa aceea, o dată cu insecta, strivise și rămășițele inocenței ei. Fragile. Strivise toată speranța de-a mai avea o relație bună cu mama ei, deși, apoi, îi trebuiseră mulți ani să înțeleagă lucrul acesta.

— Nu-mi mai amintesc deloc cum am ieșit din cabană, poate pe ușa din față, poate pe fereastră, nu-mi mai aduc aminte decât că m-am trezit pe plajă, în furtună.

M-am dus la mal și m-am spălat pe mâini. Valurile nu erau

mari. Era doar o furtună tropicală; vântul bătea foarte slab, doar ploaia cădea în perdele groase. Totuși, apa era mai agitată decât de obicei și m-am gândit să mă apuc să înot până găsesc un curent de adâncime care să mă ducă mai departe. Am încercat să mă conving că totul o să fie în ordine, că n-aveam decât să mă afund în apa întunecată și să înot până obosesc, mi-am spus că în felul acesta o să ajung la Dumnezeu.

Ariel strânse în mâini burghiul.

— Însă, pentru prima dată în viață, mi-a fost frică de ocean – mi-a fost frică de valurile ce se spărgeau și băteau ca o inimă uriașă, de luciul întunecat al apei, care semăna cu o insectă chitinoasă și care se ridica până la cerul negru, fără urmă de lumină. Nemărginirea întunericului m-a înspăimântat – întunericul acela perfect, fără cusur –, *continuitatea lui,* deși pe vremea aceea nu cunoșteam acest cuvânt. Așa că m-am întins pe spate, pe nisip; ploaia lovea cu atâta putere, încât n-am putut să țin ochii deschiși. Chiar și așa, am văzut în spatele pleoapelor închise fulgerul, o umbră luminoasă a fulgerului, și, pentru că mă simțeam prea speriată ca să călătoresc pe apă până la Dumnezeu, am așteptat să vină Dumnezeu la mine, să vină cu un fulger orbitor. Însă el n-a venit și, până la urmă, am adormit. Când m-am trezit, la scurt timp după răsărit, furtuna se potolise. La răsărit, cerul era roșu, la apus, albastru ca safirul, iar oceanul se întindea negru-verzui. Am intrat în casă, unde Ann și Woltz mai dormeau. Pe masa din bucătărie se afla încă tortul rămas din seara trecută. Glazura albă cu roz se înmuiase și era brobonată cu perle de grăsime din cauza căldurii, iar cele opt lumânări se îndoiseră. Nimeni nu tăiase nicio bucățică de tort și nici eu nu m-am atins de el... Peste două zile, mama a strâns bagajele și ne-am luat tălpășița spre Tupelo, Mississippi, Santa Fe sau poate Boston. Nu-mi amintesc cu precizie încotro ne-am dus, dar am simțit o teribilă ușurare când am plecat, și am început să mă tem de cei cu care aveam să ne mutăm. Eram fericită numai în timpul călătoriei pentru că scăpasem de un loc și nu ajunsesem încă la următorul; șoselele întinse sau calea ferată îmi dădeau o pace adâncă. Aș fi putut călători toată viața fără o țintă precisă.

Deasupra lor, casa lui Edgler Vess stătea cufundată în tăcere. O umbră lunguiață se mișcă pe pardoseala pivniței.

Privind în sus, Chyna văzu un păianjen grăbit care-și țesea Panza de la tavan până la podea.

Poate că va fi obligată să scape de câini. Așa, cu mâinile încătușate. Timpul trecea.

Ariel ridică burghiul.

Chyna deschise gura, vrând să-i adreseze câteva vorbe de încurajare, dar apoi se temu să nu spună ce nu trebuie și fata să se cufunde mai mult în transa ei. Se apropie pe mutește de ochelarii de protecție, pe care-i puse fetei. Ariel s-a supus fără nicio obiecție.

Chyna se întoarse pe scăunel și așteptă. Fața lui Ariel era ușor încruntată. Apăsă pe butonul burghiului, ca să-l încerce. Motorul scârțâi metalic și capătul începu să se răsucească. Opri butonul și privi capătul metalic până ce acesta încetă să se mai rotească. Chyna își dădu seama că-și ține respirația. Inhala adânc, și aerul din încăpere i se păru mai proaspăt decât înainte. Își potrivi mâinile ca să-i arate lui Ariel de unde să înceapă.

În spatele ochelarilor de protecție, privirea lui Ariel se mută de pe vârful burghiului către încuietoarea cătușei. Era cert că acum se uita cu atenție la lucrurile din jurul ei, deși mai păstra un aer absent.

Să aibă încredere.

Chyna închise ochii.

În așteptare, liniștea se adânci atât de mult, încât ea începu să audă zgomote imaginare, asemănătoare cu fragmentele luminoase, fantomatice, pe care le vezi cu ochii închiși: auzi ticăitul solemn al ceasului de pe consolă și agitația neobosită a dobermanilor în curte.

Simți o apăsare pe cătușa stângă.

Deschise ochii.

Capul metalic era potrivit în închizătoare.

Nu se uita la Ariel, ci închise ochii din nou, de data aceasta foarte strâns, ca să se apere de pilitura de metal. Întoarse capul.

Ariel înfipse mai bine capătul metalic al mașinăriei în încuietoare, așa încât acesta să nu scape, după cum o învățase

Chyna. Cătușa de oțel apăsă cu putere încheietura Chynei.

Tăcere. Calm. Să aibă curaj.

Deodată, motorul începu să se rotească. Metal pe metal, se auzi un chelălăit sinistru, urmat de un miros sălciu, de metal fierbinte. Vibrațiile de la încheietură treziră toate durerile Chynei. O mică zguduitură, un pocnet, și cătușa stângă se deschise și căzu.

S-ar fi putut descurca foarte bine, dacă ar fi păstrat cătușa la mâna dreaptă. Poate că n-avea niciun rost să riște să se rănească pentru neînsemnatul avantaj de-a scăpa de ambele cătușe. Însă ceea ce se întâmpla, n-avea nimic de-a face cu logica. Nu avea legătură cu gestul profund rațional de a cumpăni riscurile și avantajele. Nu era vorba decât de încredere.

Capătul metalic pătrunse în încuietoarea cătușei drepte cu un declic. Motorul porni, și iarăși se auzi zgomotul metalului pe metal. Pilitura de fier fiind pulverizată, o lovi pe Chyna peste obraz, iar încuietoarea cedă.

Ariel opri butonul și ridică burghiul.

Cu un hohot de râs, Chyna își scuturâ cătușele și ridică mâinile, privindu-le cu mirare. În unele locuri, metalul pătrunsese adânc în carne și o rănise. Însă durerea aceasta era mult mai mică decât celelalte și, oricum, nicio durere nu-i putea umbri bucuria de-a fi în sfârșit, liberă.

Neștiind ce să mai facă în continuare, Ariel ținea burghiul cu ambele mâini.

Chyna i-l luă și îl puse alături, pe bancul de lucru.

— Mulțumesc, draga mea! A fost nemaipomenit. Ai fost la înălțime. Perfectă.

Fata stătea cu brațele atârnate pe lângă corp și mâinile sale delicate păreau, de data aceasta, relaxate, ca și cum ar fi dormit.

Chyna îi luă ochelarii de protecție și se priviră ochi în ochi. Văzu că Ariel e vie, o văzu pe Ariel cea adevărată, care venea din spatele fortăreței pe care Vess o putea cuceri (dacă asta se întâmpla vreodată) doar cu mare efort.

Pe urmă, într-o clipită, privirea lui Ariel se mută iarăși în sanctuarul acelui Altundeva, numai al ei.

— Nu! spuse Chyna, nu voia s-o piardă pe fata pe care abia o

câștigase. O îmbrățișă strâns și zise: Vino înapoi, iubito. Totul e în regulă. Vino înapoi. Vorbește cu mine.

Însă Ariel nu se întorcea. După ce atâta vreme se străduise să intre în lumea lui Edgler Vess, ca să fie în stare să deschidă cătușele, își epuizase orice urmă de curaj.

— Bine, nu-i nimic. Încă n-am ieșit de-aici, spuse Chyna. Dar acum trebuie să terminăm cu câinii.

Deși locuia într-un tărâm îndepărtat, Ariel o lăsă pe Chyna s-o ia de mână, s-o ducă spre scări.

— Ne descurcăm noi, chiar de-ar exista o haită de câini. Fii convinsă de asta, spuse Chyna, deși ea însăși nu era prea convinsă.

Scăpată de cătușe și de scaunul pe care-l cărase în spate, cu stomacul plin și vezica golită în chip glorios, singura preocupare pe care o mai avea erau câinii. La jumătatea drumului înspre spălătorie, își aminti că văzuse în pivniță ceva care mai devreme nu avusese nicio semnificație, dar acum era de-o importanță vitală.

— Stai aici. Așteaptă-mă! îi zise lui Ariel, apoi îi luă mâna moale și i-o lipi de balustradă.

Dădu buzna în jos pe scări, se duse glonț la fișetele de metal, și-l deschise pe cel în care văzuse pernele ciudate cu curele de piele și catarame. Le scoase din dulap cu o smucitură și le împrăștie pe podea.

Nu erau perne. Erau haine bine căptușite. Găsi o jachetă cu o căptușeală groasă, dintr-un material mai dur decât pielea. Căptușeala era mai groasă în jurul brațelor. Mai găsi o pereche de pantaloni, burduhănoși, care, sub căptușeală, aveau un strat de plastic, ca o armură. În dreptul genunchilor, plasticul se îndoia, ca să îngăduie mișcarea. Mai găsi un alt obiect pentru protejarea pulpelor și a șezutului și o centură cu cataramă. Descoperi niște mănuși și un fel de coif ciudat, căptușit și el cu o vizetă din plexiglas. Alături, se afla o vestă identică cu cele antiglonț, pe care le poartă echipele de intervenție ale poliției. Pe alocuri, hainele erau sfâșiate și cusute cu ață groasă, pescărească. Recunoscu împunsăturile ordonate pe care le văzuse pe buzele și pe pleoapele autostopistului. Din loc în loc

se vedeau urme de dinți.

Acesta era echipamentul de protecţie pe care Vess îl purta când antrena câinii.

Echipamentul părea destul de solid, bun să înfrunți cu el o haită de lei înfometați. Pentru un tip căruia îi plăcea să rişte, care credea în viața trăită pe muchie de cuțit, Vess părea excesiv de precaut la şedinţele de antrenament cu dobermanii, dar acest lucru îi oferi Chynei toate informațiile necesare despre sălbăticia câinilor.

Capitolul 10

Trecuseră mai puțin de douăzeci și două de ore de când se auzise primul țipăt în casa familiei Templeton, din Napa Valley. O viață de om. Iar acum, Chyna călătorea spre alt miez de noapte și spre ceea ce o aștepta dincolo, pe tărâmul întunericului.

În salon, pâlpâiau slab două veioze. Chynei nu-i mai păsa dacă lumina se vede de-afară. Din moment ce voia să se confrunte cu câinii, nu mai avea niciun sens să-i adoarmă vigilența lui Vess, dacă se întâmpla să vină acasă mai devreme.

Ceasul de pe consolă arăta zece și jumătate.

Ariel ședea pe unul dintre fotolii. Cu brațele strânse în jurul corpului, se legăna încet, înainte și-napoi, ca și cum ar fi durut-o stomacul, deși nu zicea nimic și figura ei rămânea în continuare impenetrabilă.

Echipamentul de protecție, proiectat pentru Vess, era uriaș pentru Chyna, și aceasta ezită între ridicol și grija ca nu cumva să se împiedice în el. Își ridicase pantalonii și îi prinsese sus, cu niște ace mari de siguranță, pe care le găsise într-o trusă de cusut din spălătorie. Centura era destul de flexibilă, încât reuși s-o strângă bine, în jurul mijlocului. Ridică și manșetele jachetei de protecție și le prinse cu ace de siguranță, iar vesta pe care o îmbrăcă pe deasupra susținea puțin jacheta, astfel încât nu mai avu senzația că înoată în haine. Își mai puse un guler-armură din plastic care o apăra de eventualele atacuri ale câinilor. Costumul acesta stânjenitor semăna cu un echipament de intervenție în cazul unui accident nuclear.

Cu toate acestea, mai rămâneau câteva locuri descoperite, cu precădere gleznele și labele picioarelor. Costumul de antrenament al lui Vess conținea și o pereche de ghete din piele, protejate cu metal la călcâi, care erau însă prea mari pentru ea. Pantofii săi de pânză o protejau tot atât cât niște papuci de baie. Ca să poată ajunge până la rulotă, fără să fie mușcată zdravăn, trebuia să se miște repede și să atace.

Se gândise să ia vreo bată de pe undeva. Dar, împiedicată de

echipamentul greoi, n-avea cum să rănească niciunul dintre câini și nici să le împiedice atacul.

Așadar, se dotă cu două sprayuri pe care le descoperise într-un dulap în spălătorie. Unul conținea o substanță pentru curățat geamuri și celălalt era un spray de scos petele de pe covoare și tapițerie. Golise conținutul ambelor sticle de plastic în chiuveta de la bucătărie, le clătise și se gândise apoi să le umple cu înălbitor de rufe, dar, în cele din urmă, alesese niște amoniac pur, din care Vess, maniac al curățeniei, poseda cantități impresionante. Acum, sticlele de plastic cu pulverizator așteptau lângă ușa din față.

Pe fotoliu, Ariel continua să se legene în tăcere, cu ochii ațintiți la covor.

Deși era puțin probabil ca fata să facă vreo mișcare și să plece undeva de capul ei, Chyna îi spuse:

— Acum, tu să stai aici, unde te afli, da? Nu te miști de-aici! Mă întorc imediat să te iau.

Ariel nu răspunse.

— Să nu te miști de-aici!

Echipamentul de protecție începu să apese dureros trupul zobit al Chynei. Cu fiecare clipă care trecea, senzația de disconfort îi încetinea reacțiile. Trebuia să acționeze atât timp cat mai avea reacții rapide.

Își puse coiful pe cap. Căptușise interiorul cu un prosop de bucătărie, ca să-l ajusteze pe măsura ei. Placa curbată de plexiglas îi venea sub bărbie, însă avea destul loc să respire. Se duse pe rând la cele două ferestre și cercetă veranda luminată de veiozele din casă. Nu se vedea niciun câine. În curte era întuneric și pajiștea care se întindea în depărtare semăna cu fața întunecată a lunii. Câinii puteau fi pe pajiște – poate că o urmăreau prin ferestrele luminate.

Sau poate că o așteptau pur și simplu ghemuiți lângă balustrada verandei, gata să atace.

Aruncă o privire către ceas: zece treizeci și opt.

„O, Doamne, nu vreau să fac asta!” murmură ea.

Ciudat, își aminti deodată de un cocon pe care-l descoperise când locuise cu mama ei undeva prin Pensylvanya, cu

paisprezece-cincisprezece ani în urmă. Văzuse atunci crisalida agățată de-o ramură de mesteacăn, semitransparentă, luminată de o rază de soare; reușise să zărească insecta dinăuntru. Era un fluture care crescuse până în stadiul de pupă, un fluture pe deplin dezvoltat; procesul de metamorfoză se afla pe sfârșite și fluturele mișca fără încetare din picioruşele lui subțiri ca ața. Era nerăbdător să-și ia zborul, dar se temea de lumea obscură care-l aștepta afară. Acum, înveșmântată în armura grea, Chyna tremura exact ca fluturele acela, deși ea una nu murea de nerăbdare să se lanseze în noapte, ci, mai degrabă, voia să se retragă și mai mult în crisalidă.

Se îndreptă spre ușa din față.

Își puse mănușile de piele pătate, greoaie, dar surprinzător de flexibile. Erau prea mari pentru ea, însă le fixă cu bandă adezivă de la încheietură. Pe mănușa dreaptă cususe cheia de la rulotă. O plasase în dreptul degetului mare, ca să nu fie nevoită să bâjbâie prin buzunare cu toți câinii aceia care s-ar fi năpustit asupra ei și, cu atât mai puțin, nu voia să scape cheia pe jos.

Bineînțeles că s-ar fi putut ca ușa să nu fie încuiată. Dar nu dorea să-și asume niciun fel de risc.

Luă cele două tuburi de spray de jos. Cate unul în fiecare mână. Le mai verifică o dată.

Descuie ușa din față, ascultă zdupăitul labelor pe verandă și, în sfârșit, crăpă ușa. Veranda părea goală.

Chyna păși peste prag și, cu o mișcare nesigură, împiedicată de sticlele de plastic pe care le ținea în mâini, închise ușa după ea. Își încleștă degetele pe butoanele sticlelor. Eficiența acestor arme depindea de repeziciunea cu care câinii se năpusteau asupra ei și de iuțeala cu care îi putea ochi.

Noaptea era calmă, nemișcată și aranjamentul din scoici se mișcă fără cel mai mic zgomot. Nu se clintea nicio frunză.

Noaptea părea mută. Oricum, protejată de coiful căptușit, n-avea cum să audă toate zgomotele.

Avu senzația ciudată că lumea întreagă nu e decât un diapozitiv ciudat prins în ramă.

Pentru că nu adia nicio pală de vânt, câinii nu-i simțiseră probabil mirosul și nu-și dăduseră seama că a ieșit din casă.

Da, da, când o zbura porcu'!

Ei, da' poate că porcii zboară, dar nu vor să ştim noi.

Rulota stătea pe alee, parcată la aproape doi metri de scările de la verandă, în partea de sus.

Cu spatele lipit de peretele casei, merse într-o parte, speriată. Arunca din când în când o ocheadă în stânga şi în partea de nord, apoi în curtea din faţă. Nici urmă de câini.

Răcoarea nopţii mușca adânc, astfel încât aburul respiraţiei îi înceţoșă vizeta. În ciuda spaţiului de ventilaţie pe care-l avea, se îngrijoră ca nu cumva respiraţia fierbinte să-i închidă unghiul vizual. Respira adânc şi repede, fără să se poată controla. Dacă reușea să-şi trimită suflul direct prin capătul deschis al coifului, atunci rezolva problema.

Doi paşi mici, trei, patru, trecu pe lângă fereastra de la salon. Îşi dădu seama că lumina din spate o dezavantajează.

Ar fi trebuit să stingă toate luminile, însă n-a vrut s-o lase pe Ariel singură pe întuneric. În situaţia în care se afla, poate că fata nu ar fi sesizat acest lucru, însă nu i se păru corect s-o lase pe întuneric.

După ce străbătu, fără peripeţii, jumătate din distanţa de la uşă pană la capătul de sus al verandei, Chyna căpătă curaj. În loc să se mai târască pe lângă perete, se întoarse spre scări şi merse drept înainte, târşâindu-şi picioarele din pricina costumului greoi. Negru ca noaptea din care ieşise, tăcut precum norii peticiţi ce călătoreau peste câmpurile de stele, primul doberman se năpusti spre ea, din faţa rulotei. Nu lătră şi nici nu mârâi. Chyna abia dacă avu timp să-l zărească; pentru că uitase să expire controlat, un val de abur i-a obturat vizorul. Câinele se afla deja lângă ea; venea în salturi spre scări, cu urechile, date pe spate, dezvelindu-şi dinţii.

Apăsă butonul sprayului pe care-l ţinea în mana dreaptă. Amoniacul se răspândi la o distanţă de vreo doi metri în aer.

Câinele nu era destul de aproape, dar se apropia.

Se simţi ridicolă, ca un copil care are un pistol cu apă. N-avea cum să reușească. Dar, nu! O, Doamne, trebuia să reușească, pentru că altfel ajungea mâncare pentru câini.

Apăsă sprayul din nou; de data aceasta, câinele se afla pe

scări, iar ea își dori să fi avut un spray cu presiune mai mare care să oprească fiara înainte de-a se apropia prea mult. Mai apăsă o dată și, acum, nimeri câinele, care urcase pe verandă. Țintise ochii, însă amoniacul îl nimeri pe bot, împrăștiindu-se pe nas și pe dinții dezveliți. Efectul a fost imediat. Dobermanul și-a pierdut echilibrul și s-a rostogolit chelălăind spre Chyna. Probabil că ar fi trântit-o la pământ, dacă ea n-ar fi sărit într-o parte. Primind din plin amoniacul pe limbă, incapabil să respire, câinele s-a rostogolit pe spate, frecându-și botul cu labele. A strănutat și a chelălăit de durere. Chyna mergea mai departe. Cu surprindere, își dădu seama că vorbește singură: „Ei, la dracu'! La dracu'!"

Așadar, înainte, spre scară; ajunsă acolo, privi îngrijorată înapoi și văzu cum câinele uriaș se ridicase și se învârtea nesigur, scuturând din cap. Strănuta amarnic și chelălăia de durere.

Cel de-al doilea câine sări pe ea din întuneric când cobora scările. Cu colțul ochiului, văzu ceva mișcându-se în stânga; își întoarse capul și văzu câinele care zbura prin aer cum ai arunca o lopată cu mortar. Deși ridică mâna stângă și încercă să se apropie de câine, nu reacționă destul de rapid, astfel că, înainte să poată da drumul valului de amoniac, primi o lovitură atât de puternică, încât o făcu aproape să cadă pe spate. Se împiedică, dar reuși să-și mențină echilibrul.

Dinții câinelui se înfipseseră adânc în mâneca groasă a jachetei.

Nu stătea agățat de ea ca s-o rețină, cum fac câinii polițiști, ci rodea căptușeala, voia s-o sfâșie; din fericire, dinții nu pătrunseseră până la piele.

După ce se apropiase de ea în tăcere, câinele stătea liniștit, și acum, de undeva, din gâtlej, i se ridică un sunet, ceva între urlet și scâncet de foame, un țipăt dornic de sânge, pe care Chyna îl auzi distinct, cu tot coiful de pe cap. Trecu mâna dreaptă peste piept și pulverizâ un jet de amoniac în ochii fioroși ai câinelui.

Acesta deschise maxilarele și se rostogoli într-o parte; o salivă argintie i se prelinse din buzele negre și începu să urle adânc, de durere.

Chyna își aminti cuvintele pe care le citise pe sticla de amoniac: „Produce leziuni oculare serioase, dar trecătoare."

Scâncind ca un copil, câinele se tăvălea prin iarbă, își freca ochii cu labele, așa cum celălalt se frecase la bot, însă acesta părea ceva mai grăbit.

Producătorul amoniacului recomanda ca, în cazul unui eventual contact cu ochii, aceștia să fie spălați timp de cincisprezece minute cu apă.

Câinele n-avea apă la îndemnă, decât dacă se îndrepta din instinct către vreo baltă sau vreun pârâu, așa că, timp de cel puțin un sfert de oră, fiara nu mai constituia un pericol.

Dobermanul sări în picioare, își mușcă coada, se împiedică, iarăși căzu, se ridică cu picioarele depărtate și se năpusti în noapte, paralizat de durere, orb pentru câtva timp.

De necrezut, dar când auzi schelălăitul de durere, în timp ce se îndrepta spre rulotă, Chyna clipi din ochi, cuprinsă de remușcare. Dacă fiara ar fi ajuns-o, ar fi făcut-o bucăți, fără să clipească, însă bietul animal era un ucigaș fără minte, antrenat pentru asta. Într-un fel, câinii erau și ei victimele lui Edgler Vess, trăiau numai ca să-l slujească. Chyna nu le-ar fi făcut niciun rău dacă s-ar fi putut baza exclusiv pe costumul de protecție.

Câți câini mai erau?

Vess sugerase că avea o haită. Nu spusese el patru? Bineînțeles că putea să și mintă, cum foarte bine puteau să mai fie doar doi.

Hai, mișcă, mișcă!

Încercă mânerul de la ușa rulotei. Era încuiată.

Fără câini, vă rog frumos, măcar cinci secunde!

Puse jos sprayul din mâna dreaptă ca să poată apuca între degetul mare și arătător cheia, pe care abia o simțea din cauza mănușii groase.

Îi tremura mana. Nu reuși să vâre cheia în broască, ci aceasta se lovi de suprafața cromată. Cu siguranță, dacă nu și-ar fi cusut-o de mănușă, ar fi scăpat-o.

Chiar când se pregătea să vâre a doua oară cheia în ușă, de undeva, de dincolo de timp, un doberman îi sări în spate și o

mușcă de ceafă.

Dinții câinelui s-au înfipt adânc în gulerul gros al jachetei și, fără îndoială, au ajuns până la căptușeala din plastic pe care o purta pe sub guler. Se ținea de ea cu dinții și o zgâria cu ghearele, ca un iubit strigoi care-ți apare într-un coșmar.

Deși câinele o lipise pur și simplu cu putere de rulotă, acum, greutatea lui și labele care râcâiau furioase o făceau să se lase pe spate. Era gata să cadă, dar își dădea seama că avantajul ar fi de partea câinelui, dacă ar reuși s-o pună la pământ.

Stai dreaptă! Stai în picioare!

Se răsuci la o sută optzeci de grade și văzu că primul câine nu se mai afla pe verandă. Cu siguranță, creatura oribilă care stătea atârnată de gâtul ei era cel pe care-l stropise peste nas. Acum, putea din nou să respire și se întorsese la datorie neînfricoșat de arsenalul ei chimic, cu toate eforturile în slujba lui Edgler Vess.

Probabil că, în afară de acesta, mai erau doar doi câini.

Mai avea sticla din mâna stângă. Apăsă pe buton, împroșcând câteva jeturi peste umăr. Însă căptușeala jachetei nu-i permitea să-și îndoaie brațul destul de mult, astfel încât nu reuși să-i nimerească ochii.

Se repezi cu spatele înspre rulotă, așa cum făcuse mai devreme cu scaunul pe care-l purtase în spinare, în fața șemineului. Câinele primi șocul din plin.

Se desprinse de ea, căzu, schelălăi, și vocea lui o umplu de milă, îi făcu rău, dar, în același timp, schelălăitul acesta – *o, da* – o legăna ca o muzică!

Zdrăngănind din catarame, Chyna se îndepărtă încercând să iasă din raza animalului, îngrijorată să n-o atace la gleznele descoperite. Însă brusc câinele păru să abandoneze poziția de luptă. Se târî mai încolo cu coada între picioare, tremură și tuși, ca și cum ar fi avut ceva la plămâni; încerca să-și protejeze laba dreaptă din spate.

Chyna apăsă încă o dată sprayul. Făptura se îndepărtase și jetul de amoniac se împrăștia în iarbă.

Isprăvise cu doi dintre câini.

Mișcă, mișcă!

Chyna se întoarse din nou la rulotă și țipă când se trezi cu cel

de-al treilea câine în spate, care încerca s-o muște prin gulerul jachetei.

Simți că se prăbușește la pământ. La naiba! Pe măsură ce ea aluneca, fiara se năpustea asupra ei, molfăind cu încântare gulerul jachetei. Când Chyna lovi pământul, i se tăie respirația, iar sprayul îi sări din mâna stângă și se rostogoli în aer. Întinse mâna după el, dar nu reuși să-l ajungă.

Câinele rupsese o fâșie de căptușeală din gulerul jachetei și scutură din cap, împroșcându-i vizeta cu saliva lui spumoasă. Se năpusti din nou la ea, își înfipse dinții fioros, în același loc, mai adânc; căuta carnea, sângele, victoria. Îl pocni în cap cu ambii pumni, încercând să-i nimerească urechile, sperând că acestea sunt măi sensibile. „Dă-te jos; nenorocitule! Dă-te jos!"

Dobermanul se repezi la mana ei dreaptă, clănțăni în gol, se repezi iarăși și, de data aceasta, reuși s-o apuce. Nu înfipse dinții în mănușa groasă de piele de la început; o scutura amarnic de mână, cum scuturi un șobolan ca să-i frângi spinarea. Deși nu-i sfâșiase pielea, presiunea exercitată asupra mâinii era dureroasă și Chyna țipă.

Într-o clipă, câinele renunță la mână și se năpusti la gat. Trecând prin jacheta sfâșiată, dinții i se opriră în jacheta antiglonț.

Urlând de durere, Chyna întinse mana dreaptă, care-i zvâcnea, după sticla de plastic ce zăcea în iarbă. Dar aceasta era la distanță de vreo treizeci de centimetri.

Când întorsese capul să se uite după sticlă, își ridicase din greșeală coiful, lăsându-i câinelui accesul deschis către gât, și acesta vârâse botul sub ecranul curbat de plexiglas, deasupra vestei antiglonț, și mușca din gulerul de plastic dur, care constituia ultima ei apărătoare. Pornit să sfâșie această ultimă armură, câinele trase cu dinții atât de tare, încât capul Chynei se ridică de la pământ și durerea din ceafa o săgetă din nou.

Încercă să-l dea la o parte. Era greu și se încăpățâna să se sprijine cu labele de ea. Cât a tras dulăul de gulerul protector, Chyna i-a simțit respirația fierbinte sub bărbie. Dacă dobermanul putea să-și vâre botul sub coif ceva mai bine, poate că reușea s-o muște de bărbie și poate că avea să-și dea singur

seama de asta, în scurt timp. Împinse câinele cu toată puterea, însă acesta se agăță de ea; Chyna reuși să se apropie de sticla cu amoniac. Împinse mai tare și, de data aceasta, doar câțiva centimetri o mai despărțeau de sticlă.

Văzu celălalt câine care venea spre ea șchiopătând, gata să se alăture tovarășului său. Constată că nu-l lovise la plămâni când îl pocnise de rulotă.

Doi câini. Nu putea s-o scoată la capăt cu doi deodată, și amândoi deasupra ei. Împinse, încercă să se târască pe spate, cu câine cu tot.

Limba lui fierbinte o lingea sub bărbie, o lingea, o gusta. Acesta era sunetul oribil pe care-l auzise mai devreme.

Ridică-te!

Zărindu-i punctul cel mai vulnerabil, câinele care șchiopăta se îndreptă spre piciorul ei drept. Chyna îl lovi cu piciorul și câinele se dădu înapoi, dar pe urmă țâșni din nou. Iar îi dădu un picior și câinele mușcă din călcâiul pantofului de pânză.

Ecranul de plexiglas se aburise. Atât din cauza respirației ei precipitate, cat și din cauza câinelui care-și vârâse botul sub coif. Pur și simplu nu mai vedea nimic.

Lovi cu ambele picioare ca să țină departe câinele care șchiopăta. În același timp, se mișcă într-o parte. Limba fierbinte a celuilalt câine i se lipi de bărbie. Îi simți respirația acră și dinții clănțănind la doi centimetri de piele. Pe urmă, simți iar limba.

Chyna atinse sticla cu amoniac. Își încleștă degetele bine în jurul ei.

Deși dinții câinelui nu pătrunseseră prin mănușă, mâna îi mai zvâcnea încă de durere și se temea că nu va fi în stare să țină sticla sau s-o apuce cum trebuie, că nu va reuși să apese pe buton; pe urmă, trimise un jet de amoniac orbește. Fără să-și dea seama, apăsase cu degetul scrântit, și durerea vie o înnebuni. Apăsă apoi cu degetul mijlociu pe buton.

Deși îl lovise cu piciorul, câinele șchiop o mușcă prin pantof. Dinții îi sfâșiară piciorul drept.

Chyna ținti un alt jet de amoniac către picioare, apoi altul, și câinele îi dădu drumul brusc. Și ea, și câinele urlau orbiți, tremurând; suferința îi unea.

Auzi dinți clănțănind. Mai era un câine. Simți că o apasă sub bărbie, pe sub coif. *Clanț, clanț, clanț*! Și apoi scheunatul acela înfometat.

Vari sticla în fața câinelui, apăsă pe buton, și acesta se târî într-o parte urlând.

Câteva picături de amoniac pătrunseseră prin orificiile de aerisire ale coifului. Nu vedea nimic prin ecranul de plastic aburit și de-abia respira din cauza vaporilor înțepători.

Gâfâind, cu ochii în lacrimi, aruncă sticla într-o parte și se târî în patru labe până la locul în care-și imagina că se află rulota. Bufni în caroserie și se ridică în picioare. Piciorul mușcat o ardea, probabil pentru că era năclăit de sânge, dar putea să se sprijine pe el.

Dovedise trei câini.

Dacă într-adevăr eliminase trei, atunci mai rămânea cel de-al patrulea.

Care urma să vină.

Pe măsură ce amoniacul se evapora de pe ecranul protector, cantitatea vaporilor scădea, însă nu suficient de repede. De-abia aștepta să-și scoată coiful și să tragă aer în piept. Nu îndrăznea să facă gestul acesta, cel puțin pană nu intra în rulotă.

Tușind din cauza vaporilor, încercând să reînvețe să respire pe sub ecranul de plexiglas, pe jumătate oarbă, pentru că ochii îi lăcrimau continuu, Chyna pipăi rulota până când ajunse din nou la ușă. Cu surprindere constată că, în mers, piciorul mușcat n-o durea atât de tare.

Mai avea cheia cusută de mănușă. O apucă între degetul mare și arătător. Departe, se auzi un câine urlând, probabil câinele pe care îl lovise în ochi. Mai aproape, altul scâncea jalnic și urla. Cel de-al treilea scheuna, strănuta, tușea din cauza vaporilor.

Dar unde era cel de-al patrulea câine?

Bâjbâind pe lângă încuietoare, descoperi în sfârșit gaura cheii, după câteva încercări. Deschise ușa și se azvârli pe scaunul din dreapta.

În timp ce închidea ușa, simți ceva lovindu-se cu putere de ea. Cel de-al patrulea câine.

Își scoase coiful și mănușile. Ieși din jacheta căptușită.

Cu dinții dezveliți, cel de-al patrulea câine sări la fereastră. Râcâi scurt și pe urmă se lăsă înapoi în iarbă, privind-o fix și fioros.

Luminat de becul slab din hol, trupul Laurei Templeton zăcea pe pat, înlănțuit, învelit cu un cearșaf.

Chyna simți că inima i se frânge de emoție; în gât i se ridică un nod care îi tăie respirația. A încercat să-și spună că trupul acela din pat nu este cu adevărat Laura. Esența Laurei se dusese, se evaporase, și ceea ce rămăsese era o simplă cochilie, doar carne și oase în lungul lor drum către țărână. Sufletul Laurei călătorise în noapte spre o casă primitoare, mai luminoasă, mai caldă, și pentru că ea deja trecuse în cealaltă lume, n-avea niciun rost să o jelească.

Ușa de la dulap era închisă. Chyna știa sigur că tânărul mort se mai afla încă acolo.

În cele paisprezece ore; sau poate chiar mai mult, care trecuseră de când Chyna ieșise din dormitorul rulotei, aerul închis căpătase o miasmă slabă, grețoasă, de cadavru în descompunere. Se așteptase să fie mai rău. Oricum, respira pe gură, încercând să evite contactul direct cu mirosul.

Aprinse veioza mică și deschise sertarul de sus al noptierei. Constată că toate obiectele pe care le descoperise noaptea trecută se aflau la locul lor și se loveau unele de altele cu un zdrăngănit ușor din cauza motorului. Era destul de îngrijorată când lăsase motorul mergând, pentru că zgomotul lui putea să acopere motorul unei alte mașini ce se apropia, dacă Vess venea cumva mai devreme. Însă avea nevoie de faruri și nu risca să consume bateria.

Scoase din sertar un pachet de pansament, o rolă de leucoplast și un foarfece.

Se așeză într-unul dintre fotoliile din salonașul rulotei. Mai devreme își scosese echipamentul de protecție, iar acum se descălță de pantoful drept. Șoseta era plină de sânge și, cu o mișcare bruscă, o trase. Sângele șiroia dens și întunecat din două locuri. Totuși, nu țâșnea puternic, așa că n-avea să moară

de pe urma acestei răni. Puse două fețe groase peste locurile care sângerau și le fixă cu leucoplast. Strânse bine, sperând că va opri hemoragia sau cel puțin o va încetini. Ar fi preferat să-și pună puțin dezinfectant pe răni, însă n-a găsit așa ceva. Oricum, dacă intervenea vreo infecție, n-avea să se declanșeze decât peste câteva ore și până atunci ajungea într-un loc unde primea ajutor medical sau pur și simplu ar fi murit din alte motive.

Nu exista nici posibilitatea de-a fi luat rabie. Cu siguranță, Edgler Vess se îngrijea de câinii lui și îi vaccina la timp.

Șoseta năclăită de sânge era rece și umedă, astfel că renunță la ea, vârî piciorul bandajat direct în pantofi și strânse șiretul mai puțin decât de obicei.

Găsi o scară pliantă, metalică, depozitată în spațiul îngust dintre dulapul de bucătărie și frigider. O cără pană în spatele rulotei și, ajunsă în dreptul luminatorului (o placă din plastic armat), desfăcu scara. Urcă pe scară să examineze geamul de plastic, sperând ca acesta să se deschidă sau cel puțin să fie prins de acoperiș prin interior. Din păcate, plasticul era bine fixat – nu se mișcă, ba mai rău, era prins pe dinafară, astfel încât dinăuntru nu putea să demonteze niciun șurub.

Pe sub costumul de protecție se încinsese mai devreme cu o centură pe care se găseau prinse fel de fel de scule – centură găsită într-unul dintre sertarele bancului de lucru. O lăsase pe măsuța din bucătăria rulotei.

Pentru că nu-și dădea seama ce scule i-ar fi necesare, luă un clește obișnuit, un patent mai subțire și diverse șurubelnițe. Mai luă și un ciocan, singurul, de altfel, care-i putea fi de folos. Când a urcat pe prima treaptă a scăriței, aproape că a dat cu capul de tavan. Ferindu-și fața, a repezit cu putere ciocanul pe care-l ținea în mana stângă în suprafața de plastic, nereușind să producă altceva decât un zdrăngănit înfiorător. Fiecare lovitură făcea trapa din plastic să vibreze, dar zguduia în aceeași măsură mușchii obosiți și oasele zdrobite ale fetei. Rulota avea cel puțin cincisprezece ani vechime și luminatorul părea a fi cel original. Nu era din plexiglas, ci dintr-un material mai puțin rezistent; expus de atâția ani la soare și la vreme rea, plasticul se subțiase. În cele din urmă, crăpă la una dintre margini. Chyna continuă să

ciocănească, încercând să desprindă plasticul de jur-împrejur.

A fost nevoită să se oprească de câteva ori, să-și tragă sufletul, și să schimbe ciocanul dintr-o mână în cealaltă. În sfârșit, dreptunghiul de plastic a început să se miște în cadrul lui; se ținea numai în aschiile care zburaseră din zonele fisurate și în cea de-a patra latură, pe care n-o desprinsese.

Chyna aruncă ciocanul, îndoi mâinile de câteva ori, pentru că îi amorțiseră, și apoi se sprijini cu palmele pe dreptunghiul de plastic. Mai urcă o treaptă și, gemând de efort, împinse. Plasticul crăpă, placa se ridică cu câțiva centimetri și marginea scârțâi. Apoi, cea de-a patra latură se îndoi, rezistă... rezistă până când, cu un urlet neputincios, adunându-și puterile, Chyna împinse mai tare. Plasticul crăpă cu un *bang* de glonț rătăcit. Împinse placa de plastic în sus, aceasta zdrăngăni puțin pe acoperișul rulotei și căzu pe alee. Prin spațiul deschis de deasupra, Chyna văzu cum norii lunecau repede prin fața ei. Lumina rece îi scălda fața și pe cerul nemărginit ardea focul alb al stelelor.

Chyna a tras mașina cu spatele, paralel cu veranda, cât mai aproape de casă. A lăsat vehiculul mare să se rostogolească încet, evitând să rupă iarba, pentru că sub iarbă putea să fie noroi și nu voia să riște să se împotmolească.

Când a ajuns, a parcat vehiculul și a tras frâna de mână. A lăsat motorul să meargă.

În holișorul din spatele rulotei, scărița metalică se răsturnase. O ridică, urcă cele două trepte și scoase capul prin luminatorul deschis, inspirând aerul nopții.

Era bine ca scărița să mai fi avut o treaptă. Așa, trebuia să se ajute de forța mușchilor ca să se ridice și, din păcate, se găsea într-o poziție destul de incomodă. Se propti cu palmele pe tavanul rulotei și încercă să se ridice. Era atât de încordată, încât simțea că îi pocnesc tendoanele, inima îi bătea de parcă ar fi fost tobele Judecății de Apoi, iar mușchii îi tremurau de efort.

O clipă a fost convinsă că durerea și epuizarea o vor pune la pământ. Dar apoi s-a gândit la Ariel, care stătea pe fotoliul din salon; a văzut-o legănându-se înainte și-napoi, cu privirea

pierdută, cu buzele deschise uşor, într-un ţipăt mut. Imaginea fetei i-a dat putere. Braţele i s-au întărit şi a reuşit să se smulgă din rulotă, centimetru cu centimetru, până când a ajuns pe acoperiş.

Cât se căznise să iasă, i se agăţaseră de bluză bucăţele de plastic. Câteva dintre ele au trecut prin material şi au înţepat-o în stomac, dar le-a dat la o parte. S-a târât înainte pe burtă, s-a rostogolit pe spate şi apoi şi-a ridicat bluza, ca să vadă cât de rău s-a tăiat. Sângera în câteva locuri, dar nu era nimic grav.

Departe, în noapte, doi dintre câinii răniţi urlau. Strigătele acelea patetice dovedeau atâta spaimă, atâta vulnerabilitate, suferinţă şi singurătate, încât Chyna abia suportă să le audă. Se aplecă peste maşină şi se uită în curte. Cel de-al patrulea câine, teafăr, patrula prin faţa rulotei şi a văzut-o imediat. A venit rapid până în dreptul ei, şi-a aţintit privirea în sus, apoi şi-a dezvelit dinţii. Părea netulburat de suferinţa celorlalţi trei.

Chyna se retrase şi se ridică în picioare. Suprafaţa metalică udă de rouă aluneca, şi Chyna fu recunoscătoare tălpilor de cauciuc ale pantofilor.

Dacă-şi pierdea echilibrul şi cădea în curte, fără echipament de protecţie, fără arme, câinele avea să se năpustească asupra ei şi să-i sfâşie beregata în câteva secunde.

De la rulotă până la acoperişul verandei mai erau doar câţiva centimetri. Trăsese vehiculul foarte aproape de casă. Păşi şi puse piciorul pe acoperişul inclinat al verandei. Plăcile de ciment, acoperite cu un strat abraziv, nu alunecau atât de tare ca acoperişul vehiculului.

Nici inclinaţia nu era prea mare, aşa că urcă uşor înspre peretele din faţă al casei. Spălat de ploaie, peretele de lemn emana un miros greu de păcură, care venea de la numeroasele straturi de creozot cu care buştenii fuseseră trataţi de-a lungul anilor.

Fereastra dublă, batantă, de la dormitorul lui Vess era întredeschisă, aşa cum o lăsase Chyna când ieşise din casă; băgă mâna prin deschizătură şi, gemând de durere, împinse partea de jos a ferestrei. Din cauza ploii, lemnul se umflase, dar, după câteva încercări, reuşi s-o deschidă. Intră pe fereastră în

dormitorul lui Vess, unde lăsase o veioză aprinsă.

Ieşi în hol şi aruncă o privire către uşa de la birou, deschisă şi ea. Mai avea încă senzaţia că biroul acela întunecat poate ascunde cea mai importantă informaţie despre Vess.

Dar n-avea timp de investigaţii. Coborî scările în goană.

În salon, Ariel stătea ghemuită în fotoliu, aşa cum o lăsase. Se legăna în continuare, pierdută.

Ceasul arăta unsprezece şi patru minute.

— Să nu te mişti de-aici! o dăscăli Chyna. Mai stai încă un minut.

Trecu în goană prin bucătărie şi se opri în spălătorie să caute o mătură. Găsi şi mătură, şi un pământuf de spălat pe jos. Pământuful avea coada mai lungă decât mătura, aşa că l-a preferat pe acesta.

Când intră în salon, auzi un sunet familiar şi înspăimântător:

Scârţ, scârţ, scârţ, scârţ!

Aruncă o privire grăbită la fereastră şi văzu cum câinele zgârie geamul. Urechile ciulite i se lăsară pe spate imediat ce dădu cu ochii de Chyna. Atitudinea câinelui dovedea dorinţa lui arzătoare de a ucide, cu care Chyna se obişnuise şi care o făcu să se înfioare.

Scârţ, scârţ, scârţ!

Întoarse spatele câinelui şi se îndreptă spre Ariel, apoi se uită la cealaltă fereastră. Şi acolo se afla un doberman sprijinit cu labele de geam.

Cu siguranţă, era primul căruia îi dăduse cu amoniac în ochi. Îşi revenise rapid. El fusese cel care o muşcase de picior cât timp cel de-a treilea o ţintuise la pământ.

Era sigură că pe cel de-al doilea îl orbise. La fel şi pe cel de-al treilea. Pană în momentul acesta crezuse că, din a doua încercare, l-a rănit şi pe cel care stătea acum la geam. Se înşelase.

Mai devreme, ea însăşi orbită şi disperată, pentru că cel de-al treilea câine o ţintuia la pământ şi îi sfâşia gulerul protector, nu-şi dăduse seama de acest lucru. Auzise doar că animalul chelălăise când ea apăsase butonul sprayului şi imediat încetase s-o mai muşte de picior.

Jetul de amoniac îl nimerise în bot, ca și prima dată. „Scârbă norocoasă!” șopti ea. Dobermanul pe care îl rănise de două ori nu zgâria fereastra. Stătea și se uita fix la ea. Cu urechile ciulite. Nu-i scăpa nimic.

Sau poate că nu era același câine. Poate că erau cinci în total. Sau șase.

De la cealaltă fereastră se auzi: *Scârț, scârț, scârț, scârț*! Chyna se lăsă în vine în fața lui Ariel și-i spuse:

— Suntem gata, mergem!

Fata se legăna.

Chyna o luă pe Ariel de mană. De data aceasta n-a mai fost nevoită să-i descleștеze degetele și, la îndemnul ei, fata se ridică de pe scaun.

Cu pămătuful într-o mână, conducând-o pe fată cu cealaltă, Chyna traversă salonul, trecând prin dreptul celor două ferestre.

Se mișcă încet, fără să se uite la câini, căci se temea că orice mișcare bruscă și orice confruntare a privirilor i-ar putea determina să se repeadă în casă prin geam.

În urma lor, unul dintre câini începu să latre.

Chynei nu i-a plăcut ce-a auzit. Nu i-a plăcut deloc. Niciunul dintre câini nu lătrase până atunci. Atacurile lor disciplinate fuseseră înspăimântătoare, dar acum lătratul prevestea ceva mai rău decât tăcerea...

Chyna urca scările, trăgând-o pe Ariel de mană, și se simțea bătrână și vlăguită. Voia să se așeze, să-și tragă răsuflarea și să-și odihnească picioarele. Însă Ariel trebuia ținută de mână ca să se deplaseze. Altfel, se oprea și își mișca buzele într-un murmur mut. Chyna avu impresia că treptele sunt din ce în ce mai înalte și se simți ca Alice, care urca în urma Iepurelui Alb pe scara vrăjită către o întunecată Țară a Minunilor.

Pe urmă, după ce trecură de platformă și începură să urce din nou, în salon se auzi un zgomot de sticlă spartă. Sunetul acesta o trezi pe Chyna într-o clipă și o făcu să urce scările sprintenă ca o căprioară.

— Repede! o îndemnă pe Ariel, trăgând-o după ea.

Fata iuți pasul, însă păru totuși că se mișcă prea încet.

Chyna urca în salturi treptele, spunându-i fetei:

— Hai, repede!

Lătratul răutăcios se auzea de la baza scărilor.

Chyna ajunse în holul de sus, ținând-o strâns de mână pe fată.

Galopul câinilor care urcau scara era mai puternic decât bătăile propriei sale inimi.

La ușa din stânga! Să intre în dormitor. O târî pe Ariel după ea, o trecu peste prag și trânti ușa. Nu exista încuietoare, ci doar o închizătoare rotundă cu buton.

Pentru Dumnezeu, sunt doar niște câini. Sunt răi ca dracu', dar nu știu să răsucească un buton.

Unul dintre câini se repezi în ușă, pe care o zgudui din țâțâni.

Chyna o duse pe Ariel în dreptul ferestrei deschisă; rezemă pământuful de perete.

Lătrând continuu, câinii zgâriau la ușă.

Cu ambele mâini, Chyna o apucă pe Arfei de obraz, se apropie de ea și se uită încrezătoare în ochii ei albaștri, frumoși, dar pierduți.

— Draga mea, te rog, mai am nevoie de tine încă o dată. Așa cum am avut nevoie de tine cu burghiul și cu cătușele. De data asta e mai serios, pentru că n-avem prea mult timp, n-avem timp chiar deloc și ne-a mai rămas atât de puțin până să scăpăm de-aici. E adevărat ce-ți spun: ne-a mai rămas foarte puțin.

Deși se aflau aproape una de alta, Ariel părea că n-o vede pe Chyna.

— Ascultă-mă, te rog! Oriunde te-ai afla, oriunde te-ai ascunde acolo, în Pădurea Nebună, sau departe, în Narnia – pe-acolo te-ascunzi, puiule? – sau poate ești în Oz, dar, oriunde te-ai afla, te rog frumos, ascultă-mă și fă ce-ți spun eu. Trebuie să ajungem afară, pe acoperișul verandei. Nu e foarte inclinat, ai să reușești, dar trebuie să fii atentă. Vreau să ieși pe fereastră și pe urmă să faci câțiva pași spre stânga, nu spre dreapta, pentru că acolo acoperișul e mai scurt și ai să cazi. Faci câțiva pași spre stânga, te oprești și mă aștepți acolo. Eu vin imediat după tine. Tu stai și mă aștepți, și eu vin să te iau.

Își luă mâinile de pe fața fetei și o îmbrățișă strâns, cu dragoste, așa cum și-ar fi îmbrățișat sora (dacă ar fi avut o soră),

așa cum ar fi vrut să-și fi putut iubi mama; o iubea pe Ariel pentru calvarul prin care trecuse, pentru suferința pe care o îndurase, pentru că supraviețuise.

— Eu sunt paznicul tău, draga mea. Sunt *paznicul tău*! Vess n-o să te mai atingă niciodată. Nenorocitul, nemernicul ăla prăpădit! În viața lui n-o să pună mâna pe tine. Am să te scot din locul ăsta puturos, n-ai să-l mai vezi niciodată, însă trebuie să cooperezi cu mine, trebuie să mă ajuți, să asculți ce-ți spun, să ai grijă, mai ales să ai grijă.

Îi dădu drumul fetei și o privi iarăși în ochi.

Ariel se afla încă pe tărâmul ei îndepărtat. În ochi nu i se vedea nicio luminiță, așa cum se întâmplase mai devreme în pivniță, după ce folosise burghiul.

Lătrăturile încetaseră.

Dinspre ușă venea un zgomot nou și îngrijorător. Nu era zguduitul acela de ușă care se clatină din țâțâni, ci un zgomot mai puternic, metalic. Butonul se mișca încoace și-ncolo. Probabil că unul dintre câini îl lovea, harnic, cu labele.

Ușa nu era prea sigură. Chyna zări un spațiu mic, cam de un centimetru, între marginea ușii și toc. Închizătoarea simplă nu intra prea adânc în lăcașul din toc și, probabil, cu toată bâjbâiala, câinele reușea s-o deschidă.

— Stai așa! îi spuse ea lui Ariel.

Se duse înspre ușă și încercă s-o blocheze cu măsuța de toaletă. Câinii începură să latre din nou, simțind-o poate prin preajmă. Butonul vechi, de fier, zdrăngăni mai tare decât înainte. Măsuța de toaletă era grea, dar în cameră nu exista niciun scaun cu spătar pe care să-l fi putut propti sub închizătoarea ușii, iar noptiera nu părea destul de solidă ca să împiedice atacul câinelui.

Cu toată greutatea mobilei, reuși să târască măsuța de toaletă, astfel ca aceasta să acopere jumătate din suprafața ușii. Mulțumitor.

Câinii parcă turbaseră; lătrau mai fioros ca oricând, ca și cum și-ar fi dat seama că ea încearcă să le bareze drumul.

Când Chyna se întoarse spre Ariel, constată că fata dispăruse.

— Nu!

Cuprinsă de panică, alergă la fereastră și se uită afară.

Argintată de lumina lunii, Ariel aștepta pe acoperișul verandei în stânga ferestrei, așa cum i se spusese. Stătea cu spatele lipit de peretele de lemn și se uita fix către cer, deși poate că avea încă privirea ațintită undeva departe, dincolo de stele.

Chyna împinse întâi pământuful pe fereastră, apoi ieși și ea, iar câinii se năpustiră în cameră.

Afară, câinii pe care-i orbise nu mai urlau de durere.

Chyna întinse mâna și constată că mâna fetei nu mai e țeapănă și încleștată ca înainte.

— A fost bine, draga mea. A fost foarte bine. Ai făcut exact ce ți-am spus. Dar de-acum înainte să mă aștepți, ai înțeles? Să stai lângă mine.

Ridică pământuful și o conduse pe Ariel până la marginea acoperișului. Distanța dintre marginea acoperișului și rulotă era numai de vreo douăzeci de centimetri, dar constituia un posibil pericol pentru cineva în starea lui Ariel.

— Hai să pășim împreună, da?

Ariel privea fix spre cer și lumina lunii îi făcea ochii lăptoși ca ai unui cadavru. Străbătută de-un fior, ca și cum privirea aceea moartă ar fi fost un semn de rău-augur, Chyna aplecă încet capul fetei, ca s-o facă să se uite la șănțulețul dintre acoperișul verandei și rulotă.

— Amândouă. Uite, dă-mi mâna! Fii atentă cum pui piciorul. Nu e mult, nici măcar nu trebuie să sari. Dacă pui piciorul în gol însă, ai să cazi și te vor înhăța câinii. Oricum, chiar dacă nu cazi pe verandă, ai să te rănești.

Chyna păși prima; Ariel nu o urmă.

Se întoarse spre fată și, ținându-i încă mâna moale în mana ei, Chyna o trase ușor.

— Hai, vino, draga mea. Hai să mergem. Hai să plecăm de-aici. O să-l denunțăm la poliție și n-o să mai fie în stare să mai facă rău nimănui, nici ție, nici mie, nici altcuiva.

După un moment de ezitare, Ariel păși pe acoperișul rulotei și alunecă pe suprafața metalică udă. Chyna aruncă pământuful și o înșfacă pe fată, ca să nu cadă.

— Aproape c-am ajuns.

Ridică pământuful din nou și o conduse pe Ariel către luminatorul deschis, încurajând-o să se așeze în genunchi.

— E bine. Acum stai așa. Suntem aproape gata.

Chyna se întinse pe burtă, se aplecă înăuntru prin luminator și, cu ajutorul pământufului, împinse scărița metalică din drum. Dacă ar fi călcat pe scăriță, și-ar fi putut rupe picioarele.

Mai aveau atât de puțin până să scape. Nu-și puteau permite să riște. Chyna se ridică în picioare și aruncă pământuful în curte.

Se lăsă în jos, puse o mână pe umărul lui Ariel și spuse:

— Așa, acum dă-ți drumul la vale și lasă-ți picioarele în jos, prin luminator. Hai, așează-te pe margine, fii atentă la bucățelele ascuțite de plastic. Aaașa, asta e! Lasă-ți picioarele să atârne. E bine! Acum dă-ți drumul înăuntru și pe urmă du-te mai încolo, înțelegi? Mergi înainte, înspre cabina șoferului, ca să nu cad peste tine, când am să sar și eu.

Chyna o împinse ușurel pe fată, și impulsul acesta i-a fost suficient. Ariel sări în rulotă, aterizâ în picioare, se împiedică de ciocanul pe care Chyna îl aruncase mai devreme pe jos și se sprijini de perete, ca să-și recapete echilibrul.

— Mergi înainte, o îndemnă Chyna.

În spatele ei auzi cum o fereastră de la etaj se spărgea.

Una dintre ferestrele biroului. Ușa de la biroul lui Vess rămăsese deschisă și câinii, nereușind să pătrundă în dormitor, intraseră în birou. Se întoarse și văzu că unul dintre dobermani face un salt peste acoperiș direct înspre ea; totul se produse cu o asemenea repeziciune, încât Chyna avu impresia că acel câine urma s-o ia cu el și s-o arunce peste acoperișul rulotei, în curte.

Se trase într-o parte, însă câinele era mult mai rapid decât ea și își corectă traiectoria din zbor. Totuși, când aterizâ, alunecă pe suprafața udă, derapă, scârțâi cu ghearele pe metal și, spre surprinderea ei, zbură peste rulotă, lăsând-o nevătămată.

Urlând, câinele căzu în curte, atinse pământul cu un schelălăit și încercă să se ridice în picioare. Avea ceva la labele din spate. Probabil își fracturase bazinul. Chinuit de dureri și fiind încă furios, își concentra toată atenția asupra Chynei. Lătra la ea, cu labele din spate răsucite într-o poziție nefirească.

Fără să latre, atent, îngrijorat, celălalt doberman ieșise și el pe acoperiș. Era cel pe care-l împroșcase de două ori cu amoniac, nimerindu-i botul de fiecare dată; și acum mai scutura din cap și strănuta din când în când din cauza vaporilor toxici. Învățase s-o respecte pe Chyna și nu intenționa să se năpustească nebunește spre ea, cum făcuse celălalt.

Oricum, mai devreme sau mai târziu, avea să-și dea seama că ea nu mai ține sticla de plastic în mână și nici altceva care să-i folosească drept armă. Atunci, urma să-și recapete curajul. Ce era de făcut?

Îi părea rău că aruncase pământuful în curte. Putea să dea cu mânerul de lemn în câine când o ataca. Putea chiar să-l rănească, dacă dădea cu destulă putere, însă pământuful era departe. Trebuia să se gândească!

În loc să se apropie de ea, peste acoperiș, dobermanul se strecură pe lângă perete, îndepărtându-se, dar aruncând câte o privire înapoi. Ajunse în dreptul ferestrei de sticlă de la dormitor, pe urmă se întoarse cu pași rari, uitându-se alternativ la dalele pe care călca și, pe sub sprâncene, la Chyna.

Ea încercă să se gândească la vreun obiect anume din rulotă, pe care-l putea folosi în chip de armă. Ariel putea s-o ajute.

Strigă la ea încet:

— Ariel!

Auzindu-i vocea, câinele se opri din patrulat.

— Ariel!

Însă fata nu răspunse.

În zadar. Ariel nu putea fi impulsionată să se apuce de-o treabă în timpul necesar.

Când, în sfârșit, dobermanul s-ar hotărî să atace, Chyna n-ar mai fi atât de norocoasă. Câinele acesta nu o să alunece peste rulotă fără s-o atingă. Când ar face saltul spre ea, l-ar întâmpina cu mâinile goale.

Câinele stătea în loc. A ridicat capul și a privit-o fix, cu urechile ciulite, gâfâind.

Chyna începu să-și scormonească mintea cu o repeziciune uimitoare. Niciodată nu-i fusese atât de ageră și de clară.

Deși nu-i convenea ideea de-a slăbi câinele din ochi, aruncă o

privire prin luminator în rulotă.

Ariel nu se vedea în micul hol de dedesubt. Se dusese înainte, înspre cabina șoferului, așa cum i se spusese. Era o fată bună.

Câinele nu mai gâfâia. Stătea țeapăn, cu toate simțurile la pândă. Când Chyna se uită spre el, ciuli urechile și pe urmă le lipi de cap.

— Hai, sictir! spuse Chyna și sări prin luminator în rulotă, simțind că piciorul mușcat îi pocnește de durere.

Scărița pe care o împinsese cu pământuful era rezemată de ușa închisă de la dormitor. O înhăță și o târî înainte, scoțând-o din zona luminatorului. Pe acoperișul metalic se auzi un zdupăit de labe.

Chyna înhăță ciocanul pe care-l aruncase pe jos și îl vârî cu coada în betelia jeanșilor. Cu toată bluza de bumbac, simți răceala metalului pe piele.

Câinele își făcu apariția în dreptul luminatorului. Era o umbră ucigașă prin lumina lunii.

Chyna ridică de jos scărița care avea un mâner de metal tubular, ce se putea transforma în rezemătoare atunci când scărița era folosită ca scaun.

Își făcu loc înapoi, către ușa de la dormitor, dându-și brusc seama cât de îngust era holul. Nici n-avea loc să învârtă scărița ca s-o folosească în chip de bâtă, însă tot îi era utilă la ceva. Se apăra cu ea, așa cum îmblânzitorul de lei ține în față un scaun.

— Hai, vino încoa', nenorocitule! se adresă ea siluetei amenințătoare, dezamăgită de propria ei voce care-i tremura. Vino încoace!

La marginea luminatorului, animalul ezita.

Chyna nu îndrăznea să se întoarcă. În momentul în care făcea o cât de mică mișcare, câinele se năpustea înăuntru.

Ridică tonul, țipând mânioasă la doberman, încercând să-l întărâte:

— Vino încoace, ce-aștepți? De ce mama dracului ți-e așa de frică, dobitocule?

Câinele mârâia amenințător.

— Vino încoace, vino încoace, fir-ai al dracului! Vino încoace să ți-o trag! *Vino încoace, să ți-o trag!*

Mârâind, dobermanul sări. În clipa în care aterizâ în holișor, păru că ricoșează și se îndreaptă către Chyna fără ezitare.

Ea nu se afla într-o poziție propriu-zis defensivă, iar asta însemna moartea. Avea o singură șansă, foarte slabă. Ofensiva. Trebuia să încerce. Se năpusti imediat spre câine, folosind picioarele scăriței ca pe niște săbii.

Impactul cu animalul o dezechilibră, o trânti aproape la pământ, însă pe urmă câinele sări înapoi, schelălăind de durere; probabil că unul dintre picioarele scăriței îl lovise în ochi sau în nas. Se rostogoli înspre fundul holului.

Când se ridică în picioare, era puțin nesigur.

Chyna conducea meciul și-l împingea, nemiloasă cu picioarele de metal ale scăriței, ca animalul să nu se repeadă la ea, să n-o muște de glezne sau să nu sară peste scăriță, s-o apuce de față. Cu toate loviturile primite, câinele se mișca repede, era puternic; o, Doamne, cât de puternic era și ager ca o pisică. Mușchii brațelor o dureau de atâta încordare. Și inima îi bătea cu atâta putere, încât privirea i se încețoșa din când în când, însă nu-și îngăduia nicio clipă de pauză. Când scărița se strânse puțin, prinzându-i două degete, o deschise cu o mișcare bruscă, împunse iar câinele, îl împunse pană îl lipi de ușa dormitorului, prinzându-l ca într-o cușcă între picioarele scăriței și placajul subțire.

Dobermanul râcâi podeaua, mârâi, încercând să muște scărița, apoi începu să dea din picioare, nerăbdător să scape din capcană. Chyna simți că puterile aveau să-i slăbească în curând. Se lăsă cu toată greutatea pe scărița metalică, înfigând-o adânc în trupul câinelui, pe urmă slăbi strânsoarea, ca să-și poată scoate ciocanul de la brâu. Nu putea controla scărița la fel de bine cu o singură mană, și câinele sări sprinten pe ușa dormitorului peste capcană, cu gâtul întins înainte, clănțănind din dinți turbat, cu ochii negri, sângeroși, dilatați de furie. Ținând încă scărița cu o mană, Chyna agită în aer ciocanul. Auzi un *poc* de os frânt și câinele începu să urle. Chyna agită ciocanul din nou, pocnindu-l pentru a doua oară în cap, și câinele tăcu și se prăbuși la pământ. Chyna făcu un pas înapoi. Scărița căzu cu zgomot pe podea.

Câinele mai respira încă și ți se rupea sufletul să-l auzi. Pe urmă, încercă să se ridice în picioare.

Ridică ciocanul a treia oară. Lovitura finală.

Respirând precipitat, cuprinsă de-o transpirație rece, Chyna aruncă ciocanul și se năpusti în baie, împiedicându-se.

Vomită în vasul de la toaletă, curățându-se de prăjitura lui Vess.

Nu se simțea deloc victorioasă.

În viața ei nu omorâse o altă făptură decât gândacul acela tropical – asta până acum. Autoapărarea justifica omorul, dar nu-i ușura situația.

Deși își dădea seama că mai au foarte puțin timp, se opri totuși la chiuvetă, se spălă pe față cu apă rece și-și clăti gura.

S-a înspăimântat când și-a văzut propria-i imagine în oglindă. Era toată julită și însângerată, cu ochii înfundați în orbite, înconjurați de cearcăne negre, adânci, cu părul murdar și încâlcit. Avea o figură de nebună.

Într-un fel, chiar era nebună. Era nebună după libertate, era însetată să capete libertatea. Iată că se întâmplase. Se elibera de Vess și de mama ei. Se elibera de trecut, de nevoia presantă de-a înțelege, spera nebunește să o poată salva pe Ariel și, în sfârșit, să facă și altceva în viață decât să supraviețuiască pur și simplu. Fata stătea pe o canapea în salonașul rulotei, cu brațele încrucișate, legănându-se înainte și-napoi. Gemea chinuit, sacadat, și era prima dată când Chyna o auzea scoțând vreun sunet de când o cunoscuse.

— E în regulă, iubito. Hai, liniștește-te acum. Totul va fi bine, ai să vezi.

Fata continuă să geamă și nu se lăsă alinată.

Chyna o conduse înainte, o așeză în față, pe scaunul din dreapta, și îi puse centura de siguranță.

— Acum plecăm de-aici, puiule. S-a terminat.

Se trânti pe scaunul de la volan. Motorul mergea și nici nu se încălzise prea tare. Indicatorul arăta că aveau plinul făcut. Nivelul uleiului era în regulă. Pe bord se afla și un ceas. Poate că nu mergea bine, căci rulota era destul de veche. Era douăsprezece fără zece minute.

Chyna aprinse farurile, trase frâna și vru să întoarcă rulota.

Și-a amintit că nu trebuia să riște să împotmolească vehiculul pe undeva, astfel că, în loc să accelereze, a lăsat rulota s-o ia singură la vale și, după ce a trecut de iarbă, a luat-o la stânga pe alee, îndreptându-se spre Est.

Nu era obișnuită să conducă mașini mari, însă se descurcă destul de bine. După toate peripețiile prin care trecuse în ultimele douăzeci și patru de ore, putea să facă orice. Ar fi fost în stare să conducă și un tanc, dacă acesta ar fi constituit singura posibilitate de a scăpa.

A aruncat o privire în oglinda laterală și a văzut cum în spatele lor cabana de lemn se micșora în lumina lunii. Locul era bine luminat și părea la fel de primitor ca oricare altă casă locuită.

Ariel se cufundase în tăcere. Prinsă în centura de siguranță, se aplecase mult înainte, cu palmele îngropate în păr, ca și cum ar fi durut-o capul îngrozitor.

— Suntem pe drumul bun, a încredințat-o Chyna. Nu mai e mult.

Aerul acela indiferent pe care Chyna îl observase pe figura fetei, când o zărise prima dată în camera cu păpuși, dispăruse acum, deși Ariel nu-și recăpătase seninătatea. Trăsăturile fetei erau schimonosite de teamă și părea că suspină ușor, deși nu scotea niciun sunet, nici măcar nu plângea.

Era cu neputință ca cineva să-și dea seama de chinurile prin care trecea fata. Poate că se temea că aveau să-l întâlnească pe Edgler Vess, care urma să le întoarcă din drum. Sau poate că acum, în locul acesta, nu reacționa la stimulii exteriori, ci rămânea pierdută într-un moment îngrozitor din trecut ori reacționa la întâmplările imaginare din acel Altundeva fantastic în care o trimisese Vess.

Au urcat o culme golașă și pe urmă au început să coboare o pantă lină, mărginită de arbori. Chyna era sigură că Vess se oprise în dreptul unei porți, cu o dimineață înainte, și se gândi că poarta trebuia să fie pe undeva pe-aproape.

De dimineață, Vess nu coborâse din mașină ca să deschidă poarta. Probabil că era acționată electric.

Strângând volanul cu o mană, Chyna începu să bâjbâie în spațiul dintre cele două scaune din față; descoperi o telecomandă chiar în clipa în care poarta se contură înaintea lor în lumina farurilor.

Poarta constituia o barieră impresionantă. Stâlpi de oțel, bare verticale de oțel, peste ele bare orizontale. Sârmă ghimpată. Se ruga la Dumnezeu să nu fie nevoită să iasă cu mașina prin poartă, căci până și rulota solidă s-ar fi putut împotmoli.

Îndreptă telecomanda spre parbriz, apăsă pe buton și spuse triumfătoare: „Da!" când poarta începu să se miște înspre ea.

Ridică piciorul de pe accelerator și apăsă frâna, ca bariera grea să aibă timp să se deschidă pană la capăt și să poată ieși. Poarta se mișcă greoi.

Brusc, aripa neagră a spaimei îi bătu în inimă și, o clipă, a fost încredințată că la capătul aleii avea să-l întâlnească pe Vess, care-i bloca drumul, după ce reușeau să treacă de poartă.

Ieși însă printre stâlpii porții în drumul național. Nu se vedea nicio mașină – nici din stânga, nici din dreapta.

La stânga, spre Nord, șoseaua urca în pădurea ce se pierdea în noapte, urca spre stele, spre norii zdrențuiți, încremeniți în lumina lunii; semăna cu o rampă de pe care rulota avea să se lanseze și să pătrundă adânc în spațiul cosmic.

Spre Sud, șoseaua unduia printre câmpuri și păduri. În depărtare, la vreo zece kilometri, o lumină aurie se desfăcea ca un evantai japonez pe catifeaua neagră a nopții, ca și cum acolo, departe, le aștepta un orășel.

Chyna o luă spre Sud, lăsând poarta lui Edgler Vess larg deschisă. Acceleră. Treizeci și cinci la oră. Cincizeci. Menținu viteza la optzeci; descoperi însă cat e de ușor să-și închipuie că merge mai repede decât un avion. Că zboară, liberă în sfârșit.

Deși trupul o durea din toate încheieturile și se simțea istovită, așa cum nu mai fusese niciodată, inima îi tresălta de bucurie.

„Chyna Shepherd, vie și neatinsă", îi raportă ea lui Dumnezeu.

Treceau printr-o zonă neconstruită; singurele lumini ce se vedeau erau cele din depărtare, însă Chyna avea senzația că e scăldată în lumină.

Ariel continua să-şi ţină capul strâns în mâini, şi faţa ei frumoasă rămase în continuare schimonosită.

— Ariel, vie şi neatinsă, îi spuse Chyna. Vie şi neatinsă. Eşti vie. Totul e în regulă, draga mea. Totul o să fie bine. Se uită la contorul de parcurs. Am făcut deja cinci kilometri şi cu fiecare clipă ne îndepărtăm mai mult.

Rulota tăie un deal molcom şi Chyna îşi strânse ochii, surprinsă de lumina puternică a farurilor unei maşini care venea din faţă.

Se încordă, căci putea să fie Vess. Ceasul arăta douăsprezece fără trei minute.

Chiar dacă la volanul celeilalte maşini se afla Vess, deşi, cu siguranţă, el avea să-şi recunoască rulota, Chyna se simţea la adăpost. Rulota era cu mult mai mare decât maşina lui, aşa că n-avea cum s-o răstoarne de pe şosea. De fapt, ea putea să-l zdrobească până-l lua dracu', dacă situaţia devenea de-o asemenea manieră, şi, în ruptul capului, n-ar fi ezitat să folosească rulota pe post de berbece, dacă nu-l putea depăşi. Dar nu era Vess. Pe măsură ce maşina se apropia, văzu ceva pe capotă şi, în scurt timp, constată că maşina era dotată cu girofar şi sirenă. Noaptea trecută, cât timp îl urmărise pe Vess pe autostrada 101, prin pădurea de sequoia, sperase zadarnic să întâlnească vreo maşină a poliţiei. Iată că acum o găsise.

Claxonă, făcu semn cu farurile, şi frână.

— Poliţişti! îi spuse lui Ariel. Vezi, draga mea, totul va fi în regulă. Ne-am făcut rost şi de poliţişti.

Fata, ghemuită, se aplecă mai mult în faţă.

Ca să le arate că le-a înţeles semnalele, ofiţerul de poliţie dădu drumul la girofar, fără să folosească sirena. Chyna trase rulota pe marginea drumului şi se opri. „O să-l prindă pe Vess înainte ca el să descopere evadarea noastră şi să încerce să fugă."

Maşina le depăşise deja; în trecere, zărise cuvintele „Departamentul Şerifului" scrise pe portieră şi i se părură cele mai importante cuvinte din limba engleză.

Privi în oglinda laterală şi văzu că maşina întoarse în drum, trecu pe lângă ea pe partea cealaltă şi se opri la vreun metru în faţă.

Uşurată, fericită, Chyna deschise uşa şi sări jos din rulotă. Se îndreptă apoi spre maşina poliţistului.

În maşină nu era decât un singur ofiţer, care purta o pălărie cu boruri largi. Nu părea că se grăbeşte să coboare.

Girofarul trimitea raze roşietice în asfalt şi izbucni albăstrui, ca într-un vis straniu; copacii înalţi de pe marginea drumului păreau că se apropie în salturi, că se retrag apoi, iar se apropiau şi se îndepărtau. Pe urmă, vântul s-a stârnit din senin şi a luat în vârtej nori de praf şi frunze moarte, ca şi cum lumina pulsatilă a girofarului ar fi deranjat liniştea nopţii.

La jumătatea drumului către maşina poliţiei, Chyna şi-a amintit brusc de dosarele din biroul lui Vess, şi acestea au căpătat dintr-o dată o semnificaţie cu totul diferită decât cea iniţială, la fel ca şi cătuşele.

S-a oprit.

„O, Doamne!"

Simţise ea că era ceva la mijloc.

Chyna a făcut stânga-împrejur şi a luat-o la goană spre rulotă. Din cauza luminii pulsatile a girofarului, sub apăsarea lunii lăbărţate, i s-a părut că aleargă ca în vis, fără să se poată mişca din loc, printr-un aer lipicios şi gros ca o cremă de zahăr ars.

Când a ajuns la uşa pe care o lăsase deschisă, a aruncat o privire înapoi, către maşina poliţiei. Ofiţerul cobora. Gâfâind, Chyna s-a urcat la volan şi a închis uşa. Ofiţerul coborâse din maşină. Era Edgler Vess.

Chyna a tras frâna. Vess a deschis focul.

Capitolul 11

Șeriful Edgler Foreman Vess, cel mai tânăr din câți a avut regiunea, privește prin oglinda laterală cum Chyna Shepherd se năpustește spre mașina lui și se întreabă dacă nu cumva, la urma urmei, femeia aceasta e ghinionul lui, cauciucul lui explodat, dacă nu cumva ea are să-i distrugă viitorul luminos. Când femeia se oprește brusc, face stânga-împrejur și gonește spre rulotă, neliniștea domnului Vess sporește.

În același timp, își dă seama că e nebun după ea și nu-i pare rău deloc că a cunoscut-o. Spune cu voce tare: „Ce putoare deșteaptă ești tu!"

Coborând din mașină, domnul Vess pune mâna pe pistol, intenționând să o împuște în picior. Mai are o oarecare speranță să salveze situația. Dacă reușește s-o rănească și s-o ducă în rulotă, înainte ca altă mașină să treacă, totul va fi perfect. Cum o să se distreze când o s-o pună în lanțuri din nou!

Ariel n-o să ridice un deget s-o ajute pe femeia aceasta și, dacă încearcă, o s-o pocnească cu pistolul pe căţeaua aia mică de n-o să mai sufle; faptul acesta va schimba total planurile pe care le avea cu Ariel, dar, de un an de zile, se tot uită la figura frumoasă a lui Ariel și vrea s-o distrugă, iar distrugerea are să fie deosebit de satisfăcătoare, chiar și în aceste condiţii.

Deși Vess se mișcă repede, Chyna e mai rapidă. Până ridică el revolverul, ea e deja la volan și închide ușa.

Acum nu poate să-și asume niciun risc, nu-și permite s-o rănească și să se distreze mai târziu cu ea. Trebuie s-o nimicească. Trage șase gloanțe prin parbriz.

Când Chyna a văzut pistolul ridicat, a strigat: „Jos!" A apăsat-o pe Ariel pe cap și s-a aruncat peste ea, în spațiul dintre scaune. A acoperit trupul fetei cum a putut mai bine, a strâns din ochi și a țipat și la Ariel să facă la fel.

Cele șase gloanțe au intrat unul după altul prin parbriz, și o ploaie de sticlă securizată a căzut peste scaunele din față, peste Chyna și peste Ariel; alte bucățele de sticlă și-au continuat

drumul până când au întâlnit vreun obstacol prin rulotă.

A încercat să numere împușcăturile. I s-a părut că aude șase. Poate numai cinci. Nu era sigură. La naiba! Pe urmă și-a dat seama că nu avea importanță câte împușcături auzise pentru că ea, oricum, nu-i văzuse bine arma. Nu știa dacă văzuse un revolver. Un altfel de pistol nu conținea numai șase gloanțe; putea să conțină zece sau chiar mai multe gloanțe, chiar mult mai multe.

Riscând să primească un glonț în față, Chyna s-a ridicat, s-a scuturat de bucățelele de sticlă ascuțite și s-a uitat prin cadrul fostului parbriz. L-a văzut pe Edgler Vess lângă mașină. Curăța pistolul de cartușele utilizate, astfel că Chyna a înțeles că e vorba de un revolver.

Mai devreme trăsese frâna. Acum, a pus mașina în mișcare.

Stand drept, în aparență calm și netulburat, dar cu oarecare stângăcie, Vess scoase dintr-un buzunar al centurii un încărcător automat.

Mulțumită criminalilor cu care umblase mama ei, Chyna știa ce înseamnă încărcătorul automat. Înainte ca Vess să-și termine de încărcat arma, ea luă piciorul de pe frână și apăsă cu putere acceleratorul.

Hai, mișcă, mișcă!

Vess vârî încărcătorul în pistol, îl răsuci și ridică privirea, ca din întâmplare, când auzi uruitul motorului rulotei.

Chyna a pornit-o înainte pe șosea, părând că vrea să treacă în viteză pe lângă mașina poliției, dar, de fapt, voia să dea peste nenorocit și să-l facă zob.

Vess și-a terminat treaba cu încărcătorul și a închis butoiașul armei cu un pocnet.

De teamă că Ariel putea să ridice capul, Chyna a urlat:

— Stai acolo! Stai jos!

Ea însăși s-a lăsat în jos, chiar în clipa în care un glonț a lovit rama fostului parbriz și a ricoșat undeva, prin rulotă.

Imediat a ridicat capul, pentru că rulota mergea și trebuia să vadă ce face. A smucit de volan spre dreapta, îndreptându-se către Vess, care se afla lângă ușa deschisă a mașinii.

El a tras din nou, iar Chyna a privit chiar spre țeavă, când

flacăra glonțului a izbucnit. A auzit un bâzâit-sâsâit, un bubuit ciudat, ca de bondar, și a simțit un miros vag de păr pârlit.

Vess s-a aruncat în mașină, ca rulota să nu dea peste el. Rulota s-a repezit în ușa deschisă, a smuls-o cu totul, luând poate cu ea unul sau chiar ambele picioare ale nemernicului.

Aroma de praf de pușcă îi evocă totdeauna șerifului Vess mirosul stătut de sex, poate pentru că mirosul acesta e înțepător, sau poate pentru că există o vagă miasmă de amoniac în praful de pușcă (miasmă mai puternică în cazul spermei); indiferent de motiv, împușcăturile îl excită și îi provoacă o erecție instantanee, astfel că atunci când se azvârle în mașină, slobozește un urlet de bucurie.

Uruitul motorului îl învăluie, se năpustește asupra lui, farurile îl lovesc, iar Vess simte că participă la o întâlnire de gradul trei. În timp ce se aruncă în mașină ca să se pună la adăpost, își trage repede și picioarele după el, știind clar că toată situația e pe muchie de cuțit, știind că moartea e atât de aproape, și asta îl distrează grozav. Simte că ceva îl plesnește serios peste piciorul drept, vântul șuieră pe lângă el, iar portiera zboară pe șosea în momentul în care rulota trece cu un scârțâit sinistru pe lângă mașina lui. Șeriful simte că piciorul drept i-a amorțit și, cu toate că nu-l doare, e convins că are piciorul zdrobit sau sfâșiat. Când se așază pe scaunul de la volan, își pune pistolul în toc și, pipăind cu o mână, se așteaptă ca în loc de picior să descopere cioturi și un val de sânge. Constată că piciorul e intact. În viteză, rulota nu i-a luat decât călcâiul cizmei. Atâta tot.

Nu-și simte piciorul, pulpa îl furnică pană la genunchi, dar șeriful râde. „Ai să-mi plătești cizmarul, putoare!"

Rulota a luat un avans de șase sute de metri și se îndreaptă spre Sud.

Pentru că n-a oprit motorul mașinii, trebuie doar să tragă frâna și să întoarcă. Cauciucurile ridică o ploaie de criblură, care se lovește cu zgomot de caroserie. Mașina pornește și se lansează înainte. Cauciucurile scâncesc ca niște bebeluși bolnavi, mușcă din asfalt și Vess se năpustește ca fulgerul după

rulotă.

E prea târziu: neatent din cauza piciorului amorţit şi a dorinţei nestăpânite de a pune mana pe femeie, îşi dă seama abia acum că rulota nu se mai îndreaptă spre Sud. Întoarce şi se năpusteşte spre el, cu şaizeci la oră, poate chiar mai mult.

Vess calcă frâna cu putere, dar, înainte să poată răsuci volanul spre stânga, rulota se repede în el, cu un zgomot înfiorător; simte că se izbeşte de-un perete de stancă. Şocul îi aruncă brusc capul pe spate, pe urmă se loveşte de volan atât de rău, încât i se taie respiraţia şi vede negru în faţa ochilor.

Capota se deschide brusc, astfel încât nu mai poate vedea nimic prin parbriz. Dar aude cauciucurile propriei sale maşini cum se învârtesc şi simte miros de cauciuc ars. Maşina poliţiei e împinsă înapoi şi, cu toate că lovitura a încetinit motorul o clipă, vehiculul prinde iar viteză. Încearcă să întoarcă maşina, crezând că se poate îndepărta cu spatele de rulotă, chiar dacă aceasta îl împinge, însă maşina nu-i mai răspunde la comenzi.

Mai rău: bănuieşte că maşina lui, zdrobită, s-a agăţat cu bara din faţă de rulotă.

Femeia intenţionează să-l răstoarne de pe şosea. În anumite zone, şoseaua face câte o curbă şi se deschide într-o vale abruptă, astfel încât e sigur că maşina poliţiei se va rostogoli ca un ibric răsturnat. Mai rău, dacă cele două maşini sunt cu adevărat agăţate una de alta şi dacă femeia nu păstrează controlul perfect asupra rulotei, o să se rostogolească şi ea deasupra lui, şi o să-l zdrobească.

La naiba, poate că asta şi încearcă să facă!

Femeia asta e unică în felul ei, e al naibii de unică şi seamănă oarecum cu el. O admiră.

Simte miros de benzină. Situaţia nu e deloc roz.

În dreapta, în spaţiul dintre cele două scaune şi staţia radio (pe care a decuplat-o când a zărit rulota şi şi-a dat seama că e chiar a lui), e fixat un automat cu cinci gloanţe.

Înşfacă automatul, îl apucă cu amândouă mâinile şi se lasă înspre stânga. Şeriful se aruncă prin cadrul uşii lipsă.

Cele două maşini se deplasează cam cu cincizeci la oră şi prind viteză repede, pentru că maşina poliţiei nu mai opune

niciun fel de rezistență goanei nebunești. Se lovește de asfalt ca un paraşutist, căruia tocmai i s-a rupt parașuta. Se rostogolește, strânge bine automatul în brațe, ține mâinile pe lângă corp, sperând să nu-și frângă vreun os, și se rostogolește în diagonală pe șosea, către curbă. Încearcă să țină capul ridicat, însă primește o lovitură zdravănă și apoi alta. Vess întâmpină durerea cu ospitalitate, urlând de plăcere, delectându-se din plin cu incredibila *intensitate* a acestei aventuri.

Atunci când Vess a sărit din mașină, s-a lovit de asfalt și s-a rostogolit pe șosea, Chyna se uita în oglinda laterală.

„La dracu'!"

Când Chyna a apăsat cu putere pe frână ca să oprească, țipând de durere din cauza piciorului mușcat, a constatat că Vess zăcea întins pe asfalt, cu fața în jos, aproape de curbă, la vreo sută de metri spre Sud. Zăcea nemișcat. Deși n-a crezut că impactul îl omorâse, a fost convinsă că măcar era leșinat sau amețit.

Chyna nu voia să se repeadă la el cât zăcea acolo, fără simțire. Dar nici nu-i convenea să aștepte și să-i mai acorde o șansă, ca între sportivi.

Își înnodă centura de siguranță de cureaua de la pantaloni. S-a gândit că era un gest necesar. Când a pornit rulota, a simțit brusc o înțepătură în cap, în partea stângă, și când s-a pipăit, a constatat că sângera. Glonțul care trecuse ca un bondar pe lângă ea îi pârlise părul și o zgâriase puțin. Dacă ar fi trecut mai aproape, i-ar fi zburat creierii. Acum, își explica mirosul de ars pe care-l simțise mai devreme: miros de metal încins, de păr pârlit.

Ariel se ridicase, învești mântată într-o pelerină de sticlă securizată. Privea fără țintă înainte, către Vess, dar era pierdută în lumea ei.

Ambele mâini ale fetei sângerau. Chyna a tresărit când a zărit sângele, dar apoi și-a dat seama că nu erau decât mici tăieturi. Sticla securizată nu provoca tăieturi mortale, dar cioburile erau destul de ascuțite ca să zgârie pielea.

Când Chyna s-a uitat către Vess din nou, l-a văzut în patru

labe; se apropiase la vreo șaizeci de metri. Lângă el se afla un automat.

A apăsat pe accelerator și s-a auzit un *clanc* în spatele rulotei. Vehiculul s-a zguduit. Iarăși un *clanc*! Pe urmă, un hârșâit, un zăngănit îngrozitor, și au prins viteză.

Privind în oglinda laterală, a văzut cum o ploaie de scântei înțepa șoseaua.

Mașina poliției se afla în urma ei, urnind încet. O târa cu rulota.

Șeriful Vess are urechea dreaptă sfâșiată și își simte mirosul propriului sânge ca pe un vânt de iarnă care suflă cu putere prin văi acoperite de zăpadă. Aude cu ambele urechi un zdrăngănit metalic, care-i amintește de gustul metalic amărui al păianjenului pe care l-a mâncat în casa Templeton, și savurează senzația.

Când se ridică în picioare, intact, reprimându-și senzația de vomă, interesantă și ea, culege de jos și automatul. Constată fericit că acesta e în bună stare de funcționare.

Rulota se îndreaptă spre el, e la vreo treizeci de metri și vine cu o forță implacabilă.

În loc să dea buzna în pădure, să se ascundă de vehiculul care se apropie, șeriful se avântă spre rulotă cu un salt precis. Șchiopătă – nu pentru că s-a lovit la picior, ci pur și simplu pentru că are gheata ruptă.

Chiar și cu o bucată de gheată lipsă, Vess se deplasează mai repede decât vehiculul mare, care nu se mișcă tocmai drept, astfel încât femeia își dă seama că nu va reuși să dea cu mașina peste el. Fără îndoială, vede și automatul, și trage de volan spre dreapta, vrând mai degrabă să se îndepărteze de el decât să se răzbune.

Șeriful nu intenționează să-i zboare creierii femeii prin parbrizul spart sau prin geamul lateral, și aceasta pentru că începe să se lase vrăjit de vigoarea ei și nu e convins că va fi în stare s-o rănească atât de rău în momentul în care va trece pe lângă el ca o nălucă. Totodată, e mult mai ușor să se oprească și să tragă de la nivelul șoldului decât să ridice arma și să

țintească; dacă trage de la-nivelul șoldului, înseamnă că trage jos.

Reculul primelor trei împușcături slobozite cu o repeziciune uimitoare îl trântește aproape la pământ pe șerif, însă reușește să nimerească în cauciucul din stânga față al rulotei.

La mai puțin de două sute de metri distanță, rulota începe să derapeze. Bucăți de cauciuc se răsucesc prin aer și, când urgia pe roți trece pe lângă el, cu ultimele două gloanțe, Vess trage în cauciucul din stânga spate.

Acum, domnișoara Chyna Shepherd, vie și neatinsă, a încurcat-o de tot.

Volanul s-a răsucit încoace și-ncolo în mâinile Chynei și i-a fript palmele când a încercat să-l mențină sub control.

A apăsat pe frână, fapt care s-a dovedit absolut eronat, pentru că vehiculul a țâșnit periculos spre stânga; când a luat piciorul de pe frână, a procedat la fel de greșit, pentru că rulota s-a năpustit mai nebunește la dreapta. Mașina poliției, aflată la remorcă, s-a împiedicat în bara de direcție din spate și rulota a tresărit brusc, legănându-se cu mai multă violență; Chyna și-a dat seama că, în curând, aveau să se răstoarne.

Îmbătat aproape de mireasma savantă, delicioasă, a propriului sânge combinată cu mirosul distinct de sex emanat de împușcătură, șeriful Vess azvârle automatul într-o parte, după ce s-a golit de gloanțe. Cu ochii sclipind de bucurie, se uită cum bătrâna rulotă rămâne fără cauciucuri și se târâie pe jantă. Cauciucul umple șoseaua, pe ambele benzi. Marginile metalice mușcă adânc din asfalt, cu un scrâșnet care îi amintește de foșnetul unei crinoline apretate cu sânge uscat, ceea ce îl trimite mai departe cu mintea la gustul buzelor unei anumite domnișoare, în clipa morții acesteia.

Pe urmă, rulota se răstoarnă într-o rană, cu destulă putere, și Vess simte că asfaltul îi vibrează sub picioare. Zguduitura seacă își trimite ecoul printre copaci, de parcă Diavolul însuși a tras cu pistolul.

Agățată în spatele rulotei, mașina poliției e târâtă și ea în

cădere. Apoi, în sfârșit, se desprinde de rulotă, se răsucește la trei sute șaizeci de grade, după ce se întoarce cu burta în sus, și își găsește liniștea pe banda care urcă spre Nord.

Rulota a depășit mașina poliției, e la vreo nouăzeci de metri distanță de șerif, mai alunecă încă, dar se va opri curând.

Pe șosea, e o harababură de zile mari: bucăți de cauciuc înșirate peste tot, mașina poliției răsturnată, și va trebui să dea seamă de toate acestea; i s-a dus de râpă și planul de-a se ocupa de Ariel în maniera metodică care îi ațâțase dorințele în ultimul an; pe deasupra, cadavrele din dormitorul rulotei sale, o să-l dea de gol.

Totuși, șeriful Vess plutește de fericire, ca niciodată. Se simte atât de *viu*, și ferocitatea acestui moment îi stârnește toate simțurile. Are chef să se prostească, să facă ghidușii. Îi vine să se dea tumba sub lumina lunii, să se răsucească, să dea din mâini, să se învârtească, așa cum fac copiii când văd stelele rotitoare.

Însă mai are de rezolvat situația celor doi morți, mai are de desfigurat o tânără încântătoare, iar asta constituie o distracție destul de interesantă.

Se pipăie la brâu, căutând revolverul. Fără îndoială, acesta a căzut când Vess s-a rostogolit din mașină pe șosea. Se uită în jur, după armă.

Când, în sfârșit, rulota s-a oprit, Chyna n-a mai stat să se mire că a scăpat cu viață. Într-o clipă și-a scos centura de siguranță și apoi a scos-o și pe cea a fetei.

Pentru că rulota se răsturnase pe-o parte, portiera din dreapta devenise acum tavan. Ariel se ținea strâns de mânerul ușii, ca să nu cadă peste Chyna. Portiera din stânga se transformase în pardoseala pe care zăcea acum Chyna; fereastra laterală îi oferea o priveliște mărită asfaltului șoselei.

Chyna s-a căznit să iasă din scaun, s-a întors, s-a aplecat peste bord, stând cu spatele spre parbriz și cu picioarele în spațiul dintre cele două scaune. S-a lăsat în dreapta, sprijinindu-se de volan. Aerul era greu respirabil din cauza vaporilor de benzină.

A întins mâna spre Ariel.

— Hai, vino încoace, puiule, să ieşim prin parbriz, hai repede! i-a spus.

Pentru că fata nu se uita la ea, ci se ţinea strâns de uşă, cu ochii aţintiţi spre cer, Chyna a apucat-o de mână şi a tras-o.

— Hai, vino, draga mea, vino, vino! a îndemnat-o ea. E o mare tâmpenie să murim acum, după ce am ajuns aici. Dacă mori acum, n-o să râdă toate păpuşile de tine? Crezi că o să se mai poată opri din râs?

Iată că vine şi şeriful Edgler Vess, prăpădit şi însângerat, dar sprinten; trece pe lângă acoperişul rulotei, transformat în portiera stângă, aşa cum zace vehiculul răsturnat pe asfalt într-o mare de benzină. Se uită contrariat la luminatorul spart, şi se îndreaptă fără şovăială către cabină, unde le descoperă pe Chyna şi pe Ariel, fetele rele, care tocmai au ieşit prin parbriz.

Amândouă sunt cu spatele spre el şi se îndreaptă spre apus, unde, nu departe de şosea, se vede un pâlc de pini; cu siguranţă, speră să se ascundă acolo, înainte ca Vess să le descopere. Femeia şchiopătă şi o împinge pe fată de ceafă.

Deşi şeriful n-a reuşit să-şi găsească revolverul, mai are automatul, pe care l-a apucat de încărcător. Cu pas sprinten, le ajunge din urmă. Femeia aude lipăitul straniu al ghetei rupte pe asfaltul ud dar n-are timp să se întoarcă şi să-l înfrunte. Vess roteşte automatul prin aer ca pe o bată şi, cu toată puterea, o pocneşte cu patul armei între omoplaţi.

Femeia cade cu răsuflarea secerată de lovitură.

Se întinde cu faţa în jos pe asfalt, dacă nu leşinată, atunci cu siguranţă imobilizată.

Ariel merge cu paşi mici înainte, în direcţia care i s-a indicat, ca şi cum nu-şi dă seama. Poate că doreşte cu disperare libertatea, dar mai degrabă are să se împiedice şi are să cadă, ca o păpuşă metalică.

Femeia se întoarce cu faţa în sus şi se uită la el, ca turbată.

— Dumnezeu se teme de mine, spune Vess, întrucât cuvintele acestea pot fi alcătuite din literele care îmi compun numele.

Femeia nu pare însă impresionată. Respiră greu din cauza

loviturii ori din cauza vaporilor de benzină și-i aruncă:

— Te bag în mă-ta!

Când o va omorî, va trebui neapărat să mănânce o bucățică din ea, așa cum a mâncat și păianjenul, pentru că, în zilele grele care vor urma, ar putea avea nevoie de puterea ei neobișnuită.

Ariel se află la vreo două sute de metri mai încolo, și șeriful se gândește să se ia după ea.

Se hotărăște să termine mai întâi cu femeia, pentru că fata, în starea în care se află, n-are cum să ajungă prea departe.

Când Vess se uită iarăși în jos, constată că femeia scoate un obiect mic dintr-un buzunar al pantalonilor.

Chyna a înșfăcat bricheta pe care o purta cu ea de la stația de benzină, unde Vess îi omorâse pe cei doi. A pus degetul mare pe rotiță. Îi era groază s-o aprindă. Ea însăși zăcea într-o baltă de benzină. Abia dacă putea să-și tragă sufletul din cauza vaporilor care o sufocau. Mâna tremurătoare în care ținea bricheta era și ea umedă de benzină și își dădu seama că flacăra are să-i cuprindă imediat degetul mare, apoi palma, brațul și, doar în câteva secunde, întreg corpul.

Trebuia însă să aibă încredere că pe pământ există dreptate, că negura aceea din pădurea de sequoia avea un anumit sens; fără încredere n-ar fi mai bună decât Edgler Vess, n-ar fi mai brează decât un gândac tropical fără minte, care umblă pe sub paturi.

Zăcea la picioarele lui Vess. Chiar punând răul înainte, șeriful avea să moară o dată cu ea.

„Pentru totdeauna”, spuse Chyna, pentru că aceste cuvinte puteau fi și ele formate din literele numelui lui; declanșă bricheta.

Flacăra nu i-a cuprins imediat degetul, astfel că a aruncat bricheta înspre gheata lui Vess; bricheta a căzut și flacăra s-a stins, dar nu înainte de-a fi aprins gheata înmuiată în benzină.

În clipa în care a aprins bricheta, Chyna s-a rostogolit cu brațele strânse la piept, s-a răsucit în loc pe șosea, înspăimântată de viteza cu care focul a izbucnit în spatele ei cu un foșnet brusc și un val la fel de brusc de căldură.

S-a gândit că flăcările albăstrui, eterice, urmează să se năpustească după ea și s-a îmbărbătat, gândindu-se la o astfel de moarte; pe urmă, în rostogolire, a depășit zona de benzină și a ajuns pe șoseaua uscată.

Gâfâind, s-a ridicat cu greu în picioare și a început să meargă cu spatele, vrând să se îndepărteze cat mai mult de asfaltul care ardea și de bestia cuprinsă de flăcări.

Edgler Vess purta ghete de foc, urla și bătea din picioare, în timp ce limbile de foc se ridicau din asfalt și îl înconjurau.

Chyna a văzut că părul îi ia foc și a întors capul în altă parte.

Ariel se îndepărtase binișor de zona cu benzină, era în afara pericolului, dar nu părea să bage de seamă focul. Se oprise cu spatele la foc și se uita pierdută înspre stele.

Chyna a alergat la ea, a împins-o mai încolo și a condus-o încă vreo șase metri, ca să fie mai sigură.

Țipătul lui Vess era acum ascuțit, înfiorător, se auzea din ce în ce mai tare, pentru că, după cum a constatat Chyna, când s-a întors să se uite înapoi, smintitul venea după ele; era o coloană de foc. Totuși, reușea să se țină pe picioare și înainta cu greu prin smoala care fierbea cu bulbuci în asfaltul înmuiat. Brațele lui luminoase s-au întins înainte și limbi de foc albăstrui i-au țâșnit din degete. Un val de foc sângeriu i-a ieșit ca un vârtej din gura deschisă, a început să scuipe flăcări pe nas, ca dragonii, figura i s-a topit într-o mască portocalie, și totuși venea urlând, implacabil, ca un apus de soare.

Chyna a tras-o pe Ariel în spatele ei, însă Vess a virat brusc pe lângă ele și ea și-a dat seama că nu le văzuse. Era orb de-acum, n-o mai urmărea pe ea, nici pe Ariel, ci alerga după o îndurare nemeritată.

În mijlocul șoselei, a căzut și a rămas acolo, răsucindu-se, smucindu-se încoace și-ncolo, dând din picioare, întorcându-se pe-o parte, cu genunchii strânși la piept, cu mâinile înnegrite aduse sub bărbie. Și-a lăsat capul în jos, în mâini, ca și cum gâtul ar fi început să i se topească. În curând a început să ardă în liniște.

La un anume nivel al conștiinței, Vess și-a dat seama că

țipătul stins era propriul lui țipăt, însă suferința era atât de intensă, încât prin mintea aprinsă i-au trecut gânduri bizare, ca un incendiu al delirului. Pe de altă parte, era convins că țipătul straniu nu-i aparținea; la urma urmei, țipătul acesta aparținea geamănului nenăscut al vânzătorului de la benzinărie, cel care-și lăsase imaginea trandafirie imprimată pe fruntea fratelui său. Mai apoi, Vess s-a înspăimântat de ciudățenia focului mistuitor și, deodată, n-a mai fost un om, ci s-a transformat într-un întuneric fără sfârșit.

Trăgând-o pe Ariel după ea, Chyna s-a îndepărtat de foc, însă, în cele din urmă, n-a mai reușit să se țină pe picioare. S-a așezat pe șosea, fără să-și poată stăpâni tremurul, cu trupul măcinat de dureri, ametită de succes. A început să plângă și să suspine ca un copil, ca o fetiță de opt ani; a scăpat de toate lacrimile adunate pe sub paturi, prin hambaruri puturoase sau pe plajele pârjolite de fulgere.

După un timp, în depărtare s-au zărit niște faruri. Chyna le-a urmărit până când s-au apropiat; lângă ea, fata studia în tăcere luna.

Capitolul 12

Aflată la spital, Chyna a dat declarații amănunțite poliției, însă a refuzat să discute cu reporterii care ardeau de nerăbdare s-o abordeze. La rândul lor, polițiștii au învățat-o foarte multe lucruri despre Edgler Vess și despre amploarea crimelor sale, deși ea n-a reușit să-l înțeleagă pe deplin.

Din tot ce auzise, două lucruri au interesat-o în mod deosebit: mai întâi, i s-a spus că Paul Templeton, tatăl Laurei, aflat în statul Oregon într-o călătorie de afaceri (cu câteva săptămâni înainte ca Vess să-i atace familia), fusese oprit de poliție pentru exces de viteză. Ofițerul care i-a încheiat procesul-verbal era chiar tânărul șerif. Cu siguranță, când Paul umblase în portvizit să scoată permisul de conducere, fotografiile Laurei căzuseră de-acolo din greșeală și, astfel, Vess constatase frumusețea tulburătoare a fetei.

Doi: numele complet al lui Ariel era Ariel Beth Delane. Până anul trecut, locuise cu părinții și cu fratele ei în vârstă de nouă ani într-o suburbie liniștită a orașului Sacramento, din California. Părinții fuseseră împușcați în somn. Fratele fetei fusese ucis în chinuri groaznice, cu ustensilele pe care doamna Delane le avea într-o trusă pentru confecționatul păpușilor, căci acesta era hobbyul ei. Cu siguranță, Vess o obligase pe Ariel să asiste la această scenă, înainte de-a fi răpit-o.

În afară de polițiști, pe Chyna au mai vizitat-o numeroși medici. Pe lângă tratamentul care i-a fost administrat pentru loviturile suferite, a fost îndemnată de câteva ori să stea de vorbă cu un psihiatru. Medicul cel mai insistent în această privință s-a dovedit doctorul Kevin Lofglun, un bărbat de cincizeci de ani, cu aer de băiețandru; medicul avea un râs sonor și ticul de a se trage de urechea dreaptă până când și-o înroșea.

„N-am nevoie de psihoterapie", i-a spus ea. „Viața însăși este o formă de terapie." Doctorul n-a înțeles prea bine cele afirmate de Chyna și a vrut ca fata să-i povestească despre relația de dependență față de mama ei, deși relația nu mai funcționa de cel puțin zece ani, de când o părăsise. Doctorul a vrut să o ajute

să se obișnuiască cu tristețea ei adâncă, însă Chyna i-a mărturisit: „Nu vreau să fac față tristeții acesteia, doctore. Vreau s-o *simt*." Când el i-a vorbit despre sindromul de stres post-traumatic, ea i-a spus ceva despre speranță; când el i-a vorbit despre împlinire, Chyna i-a vorbit de responsabilitate; când el i-a explicat mecanismele prin care ajungi să te autoapreciezi, ea i-a explicat cum e cu încrederea în ceilalți și cu credința; după câtva timp, doctorul a decis că n-are nimic de făcut pentru cineva care vorbea altă limbă.

Doctorii și asistentele au fost îngrijorați că Chyna nu o să mai reușească să doarmă, însă ea dormea zdravăn. Au fost siguri că o să aibă coșmaruri, însă ea visa numai păduri mărețe, ca niște catedrale, în care nu era niciodată singură și se simțea tot timpul protejată.

Pe 11 aprilie, după douăsprezece zile de când fusese internată în spital, medicii i-au dat drumul și, când a ieșit pe ușă, s-a trezit așteptată de vreo sută de reporteri de la Radio, Televiziune, de la diverse publicații, inclusiv de cei care făceau emisiuni de senzație de doi bani, veniți să-i ofere diverse contracte, cu sume importante, ca să-și depene povestea. Chyna și-a croit drum printre ei, fără să le răspundă la întrebări, dar politicoasă. Când a ajuns la taxiul care o aștepta, unul dintre reporteri i-a vârât microfonul în față și a întrebat-o prostește: „Domnișoară Shepherd, cum e să fii erou?" Ea s-a oprit, s-a întors către el și i-a răspuns: „Nu sunt deloc erou. Sunt doar un om care trece prin viața ca toți ceilalți, care se întreabă de ce a trebuit să fie atât de greu, care speră să nu mai fie nevoit niciodată să facă rău cuiva." Cei care au fost destul de aproape au auzit răspunsul, însă ceilalți au țipat mai departe, continuând să-i pună întrebări. S-a urcat în taxi și a plecat.

Familia Delane fusese vârâtă până peste cap în ipoteci înainte ca Vess să fi eliberat-o de orice datorie pământească, așa că Ariel n-a moștenit nimic de pe urma părinților ei. Bunicii din partea tatălui trăiau, dar erau bolnavi și dispuneau de resurse financiare limitate.

Chiar dacă bunicii ar fi avut destui bani, oricum n-ar fi fost

nimerit ca aceştia să se ocupe de educaţia unei adolescente cu probleme speciale, aşa cum era Ariel. Prin decizia tribunalului, fata a rămas în îngrijirea unui spital de psihiatrie din statul California.

Niciun membru al familiei nu s-a opus.

Toată vară şi apoi toamna, Chyna s-a dus săptămânal la Sacramento, cerând tribunalului s-o admită ca tutore legal al lui Ariel Beth Delane, vizitând-o pe fată şi luptându-se răbdătoare – sau cu încăpăţânare, cum spuneau unii – prin hăţişurile birocraţiei. Altfel, fata ar fi fost condamnată să-şi petreacă viaţa în aşa-zisele Instituţii de Asistenţă Socială.

Deşi Chyna nu s-a considerat niciodată o eroină, mulţi alţii aşa au considerat-o. Admiraţia cu care au privit-o anumite persoane influente, a înmuiat, în sfârşit, inima birocraţilor şi a primit custodia permanentă a lui Ariel.

Într-o dimineaţă, pe la finele lui ianuarie, la zece luni după ce o eliberase pe fată din pivniţa cu păpuşi, mergea în maşină de la Sacramento la San Francisco, având-o în dreapta pe Ariel.

Se duceau acasă.

Chyna nu şi-a luat niciodată masteratul în psihologie. Şi-a continuat studiile la University of California, din San Francisco, dar şi-a schimbat specializarea, trecând la literatură. Îi plăcuse întotdeauna să citească şi, cu toate că nu era convinsă că are talent de scriitor, s-a gândit că ar putea lucra cândva ca editor, că ar putea lucra cu scriitorii. Exista mai mult adevăr în ficţiune, decât în ştiinţă. Considera că ar putea deveni profesoară, dar n-o deranja să-şi petreacă restul vieţii muncind la restaurant, pentru că reuşea să găsească demnitatea şi importanţa fiecărei activităţi.

În vara următoare, când Chyna a lucrat în schimbul de după-amiază, ea şi Ariel au început să se ducă dimineaţa şi mai spre prânz la plajă. Fetei îi plăcea să privească golful, cu ochii aţintiţi în zare, în spatele ochelarilor de soare închişi şi, din când în când, Chyna reuşea s-o ducă până la marginea apei, ca valurile mici să i se spargă în jurul gleznelor.

Într-o zi, prin iunie, pe negândite, Chyna a scris cu degetul pe

nisip un cuvânt: PACE. S-a uitat prelung la el și, surprinsă ea însăși, i-a spus lui Ariel: „Acesta e un cuvânt pe care îl poți alcătui din literele numelui meu."

Pe 1 iulie, în timp ce Ariel stătea pe pătură, uitându-se la apa pe care scânteiau puzderie de raze de soare, Chyna încercă să citească un ziar, însă știrile i-au dat o stare neplăcută. Război, violuri, crime, jafuri, politicieni care se urau unii pe alții. A citit o cronică de film foarte tranșantă prin răutatea ei, care-i trăgea la răspundere pe regizori și pe scenariști, îi întreba dacă au dreptul să creeze. Pe urmă, a trecut la un articol otrăvitor de critică literară, în care cronicarul, o femeie, ataca violent un romancier; nu exista nimic critic în acest articol, numai venin, și Chyna a aruncat ziarul la gunoi. Încă o dată, a avut impresia că aceste mici răutăți sunt atacuri indirecte, că ele constituie reflexe foarte clare ale impulsurilor omicide care otrăvesc spiritul uman; răul din sufletele celor care-l practicau era același cu cel din sufletele criminalilor adevărați.

Nu există explicații pentru răutatea umană. Numai scuze.

Tot pe la începutul lunii iulie a observat că, de vreo săptămână, venea dimineața la plajă un bărbat de treizeci de ani; bărbatul era însoțit de fiul lui de opt ani și de un computer portabil, la care lucra, adăpostit sub o umbrelă. Au schimbat câteva cuvinte, în cele din urmă. Tatăl se numea Ned Barnes, iar băiatul Jamie. Ned era văduv și, mai presus de orice, scriitor amator, cu câteva romane la activ, care fuseseră primite destul de bine. Jamie s-a îndrăgostit brusc de Ariel și a început să-i aducă diverse daruri, mai speciale – un buchet de flori de câmp, o scoică interesantă, poza unui cățel caraghios ruptă din vreo revistă. Așeza darurile lângă ea, pe pătură, fără să întrebe dacă fata e conștientă de ele.

Pe 12 august, Chyna i-a invitat pe cei doi la masă, la spaghetti cu carne. Mai târziu, Ned și Jamie împreună cu ea au jucat GO FISH și alte jocuri, în timp ce Ariel stătea indiferentă și își privea mâinile. Din noaptea petrecută în rulotă, figura fetei nu mai fusese traversată de strigătul acela mut și de schimonoseala înspăimântată. Renunțase și la legănatul înainte și-napoi, și la obiceiul de-a sta cu brațele strânse la piept.

Mai spre sfârșitul lui august s-au dus cu toții la un film și au continuat să se întâlnească apoi pe plajă; aveau o relație foarte calmă; fără tensiuni, fără să aștepte nimic unul de la celălalt. Niciunul dintre ei nu voia altceva decât mai puțină singurătate.

La începutul lunii septembrie, când se aflau într-o zi pe plajă, Ned a ridicat ochii din calculator și a zis:

— Chyna.

Ea citea un roman și i-a răspuns doar: „Hmm", fără să-și ridice ochii din carte.

El a insistat:

— Ia uită-te puțin. Uită-te la Ariel.

Fata purta niște jeanși tăiați și o bluză cu mânecă lungă, pentru că vremea se răcorise și nu mai era de plajă. Stătea desculță în apă, la mal; valurile mici i se spărgeau la picioare, însă nu mai avea aerul acela extraterestru, ca de obicei. Își ridicase mâinile deasupra capului și le scutura în aer, țopăind încetișor pe loc.

— Îi place golful atât de mult, a spus Ned.

Chyna n-a reușit să articuleze vreun cuvânt.

— Îi place viața atât de mult, a adăugat el.

Chyna a simțit că se înăbușă de emoție și s-a rugat în gând ca spusele lui Ned să se adeverească.

Ariel s-a oprit din dansul ei și când, mai târziu, s-a întors pe pătură, avea aceeași privire pierdută în depărtare.

În luna decembrie a acelui an, după mai mult de douăzeci de luni de când evadase din casa lui Edgler Vess, Ariel a împlinit optsprezece ani; nu mai era o fetiță, ci o tânără de-a dreptul încântătoare. Totuși, destul de des i se întâmpla să-și strige părinții și fratele în vis, iar vocea ei (pe care numai în vis i-o puteai auzi) părea copilăroasă, fragilă, pierdută.

Apoi, în dimineața de Crăciun, printre darurile pentru Ariel și Jamie, pe care le înghesuise sub bradul din sufragerie, Chyna a descoperit cu mirare un pachețel destinat ei. Fusese ambalat cu grijă, deși părea făcut de un copil care are mai mult entuziasm decât pricepere. Numele Chynei fusese scris cu litere mari, inegale, pe o felicitare care înfățișa un om de zăpadă. Când a deschis cutia, a găsit înăuntru o fâșie de hârtie albastră. Pe

hârtie fuseseră scrise trei cuvinte, cu mare efort, cu ezitare, cu multe întreruperi și erori: *Vreau să trăiesc.*

Cu inima tresăltând de emoție, fără să poată articula un cuvânt, Chyna a luat-o pe Ariel de amândouă mâinile. Câteva clipe n-a știut ce să spună și, chiar dacă ar fi știut, n-ar fi reușit să grăiască.

În cele din urmă, a reușit să spună poticnit:

— Acesta e... acesta e cel mai... cel mai frumos cadou pe care l-am primit, draga mea. Este cel mai frumos cadou de pe lume. Este exact ceea ce vreau... Vreau să încerci.

Printre lacrimi, a citit din nou cele trei cuvinte.

Vreau să trăiesc.

Chyna a întrebat-o:

— Dar nu știi cum să te întorci, nu-i așa?

Fata stătea foarte liniștită. Pe urmă a încuviințat din ochi. A strâns-o pe Chyna de mână cu ambele mâini.

— Există o cale, a încredințat-o Chyna.

Mâinile fetei au strâns-o și mai tare.

— Există speranța, iubito. Există întotdeauna speranța. Există o cale, dar nimeni n-o poate găsi de unul singur. Numai împreună o putem descoperi. Trebuie doar să ai încredere.

Fata nu se putea uita în ochii Chynei, dar mâinile ei continuau s-o strângă.

— Vreau să-ți spun o poveste despre pădurea de sequoia și despre ce am văzut eu acolo, într-o noapte. Am văzut același lucru, mai târziu, când a trebuit să-l văd. Poate că pentru tine povestea n-o să aibă același sens, poate că pentru alții n-o să aibă niciun sens, însă pentru mine e foarte importantă, chiar dacă nici eu n-o înțeleg pe deplin.

Vreau să trăiesc.

În următorii ani, Ariel n-a reușit să regăsească cu ușurință drumul înapoi din Pădurea Nebună către frumusețile și minunile acestei lumi. Au trecut prin perioade de deznădejde, când Ariel părea să nu mai facă niciun progres. Ba chiar părea să recadă în starea ei de dinainte.

Până la urmă, a venit ziua în care s-au dus, însoțite de Ned și Jamie, în pădurea de sequoia.

S-au plimbat printre ferigi și rododendroni, sub umbra gravă a copacilor masivi, și Ariel a spus:

— Arată-mi locul.

Chyna a dus-o de mână chiar în locul acela și i-a arătat:

— Aici e.

Cat de înspăimântată fusese Chyna în noaptea aceea, cât de mult riscase pentru o fată pe care n-o văzuse niciodată. Fusese înspăimântată nu atât de Vess, cât de lucrul acela cu totul nou pe care-l descoperise în propria ei ființă: grija nebună pentru ceilalți. Acum știe că n-a avut niciun motiv să-i fie frică. Acesta este chiar scopul vieții noastre. Grija aproape nesăbuită față de ceilalți.

{1} *Mimus polyglostos* – pasăre care are capacitatea de a imita glasul altor păsări (n. tr.).

{2} *Mantis religiosa* – insectă a cărei femelă devorează masculul după reproducere (n. tr.).

{3} „Guignol”, personaj în teatrul de păpuşi francez, care simbolizează spiritul răzvrătit şi lupta împotriva autorităţilor (n. tr.).

{4} *Bonnie şi Clyde* – film realizat în 1967 de Arthur Penn, avându-i în distribuţie pe Warren Beatty şi Faye Dunaway; este povestea tragică de dragoste şi moarte a doi gangsteri din anii treizeci. Filmul suscită violenţa, fiindcă cei doi sunt nişte neadaptaţi, refuzaţi de-o societate indiferentă (n. tr.).

{5} Plantă ornamentală cu frunze deosebit de frumoase, originară din America Latină, din familia araceelor (n. tr.).

{6} Zambilă, Pajişte, Ocean, Cer, Zăpadă, Ploaie, Frunză, Fluture (n. tr.).

{7} Vegetaţie pitică, din familia mentei (n. tr.).

{8} Film realizat de Billy Wilder, în 1951, în care o fostă vedetă de cinema îşi asasinează iubitul, mult mai tânăr decât ea (n. tr.).

{9} Păpuşi care reprezintă personaje din folclorul american (n. red.).

{10} Ospiciu celebru în Anglia (n. tr.).

{11} *Shepherd* (lb. engl.) – păstor (n. red.).

{12} În engleză: *on the edge* (n. tr.).

{13} *Spider* (lb. engl.) – păianjen; numele „Chyna Shepherd”, caligrafiat cu *y* conţine cuvântul *spider* tot cu *y* (n. tr.).